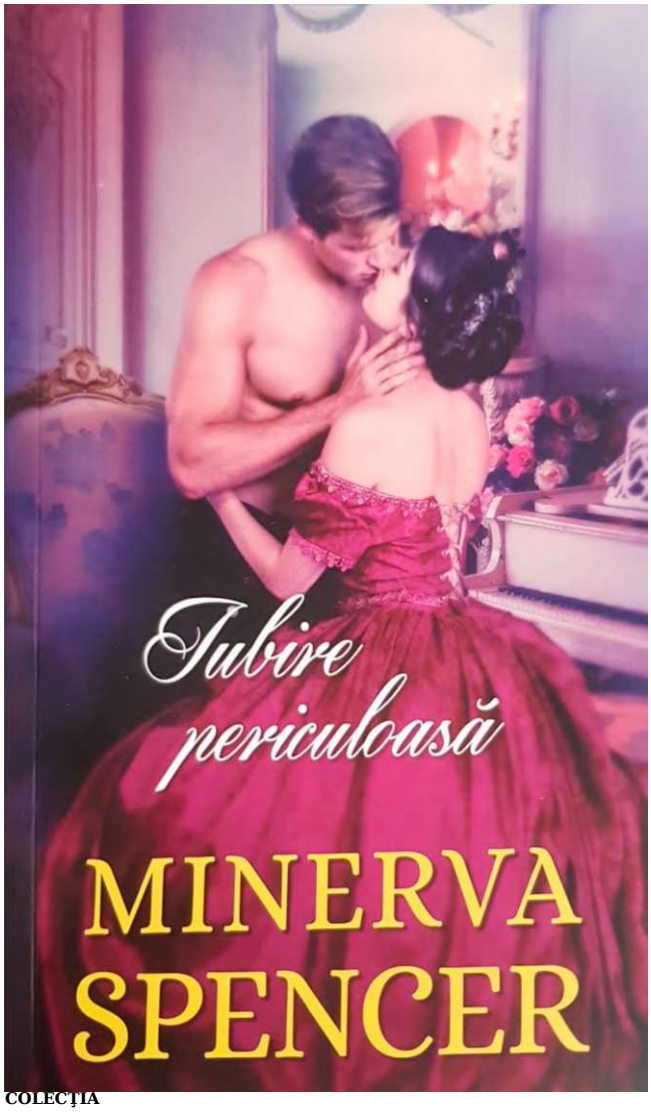

COLECŢIA

---W---

SERIA „REBELII SOCIETĂŢII"

Lady Euphemia Marlington este în sfârşit liberă după şaptesprezece ani - de când a fost capturată de corsari şi vândută într-un harem. Acum sultanul a

murit, iar Mia s-a întors la Londra, unde se confruntă cu un ultimatum din partea tatălui ei, căruia îi este ruşine cu ea: să se căsătorească cu un bărbat ales de el sau să-şi trăiască viaţa în izolare. Din fericire, Mia nu mai este o fetiţă, ci o femeie inteligentă cu un secret - şi cu un plan propriu.
Primele două soţii ale lui Adam de Courtney au murit în circumstanţe misterioase. Nici unul dintre nobilii englezi nu e dispus să-şi lase fiica să se mărite cu bărbatul periculos de chipeş pe care înalta societate îl numeşte „marchizul ucigaş". Nimeni în afară de ducele de Carlisle, tatăl Miei. E clar că fiica lui o fi vreo matroană îmbătrânită sau chiar mai rău. Dar Adam are nevoie de un moştenitor, aşa că îşi propune să folosească aranjamentul în avantajul său.
Dar când cei doi proscrişi se întâlnesc în sfârşit, prejudecăţile vor fi înlocuite de surprize, înşelăciunea de dorinţă - şi unirea a două minţi ascuţite poate duce la unirea a două inimi - dacă secretele trecutului lor nu îi vor despărţi.
Minerva Spencer scrie romane romantice din epoca Regency şi îi place ficţiunea istorică pentru că îşi doreşte să evadeze în trecut atunci când se relaxează. De asemenea, adoră finalurile fericite şi să spună poveşti despre oameni interesanţi.

MINERVA SPENCER

Iubire periculoasă

Traducere din limba engleză Liliana Dănescu
LITERA
Bucureşt

iCapitolul 1

Londra, 1811

Euphemia Marlington lua serios în calcul să îl otrăvească pe ducele de Carlisle. La urma urmei, în harem otrava era o soluţie perfect rezonabilă în cazul în care apăreau probleme.

Din păcate, otrava nu era răspunsul şi la această problemă, în primul rând, nu avea otravă şi nici vreo idee despre cum ar fi putut cineva să facă rost de aşa ceva în ţara aceasta rece şi misterioasă.

în al doilea rând, şi mult mai important, să-ţi otrăveşti tatăl era o faptă pe care cei din înalta societate nu ar fi iertat-o. Ducele de Carlisle habar n-avea ce-i trecea prin minte fiicei lui, pe când se învârtea în jurul masivului birou de mahon şi ţinea una dintre prelegerile sale obişnuite, cu o voce răsunătoare. Mia păcălea vigilenţa tatălui ei, păstrându-şi expresia blândă şi supusă, o abilitate pe care şi-o perfecţionase în cei şaptesprezece ani pe care îi petrecuse în palatul lui Babba Hassan. Să disimuleze inocenţa în timp ce prin minte îi treceau gânduri ucigaşe fusese modul ei de a supravieţui printre cele şaizeci şi ceva femei, dintre care cel puţin cincizeci şi-ar fi dorit să o vadă moartă.

Mia şi-a dat seama că discursul plin de dramatism al ducelui se oprise. Şi-a ridicat privirea şi s-a văzut ţintuită de o pereche de ochi verzi.

- Mă *asculţi,* Euphemia?

Sprâncenele sale stufoase, arămii, s-au arcuit ca nişte omizi roşii furioase. Mia şi-a blestemat momentul de neatenţie.

- îmi pare rău, Excelenţa Voastră, dar nu am înţeles ce aţi spus. Era o mică minciună, care funcţionase bine de mai multe ori

în ultimele şase săptămâni. Deşi era adevărat că încă mai gândeaîn arabă, Mia înţelegea perfect limba engleză. Cu excepţia c lui în care avea un moment de neatenţie.

Privirea plină de suspiciune pe care i-a aruncat-o ducel făcut-o să înţeleagă că scuza legată de bariera lingvistică nu ^ a era atât de plauzibilă pe cât fusese cu săptămâni înainte. a>

-Am *spus* că trebuie să ai grijă ce le povesteşti oamenilor. M-aiti străduit foarte mult să ascund detaliile obscure ale trecutului tău Vorbim despre decapitări, otrăviri şi... eunuci, ceea ce îmi face sarcina mult mai dificilă.

Pielea palidă a tatălui ei s-a întunecat când s-a forţat să articuleze cuvântul *eunuc.*

Mia şi-a aplecat capul pentru a ascunde un zâmbet.

Ducele - care a luat drept un semn de pocăinţă gestul ei de a-si pleca fruntea - şi-a reluat cadenţa, continuând să tropăie cu cizmele pe covorul Aubusson gros, în nuanţe de maro şi auriu, care-i amortiza paşii. Şi-a dres vocea de mai multe ori, de parcă ar fi vrut să-şi cureţe gura de cuvintele dezgustătoare pe care tocmai fusese forţat să le rostească, şi a continuat.

-Eforturile mele de a te reabilita m-au făcut să sper, dar totul se poate nărui dacă insişti cu dezvăluirea fiecărui detaliu sordid din trecutul tău.

Nu *fiecare* detaliu, s-a gândit Mia în timp ce-şi privea tatăl printre gene. Cum ar reacţiona ducele dacă i-ar spune despre existenţa fiului ei de şaptesprezece ani, Jibril? Sau dacă i-ar povesti - în *detalii sordide* - despre unele dintre perversiunile mai exotice ale sultanului Babba Hassan?

Ar fi fost mai bine să-l înfrunte, prezentându-i situaţia reală, sau să-i permită să continue să o trateze ca şi cum ar fi o fată de cincisprezece ani, nu o femeie de aproape treizeci şi trei?

Răspunsul la această întrebare era evident: adevărul nu ar servi interesului nimănui, nici într-un caz al Miei.

- îmi pare rău, Excelenţa Voastră, a murmurat ea.

Ducele a mormăit şi şi-a reluat traseul prin cameră.

- Verişoara ta mi-a dat asigurări că ai depus eforturi pentru a te purta într-o manieră respectabilă. Totuşi, după acest *ultim* f'

S-a întrerupt şi a clătinat din cap, ridurile încreţind» if altfel netedâ.

' trUntea '- Iubireyericufoasă - •iu

Tatăl ei se referea la o cină la care ea declarase că decapitarea $ infractorilor ar fi un act mult mai uman decât spânzurarea aceş

ti tora. De unde să-şi închipuie Mia că o afirmaţie atât de neutră

avea să provoace atâtea reacţii de consternare? tjj Ducele s-a oprit din nou în faţa ei.

4 -Sunt îngrijorat că verişoara ta Rebecca nu este suficient de

fermă cu tine. Poate că ar trebui să ai parte de o supraveghere mai strictă - ce-ai zice de mătuşa Philippa? ₛ Mia a tresărit. O singură săptămână sub stricta supraveghere

a mătuşii Philippa fusese mult mai înfricoşătoare decât cei şaptesprezece ani petrecuţi într-un harem plin de femei intrigante. • Ducele a dat din cap, o expresie dură punând stăpânire pe tră

săturile lui frumoase.

- Da, văd că, în ciuda *barierei lingvistice,* înţelegi cum s-ar schimba viaţa ta dacă ar fi să te trimit să locuieşti la Burnewood Park cu sora mea.

Propunerea terifiantă a stârnit în corpul Miei o reacţie involuntară, care a făcut-o să vrea să se prosterneze la picioarele lui - un gest de disperare la care apelase de mai multe ori în trecut atunci când Babba Hassan era nemulţumit de ea; unele femei sfârşiseră prin a fi decapitate dacă acesta nu era mulţumit de ele. Din fericire, Mia s-a abţinut înainte de a reacţiona. Ultima dată când făcuse acest gest de umil respect - în ziua în care ea a ajuns în Anglia -, ducele a rămas fără cuvinte când şi-a văzut fiica ploco- nindu-se la picioarele lui.

în schimb, şi-a plecat capul.

- Nu vreau să locuiesc cu mătuşa Philippa, Excelenţa Voastră.

Oftatul ducelui a plutit deasupra ei, ca un bubuit îndepărtat

de tunet.

Uită-te la mine, Euphemia. Mia şi-a ridicat privirea. Trăsăturile severe ale tatălui ei erau marcate de resemnare. Mi-ar fi plăcut ca tu să *vrei* cu adevărat să îţi uiţi trecutul dubios şi să începi o viaţă nouă. Nu mai eşti tânără, desigur, dar eşti încă atrăgătoare şi fertilă. Trecutul reprezintă o... piedică. S-a oprit, nemulţumit că nu găsise un cuvânt mai potrivit. Dar există câţiva bărbaţi respectabili care sunt destul de dispuşi să se căsătorească cu tine. Trebuie să înveţi să îi accepţi, chiar dacă pretendenţii tăi au şi câteva neajunsuri minore.*Neajunsuri.* Acest cuvânt i-a provocat un hohot de râs
care is-a oprit în gât.

Semnificaţia corectă a afirmaţiei acute de duce era că SIngUrii bărbaţi dispuşi la o căsătorie cu o femeie mai in vârstă, Cu Un trecut dubios, erau senili, hidoşi, fără minte, bolnavi sau chiar 0
combinaţie dintre acestea.

-Da, Excelenţa **Voastră, a răspuns ea.**

Ştiu că nu poate fi vorba despre prinţii frumoşi din visurile unei fete dar nu mai eşti o domnişoară, Euphemia. Tonul lui era neutru ca si când ar fi vorbit despre starea în care se găsea Carlisle House mai degrabă decât despre fericirea singurei sale fiice. Dacă nu-ti schimbi cât mai curând atitudinea, chiar şi aceste câteva opţiuni vor dispărea şi singura alternativă care îţi va rămâne va fi o viaţă liniştită la Burnewood Park şi amândoi ştim că nu doreşti acest lucru. El a lăsat acele cuvinte să plutească în aer câteva momente, înainte de a continua. Sezonul este aproape de final şi este momentul să iei o decizie cu privire la viitorul tău. Ai înţeles?

-Da, Excelenţa Voastră, înţeleg.

Prea bine. Tatăl ei dorea să scape de Mia, înainte ca ea să poată să facă ceva atât de scandalos, încât să nu se mai poată căsători.

-Foarte bine, atunci. Fruntea ducelui s-a descreţit. Balul din seara aceasta va fi o ocazie excelentă pentru a face cunoştinţă cu unii dintre bărbaţii care şi-au exprimat interesul pentru tine. Trebuie doar să te comporţi cu decenţă şi să te distrezi... ah, în limita bunului-simţ, desigur.

A bătut-o pe umăr, s-a reaşezat pe scaun şi a continuat să îşi examineze registrul. Audienţa luase sfârşit.

în faţa uşii de la biroul ducelui stăteau de pază doi lachei impunători. Unul dintre ei s-a mişcat din poziţia lui rigidă suficient cât să închidă uşa în urma ei.

-Mulţumesc, a spus Mia, deşi ştia că nu se cădea să le mulţumească servitorilor. Ochii bărbatului s-au uitat într-un punct fix, undeva peste umărul ei stâng, dar gâtul i s-a acoperit de roşeaţă.Mia se întorsese în Anglia de câteva săptămâni, dar era încă fascinată de prezenţa acestor bărbaţi atrăgători care nu erau eunuci. Fascinaţia funcţiona adesea în ambele sensuri şi ea simţea acum privirile lor curioase care o fixau când s-a întors cu spatele şi s-a îndreptat spre bibliotecă.

Observa aceeaşi curiozitate, indiferent dacă mergea la un magazin sau la un bal sau dacă lua masa cu familia; oamenii erau disperaţi să afle mai multe despre misterioasa fiică a ducelui de Carlisle.

Servitorii tatălui ei, mulţimea de necunoscuţi care aşteptau ore în şir în faţa Carlisle House, în fiecare zi, doar pentru a o zări şi, mai ales, pe jurnaliştii care scriau pentru diverse publicaţii de scandal, care se vindeau la fiecare colţ de stradă din Londra.

Ziariştii nu făceau faţă ritmului rapid în care li se cerea să scrie articole despre ea pentru a satisface curiozitatea cititorilor. Cei mai îndrăzneţi încercaseră să obţină exclusivitatea acestor ştiri. O dată, luaseră cu asalt trăsura în care se afla Mia, în timp ce era în mişcare, ascunzându-se în portbagajul trăsurii; unul dintre aceştia se strecurase în camera de probă a *croitoresei* sale. Un jurnalist mai ingenios se travestise în femeie şi se angajase cameristă la Carlisle House.

întreaga *ţară* cerea în mod insistent să afle mai multe despre trecutul misterios al Miei. Toată lumea dorea asta, cu excepţia membrilor propriei sale familii, care trăiau într-o stare de perpetuă teroare ca nu cumva ea să facă sau să spună ceva groaznic şi să le strice astfel reputaţia.

Mia a deschis uşa bibliotecii şi s-a oprit. Fratele ei mai mic stătea la biroul masiv situat pe latura cea mai îndepărtată a camerei ticsite cu cărţi. Doar creştetul capului i se zărea de deasupra teancurilor de cărţi şi hârtii. Ea şi-a înăbuşit un geamăt. *Nu exista oare un loc în această casă imensă unde să poată să fie singură doar cu gândurile ei?* S-a uitat în ochii verzi, plini de uimire ai fratelui ei.

- îmi pare rău, Cian. Nu ştiam că lucrezi. Te las să studiezi.

Ea a dat să plece din cameră, dar Cian a sărit în picioare.

-Te rog, stai. Mi-ar face plăcere compania ta. A făcut un semn spre mormanul de cărţi. Astăzi am dedicat al naibii de mult timp gândurilor mele.

Mia a oftat şi a închis uşa bibliotecii în spatele ei.

-Gândeşti prea mult, Cian.

A traversat culoarul pardosit cu lemn închis la culoare care se întindea între ei şi s-a lăsat pe canapeaua tapiţată cu piele, aşezată în faţa biroului lui.

-Aşa spune şi tata.

Mia s-a strâmbat.

-Ah, tata. A desfăcut panglicile care îi ţineau papucii micuţ ca de copil, legaţi de glezne şi s-a descălţat pentru a-şi p$_{\text{Une}}$picioarele sub ea. Când a ridicat ochii, l-a surprins pe Cian hol! bându-se la ea şi a ridicat o mână. Te rog, frate, tocmai am f$_{\text{0st}}$ certată. Nu mai vreau să trec prin asta încă o dată.

Cian a scuturat din cap, iar o şuviţă de păr castaniu i-a alunecat pe frunte.

-Pe mine nu mă interesează cum stai, Mia. Dar ştii că lui tata îi pasă. Mai bine te-ai obişnui cu certurile dacă insişti să stai asa. A mutat un morman de cărţi într-o parte pentru a o vedea mai bine. Dar de ajuns cu asta. Spune-mi, aştepţi cu nerăbdare cina de diseară?

-Nu. Cian a râs. Nu glumesc. Seara asta nu este altceva decât o altă ocazie ca eu să fac sau să spun ceva necuvenit, ceea ce îmi va atrage o ceartă din partea tatei.

-Calmează-te, Mia. Nu am citit nimic despre tine în registrul unde se fac pariurile de la clubul meu, a zâmbit el. Nu în ultima săptămână, în orice caz.

-Ha! Foarte amuzant. Ar trebui să înţeleg că atitudinea mea de la balul organizat de Charring este de ajuns să umple mai multe registre.

Mia şi-a pus un cot pe spătarul canapelei şi şi-a lăsat bărbia în palmă.

Zâmbetul lui Cian a dispărut.

-Trebuie să uiţi de acest incident, Mia. Nu am auzit să se mai facă referire la el de ceva vreme.

Acel *incident* fusese primul bal al Miei, care se terminase într-un mod catastrofal pentru ea. Mia era de părere că încercarea de a o linişti venită din partea fratelui ei era naivă şi optimistă. Doar pentru că bărbaţii nu mai notau pariuri în registre nu însemna că problema fusese uitată.

- în orice caz, a continuat el, înţeleg că vor fi mulţi peţitori prezenţi în seara asta.

Intenţia fratelui ei era de a cosmetiza un eveniment care nu era altceva decât o licitaţie publică.

Mia a ridicat din umeri.

- Da, la cina din seara asta nu vor fi persoane indezirabile, ci doar dintre cei cu cel mai bun pedigree. După ce tatăl nostru m-a prins discutând cu descendentul unui magnat din industria cărbunelui la serata lui Powells, am ajuns la concluzia că bogăţia care provine din industria cărbunelui sau a textilelor este considerată inferioară celei pe care ţi-o conferă o descendenţă de sânge nobil. Imbecilitatea, decrepitudinea şi sclifoseala sunt totuşi destul de acceptabile.

Cian a aruncat o privire spre uşă, de parcă cineva - ducele? - ar fi putut asculta cu urechea lipită.

-Draga mea soră, trebuie să te abţii de la a face astfel de comentarii dacă vrei să-i atragi chiar şi pe acei bărbaţi care se potrivesc descrierii.

-Aşa mi s-a spus. De asemenea, tatăl nostru mi-a spus clar că mă va închide cu mătuşa Philippa pentru restul zilelor mele dacă nu mă căsătoresc până la sfârşitul sezonului.

Cian a deschis gura, apoi a închis-o din nou.

Ceva din expresia deznădăjduită a fratelui ei i-a stârnit atitudinea de soră mai mare.

-Nu-ţi face griji pentru mine, Cian, încă mă resimt după cearta cu tata.

-Ştii pe cine a invitat în seara asta pentru a te prezenta?

-0, da. Am văzut lista de invitaţi. Mia s-a străduit să-şi păstreze un ton liniştit, chiar dacă sângele ei clocotea de furie gândin- du-se la bărbaţii pe care îi invitase tatăl ei pentru a-i fi prezentaţi, în dreptul scaunelor pe care le vor ocupa, vor fi puse bileţele pe masă cu numele fiecăruia: Lord Cranston - octogenar, căruia îi curg balele, mă confundă cu una dintre cele şapte fiice ale lui şi are mare nevoie de un moştenitor şi de un nou acoperiş pentru casa de la ţară din Devon. Vicontele Maugham, care are douăzeci şi doi de ani, are pielea la fel de frumoasă ca a unei domnişoare şi o slăbiciune evidentă pentru băieţii tineri.

-Mia! Cian a răbufnit atât de violent, încât a dat jos un teanc de cărţi, încercând să le prindă înainte să alunece pe podea. Cine ţi-a spus aşa ceva?

-Am treizeci şi doi de ani, Cian, a zis ea ridicând din sprâncene. Spune-mi, frate, greşesc cu ceva? Cian a rămas fără cuvinte, dar faţa lui roşie ca racul a făcut-o să zâmbească. Faţa ta vorbeşte de la sine

.**într**-adevăr, Mia nu-şi amintea când fusese ultima dar obrajii ei *fuseseră*

Mineiva Spencer -

acoperiţi de o astfel de roşeaţă. Sultanul îj ^ sese roşeaţa de pe chip cu mulţi ani în urmă.

-Poate că ştii ceva, Mia, dar nu poţi vorbi despre asta în compania altor persoane şi niciodată în preajma lui tata.

-Nu sunt în compania altor persoane, Cian, sunt cu tine. Dacă nu pot vorbi deschis cu tine, cu cine altcineva aş mai putea? Cu verişoara Rebecca? -Doamne, nu! Mia a scăpat un oftat. - 0, Cian, de parcă aş face aşa ceva.

-Nu, nu, nu cred că ai face-o. Ochii lui verzi aveau o expresie uluită şi a fixat cu privirea dezordinea de pe biroul său înainte de a se uita în ochii ei. Dacă simţi nevoia să vorbeşti despre astfel de probleme, îţi stau la dispoziţie - cu condiţia să fim singuri. Vreau să-mi dai cuvântul tău că nu vei deschide o astfel de discuţie dacă va mai fi şi altcineva prin preajmă. Mia, în schimb, s-a uitat la el cu o urmă de îndoială. Vorbesc serios, Mia - vreau cuvântul tău.

Expresia severă a lui Cian şi privirea pătrunzătoare îl făceau să semene izbitor cu tatăl lor, asemănare care, cu siguranţă, nu-i făcea plăcere.

-Foarte bine, Cian, îţi dau *cuvântul* meu. Să ne scuipăm în palme şi să ne strângem mâinile, aşa cum obişnuiam să facem când eram copii?

Cian a oftat şi şi-a cuprins capul în mâini. -Glumeam, a spus ea râzând. Jur că nu voi vorbi despre astfel de chestiuni, decât dacă suntem doar noi doi. E bine?

Pe lângă expresia de uşurare, i-au apărut două linii între sprâncene, indicând faptul că era îngrijorat.

-Eşti sigură că toţi pretendenţii tăi sunt groaznici? Mia voia să-l consoleze pe fratele ei la fel de mult cât si-ar fi dorit asta şi pentru ea însăşi. Problema nu era că cerinţele ei maritale ar fi fost prea stricte. Nu se aştepta la dragoste sau la o prietenie - niai nu se punea problema de aşa ceva. Tot ceea ce îsi dorea era indiferenţa celuilalt. Cu cât soţul ei era mai puţin intere«,^ cu atât mai uşor ar fi fost să facă planuri de a fugi înanoi 1! n

Din păcate, nu era genul de probleme pe care să lTn$_0$Z ^ tăşi cu Cian. Mai ales dacă lua încare i-ar provoca-o în momentul în care ea l-ar părăsi pe cel care ar urma să îi fie soţ. Măcar dacă ar fi reuşit să dispară fără a mai fi nevoie de toată această agitaţie cu căsătorii şi soţi. Dar tatăl ei făcuse imposibil acest lucru, refuzând să-i dea partea ei de bani până când nu se căsătorea. Şi, chiar dacă ar fi avut destui bani pentru a-şi cumpăra biletul să plece înapoi în Oran, monitorizarea strictă a ducelui făcuse imposibilă organizarea unei astfel de evadări. Adevărul trist era că trebuia să se căsătorească.

-Mia?

Mia a ridicat privirea şi i-a oferit lui Cian un zâmbet liniştitor, singurul pe care l-ar fi putut afişa în aceste condiţii.

-în ciuda tuturor nemulţumirilor care mă apasă, aştept cu nerăbdare să particip la balul de diseară. Expresia de uşurare care i-a cuprins faţa fratelui la auzul minciunii i-a răsplătit eforturile. Şi-a pus înapoi pantofii, a legat panglicile şi s-a ridicat. Te voi lăsa să studiezi.

S-a căţărat peste mormanul de cărţi şi de hârtii şi l-a sărutat pe obraz înainte de a se întoarce să plece.

- Păstrează un dans pentru fratele tău mai mic, a strigat el după ea.

Mia a închis uşa şi s-a sprijinit de ea. Ar trebui să-i spună lui Cian despre planurile ei? Era posibil să îl fi judecat greşit? La urma urmei, nici el nu era fericit aici. îşi petrecea majoritatea zilelor îngropat în cărţi, pentru a scăpa de responsabilităţile imense pe care i le impusese ducele. Ar ajuta-o el, oare?

Mia s-a îndepărtat de uşă, clătinând din cap la astfel de speranţe deşarte. Cian poate că o înţelegea în problemele matrimoniale, dar nu ar înţelege niciodată dorinţa ei de a se întoarce în Oran. Nici nu ar fi prea mulţumit să afle despre existenţa fiului ei. Pentru orice membru al înaltei aristocraţii - inclusiv familia ei -, preţiosul ei Jibril nu ar fi altceva decât o corcitură de bastard zămislit cu un sălbatic păgân.

Nu, găsirea drumului înapoi la fiul ei avea să fie o sarcină de care să se ocupe singură. Nu putea avea încredere în nimeni, nici măcar în fratele ei. Cu cât se conforma mai rapid ordinelor tatălui ei de a-şi găsi un soţ, cu atât mai repede ar putea să scape din această oribilă ţară şi să se întoarcă la Jibril.

Mia trebuia să facă o alegere în seara aceasta, oricât de puţine opţiuni ar fi avut.

Capitofuf2

Sayer ţinea în mână două veste şi aştepta ca Adam să aleagă $_{\text{Una}}$.

Adam tocmai se gândea să nu aleagă nici una dintre ele şi $_{\text{să}}$ comande ceva mai potrivit pentru o seară petrecută la clubul său, moment în care imaginea chipului ducelui de Carlisle i-a străful$_{\text{gerat}}$ prin minte. Colegul său de club, un aristocrat distant, fusese încântat când îl văzuse la White's, spre satisfacţia lui Adam. La urma urmei, când fusese ultima oară cineva atât de încântat să-l vadă?

Dar, cu toate că primirea călduroasă a ducelui îl uluise, ciudata lor conversaţie care urmase îl intrigase pe Adam, iar această senzaţie persistase în mintea lui timp de încă patru zile.

-La naiba, a mormăit el.

-îmi cer scuze, milord?

Adam a oftat.

- Cea din dreapta, Sayer.

Valetul l-a ajutat să se îmbrace cu vesta albă de mătase, în timp ce Adam era frământat de aceeaşi dilemă care-l rodea de marţi încoace, de când se întâlnise cu ducele. Oare era sau nu era bine să meargă la cina şi la balul acela nenorocit unde fusese invitat de duce?

Ducele de Carlisle - un coleg mai în vârstă, foarte respectat, cu care schimbase nu mai mult de o duzină de cuvinte în viata lui - *îl* abordase cu familiaritatea unui prieten pe care l-ar fi regăsit după mult timp.
Aşteptase nerăbdător ca Adam să-şi scoată pălăria şi mănuşile înainte de a-l invita la o masă.
-Ah, Exley, speram să te găsesc astăzi aici. Dacă nu te **SUDP**H se poate să îmi acorzi un moment?
- Cu multă plăcere, Excelenţă, răspunsese Adam uluif ^ - secundă de tăcere.
Pa o

Buzele i s-au crispat chiar şi m, în timp - feţele celor care se relaxau la club în acea dimineaţă. ZtalZea
urmărise uluită această imagine fascinantă a unuia dintre cei mai vanitoşi şi mai respectaţi membri ai înaltei societăţi rugându-l ceva pe unul dintre membrii cei mai rău famaţi şi mai dezagreabili ai clubului - două epitete cu care Adam era conştient că era catalogat adesea, deşi niciodată pe faţă.

Ducele îl condusese spre o pereche de scaune aflate lângă şemi- neul stins şi făcuse un semn către un valet aflat în apropiere.

-Deci, Exley, ai primit o invitaţie la evenimentul acela pe care îl organizăm sâmbătă? - Eveniment?
-Da, un bal pentru fiica mea. Adam clipise şi se foise în scaun. -Nu, nu am primit.
Ducele fluturase din mână.

-Nu contează. Cred că verişoara mea, care e cam aiurită, cea care s-a ocupat de organizarea acestui eveniment, nu ştia că eşti în oraş. Spre onoarea lui, pielea palidă a ducelui căpătase o uşoară nuanţă de roz în momentul în care spusese această minciună sfruntată. Colegul său mai în vârstă ştia, la fel de bine ca şi *verişoara lui aiurită* şi ca oricare alt membru al *înaltei societăţi* că Adam părăsea rar Londra, chiar şi după terminarea sezonului. în orice caz, continuase Carlisle, fără să se descurajeze, îţi fac eu personal o invitatie. -Sunt onorat, Excelenţa Voastră.

Şi *al naibii de curios,* ar fi putut adăuga. La urma urmei, putini oameni şi, oricum, nici unul care să fi purtat titlul de „duce" nu dorea să îşi asocieze numele cu cel al lui Adam, care, de aproape zece ani, fusese poreclit „marchizul ucigaş". încă o poreclă folosită exclusiv pe la spatele lui.
Carlisle se aplecase apoi mai aproape de Adam, de parcă ar fi dorit să îi facă o confesiune.
-Cred că ştii deja că Lady Euphemia a fost absentă o perioadă de timp, nu?

. 'Minerva Syencer ^

Adam fusese incapabil să aibă vreo reacţie şi rămăsese fără cuvinte când auzise cum se referea mai vârstnicul său partener de discuţie la cei şaptesprezece ani de absenţă a fiicei sale - un subiect care i-a fascinat atât de mult pe oamenii din Marea Britanie încât zeci de ziarişti pricepuţi făcuseră avere alimentând interesul publicului cu privire la acest subiect. Pentru opiniapublică, cazul Euphemiei Marlington îl pusese $î_n$ umbră lui Bonaparte. De aproape şase săptămâni, toate fiţuicUe cT dai se străduiau să afle răspunsul la o singură întreba^ ^ făcut fiica ducelui în toţi aceşti ani?" e: »Ce ^

Adam îl privea în ochi pe unul dintre puţinii bărb Anglia care ştiau cu siguranţă răspunsul la întrebarea respect aşa că zâmbise.

-Parcă îmi amintesc că am auzit ceva despre întoarcerea fii dumneavoastră.

Ironia lui fusese prea subtilă pentru Carlisle.

- Nu aţi întâlnit-o încă, nu?

-Drumurile noastre nu s-au încrucişat, Excelenţă.

într-adevăr, ar fi fost mai degrabă ciudat dacă ar fi fost asa Adam nu avea acces la evenimentele la care participau cei din *ton* şi se îndoia că Lady Euphemia frecventa sălile de joc, cluburile pentru bărbaţi sau *pied-ă-terre*[l]*-u*| amantei lui Adam, locurile p_e care le frecventa de obicei.

-Trebuie neapărat să o cunoşti, Exley. E înnebunită să se căsătorească, ca toate femeile, desigur. A chicotit, culoarea din obrajii săi intensificându-se. Acum că s-a întors acasă, îşi doreşte foarte mult să aibă copii.

Ducele nu ar fi putut fi mai ostentativ de atât. Adam se temuse, într-o oarecare măsură, că partenerul său mai în vârstă va continua să ofere detalii despre perioada fertilă a fiicei sale sau despre următoarea perioadă când aceasta va fi în călduri.

Cum Adam nu reuşise să articuleze un comentariu, ducele adăugase:

-Bărbatul care se va căsători cu ea va avea parte de o soţie excelentă.

- îndrăznesc să spun că numărul de pretendenţi la mâna ei este măgulitor, Excelenţă.

Zâmbetul lui Carlisle se stinsese la remarca ironică a lui Adam

-Ce mai face familia ta, Exley? Ai trei fete, nu-i asa?

Nu era cel mai subtil mod de a-i reaminti lui Adam că nu are moştenitor, dar fusese îndeajuns de persuasiv. La urma urmei

— Iubire jicricuioasâ

iată-l, îmbrăcându-se pentru primul său eveniment din înalta societate după aproape un deceniu.

Adam s-a oprit din gândurile sale în timp ce Sayer îl ajuta să îmbrace cea mai nouă haină, ceea ce a fost mai degrabă un calvar intens care a durat câteva minute şi i-a făcut pe amândoi bărbaţii să respire din greu până când au terminat. Şi-a dat părul la o parte de pe frunte şi şi-a încheiat nasturii de argint şi butonii de onix în timp ce încerca să descifreze intenţia din spatele invitaţiei ducelui.

Carlisle nu şi-ar fi putut exprima mai clar dorinţele, decât dacă ar fi apărut la White cu arborele genealogic într-o mână, un caiet de licitaţii şi un ciocan în cealaltă. Voia ca fiica lui să se căsătorească, şi asta cât mai repede. Adam înţelegea motivul pentru care acesta îşi dorise să urgenteze lucrurile; femeia nu era vreo prospătură.

Dar ceea ce nu putea să înţeleagă era de ce voia ducele să-şi însoare singura fiică cu un bărbat cu reputaţia lui Adam.

I Locuinţă rezervată pentru întâlniri, în traducere literală „picior p_e - (în limba franceză în original) * ant

Sayer s-a apropiat de el cu o tavă pe care se aflau lănţişoare de ceas, ace de lavalieră, inele, ceasuri şi monocluri. Adam şi-a pus impresionantul său inel cu sigiliu - un rubin mare montat într-un cadru de aur masiv - a ales cel mai simplu monoclu de argint şi a optat pentru un singur lănţişor de ceas care era ornamentat cu un safir cabochon[1]. Odată îmbrăcat, s-a oprit şi şi-a studiat reflexia în cele trei oglinzi din vestiar. Trei bărbaţi identici în ţinută impecabilă de seară îl priveau. Toţi trei păreau nedumeriţi şi puţin enervaţi. S-a încruntat. încă mai avea timp să se schimbe şi să meargă la club.

-Trăsura dumneavoastră este gata, milord, l-a anunţat Sayer, întinzându-i mantaua şi pălăria.

Adam ar fi putut să jure că valetul său, un om care i-ar fi putut da lecţii despre discreţie chiar şi Sfinxului, era mulţumit. Nu trebuia să fii vreun geniu ca să îţi imaginezi comentariile care umpleau camerele servitorilor în aceste zile. Fără îndoială, toţi - chiar şi impasibilul Sayer - erau încântaţi de faptul că stăpânul lor *ieşise* din exilul autoimpus şi reintrase în societate. La urma urmei, cum să fie plăcut să lucrezi pentru un bărbat pe care majoritatea londonezilor îl considerau un criminal cu sânge-rece?

[1] Moartea de o mie de tăieri, sau ***lingchi*** (din chineză), a fost o f tortură şi execuţie folosită în China de la aproximativ 900 până c* ^^ ^ interzisă, în 1905. [and]afost

Servitorii vedeau invitaţia la acest bal ca pe un prim pas spre reabilitare. Urma apoi să îşi ia o soţie şi, în curând, să aibă o casăplină de copii. Copii pe care nu i-ar ţine ascunşi la ţară procedase cu celelalte trei fiice ale sale. ' ' c^
Adam şi-a luat pălăria şi mănuşile din mâinile valetului- -Nu mă aştepta, Sayer. femeie cu care nu îşi dorea nici să se întâlnească, darămite să căsătorească - o femeie care fie semăna cu o matroană îmbătrâ

A traversat holul tăcut şi a coborât treptele scării semici de marmură, strângând din buze. Evenimentul din această^ ar putea fi echivalentul social al morţii cu o mie de tăieri ^^ să-şi petreacă toată seara tolerând calomniile venite din p membrilor din înalta societate doar pentru a face cunoştintă ^
CU o
is :râ-
nită, fie cu o balerină de la operă, în funcţie de bârfele cărora ar fi fost dispus să le dea crezare.

Sau poate că ea era mai rău de atât? La urma urmei, ce putea să fie atât de în neregulă cu ea, dacă propriul ei tată şi-ar putea dori ca un bărbat ca Adam să-i fie ginere?

Mia se privea în oglindă în timp ce LaValle îi aranja părul. Franţuzoaica era foarte pricepută. Reuşise să îmblânzească buclele roşcate şi rebele ale Miei şi le coafase în aşa fel încât să pară mai înaltă, chiar şi numai cu un centimetru sau doi.

Dacă Mia ar fi putut schimba ceva în privinţa aspectului ei, acesta ar fi înălţimea. Nu avea decât puţin peste un metru şi jumătate, ceea ce însemna că era nevoită să privească de pe o poziţie de inferioritate orice persoană cu vârsta de peste zece ani. Avea statura unui copil, aşa că bărbaţii o tratau ca pe un copil.

Cu toate-acestea, nu era îmbrăcată ca un copil. Rochia ei era o piesă din mătase de culoare verde jad, cu un singur jupon abia perceptibil. Cel mai probabil, rochia avea să îl scandalizeze pe tatăl ei, dar Mia o comandase la croitoreasa aleasă de el aşa că, ce-i putea reproşa? Rochia, care o acoperea din cap până în picioare, era o variantă destul de cuminte în comparaţie cu ceea ce purtase la palatul sultanului, unde petrecuse mult timp fie dez brăcată, fie aproape dezbrăcată.

Deşertul era fierbinte, iar zidurile reci de piatră nu ofereau prea mult confort. Băile frecvente în bazinele cu apă te ajutau să rămâi cu mintea limpede în timpul verilor sufocante.

LaValle i-a legat faimosul smarald Carlisle la gât şi a făcut un pas înapoi.

-*Voilâ*|

Mia şi-a examinat imaginea din oglindă, înclinându-şi capul dintr-o parte în alta. Fusese nevoită să suporte injurii nesfârşite ca tânără femeie în haremul sultanului. Chiar şi după ce îşi impusese autoritatea, părul ei roşu, statura mică şi pielea pistruiată fuseseră motive de batjocură pentru frumuseţi cu ochii întunecaţi şi forme voluptuoase, care se luptau pentru a-i atrage atenţia lui Babba Hassan. Femeia atrăgătoare, stilată care o privea pe Mia din oglindă era o persoană mult diferită de acea fată tânără şi îngrozită; arăta... ca o regină.

Tocmai atunci verişoara ei Rebecca a intrat în vestiar. S-a oprit în prag şi şi-a pus o mână înmănuşată la gură. -O, Mia, arăţi perfect - ca o păpuşă.

Femeia mai în vârstă era îmbrăcată într-o nuanţă indescriptibilă de gri-maroniu, o culoare care nu se potrivea nici unei femei. Mia a oftat. Verişoara ei nu era frumoasă, dar avea o faţă drăguţă si blândă şi ochii cenuşii. într-o rochie albastră sau în culoarea lavandei ar fi fost chiar atrăgătoare.

-Mulţumesc, verişoară Rebecca. Şi tu arăţi minunat, a minţit ea, ridicându-se pe vârfuri pentru a o săruta pe obraz. Rebecca s-a înroşit şi, stânjenită, a bătut-o pe braţ. Pe Mia o întrista faptul că familia ei nu părea dispusă - sau nu era capabilă - să-şi exprime afecţiunea. Afecţiunea fizică o ajutase să supravieţuiască în palatul sultanului. îşi alintase mereu fiul pe când acesta era un copil. Rămăseseră apropiaţi

chiar şi după ce Jibril crescuse, deşi el refuzase să mai fie îmbrăţişat în public, din momentul în care fratele lui vitreg, Assad, râsese de el, spunân- du-i că îmbrăţişările sunt pentru copii.

Mia şi-a reprimat dorul de fiul ei şi i-a oferit Rebeccăi braţul, apoi i-a zâmbit verişoarei care era mult mai înaltă ca ea. - Eşti gata?

Salonul mare era plin de rude cu părul castaniu-$_{rosca(}$. număr atât de mare de bărbaţi singuri, încât era bătător la ^

Mia era adâncită într-o conversaţie cu fiul cu dinţi al unui conte din zona de nord - un bărbat de vârstă care nu-şi putea dezlipi ochii de pe corsajul rochiei ei destul -^{e} încât să fie capabil să lege două cuvinte -, când o linişte ciud^ cuprins încăperea. Ea a urmărit privirile celor din jur care fi^* un bărbat suplu, cu părul negru, care stătea lângă tatăl ei. Mi$_{a}$ ^ dat un ghiont fratelui ei, care avea o discuţie aprinsă cu un bărb * mai în vârstă, ce făcea parte din comunitatea lui filosofică.

-Cian, cine este acesta?

-Cine? a repetat el, cu mintea încă la discuţia pe care ea $_{0}$ întrerupsese.

- Omul acela - cel care vorbeşte cu tata.

Privirea lui Cian a urmat-o pe ai ei şi întregul său corp a devenit rigid.

-*Dumnezeule mare*l Cum a putut?

- Cum a putut să facă ce? a întrebat Mia, mutându-şi privirea de la chipul indignat al fratelui ei către omul la care se holba toată lumea.

Spre deosebire de duce, care purta o vestă de mătase verde brodată, străinul nu avea nici o piesă vestimentară colorată. Părul lui era suficient de întunecat pentru a părea negru şi contrasta cu pielea palidă, conferind un accent dramatic înfăţişării sale. Mia era prea departe pentru a discerne culoarea ochilor lui, dar vedea că erau umbriţi de nişte sprâncene întunecate, foarte bine definite. Pomeţii înalţi şi ascuţiţi şi un maxilar aspru încadrau buzele sobre.

Ducele s-a aplecat spre el şi i-a spus ceva. Bărbatul doar şi-a pus monoclul şi a cercetat camera, ca un şoim care caută rozătoare pe un câmp. Chiar şi de la distanţă, Mia simţea furia tatălui ei pentru că celălalt bărbat nu băga în seamă ce-i spunea. Un zâmbet i-a apărut pe buze. Cine era acest om care îl trata pe unul dintre cei mai puternici nobili din Anglia ca pe o pacoste?

L-a bătut pe Cian pe braţ.

-Cine este?

- Este Adam de Courtney, marchizul de Exley, a spus Cian tre dinţi. P^{rin}~

-De ce îi arunci priviri tăioase?

- Nu îi arunc priviri tăioase.

Iubire pericuioasă

S-a întors spre Mia, cu o privire aprigă, cu ochii mijiţi şi cu buzele subţiate. Mia şi-a reprimat un zâmbet văzându-i indignarea aproape comică.

-De ce fiecare persoană din această cameră încearcă să lase impresia că nu s-ar holba la el?

-Se holbează la el pentru că este inacceptabil să-l vezi într-un astfel de mediu.

- într-o casă?

Cian i-a aruncat o privire atât de înverşunată, încât Mia nu s-a putut abţine să nu râdă.

-Nu, la un eveniment *respectabil,* cu oameni *decenţi.* Nu a mai fost prezent la un eveniment organizat de *înalta societate* de când...

-Da, de când? a insistat Mia.

A dat din cap nervos.

-Nu contează. De foarte mult timp.

Privirea lui s-a întors din nou spre marchiz, care acum îi spunea ceva tatălui lor. Ducele, care deja era încruntat, a devenit brusc negru de furie.

-Dumnezeule! Ce i-ar fi putut spune ca tata să pară atât de furios? a întrebat Mia.
-Orice i-ar fi spus, tata şi-o merită.
înainte ca ea să-i poată cere fratelui să decodifice comentariul său criptic, marchizul şi-a pus monoclul şi şi-a fixat privirea pe ea.
Cian a înjurat.
- Ce obraznic afurisit!
S-a aşezat în faţa ei, dar Mia şi-a apucat fratele de braţ.
- Nu am nevoie de protecţia ta, Cian.
A ignorat-o şi s-a apropiat şi mai mult.
-La naiba, a şuierat el. Vine încoace. Nu vorbi cu el, Mia. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.
Mătuşile, verii şi potenţialii pretendenţi au dispărut, ascun- zându-se pe după mobilierul din apropiere precum prepeliţele în iarba înaltă, în timp ce marchizul de Exley se îndrepta spre ei, mişcându-se cu graţia înceată a unui prădător la vânătoare. Avea o înălţime medie şi un corp subţire, dar elegant şi musculos.

îmbrăcămintea lui austeră, doar în alb şi negru, arăta de parcă ar fi fost cusută chiar pe graţiosul său corp. Haina conică, pornind de la umerii largi la şoldurile înguste, compacte şi spre coapselebine dezvoltate şi spre pulpe, dezvăluia picioarele unui bârb activ. Până a ajuns în zona unde se aflau ei, doar Mia şi Ci$_{an}$ ^
seseră ca să-l întâmpine.

Mia şi-a îndepărtat privirea de la pantalonii negri lejeri şi $_{s_a}$ ^ în ochii lui, de un albastru-deschis fascinant - o culoare neobiş^ ită, care era şi mai bine pusă în evidenţă de genele groase şi $î_{ntu}$~ necate care-i mărgineau pleoapele. El a zâmbit uşor când a observat cum era examinat şi şi-a întors ochii tulburători spre fratele ei.

-Ai putea să ne faci prezentările, Abermarle?

Vocea lui era joasă, catifelată şi clară - la fel de atrăgătoare $_{Ca}$ şi persoana lui. Cian nu a scos nici un cuvânt şi stătea cu pumnii strânşi, lipiţi de corp. Marchizul l-a cercetat pe colegul său mai tânăr la fel cum ar fi studiat o pată de pe lavalieră. Cu cât privirea lui zăbovea mai mult, cu atât faţa lui Cian se înroşea mai tare.

Mia ar fi vrut să îi tragă una. Ce era în *neregulă* cu el?

în schimb, l-a ocolit şi a întins mâna, sperând să întrerupă acest *tableau vivant* înainte ca Cian să-l atace pe celălalt bărbat.

- Eu sunt Euphemia Marlington.

Marchizul s-a înclinat peste mâna întinsă.

-Sunt încântat să te cunosc, Lady Euphemia. Eu sunt Exley.

Buzele lui, care păreau dure şi reci ca piatra, au lăsat o urmă fierbinte pe satinul răcoros al mănuşii ei. Mia a făcut cea mai adâncă reverenţă, cea care îi era rezervată doar sultanului. Când s-a ridicat, s-a uitat în ochii lui de gheaţă, care străluceau aprobator.

Buzele lui au schiţat ceea ce ar fi trebuit să fie un zâmbet.

-Eşti fericită că te-ai reîntors în sânul familiei dumitale, milady?

Era o întrebare inofensivă, dar ea a simţit ironia din spatele ei. Mia s-a uitat la tatăl ei; ducele o privea cu ochi la fel de duri precum sufletul lui. Oare fiecare persoană din cameră - fiecare locuitor al Londrei - ştia cât de mult îl îndurerase întoarcerea ei? Dacă da, nu avea rost să le mai spună tuturor cât de mult e *f* ' rise ea. $^{c\ sui}$e-
L-a privit pe marchiz.

- Foarte fericită, milord. Sunt deosebit de încântată - regăsit pe fratele meu mai mic. ^{Ca}

Amândoi s-au întors spre Cian. Fratele ei s-a uitat urât 1 chiz, ca şi când ar fi fost o reptilă periculoasă şi impre^i^---------- lubire jiericuCoasâ----------

Zâmbetul Miei a început să pălească şi s-a agăţat de primul gând care i-a trecut prin minte.

-Fratele meu mi-a spus că prezenţa dumitale aici, în această seară, este o raritate, Lord Exley.

Sprâncenele lui întunecate s-au arcuit, de parcă ar fi fost surprins să audă că Cian ar avea cu adevărat darul vorbirii.

- În general, eu nu pun preţ pe astfel de evenimente sociale, dar tatăl dumitale m-a convins, spunându-mi că, dacă nu vin în seara aceasta, o să îmi asum riscurile. În cazul în care i-ar fi scăpat semnificaţia spuselor lui - respectiv, că tatăl ei organizase o licitaţie publică, obiectul licitaţiei fiind chiar Mia -, Exley a început să o examineze în mod deliberat, ca şi când ar fi fost vorba despre caii de rasă licitaţi la la Tattersall's. Privirea lui i-a învăluit tot corpul, ca un foc albastru, arzându-i pielea prin îmbrăcăminte, arzând-o din cap până în picioare, fără a lăsa nici o parte a corpului neatinsă. Marchizul a stăruit cel mai mult pe pieptul ei, care se ridica şi cobora de parcă tocmai ar fi luat startul la o cursă de alergare. Expresia lui a trecut uşor de la una dură şi calculată la una mulţumită, dar în continuare calculată. Evaluarea obraznică la care a supus-o a fost suficientă pentru a-l scoate din transă pe Cian, care s-a îndreptat spre marchiz.

-Ai grijă, Exley, ce naiba faci...

-Cina este servită! a anunţat majordomul ducelui.

Exley i-a întins braţul.

- Pot să îţi cer onoarea de a te însoţi la cină, Lady Euphemia?

Mia şi-a înclinat capul şi şi-a pus mâna pe ţesătura rece şi netedă a mânecii. Nu ar fi putut rezista tonului calm de comandă din vocea lui, chiar dacă ar fi vrut - dar nici măcar nu a vrut.

CapitoCuC3

Au trecut în tăcere prin holul care despărţea salonul de sufragerie. Exley avea o înălţime medie, dar, chiar şi aşa, capul Miei abia îi ajungea la umăr, iar el a fost nevoit să îşi potrivească ritmul paşilor cu al ei. S-au oprit în faţa în uşii, admirând, împreună cu celelalte cupluri, imaginea superbă care li se întindea în faţa ochilor. Uşile care despărţeau cele trei camere fuseseră îndepărtate pentru a se putea aşeza o masă imensă unde urma să se servească cina. Candelabre gigantice luminau sala uriaşă, fiecare dintre ele având atât de multe lumânări încât ar fi fost suficiente pentru a ilumina întreaga Londră timp de o săptămână. Deşi ducele era conservator, în seara aceea nu mai ţinuse cont de preferinţele sale personale si alesese cea mai nouă tendinţă din gastronomie, *service ă la russe*| În acest sens, masa imensă era acoperită cu hectare de pânză albă pe care se aflau patruzeci de şervete individuale cu câte douăsprezece tacâmuri din argit, veselă de porţelan şi pahare de cristal împreună cu numeroase oliviere şi boluri cu condimente

Spectacolul strălucitor îti lua ochii, iar nacnon; / ■ n . . . . . ; . ' Udb P e ţ n ~ chiar dacă erau blazaţi si familiarizaţi cu opulenta - ^ . , ' U a P ro Piat de masă cu o reverenţa tacuta. "*eu>d.

Marchizul a condus-o spre un scaun aflat aproape d

-Locul dumitale este aici, milady, a spus el apoU^^1^68^' privire spre biletul de lângă ea şi buzele i s-au strâns Ak UnCat 0 priză! a continuat el pe un ton care exprima exact o ' CG SUr ~ ilor declarate. Am extraordinarul noroc să stau lângă rf em o ţi- Să fi fost oare primirea îngrozitoare din partea f Umneat a. a invitaţiilor ei motivul care îl făcea să fie atât de cli s şi sau, pur şi simplu, era aşa dintotdeauna? Mia a ridic-

---------- : --------- ' Ut w

[1] Feluri servite unul după altul, cu mâncarea porţionată p e f către chelner (de obicei la un bufet din sala de mese) înainte d P a mesenilor

Dispreţul lui era mult mai uşor de acceptat decât laudele lipsite de sinceritate ale celorlalţi bărbaţi care urmăreau doar să se căsătorească cu ea şi să îi ia banii. De fapt, Exley fusese primul dintre pretendenţii tatălui ei care nu îi dăduse instantaneu un sentiment de dezgust; dimpotrivă. Bărbatul era aproape şocant de frumos.

Ducele îi prezentase mulţi bărbaţi eligibili în lunile precedente; de ce l-a cunoscut pe marchiz abia acum? Ea şi-a muşcat buza de jos. Poate că a interpretat greşit lucrurile şi el nu era un potenţial pretendent. Dar de ce l-ar fi aşezat lângă ea dacă nu era aşa? Poate că era...

-Bună seara, Mia.

Mia a tresărit auzind vocea respingătoare şi a afişat un zâmbet fortat pe faţă, înainte de a se întoarce să îl salute pe deţinătorul acestei voci.

-Bună seara, domnule Chambers.

Onorabilul Horace Chambers - actualul favorit al ducelui de Carlisle la statutul de ginere - a chicotit, ceea ce i-a făcut bărbia să îi tremure.

-Fii serioasă, suntem prieteni buni, Mia. Spune-mi Horry.

Mia a scos un sunet evaziv şi a zâmbit.

El i-a întors zâmbetul, cu privirea alunecându-i peste pielea ei, ca picioarele lipicioase ale unei muşte albastre.

-Arăţi minunat, draga mea.

Strălucirea transpiraţiei de pe buza de sus a lui Chambers a făcut-o să se stăpânească cu mare greutate să-şi retragă brusc mâna în momentul în care el şi-a pus degetele umede şi groase pe încheietura ei. Chambers era doar cu zece ani mai în vârstă decât Mia, dar corpul său masiv şi chipul rumen îl făceau să pară mai bătrân decât tatăl ei. Atitudinea lui paternă era dezminţită de ochii lui, care o priveau la fel cum o privea sultanul pe când era doar o fetişcană.

Mia a întins mâna după şervețelul ei de in, folosindu-se de această mişcare pentru a-şi elibera braţul de atingerea lui umedă. Ochii bulbucaţi ai lui Chambers au alunecat pe lângă ea şi au ajuns la marchiz. Ochii i s-au îngustat şi a scos un mormăit, de parcă ar fi văzut ceva care era în egală măsură şi imprevizibil, şi neplăcut.

Când Mia s-a întors pentru a auzi răspunsul marchizului, a văzut-o pe femeia din stânga lui că şi-a împins scaunul atât de departe, încât aproape era să aterizeze în poala vecinului. Un valde căldură i s-a ridicat până spre gât, văzând comportament^ scandalos al femeii.

Ce naiba era cu toţi aceşti oameni?

-Vii des la Londra, milord? a întrebat Mia, sperând să-i <jis. tragă atenţia marchizului atât de la modul nepoliticos în care Chambers se holba la el, cât şi de la retragerea îngrozită a femeii.

Exley a luat şervetul de pânză aşezat pe farfuria de porţelan aflată în vârful setului de veselă cu mişcări lente şi graţioase.

-Reşedinţa mea de la ţară este în Hampshire, dar îmi petrec cea mai mare parte a timpului în oraş.

Creierul Miei s-a zbătut să-şi amintească unde era localizat Hampshire pe hartă. Era situat lângă apă? Era în sud? Nici nu putea să-l întrebe pe bărbat dacă existau porturi în zonă de unde să îşi asigure călătoria spre Oran şi apoi evadarea, în schimb, a spus:

-Preferi viaţa în oraş, dar eviţi distracţiile societăţii? Spune-mi, milord, care *sunt* distracţiile dumitale preferate? Privirea lui s-a fixat asupra ei. -Acum am parte de distracţie.

Inflexiunea din vocea lui rece era atât de uşoară, încât Mia a crezut că doar şi-a imaginat.

Minunatul gheţar flirta cu ea? Dacă da, era foarte discret în legătură cu asta. Nu se comporta deloc de maniera celorlalţi pretendenti ai ei, care urmăreau generoasa ei zestre precum o haită de câini care latră şi se gudură în urmărirea unei vulpi. Era un pretendent sau nu? Nu mai avea destul timp la dispoziţie pentru a se purta cu mă "

- Şi soţia dumitale, te însoţeşte când vii la Londra, milo dT^'
- Soţia mea a murit acum câţiva ani. ' Mia s-a simţit dezgustată de felul în care inima '

la auzul acestor informaţii. Ce fel de brută era? Dacăel treSăr*t iubise soţia şi încă avea inima frântă? I-a privit chipvd î c^^ar unor urme de emoţie, dar nu a găsit nimic. Cel J^m căutata

că era văduv şi îşi căuta o soţie. O dorea pe Mia pentru ^ acum pentru un moştenitor sau pentru ambele variante? Zestrea ei, -Ai copii, domnule? -Am trei fiice.

Tonul lui a fost abrupt, de parcă descendenţii de sex f ar fi meritat nici măcar să fie menţionaţi. $^{emi}ni_n$ *^lubire ycricufoasă -*

-Câţi ani au fiicele dumitale, domnule? -Cea mai mare are şaptesprezece ani şi celelalte două sunt încă la şcoală.

S-a întors spre masă pentru a examina meniul individual aflat lângă solniţă, aparent mai interesat de masă decât de fiicele lui - sau de conversaţia ei.

Mia nu s-a supărat. De fapt, era bucuroasă că a scăpat puţin de privirea lui incomodă.

Bărbatul o ardea cu o intensitate care era în aceeaşi măsură palpitantă, dar şi epuizantă. De asemenea, era atât de perfect, încât ardea de nerăbdare să-i mângâie maxilarul neted şi proeminent şi să-i simtă atingerea genelor negre şi ţepoase. Şi gura aceea...

Pielea i s-a înfiorat la aceste gânduri şi şi-a ridicat privirea pentru a o înfrunta pe cea a tatălui ei.

Privirea verde şi dură a ducelui a oscilat între Exley şi Chambers înainte de a se uita iar la Mia. Mesajul era clar. Nu mai avea de gând să-i prezinte pretendenţi, ca un motan care îi aducea în dar stăpânului şoareci morţi.

Fie Mia avea să aleagă pe unul dintre aceşti bărbaţi, fie o va face el. Stia de luni întregi că această zi urma să vină şi nu îşi irosise timpul degeaba. A strâns informaţiile una câte una cu privire la nobilii scăpătaţi care o curtau. Nu fusese o sarcină uşoară, mai ales că nu avea bani şi nici conexiuni.

Mia nu era prea pretenţioasă la alegerea unui soţ, dar ar trebui să se culce cu acel bărbat - cel puţin până când va reuşi să evadeze. Ca atare, prefera să nu se aleagă cu sifilis de la săracul, dar genialul Lord Herringford, sau cu vânătăi şi oase rupte de la Horace Chambers, căruia îi plăcea să-şi bată iubitele.

Cel mai recent pretendent pe care l-a verificat a fost vicontele Maugham. Din păcate, moşia tânărului nobil era prea departe şi fără ieşire la mare, pentru a se potrivi planurilor de evadare ale Miei. Un avantaj ar fi fost faptul că vicontele era atât de efeminat, încât Mia se îndoia că avea intenţia să se culce cu ea, o perspectivă care făcuse din Maugham candidatul ei preferat. Până în această seară.

Mia studia profilul auster al marchizului pe sub genele coborâte. Să te culci cu un bărbat atât de frumos nu părea a fi ooa$_{re?}$

'Mínenla Sj?encer^~

Dacă ar fi fost să se ia doar după primirea de care avusese în seara aceea, trecutul lui trebuie să fi fost într-adevăr groaz^*

Dar şi pe ea oamenii o trataseră la fel, iar ea nu făcuse ni^j ca să merite un astfel de comportament. Conform standarde!^ celor din înalta societate, să fii diferit era un motiv suficient p$_{en}$ tru a deveni un paria.

Mia i-a studiat cu atenţie profilul frumos, de parcă atenta ei examinare i-ar fi dezvăluit secretele.

Exley a ales acel moment pentru a o privi. Ochii lui reci s-au aprins la examinarea ei evidentă şi buzele i s-au răsucit.

Mia s-a supărat. *Cum îndrăzneşte să se uite de sus la ea? Şi chiar acum, când începuse să-i fie milă de el* Ea a răspuns privirii lui umilitoare, lovind cu furie şervetul, înainte de a-l aşeza în poală. Chipul lui frumos o făcuse să nu mai gândească raţional. Nu era nimic altceva decât un alt vânător odios de averi, care o privea ca pe un fruct copt, gata de a fi cules. Fără nici o îndoială că el se aştepta ca ea să tremure de recunoştinţă că are şansa de a se căsători cu un marchiz, chiar şi cu unul care era un fel de paria al societătii.

Mia s-a servit cu scoici de pe platoul adus de un servitor care se afla în preajma ei. Dacă marchizul şi-o dorea, fie pe ea, fie banii ei, trebuia să se străduiască pentru asta, la fel cum o făcuseră si ceilalţi. Pentru că era în criză de timp şi nu-şi mai permitea să îl investigheze cu metode mai subtile, trebuia să se supună abordării ei mai directe şi mai agresive.

-Spune-mi, milord, fiica dumitale cea mare şi-a făcut debutul şi se bucură de acest sezon?

Buzele i s-au subţiat la reluarea supărătorului subiect al fiicelor sale.

-Nu. Este în Hampshire, cu surorile ei.

Deci, el era unul dintre acei bărbaţi groaznici care cred că f şi copiii ar trebui lăsaţi la ţară în timp ce el se destrăbăla li ^ ^{6} Cu alte cuvinte, era exact genul de bărbat pe care-l căut JM- ^

Era şi genul de bărbat care - inexplicabil - scotea la' f- tea ei diabolică, tachinatoare. ^{Vea*a} par-
corvoadă, dar ce se ascundea sub această înfăţişare atrăgăt,

*- Copiii dumitale locuiesc singuri la ţară în timp c te distrezi la Londra? 6 dui*neata— lubire periculoasă*

Marchizul a pufnit, un sunet care era aproape periculos de asemănător cu cel al unui hohot de râs.

-Nu sunt crescute de lupi, Lady Euphemia. Sora mea locuieşte cu ele.

-Cât de convenabil pentru dumneata, Lord Exley.

A ridicat elegant din umăr.

- Mulţi ar spune că le fac copiilor mei o favoare cu absenţa mea.

-Şi soţia dumitale s-abucurat de o favoare asemănătoare?

Mia şi-a muşcat buza de jos atât de tare, încât gustul metalic al sângelui i-a inundat gura. Ce făcea? începuse această conversaţie pentru a-l scuti de obrăzniciile celor din jur, nu pentru a-i oferi şi mai multe. în schimb, pierduse din vedere care era obiectivul investigaţiei ei şi se folosise de iritarea lui când abordase subiectul copiilor, cu cruzime şi făcând dovada lipsei de raţiune.

Două pete de culoare i-au apărut pe ambii pomeţi, iar ochii lui au sfredelit-o.

-Din păcate, singura persoană care v-ar fi putut spune ce *servicii* prestez în calitate de soţ nu mai este prin preajmă. Ochii lui au coborât spre decolteul ei. Poate că asta se va schimba în curând.

Faţa Miei a luat foc. Chiar se înroşise? Ideea în sine a deconcertat-o atât de tare, încât aproape nu a mai auzit următoarele lui cuvinte.

Marchizul s-a întors cu totul spre ea, iar zâmbetul lui a făcut să i se zburlească firele de păr de pe ceafă.

-Dar viaţa mea este un subiect prea anost, prea cunoscut. Milady, mai degrabă aş vrea să vorbim despre *dumneata.*

-Da?

Gura ei a insistat să pronunţe silaba încurajatoare, în ciuda avertismentului dat de creier.

-Da, am înţeles că talentul dumitale de pe ringul de dans este... fascinant. O privea precum un băieţel care tocmai a lovit un muşuroi de furnici şi aştepta nerăbdător să vadă efectele. Povestirile despre acest talent sunt cele care m-au adus aici în această seară.

Vorbele lui aproape că o mângâiau în timp ce înfigeau cârligul şi mai adânc.

Mia şi-a lăsat privirea în jos, făcând brusc efortul de a-şi recăpăta răsuflarea. *Cum îndrăzneşte?*

S-a uitat fix la masă, fără să-şi vadă farfuria. Pieptul ei se zbătea ca un iepure încolţit, pe măsură ce amintirea oribilă ieşea din ascunzătoarea ei şi îi invada mintea. El se referea la balul o rgan. zat de lordul şi de Lady Charring, primul eveniment de soci etat* la care participase. Era un eveniment informai, la care f USeseră invitaţi aproximativ trei sute dintre cei mai respectabili rep rezen, tanti ai înaltei societăţi.

Rebecca se gândise cu atenţie pe cine să aleagă ca să fie pri mul partener de dans al Miei, un bărbat mai în vârstă, care era unul dintre prietenii ducelui. La câteva minute de dans - o horă scoţiană -, faţa bărbatului a căpătat o nuanţă alarmantă de roşu. Preocupată de sănătatea lui, Mia i-a sugerat să se odihnească. în momentul în care au coborât de pe ringul de dans, ducele a venit spre ea ca îngerul morţii. l-a strâns braţul suficient de tare încât să-i lase vânătăi şi a dat^o afară din sala de bal sub privirile a jumătate dintre reprezentanţii înaltei societăţi.

Mia rămăsese uluită. Ce făcuse? îi plăcea să danseze şi era unul dintre puţinele lucruri la care excelase mereu. Chiar şi atunci când Babba Hassan nu o mai dorise în patul lui, o mai chema să danseze pentru el.

Furia rece ca gheaţa a tatălui ei din acea noapte nu se asemă- nase cu nici o altă experienţă de acest fel. Mia a tresărit când şi-a amintit. Acela fusese şi punctul de cotitură pentru ea, momentul în care ea hotărâse că nu putea trăi în această ţară.

Mia şi-a ridicat privirea la bărbatul care tocmai îi dăduse peste nas cu această

- Vlineiya Spencer -

amintire umilitoare. El i-a întors privirea, cu o expresie implacabilă. S-a gândit că poate nu ar fi trebuit să cerceteze trecutul lui într-un mod atât de brutal, dar a îndepărtat gândul acesta nedorit ca pe o insectă enervantă.

în loc să-l înjunghie pe Exley cu furculiţa - aşa cum i-ar fi plăcut să îi răspundă - i-a oferit un zâmbet delicat.

- Păcat că nu ai fost acolo, milord, poate aş fi putut să vă învăţ câte ceva.

Pupilele i s-au mărit şi s-a aplecat spre ea.

- Poate că mă poţi învăţa ceva în seara aceasta. Mai ai dan disponibile - poate o horă? SUri

Nesuferit, odios mizerabil.

-Dacă eşti în căutare de distracţie, o vei avea, mil₀ *j* rezerva toate dansurile din deschidere pentru dumneata ea punct discuţiei întorcându-i spatele. » ª pUs *jrm*

CapitoCuf4

Adam s-a uitat fix la umerii şi la spatele ei ţeapăn şi s-a strâmbat. îl provocase şi el reacţionase fără să se gândească, răspunsul său fiind complet lipsit de fairplay - ceva ce nu-i stătea în caracter.

Ea râdea la ceva ce tocmai îi spunea Horace Chambers, iar bărbatul mai în vârstă zâmbea ca şi cum calul său tocmai câştigase Cupa de Aur la Ascot. Bătrânul *roué* o urmărea pe fiica lui Carlisle cu ochii unui amant gelos, încă din momentul în care se aşezaseră cu toţii la masă. în clipa în care ea s-a îndepărtat de Adam, Chambers s-a năpustit asupra ei ca un vier în călduri.

Bărbatul mai în vârstă era un pervers dezgustător cu o reputaţie groaznică, dar oare Adam era mai bun?

Se comportase faţă de Euphemia Marlington ca o brută fără inimă, confirmându-şi reputaţia. El stătea la această masă, invitat la o petrecere care era o farsă. Nu, Adam nu era cu nimic diferit de Chambers şi de nici unul dintre ceilalţi decrepiţi pe care Carlisle îi adunase laolaltă.

Era dezgustat de propria persoană. Până aici se coborâse? Să ajungă să concureze cu agresori sexuali, beţivi şi vânători bolnavi de averi pentru o femeie care, fără îndoială, avea foarte puţine de spus în apărarea ei în această licitaţie publică în care ea era chiar miza? Era el dispus să îşi pună la bătaie ceea ce îi mai rămăsese din demnitatea lui pentru un moştenitor?

I Crai (în limba franceză în original)

Un lacheu a debarasat supa neatinsă şi încă trei servitori au apărut în spatele lui, fiecare cârând nişte platouri pline cu vârf. Adam nu mai participase la o cină organizată de membrii maltei societăţi de când service à la russé devenise o modă. Procesul i s-a părut obositor. A făcut un semn către un servitor ca să-i umple paharul cu vin roşu.. <Mineiva Spencer-

Privirea lui rătăcea peste ceilalţi oaspeţi de la cină - nici Unul dintre neavând curajul de a-l privi - şi apoi a început să refl ecte2„ la femeia de lângă el şi la efectul neaşteptat pe care-l avusese asupra lui. Era ceea ce se aşteptase cel mai puţin să găsească în se ara asta. Nu doar chipul ei frumos şi silueta erau aspectele care i Se păreau fascinante. Era vorba despre ochii ei de un verde mari n> care erau plini de curiozitate, umor şi *vivacitate.*

Adam simţea cum privirea lui se întorcea la profilul ei perfect. Mişcările ei erau atât de graţioase, încât şi procesul firesc de a-şi duce mâncarea la gura ei roz, perfect conturată, părea un act de sorginte răsăriteană. Cu aspectul ei şi cu banii tatălui ei, nu ar fi trebuit să aibă nici o problemă în a-şi găsi un soţ cumsecade şi totuşi ducele îi adunase laolaltă pe cei mai groaznici bărbaţi din societate.

Trebuie să fi făcut ceva cu adevărat teribil.

Buzele lui Adam zâmbeau amar; venind din partea lui, era o concluzie plină de ironie. Şi dacă singurul lucru de care s-ar fi făcut vinovată era doar o simplă bârfă? Cine ar putea şti mai bine, dacă nu el, cum era să fi judecat şi condamnat cu uşurinţă de către înalta societate, fără nici o dovadă?

Ea şi-a întors ochii verzi ca de pisică şi l-a surprins privind-o fix. A ridicat o sprânceană de culoare roşu aprins, afişând un zâmbet uşor şi batjocoritor pe faţă.

Adam i-a susţinut în mod deliberat privirea, amuzat, în timp ce ea încerca - fără succes - să-şi suprime un zâmbet. Ca urmare a acestei nereuşite, i-a apărut un zâmbet pe chip, dezvăluindu-i dinţii albi şi uniformi şi o gropiţă în formă de semilună minusculă la colţul gurii.

- Care sunt planurile dumitale după terminarea sezonului? a întrebat cu o politeţe studiată, hotărât să se comporte manierat pe perioada care mai rămăsese din cină.

- Ne vom retrage la reşedinţa familiei noastre.

în ciuda zâmbetului, tonul ei rezervat indica faptul că în - nu -l iertase. Se uita la platoul pe care îl ţinea servitorul aflat " preajma ei, iar buzele i se strânseră într-o grimasă de de 2ff * ¡nte de a se servi cu o porţie. gUStlna

- Nu îţi place *saumon en gelee*? a întrebat el, am Uz ai:

-Nu este o mâncare cu care sunt obişnuită.

_0? Dar cu ce eşti obişnuită?

----------'luCnrejiericufoasâ ----------

Şi-a încreţit nasul şi a lovit mâncarea gelatinoasă cu furculiţa.

-Vreau să mănânc ceva care să nu fie la fel de fad precum mâncarea pentru sugari.

- Cum ar fi?

Ochii îi străluceau şi buzele desenau un zâmbet senzual care i-a făcut sângele să-i clocotească în vene.

„Ce a fost asta?" a gândit el, apoi a luat o înghiţitură zdravănă de vin.

Ea a oftat din greu, iar această reacţie l-a făcut să îşi mute atenţia asupra corsajului. Mădularul lui era şi el de acord.

-Visez la curmale.

-Curmale? a repetat el, nefiind sigur că a auzit bine.

- Curmale. Ochii i s-au îngustat până au devenit nişte linii senzuale de smarald. Dulci, zemoase şi fierbinţi. Vârful limbii ei roz a ieşit printre buze, iar inima lui Adam a luat-o razna. Sunt tari, lipicioase şi explodează la cea mai mică presiune a limbii mele, umplându-mi gura cu gustul lor.

Furculiţa lui Adam s-a mişcat în farfurie.

Cu buzele întredeschise, şi-a dus o mână la gât, mângâindu-l uşor cu degetele.

-Tânjesc după cuşcuş, îmbibat cu ulei, care îmi alunecă pe gât.

Dumnezeule mare| Adam a înghiţit zgomotos în sec, în timp ce o erecţie de proporţii alarmante împingea în şliţul pantalonilor, de parcă încerca să-şi facă drum prin lemnul gros al blatului mesei. S-a foit pe scaun şi a tresărit înainte de a ridica privirea.

Ochii ei erau deschişi şi expresia de pe chip nu mai era una senzuală, ci amuzată. Orice văzuse pe faţa lui o făcuse să zâmbească.

Micuţa trădătoare desfrânată| L-a făcut să se întărească precum fierul doar vorbind despre mâncare. A admirat-o cu invidie pentru modul în care îl excitase atât de intens şi aproape îl făcuse să zâmbească - dar s-a abţinut.

-Spune-mi, milady, unde ai gustat astfel de lucruri? a întrebat el, încântat că vocea lui nu i-a dat de gol excitaţia de sub masă.

A înfipt furculiţa într-o bucată de peşte, care în urmă cu doar o clipă o umpluse de dezgust, a dus-o la gură, a mestecat-o şi a înghiţit-o cu o mişcare perversă a buzelor.

-Ei bine, în perioada pe care am petrecut-o într-o mănăstire malteză, Lord Exley.

ᶠMinen>a Spencer

Adam nu s-a mai putut controla şi a zâmbit în l_{0c} de -
La urma urmei, meritase efortul de a participa la această^-^
^{C1}n|.

Zâmbetul lordului Exley a apărut şi a dispărut mai rapid d o stea căzătoare. A ridicat un colţ de şervet alb ca zăpada l_a ^ Când a terminat, expresia lui era din nou impasibilă.

- Ce fascinant! Spune-mi, cum de ai ajuns fix într-o mână tire - în Malta, din toată lumea asta?

Mia a mai luat o înghiţitură, făcând un spectacol din a-şi ₛavu,- mâncarea - de parcă chiar şi peştele gelatinos era mai interesant decât o conversaţie cu el.

- Ştiai că familia mea este catolică? -Nu ştiam.
- Ştii câte ceva despre catolicism, Lord Exley?

-Te-ai întors în Anglia pentru a face prozelitism, milady? Mia a zâmbit la privirea lui arogantă.

-Mă tem că zilele mele de prozelitism au rămas undeva în tre cutul meu, milord.

- Ce păcat, a murmurat el. Ce spuneai?
- Mama mea a fost o catolică foarte credincioasă şi cea mai mari dorinţă a ei a fost ca eu să urmez cursurile din aceeaşi mănăstir« pe care a urmat-o şi ea, o instituţie foarte veche, situată chiar îr afara Romei. Cam la atât se rezuma partea adevărată din povestes ei. Părinţii mei ne-au îmbarcat pe mine şi pe răposata mea dădacă - care mă acompania în calitate de însoţitoare - pe o corabie care nu a ajuns niciodată la Roma. Am fost atacati de nirati , , ' aproape ime diat după intrarea în Mediterana. Din acest moment r, ˙4.

1 ■ i ■ • , ûment. povestea pe care i-a spus-o marchizului nu mai era adevărată. Căpitanul
a făcut tot ce a putut ca să îşi salveze pasagerii şi ne-a dus ⁿ°StrU
Malta. Acolo era o mică mănăstire, care oferea un adă
celor care nu doreau să se aventureze şi să părăsească i n i "
nându-se riscului de a fi capturaţi de piraţi. Guvernant" * ^^
ocupat de formalităţi ca eu să rămân acolo, în timp ce ea s ^^ S_a
cat pe următoarea corabie spre Anglia, pentru a reveni c ^ ˙m'3ar*
Cât şi-ar fi dorit Mia ca toate acestea să fi fost ader a,Uto are_
Ultima dată când văzuse chipul iubitei sale doici
corsarii râdeau în timp ce o pasau de la un bărbat l_a alij^⁶ᶜând
tăiaseră capul când ea nu se mai putuse opri din $pl_{åns}$. # apoi îi
Ştirea

— Qufarepericuioasă

aceea era ca un demon care se holba la ea, ca într-un tablou al lui Bosch: stătea ascunsă în colţurile întunecate ale minţii şi reapărea când se aştepta mai puţin. Mia a evitat privirea sfredelitoare a marchizului.

- Nu am aflat până când nu m-am întors acasă că corabia ei nu a ajuns niciodată în Anglia. Drept urmare, nimeni nu a ştiut unde m-am adăpostit - până de curând.

0 vreme au mâncat în tăcere.

- Câţi ani aveai? a întrebat în cele din urmă.

-Am împlinit paisprezece ani la bordul corăbiei.

-Şi ai rămas în mănăstire în toţi aceşti ani?

Pentru prima dată, a surprins o notă de scepticism în vocea lui. Mia nu-l putea învinui. Povestea tatălui ei fusese greu de crezut.

-Da, până acum câteva luni.

El a studiat lichidul roşu ca sângele din paharul fin de cristal înainte de a-i pune următoarea întrebare.

-Nu ai avut probleme când francezii au preluat controlul asupra insulei?

Mia s-a oprit, paharul rămânându-i în aer, undeva la jumătatea distanţei dintre mână şi gură. Francezii au preluat controlul în Malta? Ea s-a strâmbat şi a luat o duşcă zdravănă pentru a-şi ascunde confuzia. Repetase această poveste stupidă în faţa a zeci de oameni în ultimele luni, dar nici unul nu fusese în stare să localizeze Malta pe hartă; cu atât mai puţin să-i cunoască istoria politică. Nimeni, în afară de bărbatul de lângă ea.

■ Mia şi-a reprimat în gând uluiala. Era timpul să lase în urmă basmul descris de tatăl ei şi să-şi scrie propriul scenariu.

-Vorbesc fluent limbile italiană şi franceză, aşa că nu a fost dificil să pretind că sunt fiica unei familii sărace, dar devotate din Torino.

-înţeleg. Dar când am preluat noi controlul insulei în 1800? De ce nu ai făcut tot posibilul să te întorci în Anglia în acel moment?

Mia aproape că a râs. *Nu se va sfârşi niciodată?*

-A fost o perioadă tulbure şi doar câţiva dintre oamenii Majestăţii Sale au mai rămas acolo. Majoritatea celor pe care i-am văzut erau din categoriile inferioare, bărbaţi care aveau mai multe de câştigat dacă reuşeau să vândă sau să răscumpere o fată de duce decât dacă ar fi ajutat-o. i

-Deci, te-ai ascuns în mănăstire şaptesprezece ani?-Nu a trebuit să mă mai ascund odată ce m-am călugăriţelor.

Ochii i s-au mărit.

-Ai fost călugăriţă.

Nu era o întrebare.

-Da.

-Vârsta de paisprezece ani nu era prea crudă pentru astfel de lucruri?

Măicuţele erau, desigur, încă un alt subiect despre care Mia nu ştia nimic.

-A, deloc. Erau altele mai tinere decât mine. A mai luat o înghiţitură de băutură înainte de a se scufunda în nisipurile mişcătoare ale conversaţiei. Iubita mea soră, Genevieve, avea doar treisprezece ani când a intrat în mănăstire. Aş putea spune că deveniserăm mai apropiate decât surorile de sânge. Cât de dor îmi este de ea! a oftat Mia din rărunchi, pentru a adăuga un plus de veridicitate.

Un mușchi a tresărit în colțul gurii sale zâmbitoare.

-Sună... idilic. Cum suporţi să stai departe de un mediu atât de plin de satisfacţii?

Un servitor a apărut lângă ea cu ceva care semăna cu o pasăre fiartă într-un sos cremos cu aspect păstos. Mintea Miei era în căutarea unor soluţii în timp ce îşi punea mâncarea în farfurie. Marchizul fusese singura persoană care ***analizase*** mai bine povestea ei ridicolă. Ce altceva i-ar putea spune? A tăiat absentă o bucată mică de mâncare şi a dus-o la gură. Nu era la fel de groaznică pe cât părea la prima vedere. A mestecat, a înghiţit şi a sorbit din vin. Apoi a lovit-o inspiraţia.

- Crocodilii, a spus ea.

Furculiţa şi cuţitul marchizului s-au oprit deasupra farfuriei.

- Poftim?

An cele din urmă am plecat din cauza crocodililor. Am mers în jungla din interiorul insulei ca să avem grijă de leproşi, a?a cum făceam în fiecare an. în acel an a avut loc otragedie. Ambarcaţiunea noastră s-a răsturnat şi multe maieu e din ordinul nostru au fost mâncate de crocodili, înainte de a putea ajunge până °St £rit pentru un efect dramatic. Chiar si iubita sora Genevie*e §3 A mestecat mult timp înainte de a înghiţi.

Nu iam ca Malta să aibă vreo jungla. Sau crocodili

La naiba. La naiba. La naiba.

-Mă tem că ai fost dezinformat, Lord Exley. Insula este invadată. De crocodili, nu de junglă.

Şi-a ridicat şervetul la buze şi a tuşit.

-Mia, draga mea?

Chambers şi-a pus o mână umedă pe umărul ei.

Mia a strâns din dinţi.

-Un moment.

Marchizul încă dădea din buze, iar umerii îi tremurau uşor.

S-a aplecat spre el.

- Eşti bine, milord?

A mai tuşit o dată, cu ochii umeziţi.

- Doar o boabă de piper, a spus el, cu o voce răguşită.

-Mia?

Vocea lui Chambers a crescut cu o jumătate de octavă.

-Mă scuzi, milord?

-Desigur, a spus el, ridicându-şi şervețelul şi acoperindu-şi gura, lovit de o nouă criză de tuse.

Adam era sigur că ar fi putut muri sufocat. Nu se mai distrase atât de tare de... ei bine, de foarte mult timp şi, cu siguranţă, niciodată la un eveniment plictisitor organizat de un membru al *înaltei societăţi*.

El privea cu coada ochiului său înlăcrimat cum ea chicotea şi cocheta cu îngâmfatul Chambers. Bărbatul corpolent se înfoia şi pufnea ca un cocoş bătrân ce era. Oare Adam fusese la fel de infatuat când ea îi spusese povestea ei revoltătoare?

A făcut o grimasă. Probabil.
A mâncat, a sorbit din vin şi a privit cum ea îşi etala farmecul asupra celuilalt bărbat. Era ca un cameleon. înţelegea ce-i place unui bărbat şi apoi îi oferea acestuia exact ce îşi dorea. Era descura- jant. Cum era în realitate această femeie? Şi de ce îi păsa de ea?
A aruncat o privire spre Carlisle, singurul nobil din ultimii zece ani care, de bunăvoie, îl avusese în vedere pe Adam ca pe un posibil ginere. Ducele de Carlisle şi-a ridicat privirea chiar în acel moment şi i-a susţinut-o pe a lui, ridicându-şi paharul o fracţiune de secundă înainte de a lua o înghiţitură.
Adam a ignorat gestul şi şi-a întors privirea spre fi} Carlisle, care dădea din cap şi se hlizea, în timp ce nesuferit V[11] Chambers tropăia de satisfacţie ca un cal.

^

Pentru prima dată după foarte mult timp, Adam fusese e
i IîlUl;
din curiozitate, decât din dorinţa de a-şi găsi următoarea soti$_{e}$ încetase să se mai gândească la o posibilă altă căsătorie cu ani î$_{r}$ urmă, când devenise evident că nici măcar cel mai disperat om u$_{t}$ mai avea de gând să îşi dea fiica de nevastă Marchizului Ucigaş
Şi acum Euphemia Marlington îl privise deschis şi sincer - fâ$_{r}$* prejudecată sau teamă - şi autocontrolul lui foarte strict fusese afectat într-o oarecare măsură. Adam s-a uitat fix la profilul ei frumos, iar mintea lui a fost cuprinsă de sentimente necunoscute, incomode şi nedorite.
Ce făcuse ea ca tatăl ei să fie dispus să o vândă unui bărbat despre care toată lumea credea că ucisese nu una, ci două soţii?

Mai important, până unde era dispus Adam să continue cu cercetările?
asmat de o altă fiinţă umană. Venise acolo în seara aceea mai n

Capitoiuf5

Chambers a reţinut-o pe Mia până la desert, asigurându-se că nu mai are nici o altă oportunitate să vorbească cu lordul Exley. A sperat să discute cu el după ce bărbaţii se vor retrage, dar Cian a apărut şi a tras-o în grabă în salonul de recepţie. Ca şi când ar fi vrut s-o ţină departe de marchizul intrigant.

Mia era aşezată între tatăl ei şi Cian în timp ce salutau sute de străini eleganţi, în ţinute scumpe. între zâmbetele pe care le adresa oaspeţilor şi urările de bun venit, Mia urmărea în permanenţă mulţimea care umplea în valuri enorma sală de bal. Marchizul de Exley nu era deloc greu de localizat. Oriunde stătea, era înconjurat de un imens spaţiu gol. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Singura persoană care s-a apropiat de el a fost vicontele Danforth, un bărbat atrăgător care era poate cu zece ani mai mic decât Exley. Ambii bărbaţi erau modele perfecte de frumuseţe masculină, unul senin şi deschis, celălalt întunecat şi sumbru. Prezenţa tânărului lord părea să aibă un efect de umanizare asupra lui Exley, a cărui expresie de dispreţ s-a înmuiat în timp ce cei doi vorbeau.

Când tatăl lor i-a eliberat pe Mia şi Cian de responsabilităţile lor, ea ardea de nerăbdare în aşteptarea primului ei dans.

-Mia, trebuie să-ţi vorbesc o clipă, a şoptit Cian, luând-o de braţ şi trăgând-o într-un mic salon înainte să ajungă pe ringul de dans. A aruncat o privire nervoasă în jur. Am vrut să îţi povestesc despre Exley.

-Da? l-a îndemnat ea când s-a oprit.

-Problema este că...

S-a oprit din nou, încruntându-se. Amuzamentul Miei s-a transformat în exasperare, în timp ce îl aştepta să termine.

-Da? Spune-mi care este problema?

Următoarele sale cuvinte au fost rostite pe nerăsuflate.

- Nu există nici un motiv pentru care ar trebui să înduri ruşinea de a fi cerută de nevastă de un om ca Exley.Cuvintele lui au făcut-o să râdă.

-Nu m-a cerut, Cian.

- 0 va face.

Mia a clipit Ce ştia fratele ei, iar ea nu?

-Uite cum se prezintă situaţia. Cian s-a încruntat, de parcă ştia cum să îi spună asta. Adevărul este că nu trebuie să accepţi n' una dintre propunerile oribile pe care ţi le-a făcut tata - Maughar Chambers, pe nici unul dintre ei. Nu îl voi lăsa să te oblige să înch o căsătorie nefericită. Îţi dau cuvântul meu în această privinţă

A înghiţit în sec, parcă amintindu-şi cu cine vorbea despre sfidare

Mia l-a strâns de mână.

-Sunt flatată de îngrijorarea ta, Cian. Dar sunt în stare să an grijă de mine. A aruncat o privire spre ringul de dans, unde se aflai cuplurile care deja se pregăteau pentru primul set de dansuri. Haide trebuie să ne aşezăm în poziţiile de dans pentru a deschide balul.

- Cred că ar trebui să...

Cian s-a oprit cu ochii aţintiţi pe cineva care se afla în afara salonului.

Zumzetul vocilor s-a oprit, iar Mia l-a observat pe Exley îndrep- tându-se spre ei. Marchizul, cu silueta lui suplă, a despicat mulţimea ca prora unei corăbii, lăsând în urmă priviri care se holbau, şoapte şi bărbaţi şi femei care-l arătau cu degetul.

S-a oprit în faţa Miei şi i-a întins mâna, cu o *expresie blândă.*

-Cred că dansul acesta îmi aparţine, milady.

Dansul i-a oferit puţine oportunităţi de a vorbi cu partenerul ei, ceea ce a fost un avantaj. Mia şi-a concentrat toată atentia asupra paşilor de dans, o acţiune îngreunată de senzaţia de fier binţeală pe care i-o dădea de fiecare dată atingerea mâinii f ^ nuşate a marchizului. ma~

- Pentru un bărbat care nu participă la multe baluri H bine, a spus Mia în timp *ce* se reuneau în pereche ' ^

Un zâmbet slab i-a îndulcit expresia severă -Eşti prea amabilă, milady, Dansul dumitaie Paşii de dans i-au despărţit chiar în acel mo ^ ?°Cant cat o privire amenințătoare, conştienta că fa ^ ^]~a Antele astfel încât să se suprapună cu pau2a Jun f"°2ranlase cu***vin-***

Ochii lui erau pe jumătate închişi când reunit. S-a aplecat spre ea şi a rostit un cu ^11 apr °Pl'at şi s-au- lubire jiericuCoasă -

- ...corect.

Râsul Miei a atras privirile pline de uimire ale celor din jur şi o ocheadă sarcastică din partea partenerului ei. Aproape că era pe punctul să îl ierte pentru comentariul său umilitor de la cină. Aproape.

La sfârşitul setului de dansuri, ea era puţin înfierbântată atât din cauza efortului, cât şi a prezenţei lui prin preajmă.

-Pot să-ţi aduc un pahar de şampanie? a întrebat, ducând-o spre o canapea mică din apropierea uşilor de sticlă.

-Ar fi minunat.

A privit cum umerii lui superbi deschideau o cărare printre oaspeţii care se împrăştiau, în timp ce îşi răcorea chipul încălzit cu un evantai. Mia petrecuse mult timp studiind fizionomiile celorlalţi. Haremul fusese un loc mai periculos decât apele pline de rechini, iar supravieţuirea ei, precum şi a fiului ei, se bazase adesea pe talentul ei de a vedea dincolo de suprafaţă. În acea seară, aceste abilităţi ale ei nu-i erau de nici un folos. Marchizul era complet impenetrabil - un lucru care i se păruse pe cât de interesant, pe atât de stimulant. Bărbatul acesta îşi căuta cu adevărat o soţie sau nu?

-Mia! a şuierat o voce în spatele ei, făcând-o să tresară.

întoarsă pe jumătate, şi-a văzut fratele ascuns după un palmier plantat într-un ghiveci.

-Ce naiba faci acolo, Cian?

Ochii lui erau fixaţi asupra unui punct aflat peste umărul ei.

-Grăbeşte-te, Mia, înainte să se întoarcă. El i-a întins mâna, de parcă ar fi putut să o înşface şi să sară peste canapea. Hai acum cu mine.

Mia s-a încruntat.

-Cian...

-Grăbeşte-te, se întoarce.

Mia s-a întors cu spatele pentru a nu-i mai asculta prostiile. Marchizul venea spre ea cu două pahare în mână. Ea şi-a ridicat evantaiul pentru a-şi acoperi faţa.

-Ar trebui să pleci acum, Cian.

-încerc să te protejez.

-Nu am nevoie de protecţie. Acum, te rog, *pleacă.*

Frunzele de palmier au foşnit.

-Mia, la naiba!

Exley s-a oprit în faţa ei şi i-a întins un pahar de şam$_{panie}$ Mia a lăsat în jos evantaiul şi a luat paharul. -Mulţumesc, milord.

-Plăcerea este de partea mea. A aruncat o privire leneşă p$_{este}$ umăr. Te simţi confortabil în spatele canapelei, înghesuit lâ$_{ng}$* planta aceea, Abermarle, sau vrei să stai pe canapea? Poate î$_{ntre}$
mine şi sora ta?

Mia şi-a înăbuşit un hohot de râs.

S-au auzit foşnete şi scârţâieli din spatele ei în timp ce Ci$_{an}$ se lupta să se elibereze dintre frunzele palmierului şi se îndrepta spre partea laterală a canapelei. Marchizul i-a întins paharul.

-Nu ştiam că ni te vei alătura. Te rog, ia-l pe al meu. Cian a tresărit, de parcă celălalt bărbat i-ar fi oferit otravă. El şi-a coborât privirea spre ea. -Mia...

Mia i-a zâmbit marchizului.

- Te rog, ia loc, Lord Exley. Mia a făcut semn spre locul de lângă ea. Fratele meu a venit să îmi ceară acest dans, dar i-am spus că nu mă mai mişc de aici până nu începe următorul set de dansuri. Tocmai pleca.

Cian i-a aruncat o privire întunecată marchizului, înainte să se învârtă pe călcâie şi să plece.

Exley s-a aşezat şi cei doi l-au privit pe Cian cum se îndepărta, cu umerii rigizi, ca un semn de dezaprobare.

- Fratele dumitale încearcă doar să te protejeze.

- Da, se pare că el crede că eşti foarte periculos. Şi nu este singurul care crede asta. Mia a dat din cap indicând spaţiul gol din jurul lor. Poate mi-ai putea spune de ce toată lumea este atât de speriată de dumneata, milord?

- Nu este un subiect de conversaţie potrivit pentru o doamnă educată. , ..

Ea l-a privit pe furiş şi a ţăţait cu voce tare. **Sprâncenele** lui negre s-au arcuit. duia sa-şi recap ^ va s,^ ^ ^ *lubire pericufoasâ -*

mai avea timp de irosit cu alte prostii. Seara aceasta era tot ce avea la dispoziţie înainte de...

-Motivul pentru care oaspeţii mă evită şi fratele dumitale este disperat să te ducă cât mai departe de mine este pentru că aproape toată lumea de aici crede că am aruncat-o pe prima mea soţie de pe acoperişul casei. Nu sunt siguri cum am omorât-o pe a doua mea soţie, deoarece trupul ei nu a fost găsit niciodată.

Ochii lui nu mai erau întredeschişi, ci erau larg deschişi, avizi să evalueze rezultatul dezvăluirii sale şocante.

-Aproape toată lumea? Şi ce părere are cealaltă parte? Ochii lui au sclipit. Surprinşi? Mia a fluturat din mână. -Nu contează. Nu-mi pasă ce gândeşte nici unul dintre ei, ca să fiu foarte sinceră. Majoritatea oamenilor sunt nişte naivi care cred doar ce le place, indiferent care ar fi adevărul. Ea i-a aruncat o privire aspră. Ştiu asta din experienţă personală. Ce *mă interesează* este motivul prezenţei dumitale aici, în această seară. Voi fi explicită, milord. Caut un soţ - deşi poate nu cu atâta nerăbdare şi perseverenţă ca tatăl meu. Nu am fost mulţumită de bărbaţii pe care tatăl meu mi i-a prezentat - până în seara asta. Mia a luat o înghiţitură de şampanie.

A strâns atât de tare paharul de cristal încât a durut-o. Tăcerea se prelungea, iar sufletul îi era răscolit de un amestec de frustrare si disperare. Şi-a spus că nu-i va păsa. Şi-a spus... -Te ascult, milady. A inspirat adânc.

-Tatăl meu şi-a pierdut răbdarea, milord, ceea ce înseamnă că am intrat în criză de timp. Nu caut să mă căsătoresc din dragoste. Vreau un soţ care să-mi acorde un anumit grad de libertate personală, un soţ care să fie de acord să ducem vieţi separate.

Mia s-a oprit şi i-a aruncat o privire de şoim. Reacţiile nedisimulate apăreau instantaneu pe chipurile oamenilor imediat ce aceştia auzeau ceva interesant sau surprinzător. Cu cât aveau mai mult timp să reflecteze, cu atât aveau mai mult timp la dispoziţie pentru a-şi masca sentimentele

Exley şi-a terminat restul de băutură, a pus paharul gol pe măsuţă şi şi-a aranjat una dintre manşete înainte de a se întoarce spre ea, cu o expresie neschimbată.Mia a pufnit. Ar fi aflat la fel de multe, dacă nu chiar mai mul_{te>} dacă i-ar fi studiat piciorul.

- îmi dau seama că nu am cum să văd care este reacţia dumitafe. Spune-mi, Lord Exley, consideraţi discursul meu ca fiind surpri^ zător, neatrăgător, interesant?

S-a uitat fix la ringul de dans.

- Surprinzător? Nu, nu i-aş spune surprinzător. Cui nu-i pl_{ace} g îşi urmeze propriul drum, indiferent că este vorba despre un bărbat sau despre o femeie? Neatrăgător? Ei bine, depinde ce înseamnă să îţi urmezi propriul drum. Dacă aveţi de gând să îmi transformaţi casa într-o distilerie sau într-un bordel, m-aş putea opune. Interesant?

S-a lăsat pe spate, şi-a întins picioarele acoperite de pantalonii eleganţi şi s-a întors, aruncându-i o privire directă. Foarte.

întregul corp al Miei a fost cuprins de o senzaţie de furnicături de la căldura care i-a aprins ochii reci. Atenţia cu care îşi construise propoziţiile a dispărut, iar mintea ei nu mai era capabilă să le pună cap la cap.

-Planul meu nu include distilerii, case de toleranţă sau orice altceva care nu se înscrie în limita normalităţii, a minţit ea. Este unul foarte simplu. Nu mai sunt o fetiţă şi mă sufoc sub restricţiile dure pe care mi le impune tatăl meu. îmi doresc doar să fiu independentă. Bineînţeles, că o să mă supun autorităţii soţului meu în chestiunile importante, dar aş prefera să trăiesc o existentă separată, la ţară, deoarece nu sunt interesată să trăiesc la Londra. Pe scurt, milord, aş vrea o căsătorie fără implicaţii emoţionale

Sprâncenele marchizului, singura lui trăsătură expresivă s-a ridicat spre frunte, ca şi când i-ar fi fost dificil să îşi imagine' ar putea exista ceva care nu era emoţie - ca să nu mai vorb"^^ lipsa unei implicări emoţionale. ^{Im de}

S-au măsurat unul pe celălalt înainte ca ea să rupă tă

- Dar dumneata, milord? De ce vrei să te căsătoreşti? M^' cum celelalte două experienţe cu căsătoria ar fi f_{0st} ^{U e} ca şi

Mia nu intenţionase să fie crudă, dar trebuia să ştie c^' intenţiile şi de ce se afla în această seară aici - _{Un 1qc} erau mod evident nu-şi dorea să fie. ⁿ _{Care în}

-Am nevoie de un moştenitor.

44

Pupilele i s-au dilatat până când ochii lui _{au} de_{Veni negri,} imaginându-şi procesul de obţinere a unui m₀ş_S%_{ape} ^rıC"e_a.

I I-—---------- Iubirepericufoasâ----------

Un val de căldură a cuprins-o. Arăta ca un păcătos când avea ochii deschişi la culoare. Dar, cu ochii întunecaţi, expresia feţei lui devenise aproape malefică. S-a uitat la mâinile ei încleştate şi a dat din cap. -Numele dumitale nu poate fi dus mai departe. -Exact.

Ea a ridicat privirea la răspunsul scurt şi nu a mai văzut nimic din flacăra care o arsese doar cu o clipă înainte.

-Moştenitorul anterior - un văr îndepărtat - a murit în războiul cu Napoleon, iar eu m-am ales cu fratele lui mai mic, un prostănac beţiv. O să aducă ruşinea asupra numele de Exley chiar din timpul vieţii sale.

A ridicat din umeri, de parcă asta ar fi fost tot ce avusese de spus în această privinţă. Pe urmă s-a uitat la dansatori cu aceeaşi ii lipsă de interes pe care o afişa în permanenţă.

Dar Mia ştia acum despre ce era vorba: era doar o atitudine de le faţadă. El nu ar fi venit la acest bal, suportând aerele de superioritate ale sutelor de invitaţi, dacă nu ar fi avut un interes, ce S-ar putea baza pe el să o lase să locuiască la ţară, după ce avea te să se culce cu ea de câteva ori? în ce mod s-ar asigura că ea şi-a le îndeplinit partea ei de înţelegere? Era un risc - un pariu.

Vicontele Maugham ar fi fost o alegere mai practică, dar era ceva u în legătură cu acest bărbat singuratic, enigmatic de lângă ea... â Mia i-a studiat profilul extrem de frumos. Putea oare să se folosească de el pentru a obţine ceea ce-şi dorea? Ceva reacţiona în interiorul ei la gândul de a-l manipula atât de rece - să fi fost oare conştiinţa ei? A dat deoparte acest gând. Bărbaţii nu aveau nici o reţinere în a se folosi de femei, sacrificându-le pentru propriile dorinţe, ca pe nişte piese pe o tablă de şah. Dacă se gândea doar la comportamentul dureros al marchizului faţă de fiicele sale, nu era cu nimic diferit. Ochii ei au zăbovit asupra trăsăturilor sale neclintite. Nu, el nu ar ezita să se folosească de ea pentru a-şi atinge scopurile.

S-a întors spre ea, şi Mia a coborât ochii sub privirea lui cercetătoare.

- <Hinen>a Svencer ■

Inteligenţa lui ascuţită reprezenta un alt pericol. Din nou a îndepărtat această îngrijorare din mintea ei. Se putea să fie inteligent, dar ea era şi mai inteligentă. Putea să o privească Şi să-i pună întrebări, dar ea se va asigura că el nu va afla nimic. Trebuia să îl manipuleze cu atenţie, dar avea ani de experienţă în manipularea unui bărbat periculos.-Am trecut de vârsta ideală pentru a avea copii. Nu te preQ asta? a întrebat ea în cele din urmă. -Sunt conştient de vârsta dumitale. -Tatăl meu nu mai are răbdare şi nu va fi de acord cu o dpvî prelungită în care sa ma curtezi.

Nu a zâmbit şi nici nu a râs, dar, dintr-un anumit motiv, ft^ ştiut că remarca ei l-a amuzat.

A văzut capul cu plete roşcate al fratelui ei mişcându-se p,jn mulţime şi apropiindu-se de ei.

-Fratele meu se apropie. Mi-e teamă că timpul nostru s-a terminat El a aprobat din cap şi s-a ridicat în picioare. -A fost o seară foarte edificatoare, doamnă. Un sentiment aproape paralizant de disperare a cuprins-o când i-a simţit tonul de respingere din glas.

Deci, vicontele Maugham va fi alegerea ei în cele din urmă. I-a luat mâna pe care i-o întinsese şi s-a ridicat. -A fost o plăcere, milord. Marchizul s-a înclinat.

- Cu siguranţă. Poate că ne vom revedea înainte să plecaţi din oras. Cuvintele lui evazive au făcut-o să-şi încleşteze mâna pe a lui.

Ce a vrut să spună cu asta? Avea de gând să o viziteze? -Eşti gata, Mia?

Cian s-a strecurat între ei, iar Exley i-a eliberat mâna. Marchizul l-a salutat pe Cian cu o aplecare uşoară a capului şi a plecat rapid

- Nu ţi-a făcut nimic rău, nu-i aşa? a întrebat Cian, întorcându-se şi urmărindu-l cu privirea pe celălalt bărbat care se îndepărta

-Nu. F

El i-a luat mâna şi i-a aşezat-o pe braţul lui -Eşti cam palidă. Te simţi bine? Oare?

- Da, mă simt bine, a minţit ea.

El a dat din cap şi a mângâiat-o pe mână -Slavă Domnului că s-a terminat. Mia nu a putut să nu împărtăşească acel [1] rare ca al fratelui ei. Marchizul era un om int S,6ntimen t de elibe- începuse cu o minciună relaţia dintr . P*iculos , rea să nu-l mai revadă niciodată. Dar * ° Parte din ea

ei - partea dominantă şi mai zgomotoasă - spera cu disperare ca această întâlnire să nu reprezinte şi sfârşitul relaţiei lor. Nu fusese niciodată atât de atrasă, atât de *stimulată* atât mental, cât şi fizic de un alt bărbat înainte. Nu că ar fi avut multe ocazii în harem sau în cele câteva săptămâni în care trăise la Londra. S-ar putea să fie o prostie, dar ar fi fost bine-venite atât nişte mângâieri intime cu un astfel de bărbat, cât şi încercările de a-şi măsura inteligenţa cu a lui - când avea să-i descopere minciunile, dar asta doar în momentul în care s-ar fi aflat destul de departe.

în timp ce Mia dansa cu Cian, s-a uitat prin mulţimea zgomotoasă şi sclipitoare după o siluetă subţire. L-a localizat cu uşurinţă lângă spaţiul gol din sala de bal, altfel destul de aglomerată. El s-a apropiat de duce, care încă stătea lângă intrare. Cei doi bărbaţi au schimbat câteva cuvinte înainte ca ducele să dea din cap. Exley a făcut un semn unuia dintre servitorii care se aflau prin preajmă şi apoi a părăsit camera.

Plecase. Mia fusese singura lui parteneră de dans.

Adam s-a trântit pe pielea moale a scaunului trăsurii, ceea ce era un lucru neobişnuit pentru el, şi a lovit acoperişul. Creierul îi era înceţoşat şi nervii încordaţi îi pulsau, de parcă ar fi fost jupuit de viu. Şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Nimic nu mersese aşa cum s-ar fi aşteptat în seara asta, absolut nimic. Cel puţin nu în ceea ce o priveşte pe Euphemia Marlington.

în ceea ce priveşte restul serii - privirile dezaprobatoare ale unor bărbaţi precum Cian Marlington şi Horace Chambers, groaza din ochii femeilor pe care nici măcar nu le întâlnise vreodată -, asta era exact la ce se aşteptase.

Adam s-a gândit la ultimele cuvinte pe care i le spusese. De ce i le-a spus? De ce a spus ceva?

„Ai spus mai puţin decât în cazul în care nu ai fi spus nimic", l-a liniştit conştiinţa.

Nu era adevărat şi el ştia asta. A nu spune nimic însemna doar să nu rostească nici un cuvânt. A spune orice altceva fusese... Ei bine, spusese ceva.

Mai mult ca sigur ea se aştepta ca el să o viziteze.

«Cui îi pasă de aşteptările ei?" Gândul i-a scăpat dintr-un ungher întunecat al minţii, cu toată forţa unui taur rănit. Adam- w^.ţ.v.x^ iiuuicd ei, atât cânrl ^ '

- (Mineiya Spencer

intrigile, cât şi mai târziu când a vorbit „sincer" dec»w UfZea conjugale. în ciuda atitudinii ei deschise şi sin dea că fusese în totalitate onestă faţă de el. Distr multor bărbaţi la masa de joc pentru a se îndoi j^US?^e v*e!^e prea a citi cu exactitate chipurile oamenilor: femeia n 3 ateealuide Adam a ridicat din umeri. Nu avea de gând să'* ^ C6Va calle. pul speculând ce avea ea de gând. Nici un om !?lir°Seascâ tim- ghici modul în care funcţionează mintea unei f^08 puteapensele erau infime în comparaţie cu efortul de ^ iar *"ecom nea bardul, „O, aşa minte nebunia..."[1] PUStAsam~. şi-a spus că nu-i *păsa* de aşteptările ei, dar era foarte pre de ce urma să facă. După tot ce se întâmplase în acea sear^ paralizat de frică şi nu avea nici o idee despre ce urma să fac-' îl tulburase, iar el nu mai fusese tulburat de foarte mult r Nu-i plăcea asta. " P-

Mintea lui Adam era cuprinsă de haos şi nu putea să-şi *a* seama ce îl scosese cel mai mult din apele lui. Dorinţa care îi s^ fulgerase până în vintre în timp ce o privea cum îi întâmpina 3 oaspeţi, lângă tatăl şi fratele ei? Sau seninătatea din ochii ei Ver^ şi limpezi când îl întrebase de ce fratele ei şi toţi ceilalţi oaspeţi se comportau ca nişte mitocani?

Chiar nu ştia nimic despre trecutul lui? I se păruse supărăto de insistentă în a afla adevărul despre el şi totuşi reacţia ei 1 dezvăluirea lui sumbră fusese una nepăsătoare, ca şi cum nu mărturisise nimic altceva decât că furase nişte prăjituri. în loc să fje descurajată de mărturisirea lui, ea îi propusese să se căsătorească, Ce fel de femeie era dornică să devină a treia soţie a unui bărbat ale cărui două soţii muriseră în condiţii neelucidate? Fie vreo proastă, fie vreo curajoasă sau vreo nebună. „Sau poate vreuna inteligentă şi periculoasă?" Adam a pufnit. Nu că ar fi crezut despre ea că nu era inteli gentă - departe de el gândul acesta. într-adevăr, abordarea ei cu privire la căsătorie păruse a fi logică, lipsită de emoţie si apro *bărbătească.* S-a încruntat. Deci, nu numai că era mult prea at ^ toare pentru liniştea unui bărbat, dar era şi mult prea dest ^^ Cât despre faptul că ar putea fi periculoasă? Ei bine ^ ^^ auzise cum se învârteau rotiţele din mintea ei, atât ^r°aPe că

cum
spu-
»sincer" despre cerinţele **anin ci** ucscnise **şi** sincere Ad dea că fusese în totalitate onestă faţă de el. Distrus' *** nU Cre»

lubire yericufoasă -

Dacă ar fi decis să nu mai ţină cont de nici o urmă de raţiune si să se căsătorească cu ea - nu că nu i-ar fi surâs ideea s-ar întâmpla în condiţiile stabilite de el şi nu de ea. Putea avea toate secretele pe care le dorea, dar, dacă avea de gând să râdă de el, avea să înfrunte o lecţie dură. Asta nu însemna că el n-ar fi tratat-o cu tot respectul pe care îl merita, dar se asigura că ea ar fi făcut toate eforturile, în limita bunului-simţ, pentru a-şi îndeplini partea ei din înţelegere, dacă se căsătoreau.

Din nou, nu că ar fi luat în serios căsătoria cu Euphemia Marlington sau cu oricare altă femeie, oricât de scânteietori i-ar fi fost ochii verzi sau cât de roz buzele mincinoase.

Adam a înjurat în barbă. S-ar putea crede că nu mai văzuse o femeie până în seara aceea. Dar era ceva... ceva plin de *subînţelesuri* în privirea ei. Un bărbat nu s-ar fi plictisit niciodată în prezenţa ei. Nici să se culce cu ea nu ar fi fost o corvoadă. Penisul lui, pregătit pentru acţiune încă de când ea făcuse acea descriere afurisită a curmalelor şi a cuşcuşului, rămăsese în această stare tot restul drumului, în timp ce el şi-o imaginase cu trupul ei subţire şi gol sub al lui.

Adam şi-a permis să se bucure de imaginea ei dezgolită, întinsă sub el pentru ceea ce era de fapt, şi anume o fantezie masculină, apoi a îndepărtat-o din minte. Nu era în căutarea unei amante. Avea nevoie de un moştenitor şi nu de o parteneră cu care să împartă patul când se odihnea. Capacitatea ei de a se reproduce era singurul aspect de îngrijorare pentru el. Şi acest scop, şi-a spus el, ar fi mult mai bine îndeplinit având alături o femeie mai tânără şi mai fertilă. O imagine a celei de-a doua soţii i-a trecut trecut prin minte şi Adam s-a încruntat.

Uşa trăsurii s-a deschis, trezindu-l din reverie.

-Am ajuns, Excelenţă.

Adam nici nu îşi dăduse seama că trăsura se oprise. A alungat gândurile legate de soţii, de ochi verzi scânteietori şi de buze roz mincinoase şi a ieşit din trăsură.

- Să vii după mine la ora obişnuită, i-a spus el vizitiului, păşind repede către apartamentul din oraş al amantei sale.

I-ar prinde bine o partidă energică de amor, şi o refulare atât de bine-venită i-ar limpezi mintea înceţoşată. într-adevăr, o seară Petrecută în compania delicioasei Susannah St. Martin era tot ceea ce trebuia pentru a risipi gândurile despre sirene roşcate şi căsătorie din mintea oricărui bărbat.

49 ,1Capitofuf6

Mia era conştientă că absolut toţi nobilii alcoolici, afemeiat} filfizoni şi scăpătaţi din Londra se perindaseră prin faţa ei p$_{en}$' tru a-i cere mâna. în momentul în care unul dintre aceştia ie$_{Sea}$ pe uşă, altul aştepta deja să intre. Primise nu mai puţin de cinci cereri de căsătorie. Ducele devenea din ce în ce mai implacabil de fiecare dată când ea ezita şi îl implora să îi mai acorde timp pentru a cântări ofertele.

Era pe punctul de a se ascunde în camera ei şi de a încuia uşa când servitorul a anunţat sosirea marchizului de Exley. Ea a sărit în picioare, sentimentul de supărare faţă de faptul că îşi întârziase prea mult apariţia luptându-se cu bucuria că în cele din urmă venise: bucuria a câştigat.

- Spune-i marchizului că poate să intre, a spus Mia.

-Spune-i marchizului că nu suntem acasă, a spus în acelaşi timp verişoara ei Rebecca.

Tânărul servitor a rămas cu gura căscată.

Ochii Miei i-au fixat pe cei ai verişoarei, în timp ce îsi netezea cu atenţie rochia de muselină de culoarea mentei.

-Spune-i marchizului că poate intra, a repetat Mia, *folosind* tonul pe care îl folosise şi în harem atunci când dorise să-si impună respectul.

Uşa s-a închis în spatele servitorului, iar Mia s-a lă«* ^{y} . . , _ . , ^{d*}asatpecană pea, cu picioarele tremurând asemenea unui mânz nou - Rebecca roia în jurul ei, ca o molie agitată. ascut.

- Draga mea Mia, nu cred că ar trebui să...

Mia a ridicat o mână pentru a-i opri discursul.

-Ştiu că nu-ţi place de el, Rebecca, dar nu am nev • bareata. ^{vOle} de $_{apro}$.

Şi-a îndreptat spatele şi şi-a încrucişat mâinile t$_{r}$ poală. Nu ar fi putut spune dacă tremura de em$_{0}$tj$_{a}$ $^{ande\ în}$

---------- *Iubire periculoasă*----------

de teamă, dar cu siguranţă se simţea vie, mult mai vie decât se simţise când vorbiseră ultima dată.

-Dar Mia, draga mea, eu doar...

Uşa s-a deschis şi a intrat Exley.

-Lady Euphemia, a salutat-o el cu o reverenţă elegantă.

Mia nu se putea abţine să nu se holbeze la el. Afurisitul era chiar mai superb în lumina zilei decât în lumina lumânărilor. Deşi razele soarelui îi scoteau în evidenţă ridurile mici de la coada ochilor şi pe cele din jurul gurii, acele semne subtile ale vârstei îi sporeau oarecum prezenţa atrăgătoare. Haina lui era bleumarin, ceea ce îi punea în evidenţă ochii de un albastru-deschis. Picioarele lui subţiri şi musculoase păreau şi mai bine conturate în pantalonii pe care-i purta acum faţă de cei din satin negru de la cină.

- Ce surpriză plăcută, milord.

Părea amuzat de tonul ei oficial.

-Am încercat îţi fac ieri o vizită, dar abia am zărit uşa de la intrare de mulţimea de trăsuri, de cai şi de pretendenţii care veniseră să te vadă.

Mia a ignorat comentariul ironic.

-O cunoşti pe verişoara mea, domnişoara Rebecca Devane?

Rebecca s-a înclinat scurt.

-Plăcerea e de partea mea, domnişoară Devane, a spus el, făcând o reverenţă uşoară în faţa femeii mai în vârstă.

Mia a făcut un semn spre scaunele din faţa ei.

-te rog să iei loc.

Ignorând scaunele disponibile, el a ales să stea lângă Mia pe canapeaua mică.

O, Doamne.

Deşi abia ce se aşezase, Rebecca s-a ridicat din nou în picioare.

-O... dar... ă... e destul de... Vă rog să mă scuzaţi, milord, eram pe punctul de a pleca să-mi iau coşul, a spus ea, fără să observe coşul care se afla deja pe măsuţa de lângă scaunul ei. Am nevoie de o anumită culoare de mătase. O nuanţă de verde, s-a bâlbâit ea, pornind în grabă spre uşă, cu ochii ieşiţi din orbite.

Cu o mână pe la spate, căuta pe bâjbâite mânerul uşii, de parcă ⁿu ar fi îndrăznit să îşi ia ochii de la marchiz. în cele din urmă, ª reuşit să întredeschidă uşa şi să se strecoare afară din cameră.

Mia a oftat.

-Nu a plecat după mătase de brodat, milord. Pot să $î_{mi}$ ^ nez că a plecat în căutarea fratelui meu.

-Sau poate după poliţia locală, a sugerat el sec.

Mia a chicotit la acest bine-venit comentariu plin de um_{0r}.

-în orice caz, bănuiesc că nu avem mult timp. Dacă ai

-muiit^-,---------- ^{cev}^rnai personal de spus, îţi sugerez să faci acest lucru acum.

El i-a cuprins mâna cu ambele sale palme, cu un zâmbet i_{ro}. nic pe buze.

-îţi voi urma stilul şi voi fi foarte direct. Există vreun impedi. ment de care să ai cunoştinţă şi care te-ar împiedica să concepi u_n copil? De asemenea, în pofida dorinţei mele de a te lăsa să mergi pe drumul dumitale, te rog să îmi accepţi prezenţa în patul dumi- tale până când îmi vei oferi un moştenitor.

Mia ştia că ar fi trebuit să fie jignită de întrebările lui, de parcă ar fi fost iapă gestantă pe care el urma să o cumpere. Dar nu a fost.

-Nu ştiu să am vreo problemă de fertilitate şi sunt pregătită să te accept în patul meu, cu regularitatea pe care o consideri necesară. Nici nu mă voi culca cu altcineva.

Maxilarul lui s-a încordat abia perceptibil la cuvintele ei. O astfel de reacţie uşoară nu putea însemna mare lucru în cazul altui bărbat, dar la Exley, un om care îşi reprima emoţiile ca pe nişte fiare înlănţuite, era un semn evident că o dorea.

- Lady Euphemia, îmi faci onoarea de a deveni soţia mea? Ea a ezitat.

-Te-ai căsători cu mine fără să ştii nimic despre trecutul meu? Nimic din ceea ce s-a întâmplat în afara perioadei petrecute de mine în... mănăstire?

-Am pus singurele întrebări pe care am vrut să le p$_{Un}$. Dumneata mai ai alte întrebări?

Mia nu avea nici una la care să dorească să-i răspundă el î plus, găsise răspunsurile la cele mai importante întreb* f i " sind biblioteca ducelui. Locuinţa marchizului de Exle*" castel vechi situat lângă coasta de sud. Castelul E$_{x}$î.j$_{a}$ $^{y\ 6ra\ un}$departe de Eastbourne, acelaşi port unde debarcase
$_{Gra}$
întorsese în Anglia. $^{la\ câil}$d se

Aflase foarte puţine despre soţiile sale anteri$_{0are}$ p . tre ele, Veronica Caton, provenea dintr-o familie sâr$_{acă}$ ^ ^{din}" iar a doua, Lady Sarah Tewkes, era dintr-o familie $_{să}$ ^{din} nord,
^^ *^{di}nsud

- lubire pericuCoasâ -

Amândouă erau moarte. Nici Cian, nici Rebecca nu ştiau nimic despre nici unul dintre mariajele lui Exley, în afară de bârfele confuze, cu toate că ambii o avertizaseră în mod repetat să stea departe de marchiz.

Mia a catalogat drept ridicolă ideea ca un om atât de rece să ucidă pe cineva într-un acces de pasiune. Şi, clar, nu se căsătorise cu nici una dintre femei pentru câştigul financiar. Ce semnifica asta? Era oare vreun nebun? Mia şi-a muşcat buza în timp ce se uita la chipul lui inexpresiv. Cu siguranţă nu părea nebun. Era un risc să te căsătoreşti cu el fără să afli mai multe despre trecutul său, dar era în criză de timp.

-Da, mă voi căsători cu dumneata. Singura mea dorinţă este ca ceremonia să aibă loc cât mai repede.

Pleoapele i-au acoperit ochii pe jumătate.

-Cât de repede doreşti, milady.

S-a aplecat şi şi-a pus buzele pe ale ei. Căldura din ochii lui şi atingerea catifelată s-au amestecat ameţitor, iar vederea i s-a înceţoşat, de parcă ar fi băut prea multă şampanie. Ea a inspirat adânc când el a sărutat-o pe gură. Mirosea a săpun, a colonie, a lână, a cafea, a cai şi a acel parfum inefabil care făcea ca fiecare fiinţă umană să fie unică.

Mia s-a aplecat în timp ce el o săruta şi i-a cuprins maxilarul cu o mână rece, ciudat de aspră. Şi-a strecurat o mână în sus pe ţesătura fină a hainei sale, întinzându-şi mâna pentru a se sprijini. A dat de o coapsă bine conturată şi nu de braţul canapelei şi a auzit un geamăt surd care gâlgâia din gâtul lui.

Şi-a strecurat mâna spre ceafa ei, apropiind-o. Corpul Miei a devenit fluid sub atingerea lui. Corpul lui era cald şi ferm şi viu sub îmbrăcămintea lui frumoasă şi el a mângâiat-o pe gât cu degetele puternice şi sensibile.

Limba lui abilă şi atingerile ferme erau diferite de săruturile foarte umede şi extrem de dezgustătoare ale sultanului. Era un ^{săr}ut care îmbina tandreţea şi forţa; era un bărbat căruia îi plăcea $^{Să\ ofere}$ Şi să primească plăcere. Degetele lui au început să urce ^{u}?°r pe spatele ei, cu o atingere imperceptibilă care o mângâia şi ^excita înainte de a coborî spre talie. Iar în tot acest timp, limba

^{Ul} sonda şi explora, iar gura îi era fierbinte şi insistentă.

$_{s}$Ì_a ridicat privirea spre ochii lui care semănau cu ni$_{şte\ de}$ chizături mici si palide, iar buzele lui s-au curbat într-un zâ$_{mbl}$ **de** o **senzualitate** pură, înainte ca el sa se cufunde adanc m $_{gUra}$

. 'Minerva Syencer ^

Miasi-a răsucit corpul în jurul lui ca o viţa-de-vie, atrăgân^j aproape în timp ce se desfăta cu gustul şi cu corpul l, ^ "ecut mâna de la lavaliera lui spre păru surprinzător de moale **ne** ceafă de la venele încordate ale gâtului, spre la lmnle dure maxilarului. Muşchii i se relaxau şi i se tensionau iar sub deget* ei în timp ce el se deschidea pentru a o explora mai adanc, cJm nu ar fi fost deja suficient de profund.

Usa salonului s-a deschis cu zgomot şi s-a izbit de perete. Mia a închis ochii ca reacţie la această întrerupere nedorită şi si-a încordat mâna pe gâtul marchizului.

- La naiba, Exley, ia-ţi mâinile de pe sora mea! Mia a scos un geamăt de dezamăgire în timp ce marchizul şi-a retras mâinile frumoase şi şi-a îndepărtat gura de corpul ei. Buzele lui nu mai erau crude şi subţiri, ci umflate şi roşii, iar mişcările erau foarte languroase. întregul ei corp a tresărit la sclipirea flămândă şi posesivă din privirea lui.

-Mia, pleacă de la lângă el chiar în clipa asta, a poruncit fratele ei.

împotriva dorinţei ei, şi-a îndepărtat privirea de la obiectul dorinţei sale. Iritarea ei s-a transformat în nervi la vederea chipului mânios şi inocent al fratelui ei, care îl privea pe marchiz cu o furie oarbă.

-Nu eşti gardianul meu, Cian.

Marchizul i-a pus o mână pe umăr cu blândeţe şi s-a ridicat

-Vreau să vorbesc cu Excelenţa sa, Abermarle, a spus el încet cu tonul său obişnuit, rece şi autoritar.

-Ai face bine să faci r"er g|' Exley. Profită cât poţi de acest moment Cian a păşit pe uşa deschisă fără să mai vorbească d A astfel faptul că Rebecca se ascunsese în spatele lui ' e2Valumd

Exley s-a uitat spre ea, cu ochii mijiţi şi cu . parcă ceea ce se întâmplase între ei pe canapea f^ rGCe' de al imaginaţiei Miei. - Sese doar un rod

-îmi cer scuze pentru că sunt nevoit să mă dar, dacă nu acţionez din timp, el va av ea deia f^^ doamnă, nu sunt nu sunt **pregătit** pentru o CUrsă de avantaj, iar eu Mărire.

— lubire pericuCoasâ -

S-a înclinat şi a închis uşa uşor în spatele lui.

-O, Mia, a strigat Rebecca, aproape fără suflu din cauza agitaţiei care o cuprinsese. Te rog să-mi spui că nu ai luat în calcul propunerile *acestui om.*

Mia s-a ridicat.

-Sper că nu te-ai referit la logodnicul meu în acest mod.

- Logodnic! Dar nu te poţi sacrifica, Mia. Nu se poate!

Rebecca s-a prăbuşit pe canapeaua de lângă ea, pe locul pe care Exley tocmai îl eliberase.

- Calmează-te, verişoară. Am aflat mai mult decât aveam nevoie. A avut două soţii care au murit. Nici tu, nici Cian nu mi-aţi putut spune nimic senzaţional despre nici unul dintre decesele cele două soţii, nimic altceva decât zvonuri, scenarii şi bârfe.

Rebecca a început să plângă şi mai tare. Mia a oftat, amintin- du-şi, fără să vrea, sutele de episoade de plâns pe care fusese obligată să le tolereze în perioada petrecută în harem. Cel puţin acum nu era nici un pericol de otrăvire sau de înjunghiere. A pus un braţ în jurul femeii care plângea în timp ce-i spunea cuvinte liniştitoare şi o mângâia pe spate.

Cian Marlington stătea în faţa ducelui, cu mâinile pe lângă corp şi cu pumnii strânşi.

-Nu ţi-e ruşine, tată?

Ducele de Carlisle s-a ridicat în picioare, trăsăturile sale mândre şi frumoase fiind umbrite de furie.

-Uiţi cu cine vorbeşti! a tunat el, pierzându-şi şi el calmul din cauza valului de furie care îl cuprinsese brusc. Dacă nu poţi să te stăpâneşti, ieşi din cameră!
Adam a zâmbit la spectacolul rar oferit de distinsul duce de Carlisle care tocmai avea o discuţie în contradictoriu cu moştenitorul său rebel. Lui Adam i-a trecut prin minte că aceasta putea fi o situaţie cu care s-ar confrunta el însuşi, în cazul în care ar avea cu Euphemia Marlington un moştenitor cu părul roşcat.
Bărbatul mai tânăr s-a întors, de parcă Adam ar fi gândit cu voce tare.

-Ţi se pare amuzant, Exley? a întrebat Abermarle, apoi s-a năpustit spre el cu braţul întins de parcă ar fi vrut să îl apuce.Adam l-a apucat de încheietura braţului întins, l-a strâns, răsucit brusc la spate, până când Abermarle s-a arcuit şi măit de durere.

-Nu cred, prietene, a spus Adam, strecurandu-şi un braţul gâtului viitorului său cumnat, strângându-l, ceea ce a vocat un geamăt de durere din partea acestuia. La urma urmei ce ar mai însemna pentru mine încă un cadavru peste celelalte?

L-a mai strâns încă o dată rapid pentru a-şi puncta întrebarea înainte să îl împingă cu forţă pe tânăr, care s-a prăvălit peste biroul tatălui său.

-Cian ce-i cu tine? Ducele s-a ridicat şi a ocolit masivul său birou pentru a-şi apuca fiul de umeri. Revino-ţi în fire, fiule. Te comporţi ca ultimul prost.

-Tu eşti cel care ar trebui să-ţi vii în fire, tată. Tu, care iţi vinzi fiica unui ticălos atât de josnic încât nici măcar nu se agită să se apere de acuzaţiile care i se aduc, i-a aruncat el lui Adam o privire plină de ură nedisimulată.

Adam s-a aşezat picior peste picior pe unul dintre scaunele cu spătar înalt aflate vizavi de biroul impresionant al ducelui şi s-a aplecat pe spate. Simţea cum chipul său revenea la expresia obişnuită de plictis, şi de data aceasta nu a fost doar o poză. Chiar — plictisit de mica dramă care se desfăşura în faţa lui.

Abermarle stătea acolo şi fierbea de o furie neputincioasă timp ce ochii lui verzi scânteiau, trecând de la tatăl său la Adam şi înapoi. Tânărul era la fel de imprevizibil şi de furios precum sugera şi părul său roşcat. în mod ciudat, ducele, sursa furiei sale, era la fel de rece şi de calculat, aşa cum îi stătea bine unui bărbat matur. Ar fi de acord Adam să o dea pe vreuna dintre fiicele lui de soţie unui bărbat cu reputaţia de a fi un ucigaş de neveste?

Şi-a alungat din minte întrebarea fără sens. Fiicele lui nu să se căsătorească niciodată.

-Am venit să vă cer mâna fiicei dumneavoastră, Excelent"

-Nu o poţi avea!

Abermarle s-a dezlănţuit, făcând câţiva paşi spre A. du-se înainte de a-şi aminti ultimul incident.

- A fost deja de acord, a replicat scurt Adam, încapi, stăpânească iritarea. *Eu* mă aflu aici doar din p*Ifshi* mai era in y *et marle.*

ii *- Iubire yericufoasâ -*

Sora ta este o femeie matură şi nu are nevoie de un bărbat care să îi dea permisiunea de a se căsători.

Bărbatul mai tânăr a rămas cu gura căscată, în lipsa oricărui argument.

Pentru o clipă, lui Adam i-a fost milă de el. Şi-a dorit să poată vorbi cu el ca de la bărbat la bărbat şi să-l liniştească. Evident, îşi iubea prea mult sora pentru a o lăsa pe mâinile cuiva cu reputaţia lui Adam. Dar şi-a reprimat impulsul prostesc. Abermarle, la fel ca restul înaltei societăţi, îşi făcuse deja propria părere despre Adam, cu mult timp în urmă; nu ar servi nimănui dacă ar discuta cu el.

Adam s-a ridicat şi l-a privit în ochi pe ducele de Carlisle.

-Eu şi Lady Euphemia ne-am înţeles şi nici unul dintre noi nu vede nici un motiv de întârziere. Voi fi la dispoziţia dumneavoastră în orice zi din această săptămână pentru a discuta detaliile.

Ducele a dat din cap, confirmând.

-Foarte bine, voi trimite un mesaj administratorului meu şi te voi anunţa.

Adam a salutat din cap şi s-a îndreptat spre uşă. L-a concediat cu un gest pe servitorul care aştepta în faţa uşii biroului.

-Găsesc şi singur ieşirea.

Plânsetele femeii în vârstă i-au ajuns la urechi, în timp ce se afla la jumătatea holului. Adam s-a oprit în afara uşii, cu mâna sprijinită uşor de mâner. S-a strâmbat când a auzit un suspin prin lemnul masiv. Nu avusese parte de destule emoţii pentru o singură zi?

-Laş nenorocit, a mormăit Adam, cu voce joasă. A început să întoarcă mânerul şi s-a oprit.

La naiba! Nu era altceva decât o femeie care plânge. A deschis uşa cu o smucitură. Viitoarea sa soţie stătea calmă pe canapea, cu femeia care plângea lângă ea. I-a zâmbit lui Adam şi a şoptit ceva în urechea verişoarei ei. Orice i-ar fi spus, i-a provocat un hohot şi mai zgomotos de plâns.

Adam şi-a strâns mâinile la spate.

-Ţi-ar plăcea să mergi mâine la o plimbare prin parc?

Ea i-a zâmbit şi ochii ei de smarald au sclipit, moment în care el nu s-a mai simţit în largul lui.

- Mi-ar plăcea foarte mult.

-Voi veni devreme, ca să evităm aglomeraţia obişnuită. Poate pe la trei?-O să fiu gata, milord.
Adam s-a înclinat.
-La dispoziţia dumitale, milady.
A ieşit din cameră în grabă, dorind să fie cât mai dep$_{art}$t$_{e}$ • momentul în care femeia mai în vârstă avea să reînceapă să plâ$_{n}$ ^
Şi-a smuls pălăria şi mănuşile de la servitorul care aştept^ foaier, fără să se mai oprească din drum. Afară, o mulţime de sp$_{ec}$tatori curioşi s-au strecurat peste drumul din faţa impunătorul^ conac al ducelui. Majoritatea erau din clasele inferioare, oamenj care veniseră cu scopul de a o zări pe Euphemia Marlington.
Adam s-a oprit în capul treptelor şi şi-a pus mănuşile în timp ce examina mulţimea neliniştită. A estimat că erau aproximativ o sută de persoane pe trotuarul de vizavi. Fără îndoială, unul sau doi ziarişti erau amestecaţi în mulţime şi era sigur că va citi a doua zi în ziare despre vizita lui, dacă nu chiar în acea zi.
A sărit în faeton şi a preluat frâiele, imaginându-şi titlurile ziarelor de scandal: *Marchizul asasin urmează să se căsătorească cu fiica misterioasă a ducelui.*
Adam a pufnit şi asta i-a atras o privire ciudată din partea servitorului său. A smucit frâiele şi caii au luat-o la galop în nerăbdarea lor de a se îndepărta de Carlisle House, ceea ce era şi dorinţa lui.

LaValle a fixat pe capul Miei pălăria cochetă, cu toată pompa unui arhiepiscop care îi aşază coroana unei regine. Mia s-a foit în scaun, dar a lăsat-o pe femeie să se distreze. La urma urmei, toată agitaţia aceasta legată de ţinuta Miei părea să fie singurul lucru care o făcea să zâmbească pe sobra franţuzoaică.

Mia aştepta cu nerăbdare următoarea vizită în care urma să fie singură cu viitorul ei soţ. Erau mai multe chestiuni importante pe care trebuiau să le discute şi foarte puţin timp până la căsătorie.

Ducele o convocase în biroul lui cu o zi în urmă, după plecarea marchizului. în contradicţie cu atitudinea acestuia faţă de ea din timpul ultimei sale vizite în sanctuarul său masculin, starea de spirit a tatălui ei fusese una vioaie, aproape festivă.

-Felicitări pentru alegerea făcută, draga mea! O bătuse pe umăr exprimându-şi bucuria, cu cealaltă mână la spate, în timp ce faţa îi strălucea de fericire. Exley doreşte să vă căsătoriţi cât mai curând posibil. Ai vreo obiecţie faţă de această dorinţă grabnică a logodnicului tău?

Cuvântul *logodnic* îi dăduse un fior de emoţie pe şira spinării.

-Cu cât ne vom căsători mai repede, cu atât mai bine, Excelenţa Voastră.

Ducele afişase o satisfacţie evidentă la răspunsul ei, având chiar de gând să-i tripleze banii care-i erau destinaţi; bani pe care ea deja se gândise cum să îi folosească în beneficiul ei, urmare a unui plan pe care îl pusese singură la cale.

Mia a observat că, de ceva vreme, cel mai tânăr dintre servitorii tatălui ei îi arunca priviri pline de dorinţă - evident carnală - de fiecare dată când credea că ea nu-l observă. Cu un efort minim, ar putea profita de această dorinţă trupească. S-ar fi putut folosi de el pentru a face lucrurile pe care ea nu le-ar fi Putut face. Lucruri precum mersul la casele de amanet, vizitarea
oraşelor portuare şi, în cele din urmă, rezervarea bil$_{etul}$ o corabie. Nu putea să facă planuri concrete până când n^ care erau intenţiile marchizului după căsătorie, dar ar $_{pute}$ U ?tf î atragă pe tânărul servitor de partea ei începând chiar din f^{1} moment. Primul pas ar fi să îi ia măsurile pentru
croi o m-v
tie fină, care să se potrivească cu uniforma lui, un gest car$_{e}$ ^ transforma în favoritul ei şi l-ar ridica în rang.

Chiar si cu toată agitaţia cameristei, Mia era gata îmbrăc^ si pregătită pentru plimbarea ei cu marchizul cu un sfert d$_{e}$ ^ mai devreme. Trebuia să treacă de uşa deschisă către micul sal$_{0ii}$ înainte să ajungă la scări. Rebecca se afla în.cameră, lucrândl$_{a}$ una dintre nesfârşitele ei broderii. Mia a trecut în vârful pici$_{0a}$. relor pe lângă uşă, nedorind să-i atragă atenţia; ultimul lucru d$_{e}$ care avea nevoie când venea marchizul să o ia ar fi fost să atârn$_{e}$
de ea o femeie care plângea.

Nu se putea abţine să nu râdă amintindu-şi expresia lui Exley de cu o zi în urmă. Trăsăturile lui impasibile fuseseră cuprinse de groază când dăduse cu ochii de verişoara ei care plângea. Mia a pus deoparte acele informaţii utile. Dacă nimic altceva nu ar fi reuşit să-l atingă, ea ar fi putut să apeleze la nesfârşite crize de plâns.

Doi lachei - unul dintre ei fiind chiar bărbatul pe care îl avea în vedere - stăteau lângă bolta care dădea spre holul de intrare. Mia i-a studiat statura musculoasă şi s-a oprit scandalos de aproape de ei. -îl aştept pe marchizul de Exley. -Foarte bine, milady. Veţi aştepta... ă... aici? Vocea lui s-a spart când a pronunţat ultimul cuvânt şi broboane delicate de sudoare i s-au adunat pe la tâmple, în timp ce a trebuit să suporte privirea ei tăcută, arzătoare, care îl analiza. - Să vii să mă anunţi în salonul mic când va sosi.

— Jd Vii oa —----7 —

Lacheul s-a grăbit să ajungă la uşă înaintea ei. A zâmbit pentru sine în timp ce uşa s-a închis în spatele ei. Tânărul ar fi uşor
de recrutat.

Condiţia de servitor în cazul barbaţilor din Angl ___ . . leasă de Mia. Se îndoia că se va putea obişnui vreodată să aibă prin preajma ei tineri frumoşi şi vinh. Sultanul ,
Se Uo cetate de nepătruns, «nc^^ ■«f*
incapabili de gânduri sau de comportamente " Ţ bărbaţi
cât era mai respectabila casa, cu atât servitorii * * ^^ha'
gajaţi acolo
-_____ - *Iubire jiericuCoasâ* ----------
erau mai atrăgători din punct de vedere fizic. Acest lucru se aplica în mod special lacheilor - majoritatea dintre ei petrecându-şi mult mai mult timp cu doamna casei decât soţul acesteia.

Mia ştia despre cel puţin două doamne din înalta societate care se bucurau şi de alte servicii decât cele obişnuite de la frumoşii si tinerii lor servitori. Deşi nu era genul de servicii pe care Mia le aştepta din partea bărbatului blond în uniformă, era dispusă să-l amăgească cu o promisiune a unei posibile relaţii amoroase pentru a obţine ceea ce dorea.

A traversat frumoasa podea din lemn incrustat şi s-a dus la fereastra cu vedere la intrarea din faţa casei. Casa Ducelui de Carlisle era cea mai impunătoare din piaţă, ocupând porţiunea cea mai mare din partea de sud a străzii. Strada era goală, în afara vreunui servitor agitat şi a câtorva curioşi care patrulau zi şi noapte, sperând să o zărească. Acum nu erau prea mulţi oameni, dar numărul lor urma să crească odată cu lăsarea serii.

La fel ca şi cei care o urmăreau, Mia nu se mai sătura să privească pe fereastră. Nu existaseră ferestre în catul unde locuiau femeile din palatul sultanului şi de multe ori fusese nevoită să aştepte să treacă luni întregi fără a vedea nimic altceva decât curţile închise, apartamentele private şi zidurile înalte de piatră.

O bătaie uşoară în uşă a făcut-o să se întoarcă. Lacheul stătea în pragul uşii deschise.

-Marchizul de Exley a ajuns, milady.

Vocea lui era mai vibrantă decât în urmă cu câteva minute. Stătea ţeapăn lângă uşă, ţinând-o larg deschisă.

Mia l-a tratat cu acelaşi zâmbet intenţionat ca mai devreme, atingându-se puţin de el în timp ce ieşea din salon.

Şi-a îndepărtat privirea de la faţa îmbujorată a bărbatului chiar la timp, pentru a evita ciocnirea cu marchizul, care a îngheţat când a văzut-o.

Mia şi-a blestemat prostia făcută şi a afişat acea reverenţă adâncă ce îi plăcuse la prima întâlnire. Când s-a ridicat, a dat de privirea lui de gheaţă pironită pe faţa ei.

Exley s-a înclinat uşor. Apoi a aruncat o privire de la ea către ser- Vltor, care arăta de parcă ar fi vrut să se facă una cu pereţii acoperiţi cu mătase sau să se prelingă pe podeaua de marmură strălucitoare. -Aţi terminat aici?în loc să răspundă, Mia a luat-o înaintea lui prin Uşil e d .îndreptându-se spre scări. S-a oprit în faţa unei trăsuri J de frumoase. Trăsura - Mia nu avea nici o idee cum se numefapt vehiculul - era la fel de rafinată şi de elegantă ca şi protn etanii său. Părea că se află într-un echilibru precar cocoţatip(rotile mari, cu caroseria elegantă, lăcuită într-o nuanţă argi^ completată de cei doi cai suri înhămaţi la e.

Marchizul a ajutat-o să urce în trăsura malta atingerea mâinilor lui fine si puternice pe talia ei fiind dureros de plăcută. A sânt lângă ea, a luat hamurile de la vizitiul său şi s-a aşezat pe scaun.

- Aşteaptă-mă aici, Townshend, a ordonat el cu răceală. Vizitiul abia apucase să coboare când a tras de hamuri, iar caii au pornit în galop.
- Ce trăsură minunată, milord!

Mia a întins o mână pentru a-şi ţine pălăria să nu-i zboare de pe cap. LaValle ar fi făcut o criză dacă ar fi pierdut-o.

Marchizul s-a întors cu faţa spre ea, iar pupilele i s-au micşorat până când au devenit doar nişte puncte.

- Spune-mi, milady, ai de gând să cochetezi pe faţă şi cu servitorii mei?
- Doar cu cei mai tineri şi frumoşi, a spus Mia.

Judecând după uşoara umflare a nărilor sale, încercarea ei de a juca rolul de frivolă fusese un eşec. Furia se învârtea în jurul lui ca nisipul într-un *haboob*[1]. Mia şi-a mutat privirea de la profilul său dur la mâinile puternice, înmănuşate în piele, în timp strângeau frâiele. Ar fi lovit-o, aşa cum a făcut sultanul în mai multe ocazii când nu l-a mulţumit? Părea suficient de furios pentru a face acest lucru.

Mia nu l-a crezut capabil de emoţii profunde, cu siguranţă nu de gelozie. Sau poate că nu era vorba despre gelozie, ci doar de o preocupare pentru aparenţe? În orice caz, evaluarea ei fusese una greşită. în cele din urmă, câteva emoţii îşi fac uşeră masca de gheaţă.

Privirea lui era în continuare îndreptata spre perechea re-i dirija pe străzile din ce în ce mai aglomerate, cu Q 6 Cai > P* atingea ■"oTurtunâţmternicădenisipîn Certurile din A,abia.A

uşoară. Ceva din profilul lui împietrit a atins-o. Temperamentul ei fusese întotdeauna mult prea jucăuş şi nu ar fi trebuit să-l tachineze.
-îmi pare rău, milord. Nu m-am comportat cum se cuvine. Sunt obişnuită să am de-a face cu eunuci, înţelegi asta? Aveau nevoie de multe stimulente pentru a-i putea manipula. De multe ori uit că este diferit aici. Nu se va mai întâmpla.
Ea i-a pus o mână pe antebraţ, în timp ce a ridicat privirea spre el.
Marchizul i-a aruncat o privire cu ochii lui palizi şi duri ca agatele, iar ea şi-a îndepărtat mâna, punând-o în poală înainte să-şi coboare bărbia. Vocea lui, atunci când s-a făcut auzită, a izbit-o ca un val de aer îngheţat.
-Nu mă păcăleşti nici măcar o secundă cu atitudinea ta umilă.
Mia şi-a menţinut capul plecat pentru a-şi ascunde zâmbetul. Era mulţumită că era suficient de inteligent încât să perceapă ce era dincolo de un gest cu care îi păcălise întotdeauna pe bărbaţi precum sultanul şi tatăl ei. Desigur, în cazul lui era mult mai dificil.
-Ai vorbit destul de clar în noaptea balului, a continuat el. Te-aş ruga să păstrezi aceeaşi notă.
Marchizul conducea caii în timp ce se apropiau de porţile masive de la Hyde Park. Mia a hotărât că ar fi prudent să evite să-l mai tachineze, cel puţin pentru moment.
-Şi eu sunt de părere că cel mai bine ar fi dacă am fi cinstiţi unul cu celălalt.
El a dirijat trăsura pe o potecă ce ducea până la o parte mai ' puţin aglomerată a parcului, înainte să vorbească.
-Ai menţionat eunucii. Nu sunt, cred, ceva obişnuit în mediul monastic. Mi-ar plăcea să aud povestea ultimelor două decenii din viaţa dumitale. Povestea reală, de data asta.
-Eşti îngrijorat că nu sunt în stare să mă comport aşa cum cere eticheta, milord? Poate că doreşti să îţi revizuieşti oferta de căsătorie?
Ea şi-a muşcat buza. De ce a simţit nevoia să îl umilească în acest mod?

Nu era obişnuit cu asta - era extrem de evident. Dar poate că tocmai asta o stârnea. Privirea lui înflăcărată pe care i-a aruncat-o în faţa casei fusese mult mai interesantă decât expresia de Plictis pe care o afişa în permanenţă. A încetinit şi mai mult trăsura şi s-a întors cu faţa spre ea.-Am fost acuzat de multe lucruri, ctor niciodată q $_{i1;}$, $_{fj}$ crai care dă bir cu fugiţii, Lady Eupliemia. ' >

Din nou, s-a simţit nevoită să privească in jos peritru $_{IISf||}$ zâmbetul. Mândria era cu siguranţei punctul lui vulnerabil

Au mers în tăcere şi ea a afişat: o expresie serioasă înaii$_{Uc|}$$_{e}$ ridica privirea.

-Aşa cum, fără îndoială, ai ghicit, există multe ne<:oi$_{u}$:or<|,$_{1ll(f}$ în povestea mea. Nu am fost niciodată în Malta. Am locuit în 0r$_{a„}$ în haremul sultanului Babba Hassan timp dc şaptesprezece $_{i1n}$j, ' Faptul că rostise aceste cuvinte cu voce tare i-a provocat „„ sentiment de eliberare încurajator.

Chipul lui nu era marcat de nici o reacţie de surpriza. -Asta nu te şochează?

-Nu o să reuşeşti să mă şochezi prea uşor, mi lady. Mia nu i-a spus că interpreta o astfel de declaraţie ca pe o pro. vocare personală. Avea să se folosească de acest avantaj mai tărzin, -O parte din povestea pe care ţi-am spus-o este adevăraţii, Corabia a fost urmărită de piraţi, iar ei au capturat corabia noastră nu departe de Gibraltar. -Aţi fost pe *Persephone?* Mia a clipit. -Cum...

-Astfel de lucruri sunt relatate în ziare, miJady. Nu-mi amintesc să fi existat vreun registru cu pasagerii aflaţi la bord d ir îmi amintesc că am citit despre incident la momentul respectiv Te rog, continuă.

Miei i s-au zburlit firele fine de păr de pe ceafă- acest treaba şi aflase lucruri. Şi-a ascuns îngrijorarea căc T pentru ea, şi ea se achitase de partea ei, aceea de'i ^ $_{fericilc}$ - La bordul corăbiei se aflau doar căţiva pasaj. .T$^{11"}$^$_{,ucni"'}$ tre care Hugh Kedvers, baronul Kamsay - aceKi'T^^^1' *)n'n" deveni în cele din urină corsarul Standish Cliio$_{ril}$j' ^ $^{Cai(i\ v;l}$

-A! Trăsăturile reci ale lui lixley s-au destins este legătura dumitale cu el, Şt iam că H a (ost cel c ^,'' asta

-Nu a

poi în Anglia. Asta înseamnă că îl cunoşti pe R$_{ani's}$ ° "dlis î|$_{](1_}$

spune că l-am cunoscut . Am fost îinpre!^^® $^{.)lu}$Hi a

zile pe corabie, până ce corsarii au acostat I$_{a}$ o$_{r}$ ^{lrc}«1tevi vinde prizonierii. Mia şi-a dat seama că maxi|$_{an}$) î* **T**

flirl ⁹

64 '[e]?taseşi l-a mişcat dintr-o parte în alta. Crezuse că această poveste era prea veche ca să mai simtă o asemenea tensiune. Se pare că se înşelase. Corsarii au violat-o pe guvernanta mea şi apoi i-au tăiat capul în ziua în care au capturat corabia.

Corpul lui s-a încordat auzind relatarea brutală, şi ea a ridicat privirea. Privirile lor s-au susţinut una pe cealaltă, dar el nu s-a grăbit să-i ofere condoleanţe inutile.

-Pe mine nu m-au atins deloc. Nu se potrivea planului lor, respectiv să mă vândă sultanului.

Fruntea lui s-a încreţit.

-Dar erai fiica unui duce. De ce nu au cerut o răscumpărare? Cu siguranţă ar fi putut pretinde aşa ceva, nu?

-Ramsay le-a explicat asta şi a susţinut acest argument în repetate rânduri, până când l-au legat de catarg şi l-au biciuit până la sânge. Dacă închidea ochii, încă mai persista în mintea ei imaginea bărbatului masiv. Spatele lui lat, dezgolit, plin de sânge, în timp ce un bărbat şi mai solid îi aplica cele douăzeci de lovituri pe care le ordonase căpitanul corsarilor, Faisal Barbarossa.

-Biciuirea nu a fost suficientă pentru a-l opri pe Ramsay. S-a luptat din nou cu ei când am ajuns la Oran, iar bărbaţii m-au băgat în trăsura care urma să mă ducă la sultan. Ultima imagine care mi s-a imprimat în minte legată de persoana lui - până m-am întors în Anglia - a fost a unui individ lovit cu picioarele şi bătut de o duzină de oameni.

Mia se uita fix la cusăturile mănuşilor ei micuţe de culoare verde mentă, care păreau ale unei copile, dar imaginea din ochii ei era cu totul alta.

-Eu nu l-am uitat niciodată pe englezul solid care şi-a asumat astfel de riscuri pentru a mă apăra. Nu am ştiut de faptul că Ramsay a supravieţuit bătăii groaznice până un an mai târziu, când am auzit de evadarea lui din închisoarea sultanului.

Mia îşi amintea clar ziua aceea. Furia lui Babba Hassan când aflase de evadare avusese drept efect un şir lung de decapitări. Grasul fusese atât de furios încât pusese o recompensă în aur pe capul lui, egală cu greutatea lui Ramsay.

-Deci, Ramsay a scăpat cu mulţi ani în urmă, dar s-a întors in ^nglia doar cu câteva luni înaintea dumitale, a spus el cu o voce [rece]' dar condimentată cu o nuanţă de curiozitate.

dAinerva Svencer-

-Da, este corect Habar n-am de ce Ramsay nu [s-a] [nt] Anglia până acum. Ea a ridicat din umeri, apoi a continuat; fJN caz, el, împreună cu o duzină de sclavi, a preluat controlul ^

i corăbii care ne capturase cu câţiva ani în urmă. L-[a] [dec<]

pe Faisal Barbarossa, a redenumit corabia şi a devenit Chiorul, cel mai de temut corsar britanic din Mediterana. Q^ şi izolată, departe în harem, am auzit de ***faptele lui. Ea a*** dâtj^ din cap. Dar povestea mea s-a îndepărtat de la subiectul [pr][incipal] Ai întrebat de ce nu am fost răscumpărată? El a confirmat printr-o mişcare a capului. - Corsarii ştiau de apetenţa nesăbuită ***a*** sultanului pentru fet[e]]e tinere. Ridurile din jurul gurii marchizului s-au ***adâncit,*** iarmâi- nile i-au strâns hamurile. Au ghicit că părul meu roşu şi ***ochii mei*** verzi vor fi o noutate irezistibilă pentru ***acesta. Unele lucruri*** erau mai valoroase pentru ei decât banii, iar ***satisfacerea*** plăcerilor sultanului era unul dintre acestea. Ea privea la bărbatul care avea să fie în curând soţul ei. Sultanul a fost singurul meu ***iubit,*** milord, Nu m-am culcat niciodată cu altcineva. -Nu au existat copii din această relaţie? Cuvintele erau întretăiate, iar expresia lui devenise posomorâtă. Regreta oare dorinţa de a vorbi deschis unul cu ***celălalt?***

-A existat un copil - un fiu. Mia a strâns din dinţi şi a ***spus*** cea mai teribilă minciună de până acum. A murit.

Nu trebuia să disimuleze durerea care o *cuprinsese când a relatat* despre moartea fiului ei, chiar dacă această durere *exista d* în mintea bărbatului de lângă ea. °ar

Exley i-a aruncat o privire scurtă, dar nu a spus '

- Sultanul nu a avut copii în ultimii zece ani din ■ ^ simţea prea bine în acea perioadă şi nu s-ar fi Nu se actul concepţiei fără să facă un efort considerabi]IUtUt im^ica în

S-a amuzat să observe că tenul palid al lUj *p* 1 nuanţă roşie în jurul nasului său fin. Ah, chiar • 3 CăPătat o blazat putea roşi la nişte vorbe spuse peşJeau ?1 Un *aUstocrat*

- *în* orice caz, nu s-a arătat prea interesat să odată ce am depăşit o anumită vârstă. A. avu SGcuIce cu 2njn erau mai tinere. ^u]te ^ e¹

- Cum de ai plecat din Oran? a întrebat e] fe

-Sultanul a murit, şi fiul său, Assad, a preluat controlul imperiului tatălui său. Eu şi Assad avuseserăm o neînţelegere cu ani în urmă si nu m-a plăcut niciodată. Am avut norocul să scap din palat înainte să mă prindă. M-am ascuns în bazar, unde mi-am vândut bijuteriile pentru a trăi şi pentru a putea plăti o recompensă substanţială primei persoane care i-a transmis mesajul meu lui Ramsay.

-Si apoi a venit Ramsay să te ia?

Mia i-a zâmbit.

-Jur că ai citit ziarele de scandal, milord.

Muşchii i s-au flexat sub pielea lui palidă, făcându-i mâna să zvâcnească la amintirea atingerii pometilor fermi ai feţei sale.

-Ar fi fost imposibil ca în ultimele luni să nu auzi cel puţin o sută de poveşti despre dumneata sau despre lordul Ramsay, a spus el aspru.

-Iar unele dintre aceste poveşti sunt atât de indecente, milord.

I s-au umflat nările.

-Nu ştiu nimic despre astea, milady, a spus el şi s-a uitat la ea cu o privire care îi transmitea un val de căldură în tot corpul.

-Chiar aşa? a murmurat ea, fără să aştepte un răspuns înainte de a continua. E posibil ca Ramsay să nu fi venit doar pentru mine, dar si-a trimis corabia să mă ia şi să mă aducă la Eastbourne, portul pe care l-a ales chiar el. Apoi m-a însoţit înapoi la Burnewood Park.

Mia nu i-a spus marchizului că baronul fusese nevoit să o reţină cu forţa atunci când ea a aflat despre planurile fiului ei de a se întoarce la Oran. Şi nici nu i-a spus cum a urlat şi a plâns în timp ce Jibril se îndepărta, făcându-i cu mâna de pe puntea vasului ***Batavias Ghost*** până când imaginea lui a devenit o pată mică la orizont.

Privirea Miei a devenit neclară şi s-a uitat insistent la mâinile ei.

Marchizul a întrerupt momentul tensionat de tăcere.

-Voi obţine o licenţă specială. Zece zile îţi sunt suficiente ca să te pregăteşti?

Mia a respirat uşurată. Reuşise. îşi spusese povestea fără să facă vreo greşeală sau să trezească vreo suspiciune.

~Da, milord.

~Aş prefera o ceremonie restrânsă.

Ea a aprobat printr-o mişcare a capului.

"Îţi vei invita sora şi fiicele, milord?„ . a văspuns, ea l-a studiat din spatele bor Uril 1
Mia a încercat să găsească o semnificaţie anume în răsp u J U dar nu a reuşit. Ea a

_ <*Minerva. Spencer*---------^

renunţat la aceasta cunozit ate nuîTservea scopului. Trebuia să-şi amintească în continuare cânj era responsabilitatea ei să se intereseze de copm lui. Şi de nici Un af^7o?dtlgur! Îînviti cât de multe persoane doreşti.

-Da milord. Lista de invitaţi a Miei ar fi fost scurta. În afar de familie, singura persoană pe care ea o cunoştea în Anglia er
baronul Ramsay.
îl văzuse pe Ramsay o dată sau de două ori la petrecerile d Londra, dar nu reuşise niciodată să vorbească cu el între patru od Avea o bănuială că masivul nobil nu ar fi de acord cu planurile de evadare, mai ales odată căsătorită. Bărbaţii aveau tendinţa a fraterniza unul cu celălalt, chiar şi atunci când nu se cunoştea Dacă el ar fi refuzat să o ajute, în echipajul său mai erai alţi bărbaţi care s-ar putea dovedi utili. Se gândea la chipeşul secund - un francez pe nume Martin Bouchard. Tânărul crai îşi ascunsese niciodată interesul faţă de persoana ei. Cel pu nu interesul de a o aduce în patul lui. Mia ar fi cedat insistent«
bărbatului dacă Jibril nu ar fi fost pe corabie. Da Bo *h A*
siguranţă persoana la care ar putea apela în caz de C ^
Mia ar putea să încerce să afle de l a Ramsav nevole1 cea francezul în Anglia. De asemenea, ar pute^ ^^ ^ in1 Ramsay pentru a afla mai multe informaţii de^ mSiSta P e lâ îi dăduse un bilet de călătorie fiului ei pe J Jibri*- Bare bani pentru provizii şi arme. Singurul l Ucru lui- Precui J7U mSGSe sa#1 ™ a Politica lui B IV4
a face negoţ cu sclavi, o afacere cu care frâ abb^
de acord, fiind elînsuşi fiul unei sclave ^
Mia şi-a dat seama că trăsura s- a . ^

-îmi pare rău, milord, aţi spus ceva? ^Şchi j

Marchizul se uita fix la ea, apoi Mia a zâmK * ^at . • zbătut pe obraz. mblt şi u$_{n}$ pri Vi- Erai cu gândurile foarte departe şi păreai foarte încântată de ceva. Spune-mi, milady, la ce te gândeai de te-a făcut să zâmbeşti aşa?

Privirea lui, ca a unui animal de pradă contrasta cu tonul blând.

„Nimic din ceea ce te-ar face şi pe tine să zâmbeşti", s-a gândit Mia, recăpătându-şi controlul.

- Mă întrebam ce vom face după nuntă.

Sprâncenele lui s-au ridicat şi ochii i s-au luminat ironici.

Un val de roşeaţă i-a inundat faţa şi şi-a pus mâinile de obraji. Cum de a avut acest om puterea de a o face să roşească?

-Am vrut să spun ***după*** aceea, milord. Unde vom locui?

-Ah, a murmurat el, cu o expresie, în mod ironic, dezamăgită.

Mia găsea această mică manifestare jucăuşă ca fiind încurajatoare.

-Vom rămâne la Londra sau să vă retrageţi acasă în Hampshire?

A făcut un zgomot uşor şi caii şi-au reluat ritmul molcom.

-Dumneata ce preferi?

-Aş vrea să merg la castelul Exham.

Mia era conştientă că spunea adevărul. Nu doar din cauza planurilor ei de evadare, dar şi pentru că era curioasă să îi cunoască sora şi fiicele.

-Vom petrece câteva zile la Londra după ceremonie şi apoi vom pleca la Exham. îţi convine aşa?

-Da, milord. Ea a ezitat. Dacă nu consideri ca o obrăznicie din partea mea...

S-a întors şi i-a aruncat o privire rece.

-Da?

-Te vei întoarce imediat la Londra?

-Ti-ar plăcea asta? a întrebat el, întrebarea lui sunând ca un ecou batjocoritor.

-Desigur că nu. Doar că sunt un pic curioasă.

El a oftat.

-Vorbeşte clar, doamnă.

-Ce faci în Londra? Adică, dacă nu participi la evenimentele ^{or}ganizate de cei din înalta societate şi nu socializezi?

Faţa lui s-a relaxat, de parcă ea nu i-ar fi pus întrebarea la care ^{s}-ar fi aşteptat sau de care s-ar fi temut. A ridicat din umeri.

-Merg la ***cluburi,*** mă antrenez ***la*** scrimă, ***particip]$_{a\ s}$***

tir şi îmi administrez diversele proprietăţi. ^{*6}

-Si asta este suficient pentru a-ţi umple tot timpul?

Ochii i s-au îngustat, de parcă ar fi bănuit că întreb^, aveau alte subînţelesuri. *

d

- Administrarea ***imobilelor necesită mult timp, dacă v$_{rei}$*** *iaci corect.*

¡Bineînţeles, milord, a murmurat ea, pe un ton calm. D$_{Pr}$;

n ai

mai multe ***proprietăţi?***

„Şi este vreuna mai aproape ***de Eastbourne?"*** a ***gândit ea.*** -Da.

-Acestea au aparţinut familiei ***dumitale de*** multă ***vreme?***

-Nu, nu ne-au aparţinut ***de multă*** vreme.

Această conversaţie ***îi*** amintea ***de alte*** discuţii pe ***care le*** avusese cu ***Jibril pe când era copil şi făcea vreo trăsnaie,*** obligând-o ***să extragă*** cu cleştele ***şi cea mai mică informaţie. înainte ca*** ea să apuce să-i pună o ***altă*** întrebare, a deschis ***el discuţia.***

-Toate, în afară de Exham şi casa din ***Londra, sunt*** proprietăti noi pe care le-am achiziţionat ***recent.*** -Achiziţionat? A oftat iar.

- Ca să fiu sincer, sunt ***priceput la jocul*** de ***cărţi. Majoritatea*** bărbaţilor, din nefericire pentru ei, nu sunt. ***Când întâlnesc astfel*** de bărbaţi la o masă de

Miiierva Spencer -

joc, de multe ***ori mă aleg cu case si*** terenuri. Mai multe proprietăţi care, din păcate, îmi ***ocupă şi mai mult*** timp şi efort pentru a le administra.

Şi-a dus mâna *la* gură pentru a suprima un căscat de *parră fi obosit vorbind atât de mult.* Mia l-a fixat cu privirea *C M A* om ar putea lua casele altor bărbaţi cu o detaşare atât J & - Marchizul s-a întors spre ea, *de parcă* i-ar fi **auzit** gâ *d* ,larii? priveascâ în ochi era ca şi cum ar fi stat pe o margine • ' ^ în *jos,* într-o ceaţă groasă care se învârtea. Ce se asci ^ ** ^ Pr*Vit groasă? Era doar un pas inofensiv *în jos* sau o groan/f ^ ^ Cea^a

Mia şi-a pierdut *brusc orice* dorinţă de a-l mai *ît* ʟ fund? fapt, se gândea serios dacă nu ar fi fost mai bine s^ . C6Va- De sura aflată în mişcare şi să fugă. Sar* din tră-

în cele din urmă, s-a întors cu faţa spre drum s" • plimbarea spre casă în tăcere. ' '

~au ‘***Ontimlat***

-—---------- Iubire periculoasă —----------

Adam nu se putea abţine să nu observe evidentul sentiment de uşurare de pe chipul viitoarei sale soţii când el a refuzat-o şi nu a dorit să intre în reşedinţa Carlisle pentru o băutură răcoritoare. Cine ar fi putut să o învinovăţească? Se comportase ca un mitocan gelos din cauza unui simplu flirt cu servitorul.

La naiba, reacţia fusese cu totul surprinzătoare chiar şi pentru el.

Bineînţeles că avusese multe astfel de reacţii surprinzătoare în ultima vreme. Deosebit de surprinzătoare fusese şi călătoria cu trăsura spre reşedinţa Carlisle de ieri şi propunerea lui impulsivă.

A scos un oftat. Acum nu mai avea rost să se mire de acţiunile lui. Ce făcuse era bun făcut.

Reacţia sa geloasă de astăzi era însă de altă natură. Nu era un om gelos. Prima lui soţie, Veronica, l-ar fi adus în pragul nebuniei încă din primele şase luni de căsnicie dacă ar fi fost genul de bărbat gelos. Dumnezeu ştie că femeia nu încetase niciodată să îl provoace. O enerva că nu îi reproşase niciodată nimic despre escapadele ei sexuale. Ei bine, nu până în momentul în care îşi adusese iubiţii în casa lui. Chiar şi atunci sentimentul care l-a cuprins nu a fost unul de gelozie.

Nu, Adam nu-şi amintea să fi mai fi simţit vreodată senzaţia aceea de gol în stomac pe care o simţise atunci când i-a văzut zâmbetul senzual al logodnicei sale aruncat tânărului şi frumosului ei lacheu. Dar şi mai neliniştitoare era ceaţa de furie care i-a înnegrit vederea când observase privirea plină de dorinţă a tânărului aruncată logodnicei sale.

Dar cea mai deranjantă fusese imaginea vie a corpului delicat şi gol al Euphemiei Marlington, aflat sub corpul solid al lacheului, cu capul lăsat pe spate, în extaz, cu ochii verzi aproape închişi, în timp ce bărbatul blond şi puternic se înfigea în ea, cu corpul râsucindu-se de plăcere şi cu...

Adam a smucit frâiele brusc, ca un novice lipsit de îndemânare.

Modul neaşteptat în care a strâns hăţurile l-a surprins atât de tare pe vizitiul lui, încât Thompson aproape a căzut de pe scaun şi ochii i-au ieşit din orbite. -Domnule?

Adam nu s-a obosit să ofere o explicaţie. în plus, ce ar putea ˢpune? Că suferea de gelozie din cauza unei femei pe care ocunoscuse cu mai puţin de o săptămână în urmă? Era u* nat şi îngrozit de sentimentul brutal, animalic de posesie ¹ˢ ^ ruse de nicăieri şi care îl strângea de gât şi îl scutura ca pₑ ^

Imaginea tulburătoare a lacheului şi a Miei încerca din ^ se strecoare în mintea lui. ⁿ°ᵘ ˢa

„Mia! De când a devenit Mia, prostule?" Adam a strâns din dinţi şi a îndepărtat atât vocea interi₀ sarcastică, cât şi monstrul cu ochii verzi, într-un ungher al mj^ sale şi apoi le-a încuiat acolo.

Dar blestemat să fie dacă avea să mai tolereze vreodată comp_{0r} tamentul de prostituată desfrânată al Veronicăi, în mod special din partea *acestei* soţii.

Dacă Euphemia Marlington ar fi vrut $\mathrm{să}$ s_{e} împerecheze ca o sălbatică, putea să o facă doar în limitele dormi torului său. Sau al ei. Oricum, corpul lui Adam va fi singurul sub care o să se zvârcolească în viitorul apropiat.

A scos un hohot de râs sec, fără să-i pese de cine l-ar fi auzit Oricare ar fi fost planul pe care îl punea la cale în frumosul ei căpşor - şi el nu se îndoia nici o secundă că ea uneltea ceva - ar fi bine să nu-l pună pe Adam în postura de încornorat. Nu ar tolera această ruşine de la a treia lui soţie.

CapitoCui8

Ceremonia restrânsă de nuntă a decurs fără probleme. Chiar şi Cian s-a comportat manierat - asta după ce s-a oferit să o răpească pe Mia în timp ce se îndreptau cu trăsura către biserica St. George.

-Este ultima ta şansă, Mia. Trebuie doar să-mi dai un semn şi îi voi porunci lui Cheyne să întoarcă trăsura.

-Si unde m-ai duce, Cian? înapoi la Carlisle House? La Burnewood Park?

S-a aplecat să-i cuprindă mâinile.

-Roagă-l pe tata să-ţi dea mai mult timp. Există şi alţi bărbaţi... bărbaţi care sunt mai puţin...

Şi-a retras mâinile din ale lui.

-Te rog, nu-l vorbi de rău pe logodnicul meu, Cian. El a dat înapoi când i-a auzit vocea ascuţită, iar Mia s-a calmat. Să nu ne certăm, frate. Am luat deja decizia.

Nu numai că luase decizia, dar o şi pusese în practică; ea era acum marchiză de Exley.

Mia a aruncat o privire prin salonul cel mare, care se umplea de oaspeţi, cu mintea destul de confuză din cauza evenimentelor precipitate din ultimele zece zile. Nunta a avut loc chiar înainte de prânz şi după ce s-a terminat s-au întors la reşedinţa Carlisle pentru a sărbători evenimentul. Mici grupuri de oaspeţi se grupau în ceea ce se dorea a fi salonul de primire, discutând cu voce joasă. Numărul de oameni care s-au adunat pe stradă - şi în faţa catedralei St. George - a crescut până când a ajuns să formeze o mulţime compactă.

Erau cel mai notoriu cuplu din Marea Britanie. Titlurile din ziarele de scandal anunţau cu surle şi trâmbiţe: *Marchizul ucigaş o ia de soţie pe fiica misterioasă a ducelui de Carlisle!*

Noul ei soţ tratase toată această situaţie cu calm, aruncând cu un săculeţ cu monede către mulţimea dornică de senzaţional, cu acelaşi dispreţ rece pe care îl arăta tuturor, fie ei membri ai aristocraţiei sau oameni de rând.Nunta fusese de fapt mult mai mare decât se aştept ase u- se implicase deloc în toate aceste pregătiri. Totul căzuse în Sa ^ verişoarei ei, Rebecca. După prima zi, când plânsese în ho^ Rebecca îmbrăţişase ideea căsătoriei cu atât de mult entuzj ^ de parcă fusese chiar ideea ei. ^

-Este, fără îndoială, unul dintre cei mai eleganţi bărbaţi di ţară, draga mea, îi spusese Miei pe tonul plin de încredere care-ţi dezvăluie un secret. Averea sa personală este enormă, chiar şi fără proprietăţile adiacente.

Schimbarea bruscă de atitudine din partea Rebeccăi a amuzat-o pe Mia.

-Ai informaţii legate de registrele contabile ale Excelenţei Sale, verişoară?

Obrajii palizi ai verişoarei ei s-au aprins, culoarea făcând-o să pară tânără şi drăguţă.

-Eu doar îţi repet un adevăr bine cunoscut de toată lumea si anume că el posedă mai multe proprietăţi superbe.

Mia aflase deja asta din călătoria lor în parc - singura dată când fuseseră singuri, cu câteva zile înainte de nuntă. Exley păruse hotărât să evite să stea singur cu ea şi nu mai aflase nimic altceva despre el în ultima săptămână şi jumătate. Oricine ar fi fost *dispus* să îi spună ceva despre marchiz era puţin probabil că ar mai face-o după ce logodna lor fusese anunţată. Singura persoană pe care Mia o cunoştea suficient de bine pentru a o întreba despre misteriosul ei soţ era baronul Ramsay. într-o oarecare măsură, *se* îndoia că piratul, devenit între timp nobil, ar fi putut să ştie ceva d ^ " marchiz, întrucât revenise în Anglia cu puţin înaintea M ^ ^

De parcă îl adusese cu puterea minţii, lordul R ^ în cameră şi s-a oprit pentru a-l saluta pe duce îi ^^ a ^ntrat să se gândească la lordul Ramsay ca la altcine
1 era încă dificil

Chiorul, un om ale cărui isprăvi şi a cărui revenire ' ^ Stan dish Anglia umpluseră la fel de multe - dacă nu mai ^ ^^Pestivă în de scandal decât povestea Miei. multe - publicaţii

Au intrat şi mai mulţi oaspeţi, iar ducele s- - pine, lăsându-l pe Ramsay în picioare, si ngl,r * mtor s să-i întâ

Mia s-a aplecat spre verişoara ei, car e dj m ~ blemă legată de scaune. 1Sc Ut a d^-Te rog să mă scuzi, Rebecca. 0

Pro- -—

lubirepcricufoasâ ■

-Desigur, draga mea, desigur.

Mia nu a pierdut timpul.

-Lord Ramsay, a spus ea, făcându-şi loc lângă el şi aruncându-i o privire linguşitoare printre gene.

Nu trebuia să simuleze măgulirea. Ramsay era cu un cap mai înalt decât oricare alt bărbat din cameră şi o domina pe Mia. Corpul său enorm era bine format şi îmbrăcat impecabil. Şi faţa lui, deşi distrusă de cicatricea care o traversa şi de peticul de piele care-i acoperea un ochi, era aproape atractivă, dincolo de imaginea dezagreabilă. S-a aplecat să-i sărute mâna, cu un zâmbet amabil pe chipul său frumos. Mia a deschis gura pentru a-şi începe discursul.

-Lady Exley, a spus el, punând accent pe cele două cuvinte. Mia s-a uitat mai de aproape şi şi-a dat seama că în unicul său ochi de culoare verde avea o sclipire dură. Bănuiesc că eşti pe cale să abordezi un subiect obositor pe care l-am epuizat deja. Hai să renunţăm la el acum, ca să ne bucurăm de petrecere. Eşti o femeie căsătorită. Şi chiar dacă nu ai fi, nu te-aş duce înapoi în acel cuib periculos de vipere.

Ofensiva lui neaşteptată a lăsat-o fără cuvinte. Faţa lui s-a înmuiat în timp ce o privea de la înălţimea lui impresionantă.

- Jibril mi-ar tăia capul, Mia. Fiul tău m-a pus să-i promit că nu te voi readuce în acel loc plin de pericole, a adăugat el cu o voce joasă.
Inima Miei a tresărit la auzul numelui fiului ei - trecuse atâta timp de când nu mai vorbise despre asta cu oricine care ar fi ştiut despre existenţa lui.
O voce interioară i-a transmis că vorbele baronului erau pline de înţelepciune. .
Mia a suprimat această voce lăuntrică cu toată forţa pe care nu o putea folosi împotriva bărbatului din faţa ei. Fiul ei era doar un băiat şi nu ştia ce era potrivit pentru ea sau chiar pentru el însuşi.
-Ce ai aflat despre el? a întrebat.

-Foarte puţin, dar suficient pentru a înţelege că şi-a dat seama de inutilitatea acţiunilor sale prin care urmărea să obţină controlul asupra imperiului în declin al tatălui său. Assad le-a tăiat capul tuturor celor care au avut şi cea mai mică intenţie de a-l susţine pe Jibril şi asta a avut un efect pozitiv asupra lui. I-am spus în ultimul meu mesaj să nu îşi vândă onoarea pe nişte acţiuni care nui-ar face cinste. L-am sfătuit să se întoarcă în Anglia. Ducele de Carlisle este un om cu influenţă, Mia, va avea grijă de nepotul său

- .Aşa cum a avut grijă şi de mine? a şuierat ea, hotărârea e} aborda o manieră măgulitoare cu impozantul baron destrâ^* du-se la vorbele lui arogante.
Sprâncenele blonde ale lui Ramsay s-au arcuit.
Mia s-a încruntat la el.

- Jibril nu poate trăi aici - eu nu pot să trăiesc aici. Urăsc Angli a A depus eforturi pentru a-şi menţine vocea scăzută. îmi doresc di n toată fiinţa mea să nu fi fost niciodată de acord cu ce mi-a cerut Jibril şi să mă întorc în ţara asta nenorocită. A măsurat camera cu o privire plină de ură. Nu mă vor accepta *niciodată,* Ramsay, şi m-am născut aici. Cum poţi crede că l-ar accepta pe fiul meu bastard?

-Se pare că te-ai acomodat destul de bine.

Mia a urmărit privirea lui Ramsay care se uita la proaspătul ei sot. Chiar şi la propria nuntă rămăsese un spaţiu gol în jurul lui Exley, ca şi cum ar fi fost o corabie britanică pierdută în apele inamice.

Singuraticul lord nu invitase pe nimeni la ceremonie în afară de vicontele Danforth, care a îndeplinit şi rolul de cavaler de onoare. Danforth vorbea cu unul dintre numeroşii veri ai Miei, aşa că Exley rămăsese singur. Urmărea cearta ei cu Ramsay. I-a întâlnit privirea şi a ridicat o sprânceană, cu un zâmbet amuzat, superior.

Zâmbetul care a făcut-o să vrea să facă ceva şocant ca să i-l şteargă de pe fată

Ea a oftat la gândul plin de dorinţă şi şi- a întors privirea de la soţul ei, preferând să îl privească pe chipeşul uriaş de lângă ea

- Dacă aş avea un băţ, te-aş bate cu el chiar în acest moment

Râsul zgomotos al lui Ramsay a zguduit- i-n^* i.
c a u- a. = i i- j • a din temelii Spre deosebire de rasul plin de viaţă, ochiul lui
era 1 iu I
o bijuterie şlefuită. *la tel de ca
-Nici chiar o ameninţare atât de gravă eastă n,, - r să mă răzgândesc. ma tace
Mia era prea sufocată de frustrare şi furie n e

- îi faci un deserviciu lui Jibril păstrându-i e •" ** Pun de. Fiul tău nu este un bărbat atât de slab încât să ţi n£ cretă. Iuri şi de bârfă.

Baronul a făcut un semn de dez a ^^ nda- sa cu doar trei degete. Trebuie să uite de imperiul d ° ^ mâna lui său. Zilele în care se putea îmbogăţi din sclavie^^al tată-apus. Acum, că eşti căsătorită şi cu o situaţie stabM?* rie au ajuta. Ochiul lui a evaluat-o şi a privit-o cu şirete^ Putea soană care se aventurează în apele pline de rechini a^ per sultanului - şi supravieţuieşte acolo - ar trebui să fie considerată o forţă de luat în seamă pentru cei din înalta societate.

Mia s-a înroşit la laudele sale neaşteptate.

Următoarele sale cuvinte nu au fost atât de măgulitoare.

-Eşti o proastă dacă nu îi spui lui Exley despre existenţa lui Jibril şi despre dorinţa ta de a te întoarce la Oran. Am fost de acord să păstrez secretul faţă de duce pentru că nu am văzut rostul să-ţi fac revenirea acasă mai dificilă decât a fost... mai ales că Jibril a refuzat să fie înţelept şi să te însoţească. Cu toate acestea, nu sunt la fel de entuziast când vine vorba să ascund adevărul faţă de Exley. Bărbatul acesta este soţul tău şi ar trebui să-l tratezi cu respect şi să-i mărturiseşti care este secretul tău. Dacă ar fi să mă întrebe despre tine, m-aş simţi obligat să-i spun adevărul.

-Nu este secretul tău ca să îl poţi dezvălui, Ramsay, a şuierat Mia printre dinţii încleştaţi.

Ramsay a răbufnit, răsuflând iritat.

-îţi imaginezi că Exley îi va permite soţiei sale să se aventureze în apele pline cu piraţi, Mia? Omul nu este prost şi este de notorietate faptul că are un temperament periculos.

-Exley? Mia s-a uitat la bărbatul taciturn din cameră şi a pufnit nepoliticos. Este mai rece decât un şarpe. Mă îndoiesc că i-ai putea trezi temperamentul - asta în cazul în care ar avea aşa ceva.

-Eu nu aş putea, dar pariez că ***tu*** ai putea, Mia.

Mia a răspuns cu un râs amar.

-Exley nu este genul care să stea cu mâinile încrucişate în timp ce tu urzeşti intrigi. L-am văzut cum trage cu arma şi cum mânuieşte sabia şi te asigur, milady, că este al naibii de priceput la amândouă. A ucis mai mulţi bărbaţi care au îndrăznit să se lupte cu el. Mia a tresărit la vorbele lui, dar Ramsay încă nu-şi terminase prelegerea. Eu nu mi-aş permite să îl păcălesc dacă aş fi în locul tău, doamnă. El s-a oprit, de parcă ar fi vrut să spună mai multe despre acest subiect, dar apoi a părut să se răzgândească. În orice caz, nici tu, nici Jibril nu veţi beneficia de ajutorul meu Pentru a prelua imperiul decăzut al sultanului. Nici nu-ţi voi asigura drumul înapoi, într-un loc din deşert aflat în plin război. Jibril este un bărbat care trebuie să-şi rezolve singur problemele, fără ca mama lui supraprotectoare să îl apere ca o cloşcă. Cred că ar treb ui să îţi dedici timpul pentru a-ţi rezolva problemele de aici.

Mia a simţit asprimea din cuvintele lui şi şi-a înăbuşit găt. Ce ştia Ramsay despre viaţa ei? Cine era el să-i spun^^ mai bine pentru ea sau pentru Jibril? Mintea ei pulsa de f Ur-^era a inspirat adânc şi s-a calmat. Avea nevoie de *serviciile* cor ^ în acest moment era singura legătură pe care o mai avea ei. Nu ar fi fost înţelept să-l îndepărteze mai mult decât erac ^ indiferent de cât de puţin ar fi susţinut-o.

Şi-a ridicat privirea şi i-a zâmbit.

-Cred că ai dreptate. Să nu ne certăm, milord.

Singurul său ochi s-a îngustat, de parcă i-ar fi putut vedea gâ n durile viclene.

-*Batavia's Ghost* a întâmpinat probleme în călătoriile sale recente?

S-a holbat la ea.

A venit rândul Miei să ofere un suspin exagerat.

-Am adus vorba despre ea doar pentru că am auzit că francezii şi-au intensificat investigaţiile.

- În momentul de faţă nu este în cursă şi este supusă unor reparaţii în Eastbourne, a mărturisit el în cele din urmă.

- Echipajul tău se bucură de timpul petrecut pe pământ britanic?

Buzele lui pline s-au comprimat într-o linie sumbră.

-Te rog să nu aduci în discuţie un subiect atât de deranjant. Majoritatea membrilor echipajului meu au înconjurat globul de zeci de ori şi aş fi fost înclinat să cred că ştiu să se comporte. Din nefericire, lucrurile nu au stat chiar aşa. îmi petrec cea mai mare timpului - şi destui bani din resursele proprii - salvându-i fiedZrtn rităţi, fie de orăşeni înarmaţi şi furioşi. Cu cât mai re H f ratăcorabia şi va fi gata de plecare, cu atât va fi mai bin ° ^

- Da, presupun că majoritatea oamenilor nu au vă "6 P ® ntru to -l bărbaţi precum Two-Canoes sau ca Ut foart e des Martin Bouchard.

-Da, Two-Canoes a reuşit să-i îngrozească **D** l prin simpla lui prezenţă. Martin, cel puţin pentr *° Calnici doar mai deranjează pe orăşenii sau pe localnicii de pe" m o ment > nu-i clipa în care l-am numit căpitanul corăbiei Batavi^^ mea » din

-Martin Bouchard este acum comandantul c*

repetat Mia, uluită. 0ra biei t a]e? a

Ramsay s-a încruntat când a simţit emoţia di n v

-Deci, acum el este căpitanul, a spus ea cu o v °Cea e*. liniştită, chiar dacă în interiorul ei sărea în s Us de maj .

acestei ştiri. rie,a a UzU j

În mintea ei, nu exista nici un dubiu că Martin Bouchard - pentru o sumă de bani acceptabilă - ar duce-o pe Mia oriunde şi-ar dori. Şi-a muşcat destul de tare buza pentru a nu scăpa un zâmbet de satisfacţie. Ramsay a încuviinţat tăcut, cu fruntea încreţită adânc, de parcă mintea i-ar fi fost preocupată de ceva.

-De ce eşti brusc atât de interesată de corabia şi de echipajul meu? a întrebat Ramsay, întrerupându-i bucuria interioară.

Mia s-a ferit să-i răspundă văzându-l pe lordul Exley cum se apropia. Pe soţul ei, s-a corectat ea în gând. -Milady, Lord Ramsay.

Renunţase să-l analizeze dincolo de atitudinea sa de faţadă plină de trufie. Poate că într-adevăr nu exista nimic în spatele ei? în afară de scurta demonstraţie de pasiune arătată atunci când o ceruse şi de la fel de scurta

criză de furie când Mia cochetase cu lacheul, nu observase nici o urmă de alte emoţii. Era ziua nunţii sale şi nu dăduse nici un semn că îi păsa măcar într-o oarecare măsură că din acel moment deveniseră soţ şi soţie. Chiar atât de puţin însemna pentru el căsătoria lor? Mia era conştientă că această situaţie ar trebui să îi convină - la urma urmei, cu cât era mai distant, cu atât era mai bine pentru planurile ei. Chiar şi aşa, ideea că putea fi atât de distant a lăsat o dâră de gheaţă în inima ei.

Ramsay i-a zâmbit soţului ei, parcă încântat de salutul rece al marchizului. El i-a întins o mână uriaşă, un lucru neobişnuit printre englezi.

-Tocmai o felicitam pe frumoasa dumitale soţie, Exley. Mâna elegantă a soţului ei a dispărut în strânsoarea masivă a lui Ramsay.

-Eu sunt cel pe care ar trebui să-l feliciţi, l-a contrazis încet marchizul.

Mia şi-a dat seama că marchizul nu îl crezuse pe baron. Nu trebuia să fii un geniu ca să vezi că discuţia ei cu Ramsay era una înflăcărată. Ei bine, înflăcărată din punctul ei de vedere. Mia ar trebui să se comporte cu mai multă precauţie în preajma viitorul ei s°ţ; ochii lui pătrunzători vedeau prea mult. Ş^a pus mâna pe antebraţul lui.

-Îi spuneam doar lordului Ramsay cât de nerăbdătoare sunt să vă<l castelul Exham.

Marchizul a pus o mână peste a ei, culoarea aproape impercep- ^ lllă ᶜf'e i-a pătat pometii înalti si bine definiti fiind singurul ᵐⁿ că gestul ei de posesivitate îl mișcase.Ramsay i-a zâmbit fără nici un motiv aparent. -Plecaţi în seara aceasta spre Hampshire? Ochiul lui verde a analizat din cap până în picioare corₚᵤj ^ cu o privire lascivă, ceea a făcut ca mâna lui ***Exley*** să se crisp^' pe cea a Miei.

- Ne vom petrece noaptea nunţii în oraş.

Expresia „noaptea nunţii" i-a provocat un val de căldură carₑ s-a ridicat până la gât. încă o dată proaspătul ei soţ o făcuse să ₛₑ înroşească şi să se simtă ca o domnişoară, nu ca o femeie careₐ trecut de mult de prima experienţă amoroasă. Mia l-a privit cu uₙ surâs, iar ochii lui s-au mărit, de parcă şi el se aştepta îa o experienţă extraordinară.

Baronul s-a uitat de la Mia la noul ei soţ şi a ***chicotit. Deşi*** Mia nu îl cunoştea prea bine pe Ramsay, şi-a dat seama că marele corsar avea o latură răutăcioasă destul de bine conturată. În mod evident, dorea să profite de tensiunea stânjenitoare existentă între ea şi Exley şi părea nerăbdător să pună paie pe foc.

- Felicitările mele amândurora! Vă doresc să fiţi foarte fericiţi. S-a legănat pe călcâie, expresia lui veselă făcându-l să semene cu un băiat foarte mare care se bucura foarte mult de isprava lui Să înţeleg că ai copiii în Hampshire, Exley?

-Da, pe cele trei fiice.

-Ah, fiice. Ramsay a rânjit fără nici un motiv aparent îndrăz nesc să spun că vor fi încântate de noua mamă vitregă C ~ mai vorbim de perspectiva unei noi surori

. • ᵣ ' ᵃ Sa ᵑᵘ

t i . . i • . ᵈᵁ a unui fratp

Mia a fost total uluita de insinuările lui vulg n

nesuferitul... ⁸ ^ ᴰᵉ ᶜᵉ ᶠᵃce asta,

Marchizul a ignorat comentariul deplasat al] privire la o eventuală sarcină şi s-a uitat de la " * bărbat cu la Mia, cu ochii săi deschişi la culoare, acum ᵢ! ^ ᴾ⁰Zani:uI baron cată, de parcă şi-ar fi imaginat modul prin cₐᵣₑ ₐᵣ°.ₜₑₙₜ* întune- astfel de situaţie.

ʳ ¹ ᵃdus-₀ Îₙₜᵣ_₀

Va înceta vreodată să roşească? Mia şi-ₐ îndₑₚₐᵣ la soţul ei şi a surprins privirea atotştiutoare ₐ b ^ ᴾʳⁱᵛire ₐ de încruntat la el şi a clătinat din cap. ᵃʳ°ⁿ^lui. gₐ

Râsul puternic al lui Ramsay a mai zguduit îₙcₐ şi Mia s-a întrebat dacă ar fi fost prea târziu s.vj {₀J^tâ ^^

CapitoCuC9

Adam şi-a aşezat soţia pe scaunul din faţă, iar el l-a ocupat pe cel de vizavi. A observat, pentru prima dată, uşoare cearcăne sub ochii ei mari şi verzi.

-Eşti obosită, milady?

-Puţin. Dar sunt liniştită, acum că am terminat petrecerea. Aştept cu nerăbdare să îţi văd casa, a spus ea privind pe fereastră pe străzile întunecate.

- Care acum este şi casa ta, i-a reamintit el, admirând linia graţioasă a gâtului ei.

- Da, desigur.

A zâmbit şi s-a întors spre el, încrucişându-şi mâinile în poală. Rochia ei verde pal era simplă şi atrăgătoare. Avea o croială simplă, dezvăluindu-i partea superioară a sânilor ei mici. în penumbră, părea o femeie mult mai tânără, până când trăsura a trecut pe sub un felinar şi i-a luminat ochii verzi - ochi care de obicei scânteiau plini de dorinţe păcătoase, dar care acum păreau obosiţi şi fără viaţă.

Adam şi-a dres glasul.

-înţeleg că mai mulţi dintre servitorii tăi s-au instalat deja.

Chiar în dimineaţa aceasta îl văzuse pe lacheul blond şi solid cum căra cutii şi geamantane.

-Da, milord.

Cuvintele sale respectuoase se potriveau cu privirea ei supusă.

Adam era priceput să citească feţele oamenilor, era o abilitate care îl făcea un jucător atât de bun de cărţi. Noua sa soţie avea mai multe priviri mici, dar grăitoare. Ca aceea pe care tocmai i-o oferise.
Ori de câte ori ea îşi mărea pupilele şi imediat după aceea îşi cobora privirea, plină'de inocenţă, el ştia că încerca să-i distragă atenţia ascultătorului de la ceva ce dorea să ascundă. încerca oare să~i ascundă ceva despre lacheu?
- Nu am adus mulţi slujitori cu mine, milord. LaValle, camerista mea' Şi Paley şi Gamble, lacheii care m-au slujit în casa tatălui meu.

81 Adam a tăcut, o tactică care rareori dădea greş. Cred mul tău le-a găsit deja un loc unde să stea.

- Hill este foarte eficient.

A urmat o pauză lungă.

-Ai personal numeros la Exley *House, milord?*

-Da.

Adam s-a amuzat de încercarea ei de a îndepărta conver de la frumosul ei lacheu, dar nu a dorit să intervină şi să n A înţeles că ea aştepta ca el să detalieze răspunsul monosilab[1] Cum acest lucru nu s-a întâmplat, a întrerupt tăcerea stânjenitoare

-Se va schimba situaţia lor acum, că mergem la moşie?

-Toţi servitorii mei, cu excepţia câtorva, vor rămâne la Londra pentru a păstra casa pregătită pentru mine la întoarcere.

Adam ar fi jurat că era mulţumită de răspunsul lui. Această reacţie a ei era interesantă, dacă nu chiar umilitoare oarecum, pentru el. Aşadar, abia aştepta ca el să o lase la Exham şi să se întoarcă la Londra. Se gândea că a găsit ceea ce a căutat.

Adam i-a studiat profilul tăcut, conştient că ar fi trebuit să-i vorbească, povestindu-i despre noua ei casă, despre vreme, despre orice altceva decât să stea aşa şi să se gândească. Se comporta chiar mai lipsit de maniere decât de obicei, dar nu se putea abţine. Cunoştea şi motivul pentru care făcea asta, chiar dacă îşi petrecuse ***ultimele*** zile mai întâi negându-l şi apoi luptându-se cu ***el. Era obsedat de*** cel puţin de gândul de a o avea în aşternut - şi asta îl ***speria*** Mai mult decât îl speriase orice altceva de o perioadă foarte lungă ***de timv*** tea departe de ea înainte de nunta *lor* ar fi putut " *Anrinfa Când arpst* lurrn se dnvpHieo r_- [Sa]~?î Calmeze [e]ntpentri [0] *decizie c* Sperase - prosteşte, aşa cum s-a dovedit si an,™ - , , *a.* ***Şi acum - ca dacă stă-*** dorinţa. Când acest lucru se dovedise a nu fi suficient alunga din gândurile sale, se dusese la Stephanie ^[entru a 0] se dovedise a fi extrem *de* neinspirată, ca să se ' ° [Izxe care cateţe. Singurul lucru cu care se alesese în seara^^[1716 CU] ciob din vaza cu care Stephanie aruncase spre ef [aC6ea] ^[Us]ese un îşi dăduse seama că relaţia lor a luat sfârşit. ' [m°me]nt în care *zece .e* ea-

Nu intenţionase să-şi încheie relaţia cu focoasa încheierea *căsătoriei. De ce* ar fi trebuit să f[ac]ă [a actr]tyă după pe care el şi soţia sa o plănuiseră nu era altceva d[e] [Casat]oria aranjament. Dar sărutarea lui Stephanie îi dăduse ac^ [Un *siín*] *plu de* parcă ar fi mâncat rumeguş, iar Adam era conşti/[6]^ [Sej]zaţi[e] înainte aşa va simţi cu oricare femeie, în afara uneia singure. Cel puţin până se va culca cu vrăjitoarea cu ochi verzi.

Adam a studiat-o pe micuţa enigmă aşezată vizavi de el şi a fost cuprins de o dorinţă feroce de a-i ridica fustele şi de a o poseda înainte chiar de a ajunge la Exley House. Avea şi dreptul legal de a face asta. Ea era a lui, trup şi suflet. Şi o dorea atât de intens, încât ⁝ era ca o tortură. Ar putea să o tragă în poală şi să pună capăt stării continue de excitaţie în care se afla de zile întregi.

Trupul îl durea de dorinţa sălbatică de a o poseda, dar mintea îi era îngrozită din cauza haosului provocat de emoţiile sale. Trebuia să-şi stăpânească dorinţa intensă, ca să nu mai vorbim de gelozia ridicolă care îl asalta ca o ploaie de săgeţi de fiecare dată când un bărbat se uita la ea. Ar fi vrut chiar să-l lovească şi pe Ramsay - un bărbat care nu şi-a ascuns niciodată simpatia faţă de propria soţie - când a văzut cât de familiar se comportase cu Mia mai devreme. Şi despre ce naiba discutau cei doi atât de înflăcăraţi cu câteva minute înainte?

Si lacheul acela nesuferit. Adam a scăpat un geamăt. Era în pericol să

- '.Minerva Spencer -

înnebunească gândindu-se la relaţia - reală sau imaginară - pe care soţia sa o avea cu prostănacul ei de lacheu.

Adam a strâns din dinţi. Această interminabilă plimbare cu trăsura ar fi ultima ocazie când va mai experimenta a o asemenea tulburare mintală. Avea să se culce cu această femeie şi să plece împreună la Exham peste câteva zile.

O va lăsa la moşie, aşa cum ea şi-a dorit de la început, şi o va vizita la fiecare patru sau cinci săptămâni până când rămânea gravidă. Cu cât rămânea mai repede însărcinată, cu atât mai repede putea să stea departe de ea şi de efectul tulburător pe care îl avea asupra lui şi să revină la existenţa sa previzibilă şi liniştită.

Mia a privit pe fereastra întunecată, cu mintea concentrată pe bărbatul din faţa ei. Nu era obişnuită să petreacă atât de mult timp cu un bărbat şi cu siguranţă nu cu unul care era atât de tăcut Şi de nepătruns. Sultanul îşi exprimase simplu dorinţele, chiar dacă fusese întotdeauna la fel de uşor să i le îndeplinească. Făcea ceea ce dorea el sau pur şi simplu i se supunea şi apoi se întorcea în confortul haremului. Babba Hassan nu dorea pur şi simplu să facă conversaţie cu o femeie, dimpotrivă. De obicei, era nemulţumit cand avea de-a face cu o femeie vorbăreaţă.

Poate că noul ei soţ era la fel. Părea că nu-şi dorea cât ■ să vorbească cu ea. L-a studiat în întuneric. Şi-a lăsat capul [1]^ lea luxoasă, gri, cu ochii închişi, genele lui de culoarea ant ^ ^ contrastând cu pielea palidă. Trăgea un pui de somn? A profil'[11]' ocazie pentru de a-l privi fără ca el să observe, începând cu ^ fine ale feţei. Buzele lui erau mai pline când dormea, făcute^ degrabă pentru a săruta, decât pentru a spune cuvinte batjoc^' toare. Respiraţia i s-a înteţit în timp ce-şi amintea acea unică ati^ gere dintre ei. Gura lui era atât de dulce, atât de fermă, atât de

S-a oprit şi şi-a forţat ochii să reia inspecţia. Cine ştie dacăva avea mai exista o a doua şansă de a-l privi?

Pieptul lui se ridica şi cobora uşor, iar trupul ei cerea să-i exploreze ispititorii săi umeri laţi şi eleganţi. Nu mai atinsese niciodată un bărbat aflat în această stare şi abia aştepta să-şi treacă degetele pe sub haina şi vesta lui şi să-i ridice cămaşa pentru a-i explora pielea.

A mijit ochii, forţând-o să privească în jos până la marginea tentantă care se crease între tivul hainei şi betelia pantalonilor lui, locul unde era vizibilă doar o fâşie subţire de vestă. Fâşia aceea subţire de ţesătură o supunea la chinuri - era menită să atragă privirea unei femei fixând-o pe partea din faţă a şoldurilor unui bărbat, forţând-o să-şi imagineze ce era deasupra... şi dedesubt

S-a uită fix la locul cu pricina, cu ochii atraşi de slitul pantalonilor lui. Coapsele lui musculoase erau uşor depărtate' fermii lor contrastând puternic cu pielea moale a scaunului Ceva din aceasta imagine i-a amintit de bomboanele delicio primise de la unul dintre peţitorii ei. A înghitit °aS6 ^ ce analiza asemănările dintre corpul delicios] ^ timf>

si o

cutie de bomboane, învelită în catifea. S S marc^izului

Un acces uşor de tuse a trezit-o la realitat iu- sec; soţul ei o urmărea printre gene. De cât ti ^ * [in]S^iţit în -Am ajuns la Exley House. P ace a asta?

Roţile trăsurii s-au oprit, spre deosebire de n 1 Uşa s-a deschis şi marchizul a coborât scara *[Sl] ,[galo]Pant a] Miei. Din momentul în care a păşit afară, el s-a înt[0rs] ?[le?it] din trăsură doi vizitii, care au sărit imediat de la locurile fo' ^ Spus ceva celor fel încât să ţină deoparte mulţimea z g o m o t o s S au as ezat î™ ® caro o ' [1] **» 3sa jurul trăsurii. Miei î s-a părut ca va avea parte ş. - e strâ nsese « aceeaşi mulţime dornică de senzaţional. Exley a a- noUa re sedi nr

2 ' / aWtat_° «cobo ar:

. a arunCat o privire spre mulţimea care se tot aduna, fiindcă mulţi dintre cei strânşi începuseră deja să strige comentarii obraznice.

Mulţimea de aici era mai zgomotoasă şi mult mai necivilizată decât cea care patrula vizavi de reşedinţa Carlisle în primele săptămâni după ce se întorsese. I-ar fi fost imposibil să-şi pună în aplicare vreunul dintre planurile ei de evadare cât s-ar fi aflat la moşie.

-Crezi că sunt un pericol, milord?

privirea lui rece a scăpărat peste mulţime, care era formată în **mare** parte din bărbaţi, dar în egală măsură şi dintr-un număr impresionant de femei - în principal femei a căror îmbrăcăminte **denota** profesia acestora. Majoritatea celor adunaţi în mulţime **sugerau** că ar fi avut gesturile necontrolate şi vocile foarte puternice ale beţivilor.

-Nu, dar nu ar trebui să ieşi niciodată din casă singură, nici măcar însoţită doar de camerista ta. Şi-a muşcat buzele. Să îţi iei întotdeauna lacheul cu tine.

A luat-o de braţ şi a condus-o pe treptele impunătoarei clădiri de piatră care, începând din acest moment, era noua ei casă.

Două rânduri de servitori stăteau aliniaţi în holul mare de la intrare, placat cu marmură. Marchizul s-a apropiat de impozantul servitor mai în vârstă, aflat la capătul şirului, şi a început prezentările.

-El este Hill, omul responsabil de buna funcţionare a casei.

-Milady.

Bătrânul s-a înclinat. Mia i-a zâmbit şi l-a salutat cu o mişcare a capului, înainte de a se deplasa spre cei patruzeci de servitori care erau înşiruiţi, începând cu Hill şi terminând cu cel mai tânăr dintre ei.

Când a terminat cu prezentarea ultimului servitor, Exley a dat din cap, arătând spre severa lui menajeră.

-Doamna Jenkins te va conduce spre camerele dumitale. Sunt câteva probleme care necesită atenţia mea. Ne vedem la cină.

A făcut o plecăciune superficială şi Mia l-a urmărit cum urca scările de marmură care se desfăşurau pe partea stângă a holului. El a dispărut şi ea s-a întors, încercând să nu se simtă singură Pʳmtre mulţimea de necunoscuţi din noua ei casă.

-Dacă sunteţi amabilă să mă urmaţi, Lady Exley, i s-a adresat doamna Jenkins, arătând spre cealaltă parte a holului, până la scara care o oglindea pe cea pe care tocmai urcase soţul ei.

Camerele Miei erau la etajul trei, la capătul holului.Menajera a deschis una dintre uşile duble, s-a dat de$_{opa}$ aşteptat până când Mia a intrat. Primele lucruri pe car$_{e}$ Mia au fost un pat enorm cu baldachin şi chipul cameristei ^
Aroganta franţuzoaică a fost, dintr-odată, o privelişte bi$_{n}$ nită şi Mia i-a oferit un zâmbet foarte generos.
-Ah, LaValle. Te-ai făcut deja comodă, din câte îmi dau $_{Seain}$ Te rog să te ocupi de tot ce este necesar ca eu să fac o baie.
-Da, doamnă, a murmurat LaValle, cu privirea dură, ignorând serviciile menajerei, ca şi cum aceasta nici nu ar fi existat.
Obrajii roşii ai femeii mai în vârstă i-au transmis Miei că nu era pentru prima dată când suporta aroganţa cameristei franţuzoaice.
-Te rog să ceri să mi se trimită un ceai până când mi se pregăteşte baia.
Femeia mai în vârstă s-a încruntat, ca şi cum nu ar fi auzit niciodată să bea cineva ceai în timp ce făcea baie, dar a dat din cap. - Da, milady.
-Asta-i tot, doamnă Jenkins.
Menajera a plecat şi Mia s-a plimbat prin noile sale camere. Erau chiar mai spaţioase decât cele de la reşedinţa Carlisle.
Mia a examinat mai întâi vestiarul. LaValle aşezase deja pe cuiere majoritatea hainelor şi aranjase pantofii şi celelalte ţinute, făcând camera să pară ca şi cum ar fi fost ocupată de ani întregi. S-a oprit în faţa unei uşi închise: uşa care dădea spre camerele soţului ei.
Şi-a lipit urechea de lemnul lăcuit, dar nu a auzit nimic. A răsucit de mâner. Nu era blocat. I-a dat drumul şi $_{s~a}$ întors. „A spus că are probleme de rezolvat. Ce fel de afaceri ar putea avea' de rezolvat în ziua nunţii?" A ridicat din umeri. Ce importantă avea?
S-au angajat doar într-o căsătorie de formă, nu într- t' siropoasă de iubire. Faptul că o abandonase deia $_{Co}$
^{6}
bine pe planurile ei de viitor. $^{SG\ mula}$ foarteMia a inspectat celelalte camere. O enormă cadă d zată pe un piedestal, în centrul băii reprezenta pfe $^{o\ UprU\ a?e"}$ tenţă a camerei. Cada părea a fi suficient de în, destinată parcă mai multor persoane, iar Mia tr_{emur} ^{flind} dare. Era prima cadă pe care o văzuse în Angli$_{a\ şi\ c}$ $^{*\ e\ ne}$râb- într-o oarecare măsură cu locurile fastuoase de$_{s}$ti$_{n;it}$ *? ^{Sem}ăna din palatul sultanului. Englezii nu priveau îmbăi$_{ere}$â ^{1lilb}âierii vitate de relaxare. $^{pe\ 0}$ acti-

Iubire jicricufoasă -

O colecţie de recipiente din sticlă erau înşiruite pe o poliţă situată în faţa unei oglinzi uriaşe, înrămată în lemn. Mia a luat una dintre sticluţe şi i-a dat capacul deoparte: lavandă, preferata ei. A pus sticla la locul ei şi a studiat restul camerei. Podeaua era dintr-o marmură albă, vârstată cu vinişoare gri. Dacă Mia avea să rămână aici mai mult timp, se va asigura că vor fi aduse covoare pentru a încălzi podeaua frumoasă, dar aparent rece. Pereţii erau acoperiţi cu mătase într-o nuanţă albastră, dar rece, o culoare elegantă, deşi nu deosebit de odihnitoare.

Pereţii dormitorului erau de un albastru mai închis şi un pat mare cu un baldachin din damasc domina camera. Covoare de pluş în nuanţe de argintiu, albastru şi crem acopereau podeaua strălucitoare din lemn. Singurele obiecte de mobilier erau o canapea într-o nuanţă de galben-auriu şi două scaune înalte şi subţiri aşezate în faţa unui şemineu imens, care acum era stins. Mia s-a gândit imediat că ar fi fost bine să aprindă focul. Vara londoneză era mult mai rece decât iarna din Oran.

încă se întreba dacă aprinderea focului în şemineu nu ar face ca atmosfera din cameră să fie prea fierbinte pentru proaspătul ei soţ, moment în care LaValle s-a întors, urmată de un şir de servitori care purtau găleţi din care ieşea abur.
Mia s-a aşezat în faţa oglinzii mari din vestiarul ei. -Poţi să mă dezbraci.

Franţuzoaica a închis în grabă uşile care despărţeau camerele. Femeia avea o atitudine exagerat de prudentă când venea vorba despre nuditatea Miei, de parcă ar fi fost vorba chiar de nuditatea ei.

LaValle a desfăcut în tăcere nasturii, şireturile şi capsele care compuneau ţinuta ca o armură războinică a englezoaicei. După ce ani întregi nu purtase nimic pe ea, sau în cel mai bun caz, doar un caftan lejer pe corp, Mia considera

îmbrăcămintea impusă de etichetă ca fiind una insuportabilă şi se îmbrăca doar cu o rochie simplă de interior, ori de câte ori era posibil.

Camerista i-a scos rochia şi a pus-o pe umeraş, înainte să înceapă să-i desfacă corsetul, care reprezenta cea mai chinuitoare parte a ţ^utei pentru Mia. Avea o siluetă la fel de subţire ca a unui băiat, d*r nu putea să iasă în lume fără corset. Singurul beneficiu al aceşti corset era că-i ridica sânii mici, făcându-i să pară de două ori mai mari decât erau, ceea ce, oricum, nu însemna foarte mult

.r , jp „cnrare când servitoarea i-a scos corsetul A scos un oftat e u u are
golînoglinda, m «mp e c e LaValle a descăltat-o şi i-a scos d J ,,
S i era încă ferm şi suplu. Nu a avut .mpresia ca marchi^ Uplăceau fetele tinere. Păruse contrariat mai devreme, cand a auz,, IL si-apierdut ea virginitatea. Poate că h placeau emeUe mature A surprins privirea dezaprobatoare a lui LaValle, m oglindă Femeia se uita cu buzele strânse la micul smarald care se cuibare în buricul Miei. Nu era prima dată când Mia observa dezaprobare
din privirea cameristei ei.
Piercing-ul era o tradiţie împărtăşită de supuşii sultanului, or ginar din tribul Kabyle, care migrase cu mulţi ani în urmă din mui ţii Atlas către mare. Majoritatea soldaţilor din gărzile lui Babl Hassan purtau cercei în urechi şi mulţi dintre eunuci şi femeile d harem aveau piercing-uri în buric sau chiar în mameloane.
S-a aplecat mai aproape de oglindă şi s-a uitat la nas. Doar cea ir mică dintre găuri mai era încă vizibilă. Mia îşi scosese piercing- din nas pe care-l purtase ani în şir, înainte de a pleca din Oran. început, o făcuse pentru că un diamant mare ar fi fost o tintă pi tentată pentru hoţii din bazar. Trebuia să-l fi vândut mai târziu nu-l pusese mc odată la loc pentru că ştia că englezoaicele nu dadeaumvantdupăpiercing-uri. Marchizul nusi-ar fi datniciod
seama ca nasul ei fusese împodobit vreodată c,,'n„7
Mia s-a uitat în jos la sânii dezamăgitori HP Undlamant micul set de inele de aur încastrai mio' spre buric şi
-»^eprimelecadouri^t-«f«r,Pusr ceruse sa îşi facă un piercing. Ea si-a atin SUrtan cânc

strălucea cu irizaţii în vestiarul bine luminat Ar tS^'bi)Uteria- ci Judecând după reacţia franţuzoaicei, ^ ™ <«fâşi-o
scoat
Ş.-a mutat privirea de la smarald la'chipu c tf ^ ^i bin sale. Totuşi, nu ar renunţ la bi)uterie. Dacă soh! ^merîsi l-ar putea spune chiar el. oţului i ei nu îi ,
11 Plăce

CapitoMlO

Adam s-a supus în linişte rutinei aplicate de Sayer, cei doi bărbaţi gestionând relaţia stăpân-servitor în obişnuita atmosferă taciturnă. Sayer a fost singurul servitor pe care Adam îl păstrase după moartea primei sale soţii, Veronica. Pe ceilalţi fie îi pensionase, fie le dăduse noi responsabilităţi. în special pe cei de la castelul Exham, dintre care mulţi asistaseră la mult prea multe situaţii incomode, atât pentru Adam, cât şi pentru familia sa. Fiicele lui erau deja stânjenite de reputaţia tatălui lor; ultimul lucru de care aveau nevoie era să crească auzind poveşti scandaloase despre mama lor.

Dar Adam nu a reuşit să se despartă de Sayer, care îl servea încă din perioada în care studiase la Oxford. Nu doar că era un servitor excelent, dar stilul lui taciturn i se potrivea perfect lui Adam. l-ar fi fost dificil să-şi reamintească ocaziile în care servitorul său i-ar fi adresat mai mult de zece propoziţii în ultimul an. El îi cunoştea atât de bine gusturile lui Adam, încât nu mai era nevoie nici măcar să mai intre într-un magazin. Sayer a avut grijă de fiecare detaliu al ţinutelor sale, cu excepţia accesoriilor.

Ultimul lucru pe care Adam l-ar fi suportat ar fi fost un servitor labil emoţional sau slab de înger - precum valetul prietenului său Danforth, Creel, pe care-l apuca isteria ori de câte ori stăpânul său se întorcea acasă cu lavaliera pătată de vin sau cu haina ruptă.

în timp ce Sayer îl dezbrăca, Adam a reanalizat reacţia pe care o avusese prietenul său cel mai apropiat la vestea iminentei sale căsătorii. Cei doi îşi petreceau timpul la club, relaxându-se după o noapte în care repurtaseră victorii la jocurile de cărţi.

-Am cerut-o pe Euphemia Marlington în căsătorie şi ea a fost de acord. Aş vrea să îmi fii cavaler de onoare la nuntă.

Danforth se înecase si vărsase o jumătate de pahar de vin de Porto pe lavaliera lui albă ca zăpada. Adam îşi imaginase deja

89ţipetele isterice ale valetului lui Danforth pe măsură ce]; purpuriu păta

- '.Minerva Spencer -

ţesătura fină. "!cHl

-Eşti... Poftim? spusese Danforth, la fel de nepăsător r de lavaliera lui distrusă, cât şi de sănătatea valetului său

Abia trecuse o noapte în care Danforth să nu se fi întors de parcă ar fi fost atacat de tâlhari la drumul mare. -M-am logodit cu Lady Euphemia Marlington. Ochii angelici şi migdalaţi ai lui Danforth se deschiseseră ■ mai mult decât de obicei, pe măsură ce digera noutăţile, cu surâs care înflorea pe faţa lui de copil.

-Ei bine, felicitări, bătrâne! Un toast! Ciocnise atât de tare paharul său de cel al lui Adam, încât aproape că vărsase pe el băutura rămasă în pahar. E o femeie minunată, Exley.

Privirea plină de căldură şi contemplativă a bărbatului mai tânăr îl făcuse pe Adam să strângă mai tare paharul în mână. O parte din mintea lui - partea care nu-l îndemna să îl provoace la duel pe prietenul său - fusese dezamăgită de gelozia sa evidentă.

Adam şi-a dat seama că mintea lui revenise la acelaşi subiect incomod: obsesia lui pentru noua sa soţie. -Adu-mi un coniac, Sayer.

Şi-a aruncat lenjeria pe podea şi s-a îndreptat spre camera lui de baie, unde-l aştepta o cadă aburindă. A înmuiat un picior în apa din cadă, care era aproape fierbinte, şi s-a retras. I-au trebuit câteva minute până când a reuşit să se scufunde în cadă

Credea că băile erau unul dintre marile răsfăţuri ale vieţii si întotdeauna le-a spus servitorilor să încălzeai' ȷ■ l- -x. L-î 1 • 4-r l- - edsca apa dincolo de
hmita suportabilului, astfel meat sa petreacă cât mai 1 •
cadă. Odată ce s-a scufundat în apa aburindă, s-a întin ^
şi a meditat asupra obsesiei sale. Era mai supărat d f ^ capabil să fie obsedat, decât era de subiectul obsesiei ^ ^ ^ De fapt, era obsedat de faptul că era obsedat. ***Iisus*** ^ -Sayer!
Capul lui Sayer a apărut după colţ. -Da, milord? - Faci acum whisky-ul?
-A trebuit să trimit după o sticlă nouă. Sayer a fâ. Ati terminat-o pe ultima, milord, a zis el, apoi s-a f|. 0 Pauză.
â

Adam nu a avut nevoie de pauza plină de înţelesuri a servitorului său pentru a-şi reaminti cât de mult alcool consumase în ultima vreme. Mai ales astăzi - în ziua nunţii sale. Băuse fără oprire din momentul în care se retrăsese în biroul său, unde se presupunea că se ocupa de afaceri importante. Afaceri care se rezumau la plimbări şi traversări ale biroului, în încercarea de a-şi masca dorinţa nebună, sub o anumită aparenţă de control. Trebuia să se înfrâneze să şi-o mai închipuie pe noua lui soţie fără îmbrăcăminte înainte să se facă şi mai tare de râs.

Şi mai important, nu trebuia să-şi mai imagineze că alţi bărbaţi o visează goală. Doar pentru că Adam nu se putea gândi la ea în nici un alt mod nu însemna în mod automat că întreaga populaţie masculină o dezbrăca în minte. Dacă nu putea să scape de impulsurile de gelozie, agenda sa zilnică ar fi plină de plimbări dimineaţa devreme în păduricea Hampstead Heath.

Dorinţă şi gelozie, a pufnit Adam, ce combinaţie pe cât de încântătoare, pe atât de josnică. Oare şi-ar fi dorit să-şi ascundă lipsa de maturitate purtând gulere înalte, paltoane cu talie de viespe şi împodobindu-se cu lanţuri de ceas de buzunar şi inele cu sigilii?

Adam a gemut în timp ce obiectul obsesiei sale i-a trecut prin minte, iar corpul

Iubire yericufoasă -

lui a devenit complet rigid. Şi-a spălat membrul, de parcă asta i-ar fi îndepărtat cumva gândurile care îl deranjau.

Pofta lui avea să se potolească după ce se va culca cu ea. Aşa se întâmplase în trecut, când fusese vorba despre relaţiile sale amoroase. Deşi, probabil, nu fusese niciodată atât de preocupat ca acum. Şi-a şters din minte acest gând care-i provoca îngrijorare. Până a doua zi, avea să redevină el, cel obişnuit. Garantat.

Adam a închis ochii gândindu-se la această perspectivă liniştitoare şi s-a relaxat. Aproape că reuşise în momentul în care gândul oribil l-a izbit. Apa a inundat marginile căzii şi s-a prelins pe podeaua de marmură albă în timp ce se străduia să se aşeze.

***Dumnezeule** mare*| Ce s-ar întâmpla dacă dragostea carnală cu ea nu ar face altceva decât să îi agraveze obsesia?

Chipeşul soţ al Miei era beat. S-a uitat la imensa sufragerie şi şi-a înăbuşit un oftat. Nu că ar fi contat că nu era apt pentru conversie. Şi dacă ar fi reuşit să poarte o discuţie ar fi trebuit să o facă de după impozantul aranjament floral care trona pe masa lungă deşase metri. Semăna mai mult cu un gard viu şi impenet de o vegetaţie luxuriantă care părea a avea rădăcinile und ^ masă, decât cu un aranjament compus ***din flori*** culese din ^^ Opt lachei au venit să servească la masă încărcaţi cu diver^^' de mâncare, prezentate precum cel puţin o jumătate de duzi n 1 ofrande. Gamble se afla printre bărbaţii care serveau la masă i • ? în evidenţă în livreaua lui regală, ca o libelulă aurie şi verde fl'^ rându-şi aripile printre alte şapte surate negre şi argintii.

Mia s-a uitat de la tânărul şi frumosul ***lacheu către soţul*** ei sj dat de privirea lui plictisită şi ***dezinteresată. Era mai*** palid **decât** d e obicei, singura culoare de ***pe chipul lui fiind două pete*** purpurii de pe pomeţi, de parcă ar fi ***fost decupate*** cu ***cuţitul. El o*** urmărise cu o privire intensă şi sumbră din ***momentul în care ea*** intrase în cameră şi observase, fără îndoială, privirea aruncată lui Gamble.

S-a aplecat într-o parte şi a zâmbit din ***spatele*** aranjamentului floral, ca o felină.

- Camerele mele sunt foarte frumoase, m***ilord. Le-aţi decorat*** recent? a strigat ea.

Şi-a lăsat capul pe spate ***şi a*** băut dintr-o ***singură*** înghiţitură jumătate de pahar de vin.

Ochii Miei s-au mărit. ***Dumnezeule mare.*** -Trebuie să-l complimentezi pe ***Hill.*** El ***este responsabil*** de toate ***acestea.*** Camerele au fost reamenajate acum ***doi ani, după*** moartea mamei mele.

Vocea lui era la ***fel*** de rece şi impasibilă ca întotdeauna Poate că nu era atât de beat pe cât a presupus ea. Sau poate că mâncarea îl ajutase să se trezească.

S-a uitat la farfuria lui neatinsă şi a dat-o deoparte *Sau poate că nu.*

-Ai doar o singură soră, mi ***lord? Pe*** Mia aproape că a umflat-o râsul după ce a p Us Î nt . căsătoriţi şi totuşi ea habar nu avea câţi fraţi şi surori ^ ^ în mintea servitorilor care asistau tăcuţi la această disc aVCa' Ce 6ră Judecând după răsucirea dispreţuitoare a buzelo^'***iGstu pidă?*** soţ gândea la fel. ***s ;de. noul ei***

- Da, sora mea Jessica. Este cu trei ani ma i m i că ***j*** Lacheul care se afla în spatele lui i-a um p]ut di '*Cât ^'ne. rul. Marchizul s-a uitat în jos, iar sprâncenele]ui *0u Paha-

e*P resives-au ridicat mirate, de parcă ar fi fost surprins că paharul său trebuia să fie

Iubirepericuloasă -

umplut.

Mia s-a întrebat dacă el consuma în mod frecvent asemenea cantităţi de alcool. încruntarea cu care şi-a privit paharul umplut a făcut-o să creadă că şi el se întreba acelaşi lucru.

-Sora ta locuieşte la castelul Exham?

-Da.

-Cu fiicele tale.

-Da.

Când a fost evident că discuţia lor redevenise monosilabică, Mia şi-a mutat atenţia spre farfuria ei.

Ea mânca. El bea. Zgomotul tacâmurilor umplea tăcerea din jurul lor.

- Jessica şi fiica mea cea mare, Catherine, o ajută pe guvernantă cu Eva şi cu Melanie. Gardul dens de verdeaţă i-a amortizat cuvintele. Jessica este o fire mai retrasă şi nu iese prea des în societate. Nu s-a mai întors la Londra de la primul şi ultimul ei sezon, acum câţiva ani. Expresia lui era una de uimire, de parcă s-ar fi surprins pe el însuşi cu această adevărată revărsare de informaţii.

-Catherine îşi va face debutul în sezonul următor?

Marchizul i-a aruncat o privire grea, de parcă Mia ar fi întrebat dacă fiica lui cea mare intenţiona să hrănească urşi în Hyde Park. A luat o înghiţitură de băutură şi a privit cum soseau servitorii aducând mai multe bucate.

-Nu avem astfel de planuri.

De ce un astfel de bărbat nu ar vrea să-i ofere fiicei sale şansa de a debuta într-un sezon? Şi de ce punea ea întrebări despre aşa ceva? Fiicele lui nu erau preocuparea ei. S-a căsătorit cu ea pentru a-i face un moştenitor şi nu pentru a avea grijă de fiicele lui, lucru la care, oricum, nu s-ar fi priceput aproape deloc. S-a căsătorit cu el ca să scape de tatăl ei şi, dacă era complet sinceră cu ea însăşi, şi pentru că-şi dorea să-l aibă ca iubit. Toată viaţa ei oferise plăcere sexuală, dar ea nu avusese parte de aşa ceva niciodată.

Mia şi-a studiat frumosul soţ beat şi s-a întrebat dacă situaţia ei va rămâne la fel şi în continuare. Apoi s-a servit cu o porţie de păstrăv înainte de a conduce conversaţia spre o direcţie mai Puţin tulbure.-Ai menţionat în timpul călătoriei noastre în parc că îţj jocurile de cărţi. Ce jocuri preferi? 1,1 Pk

Marchizul a cercetat-o cu privirea un moment stânjenj to lung înainte de a-i răspunde.

-Am o afinitate pentru jocurile de cărţi.

Mia a renunţat să mai aştepte şi alte detalii şi a mai tăiat 0 bucată de peşte. Mâncarea de la reşedinţa soţului ei era mult^ rafinată decât cea din casa tatălui ei, ceea ce însemna că marchizului îi păsa în mod evident de asemenea chestiuni - deşi nu părea a fi un gurmand. A mâncat o bucată de peşte şi a luat o înghiţitură dintr-un vin deosebit de fin.

-îţi place să joci cărţi?

Mintea Miei a tresărit la întrebare; a fost oare o ironie la adresa ei?

-Fratele meu m-a învăţat cribbage şi piquet şi îmi plac amândouă, deşi nu sunt foarte pricepută. Ştiu să joc şah şi Zamma[1].

- Zamma? Pentru prima dată în seara aceea sau poate chiar în acea zi a părut interesat de ceva.

- Da, se joacă pe o tablă cu pietre sau mărgele. Poate că aţi auzit de jocul denumit Vânătoare şi capturare?

-Vânătoare şi capturare, a repetat el, buzele curbându-i-se într-un zâmbet ciudat. Nu, nu am auzit de acest joc. îmi plac foarte mult jocurile. Poate mă înveţi şi pe mine Zamma?

Mia a rămas fără cuvinte în faţa acestei manifestări fără precedent de... orice. Ca şi cum s-ar fi hotărât să o ameţească cu logoreea sa, a continuat.

- îmi place să joc şah, dar cu un adversar pe măsură. Este un joc solicitant; faptul că trebuie să anticipezi atât de multe mişcări este o provocare. Mulţi jucători devin prea ataşaţi de piesele'lor si nu pot sacrifica ceva important pentru a-şi obliga adversarul să'facă o mutare decisivă. Spui că îţi place jocul?

Mia ştia că nu vorbeşte despre şah. Ce sp Usese Sau pentru a-i sugera ideea că ea se juca cu el? Orice ar fi f ost trg.

buia să înceteze.

-îmi place foarte mult şahul, milord. T^^Z^oc tradiţional jucat în Africa de Nord

"" CU jocul

-Eşti un adversar bun?

-Trebuie să jucăm şi vei putea aprecia şi singur. I-a făcut semn lacheului să-i ia farfuria goală, neatinsă şi apoi s-a întors spre paharul lui umplut din nou, terminând evident
conversaţia.

Fusese cea mai lungă cină din viaţa ei. Apetenţa soţului ei pentru băutură din această seară, precum şi duzina de servitori care se strecurau pe lângă ei zădărniceau orice dorinţă de a mai con**versa.** în calitatea sa de fiică a unui duce, Mia era obişnuită cu **mesele** oficiale. Dar chiar şi la Carlisle House luau masa cu mai puţină pompă când erau doar în familie. Atitudinea lui glacială a rămas neschimbată, dar ea a sesizat o uşoară tendinţă de autocontrol în comportamentul lui. Era alcoolic sau pur şi simplu evita să o ducă în patul lui dintr-un anume motiv?

La sfârşitul mesei, ea era epuizată, iar marchizul era beat pulbere, indiferent de cât de bine disimula asta. După ce şi ultimul fel de mâncare a fost debarasat de pe masă, Mia s-a gândit dacă era bine să îl lase singur cu paharul de Porto. Dar apoi a întâlnit privirea lui fixă. îşi dorea ca ea să plece.

Mia s-a ridicat în picioare şi marchizul s-a ridicat odată cu ea, sprijinindu-se cu ambele mâini de masă. -Mă voi retrage în camerele mele, milord. Refuza să-l aştepte stând singură în vreun salon în obscuritate. Dacă o dorea, putea veni în dormitorul ei.

CapitoMll

Adam a răsuflat uşurat *după ce s-a închis uşa,* de parcă $p_{e\ tot}$ parcursul ultimei ore şi-ar fi ţinut *respiraţia şi nu* şi-ar fi t_{Urnat} cantităţi mari *de alcool pe gât Tava cu sticla de* Porto prin$_{sese}$ contur în faţa lui. A făcut un semn către *servitorii care* flancau usa.

-Puteţi să terminaţi mai *târziu cu debarasarea.*

Odată ce camera s-a *golit, s-a lăsat pe spate pe scaun şi* s-$_a$ uitat fix la tavan. Pictura care *se desfăşura în faţa ochilor săi* era una într-o tendinţă de extravaganţă *barocă, o copie realizată* de un artist anonim după pictura lui *Velasquez, Triumful lui* ***Bachus.*** Tânărul zeu nu purta altceva decât o coroană *făcută din viţă-de-vie* şi avea pe chip o *expresie* încruntată *de* parcă ar *fi fost deranjat de* un grup de petrecăreţi *gălăgioşi. Cei care erau pictaţi de o parte şi* de alta a sa aveau *expresiile* unor beţivi *plini de dorinţă care vor* avea dureri de cap în dimineaţa următoare. *Bărbaţi ca Adam. A* închis ochii.

-Prostul naibii! Cuvintele lui erau ***stâlcite. Un efect al unei sticle*** şi ceva de coniac, Dumnezeu ştie a cât vin si a stomacului ***lui*** aproape gol. Şi ***totul a*** fost ***în*** van.

Adevărul gol-goluţ era că era îngrozit să se culce cu soţia lui *Nu de* actul în sine, *desigur.*

Nu, pentru că i-a *fost* teribil de greu să nu se eânW$_{ea}$ - / Ca să nu mai vorbim de cât de plin de dori$_{n}$ţă~era C " ^ faţă unei asemenea dorinţe intense? Dacă ar *fi* ■ ■ $^{Um\ Să}$ Veronica, cu siguranţă şi-ar *fi* amintit. ^{a}?^{a} Pentru

Nu că ar fi contat ce simţea. Se îndoia că ar fi f găsească dormitorul soţiei sale în acel moment • Stare să

fi fost în stare *de nimic,* chiar dacă ar fi re$_{u7}$j$_t$ }*' $^{on€UIn}$> nu ar că îşi baricadase

lubire periculoasă --

deja uşa *şi nu l-ar fi* pri$_{mj_t}$ $_{irr}$° ^{plus}> *probabil* comportamentul său din seara aceea.

^{au}«tru d$_{Upă\ tot}$A gemut. întreaga zi fusese un dezastru, iar el era cel care declanşase asta. Şi-ar fi dorit să traseze marcajele de control în căsnicia lor chiar de la început, păstrând distanţa şi impunând un comportament formal.

în schimb, se comportase exact aşa cum îl etichetase societatea dezumanizată şi egoistă. Ca să nu mai menţionăm de imaginea de beţiv notoriu.

Trebuie să fi fost nebun să se căsătorească din nou; nu i-au fost de ajuns *două* căsătorii dezastruoase şi scandaloase? în ce mod, pentru numele lui Dumnezeu, s-ar putea sfârşi aceasta?

Adam a luat paharul cu vin de Porto şi l-a dat pe gât dintr-o singură înghiţitură. Asta l-a făcut doar să se simtă şi mai rău şi a dat sticla deoparte pentru a rezista oricărei alte tentaţii. Nu a fost la fel de uşor cu gândurile lui.

Când consumase ultima oară atât de mult alcool? La universitate? Si-a prins capul în mâini şi şi-a strâns tâmplele care pulsau de durere. Nu devenise un beţiv în perioada în care fusese căsătorit cu Veronica. Nici măcar după spaima resimţită la moartea ei nu simţise nevoia să-şi aline durerea în băutură. De fapt, nu simţise nici o durere - sau aproape nimic până la moartea ei.

întotdeauna a presupus că asta se datorase faptului că Veronica îi ştirbise puţin câte puţin din capacitatea de a simţi - puţină dragoste aici, o bucurie dincolo - chiar îi ştersese emoţii precum tristeţea, frica şi ruşinea.

în cele din urmă, îi luase totul şi îl lăsase golit pe dinăuntru. Plin de goluri, pe care le umpluse cu mândrie, dispreţ şi aroganţă, până când se transformase în omul pe care îl etichetase societatea: un bărbat lipsit de sentimente, un monstru care-şi ucisese fără milă cele două soţii.Un zâmbet amar i-a apărut în colţul gurii la gândul celei de-a doua soţii, care, din punct de vedere formal, nici măcar nu şi-a îndeplinit rolul de soţie. Sărmana Sarah. în timp ce Veronica făcuse tot posibilul să-i capteze atenţia şi să-l înnebunească, Sarah nu dorise nimic altceva decât să scape de atenţia lui - şi de el. ^dam şi-a umplut paharul şi l-a ridicat, într-un toast tăcut pen- ^{tru} nefericita sa soţie şi pentru mariajul lor foarte scurt. A dat Paharul pe gât şi l-a izbit de peretele îndepărtat. S-a spart cu un zgomot strident şi el a clipit la cioburile sclipitoare de Fusese o prostie din partea lui. Acum era nevoit să b$_{ea}$ ¡- % Sarah venise şi plecase repede, plecarea ei fiind m$_u$l$_t$ £ % cântă decât prezenţa ei în viaţa lui. Pe de altă parte, y^{3w1}^ avusese o influenţă negativă asupra fiecărui membru âl f % sale. în ciuda bogăţiei şi puterii lui, Adam nu pu$_{tuse\ să}$ % persoanele pe care le iubise cel mai mult, aşa cum îşi dor^! facă. Toată lumea suferise din cauza lipsei lui de judecată -

J • 1 - J r ^{igre}?^{e}alâî

A permis din nou ca dorinţa lui de a avea o femeie să îi a$_{runc}$' familia în chinurile iadului?

Chiar şi în starea sa de beţie, în care îşi plângea de milă, ştia câ judecata sa nu este corectă. Euphemia Marlington nu făcuse nimic sâ-i provoace astfel de temeri. Caracterul lui slab era vinovat de faptul că încerca să o vadă altfel decât era în realitate. îi datora scuze Adam a încercat să citească ora de pe orologiul care se afla la doar câţiva metri distanţă, dar nu s-a putut concentra si a bâjbâit după ceasul personal. Chiar şi ţinându-l la doi centimetri distanţă, nu a reuşit să îl citească. Obrajii îi ardeau de ruşine. Era atât de beat încât nu-şi $_{pu}$t$_{ea}$ citi propriul ceas si îsi abandonase Porto şi de data asta nu s-a mai abţinut.

Mia a tresărit şi s-a trezit, ridicând, * s-a uitat în jur, încercând să-şi amin -$^{10\ Pld°are_\ A\ CHpit}$ ce privirea i se limpezea, iar creierul'^{6}*^{03} ^ ^{măSUră} nolenţâ, şi-a amintit câ se afla în -T ^^ $^{starea\ som}$" House. Era noaptea nunţii, singura d^ ^{6} ^^ $^{Camere\ de\ la\ Ex}$[^{e}X ei; Babba Hassan nu se

căsătorise nicioT[rC].[aVUsese] P[arf]e în viaţa S-a uitat la îmbrăcămintea ei, [acu] *** [CU Conc]ubinele

lubire periculoasă --

sale.
LaValle să o îmbrace într-o rochie minu^[t]^[0natâ]- I-a spus lui
Ce risipă! Mia şi-a pus capul pe pernă. [da]ntelâ verde pal.
avusese o influenţă negativă asupra fiecărui membru [a]j f ^ sale. în ciuda bogăţiei şi puterii lui, Adam nu put[use să] persoanele pe care le iubise cel mai mult, aşa cum îşi d, facă. Toată lumea suferise din cauza lipsei lui de judecat, sale în mod special. Tocmai a făcut din nou aceeaşi o
Evident, Exley era la fel de plictisit p[e cât] atitudinea lui. Bărbatul uitase de existenţi ^ [să Se] vadă din a se culca cu ea. Şi-a spus că asta era ceva benl?'[31"] [Illa]inte ***de*** să nu ***se*** apropie niciodată de ea. Astfel, pericon ^ bine însărcinată nu ar mai exista. [°] [ul] de [a rămân] [e]Mia si-a pus mâinile pe pântec şi a aşteptat ca acest argument să devină şi mai convingător. Dar singurul sentiment semnalat de mintea ei a fost furia. Cum îndrăznea să o neglijeze în acest mod, mai ales când ea era plină de dorinţă faţă de persoana lui - sau cel puţin faţă de trupul lui?
A scos un strigăt de frustrare. Cât de proastă putea să fie, tânjind după un bărbat care era în mod evident foarte afectat de soarta lui. Dar, de asemenea, şi foarte, foarte interesant.
Ceasornicul ei de pe noptieră arăta aproape ora trei. Stârnită de emoţii pe care nu dorea să le analizeze, s-a ridicat şi şi-a îmbrăcat halatul de casă, înainte de a se îndrepta spre uşa care ducea spre dormitorul soţului ei. A bătut uşor în uşa care s-a deschis cu un scârţâit, iar ea a scăpat un strigăt de uimire, în faţa ei nu se afla soţul ei, ci un servitor. -Da, milady? a întrebat-o bărbatul cu o atitudine rezervată.

- Eşti valetul lordului Exley? Ce întrebare stupidă...
- Da, milady.

Mia a renunţat la orice jenă. A lăsat asta pe seama soţului ei.

- Lordul Exley a părăsit reşedinţa? -Cred că este încă în sufragerie, doamnă.

-Doarme deseori acolo? s-a răţoit ea, enervată de aerul distant al bărbatului, identic cu cel al stăpânului său. Omul a tuşit.

- Nu, milady.

Mia şi-a pus mâinile în şolduri.

- Este o tradiţie a familiei de Courtney ca mirele să îşi petreacă noaptea nunţii în sufragerie?

Valetul s-a schimbat la faţă.
-Nu cred, milady. S-a oprit. Mă tem că nu sunt în stare să vă [s]Pun care este motivul pentru care Excelenţa Sa se află încă în sala de mese. Mai devreme m-a dat afară şi mi-a cerut să nu-l deranjez. -Vino cu mine.

Mia s-a năpustit pe lângă el, fără să se mai asigure că acesta [0] **urmează. A** alergat pe cele două rânduri de scări reci de mar- [mu]ră în picioarele goale, trecând pe lângă camere pe care nu le [m]*i inspectase până atunci şi a deschis uşa sufrageriei înainte [ca] valetul să o poată ajunge din urmă şi să o deschidă pentru ea

.<*Minem Spencer*---------- ^
sa neatinsa, ttorau r tdviale în cele ^

-Adu nişt[e] g.j ¿"s la soţul ei, observând străluci,

st.de! sparte, mtr A observat ca avea Q
neCate Tun '^ffi-cumputu—«toe-C-^
^^Sâriat mâna , ea a zâmbit la atingerea e$_{m}$,
nând masculinitate.
OchiH s**-au** deschis, expresia lui confuză şi adormită în timp ce ea îl mângâia pe faţă făcând să dispară ridunle din jurul ocMo,
lui somnoroşi:
Buzele lui s-au deschis. -Mia?

Mia a tresărit. Nu ar fi putut spune ce a uimit-o mai mult, folosirea neaşteptată a diminutivului numelui ei sau zâmbetul lui dulce. Cine era acest om? Nu semăna deloc cu soţul condescendent.

-Culcă-te înapoi, milord, l-a îndemnat ea, strecurându-şi mâna pe sub lavaliera lui şi masându-i gâtul.

Muşchii lui erau duri şi bine conturaţi, ca nişte pietre sub mătasea fierbinte a pielii. A mormăit ceva de neînţeles si fata i s-a relaxat de plăcere şi, fără îndoială, de alcool. A închis ochii si şi-a reluat sforăitul. -Milady?

Mia fusese atât de preocupată de persoana 1 ' -
vase întoarcerea valetului. Un lacheu solid «r- nU obser"
-Te rog să-l duci în camera lui. a lân 8ª el.

Mia s-a dat deoparte pentru a-i lăsa pe bărb f Exley părea subţire, dar avea muşchi, **tendoan** ^ faca trea ba. cei doi bărbaţi au gâfâit până când l-au ridicatV* ºaSe solide> ™ şi l-au depus în cele din urmă în patul lui. ' 1 târât p$_{e}$ scări Mia l-a concediat pe lacheu şi s-a întor$_{s\ sp}$

- Cum te numeşti? Pre Va let.

ici$_{rea}$ întu. ti

- Sayer, milady.

100

-Sayer, dezbracă-l pe Excelenţa Sa şi pune-l în pat. Bate la uşa $_{m}$ea când ai terminat.

Două pete de culoare roşie au apărut pe faţa mică şi impasibilă $_{a}$ bărbatului.

_ A să-l dezbrac? Şi să îl îmbrac în cămaşa de noapte? -Nu, lasă-l gol.

Omul s-a înroşit. -Da, milady.

Până când i-a bătut la uşă, peste puţină vreme, Mia s-a spălat pe faţă, şi-a pieptănat părul şi a aşteptat cu o sticlă mică de ulei de lavandă în mână. Marchizul zăcea cu faţa în sus pe patul său enorm, cu aşternutul tras până la bărbie. Mia a zâmbit la eforturile valetului de a-i proteja virtutea stăpânului. -Noaptebună, Sayer. Valetul a ezitat o fracţiune de secundă. -Noapte bună, milady.

Mia a aşteptat până când uşa s-a închis înainte de a-i trage pătura până la brâu, lăsând acoperită cea mai interesantă parte a corpului lui.

-O, Doamne, a mormăit ea.

Avea să fie o adevărată plăcere. A turnat nişte ulei în palme şi le-a frecat una de alta. Mai întâi, era la discreţia ei ca să îl analizeze. Era puţin probabil să mai aibă o astfel de şansă, doar dacă nu se îmbăta în fiecare seară. A îndepărtat acest gând neplăcut. Nu ar fi avut o condiţie fizică

atât de bună dacă băutura din abundenţă ar fi fost ceva obişnuit pentru el.
Muşchii maxilarului îi erau relaxaţi în somn, iar buzele uşor întredeschise. Mia şi-a trecut degetul peste ele, atingerea ei fiind uşoară ca a unei pene, făcându-l să se scarpine cu mâna şi să-şi întoarcă capul.
Maxilarul şi bărbia ascuţită erau acoperite de barba crescută peste noapte, de un negru intens, contrastând cu paloarea pielii. Mia a urmărit cu degetele linia maxilarului bine conturat până spre gâtul delicat şi ajungând la umerii lui sculptaţi. A dat de un smoc de păr negru, dar nu destul de des pentru a ascunde aspectul dantelat al muşchilor care începeau de la piept şi se duceau până spre şoldurile înguste, cu o precizie aproape matematică.
--—----------_____ *QAinerva Spencer-*
Ochii i-au zăbovit pe sfârcurile lui mici, roz, iar **sexul**' onat. Gura i s-a umezit de dorinţa de a-i suge sfârcurile n** ^ s-ar fi zvârcolit de plăcere. ^
în schimb, ea i-a tras aşternuturile înapoi până spre bârb' Mia intenţionase doar să-i facă un masaj în timp ce dorica ^ să-l posede fără acordul său. Pentru că asta s-ar **fi întâmplat** ^ l-ar fi masat, în timp ce trupul ei ar fi înnebunit de atâta do
Nu, masajul va mai aştepta până la o dată ulterioară dac|'^ mai exista vreodată ocazia. Va

A luat sticla de ulei, a stins lumânarea şi a părăsit camera sotn lui ei prin uşa de legătură. Se părea că va trebui să-şi satisfac trupul, aflat aproape într-o stare permanentă de excitare, fâ,ajutorul soţului ei.*

CapitoCuC 12

Cineva îi înfipsese un pumnal în craniu; un pumnal mare, tocit, ruginit.
Adam şi-a dus mâna la cap ca să-l scoată, dar acolo nu era nimic altceva decât propria lui căpăţână. A deschis ochii şi i-a închis repede. Doar printr-un miracol n-a strigat.
N-avea de gând să facă nimic altceva o vreme, decât să respire. Un miros neobişnuit, dar plăcut, îi gâdila nările cu un iz puternic, dar floral.
Lavandă? Adam şi-a luat inima în dinţi şi a inspirat din nou.
Da, era lavandă. A expirat cu multă atenţie, dar capul încă îl durea.
Parfumul delicat era singurul lucru plăcut din acea dimineaţă.
încerca diverse metode de masare a capului, frecându»şi tâmplele cu degetele când a auzit cum s-a deschis uşa.
-Sayer? a şoptit el.
-Bună dimineaţa, milord.
Adam a strâns din dinţi.
-Ah... nu atât de tare, Sayer.
-Cred că acest lucru vă poate ajuta, stăpâne. I-a pus un pahar în mână.
Fără să se gândească, Adam l-a dus la gură, a înghiţit şi apoi s-a înecat.
-Dumnezeule mare, omule, a şuierat el, înainte de a da deoparte paharul aproape plin şi de a se încovoia, o reacţie a organismului său la această licoare. Nu era nevoie să întrebe ce era în pahar; şi-a amintit de această băutură pe care o înghiţise ultima oară când se îmbătase criţă şi se făcuse de râs, în primul său an la Oxford.

Amintirile zilei de ieri şi din seara precedentă au început să îi [tr]eacă prin minte, făcându-i craniul să pulseze şi mai tare de durere. ***[Ils]»se.*** S-a strâmbat dezgustat atât de comportamentul său şi de [se]nzaţi$_{a}$ de arsură pe care băutura i-o lăsase pe gât. Rememorarea [Ce]lor întâmplate în seara precedentă era cu mult mai dureroasă.

A întins mâna şi Sayer i-a pus paharul în pal$_{mă<\ A}$ adânc, si-a dus paharul la buze şi a turnat restul conţi$_{nut}$^Ş gât. A strâns din dinţi, depunând eforturi serioase să se ab$_{ţi}$^ să nu urle în timp ce lichidul nociv îi invada organismul. '

Cu toate că trecuseră mulţi ani de la ultima sa confr$_{Untare}$ panaceul lui Sayer, băutura nu cunoscuse nici o îmbunat^ Ultima dată când îl întrebase pe Sayer ce conţinea preparatul^' el apucase doar să-i enumere următoarele produse, cum ar fi $_{cât}$; bune, lapte de capră, ou crud şi vin de Porto înainte ca Adam ^
implore să se oprească.
Adam i-a dat servitorului paharul gol şi s-a lăsat pe pernă, gâfâind.
-Baie. Ceai. Pâine prăjită.
-Foarte bine, milord.

L-a auzit pe Sayer dând instrucţiuni unui servitor care trebuie să fi fost în apropiere, tocmai în acest scop.

- Sayer?
-Da, milord?
-La ce oră am... ăăă... am venit la culcare aseară?
-Era după două şi jumătate, milord.

Adam a ezitat.

- Am venit *singur* la culcare?
- Nu, milord.
-înţeleg. Atunci m-ai ajutat să mă culc?
-Da, milord.

Adam a petrecut ceva timp analizând acest aspect umilitor.

Aproape că se hotărâse să nu mai chestioneze problema, când Sayer i-a spus următoarele.

- Lady Exley v-a adus în camera dumneavoastră, milord Ochii lui Adam s-au mărit plini de surpriză si un geamăt i-a ieşit din gâtlejul uscat. A încercat să-i închidă la loc, dar păreau blocaţi, l-a aruncat valetului său o privire arzătoare. Nu se outea **concentra** pe chipul lui Sayer, dar a recunoscut uşoara $_{m}$JL$_{re}$ din **vocea** lui şi ştia că o merita. mustrare

După o îmbăiere prelungă şi mai multe ceainice d$_{e\ rp}$ • foarte concentrat, corpul lui Adam şi-a revenit destul delV*[8]™
Mândria lui totuşi îşi plângea de mila şi î$_{ncerca}$ *ne. într-un colţ întunecat.
Conştiinţa lunare $_{era\ în}$ e^~

îngrozită şi neînduplecată, îi cerea să-şi caute nevasta ***imediat.*** Si poate chiar să-şi ceară scuze. Mândria şi conştiinţa se înfruntau în mintea lui în timp ce se îmbăia şi îşi turna ceai pe gât, iar în final cele două părţi beligerante au ajuns la un compromis.

Adam a intrat în camera însorită de mic dejun doar cu o jumătate de oră întârziere faţă de ora obişnuită. S-a oprit în uşă şi s-a uitat în jur. Soţia lui îşi sorbea cafeaua dintr-o ceaşcă aburindă şi frunzărea ***Gazeta.***

Exemplarul ***lui*** al ***Gazetei***, a spus o voce ofensată din mintea lui.

Adam a ignorat această voce.

-Bună dimineaţa, milady.

-Bună dimineaţa, milord. I-a zâmbit, proaspătă ca o nouă zi. Sper că nu te deranjează că îţi citesc ziarul.
„Ba da. Da, mă deranjează al naibii de tare."
-Bineînţeles că nu, a minţit el.
S-a dus la măsuţa aflată în apropiere şi a început să-şi umple farfuria cu mâncare, încercând să nu ţină cont de prezenţa ei, care-l intriga. Din experienţa sa, doamnele nu ieşeau din camerele lor decât după ora douăsprezece. Veronica, cel puţin, nu o făcuse niciodată.
Ce căuta soţia lui în sala de mic dejun, la nouă şi un sfert? Şi-a amintit brusc că ea nu băuse vinul din pivniţa lui în noaptea nunţii, aşa cum o făcuse el. A închis ochii, simţind cum îl cuprindea încă un val de jenă.
Adevărul era că avea tot dreptul să fie în sala lui de mic dejun - sala ***lor*** de mic dejun - citindu-i ziarul.
Când a deschis ochii a observat că îşi umpluse farfuria cu o cantitate surprinzător de mare de mâncare. S-a întors şi s-a dus spre singurul loc unde erau aşezate tacâmurile, respectiv scaunul aflat vizavi de al ei. Ochii ei au fixat grămada enormă de carne, ouă şi pâine de pe farfuria lui.
-Ai planuri pentru această după-amiază? a pus el întrebarea mai mult cu intenţia de a-i distrage atenţia de la farfuria sa.
- Mă gândeam să merg la Hatchards şi să cumpăr nişte cărţi pe care să le iau cu mine la Exham.
Adam a mestecat şi a înghiţit înainte de a-şi opări gura cafeaua neagră. ,

fierbin_
-Cauţi ceva anume? a bolborosit, cu gura amorţita ae
ţeala cafelei

.-Nu caut doar ceva plăcut şi antrenant. Ea a rupt cu mân$_{a\ Col.}$ unei felii de pâine prăjită, înainte de a ridica privirea. Mi-$_{e}$ ^ să recunosc, dar cunoştinţele mele de limba engleză sunt destup rudimentare. Nu aveam prea multe cărţi acolo unde am stat. [5] Adam era un prost. Desigur, viaţa într-un

- '.Minerva Spencer -

harem oferea p^ oportunităti dacă cineva şi-ar fi dorit sa îşi îmbunătăţea^ cunoştinţele literare. Şi-a îndesat mai multa mancare în $_{gura}$ oprită şi a aruncat o privire prin sala de mic dejun. Erau şase lachei. Numărul părea... excesiv. Mereu au fost atât de mulţi?

Brusc i-a venit în minte că, probabil, curiozitatea faţă de no$_{Ua}$ şi exotica lui soţie a fost motivul acestui flux masiv de servitori. Fără îndoială că această curiozitate va atinge cote şi mai mari după ce se va răspândi zvonul despre beţia lui din miez de noapte. Adam s-a strâmbat. O pusese şi pe ea într-o situaţie stânjenitoare şi se făcuse şi el de râs. Sentimentul de ruşine îl încolţise precum un stol de corbi înfometaţi.

Si-a lăsat furculiţa pe farfurie, nemaiputând pretinde că îi era foame. Făcuse un lucru îngrozitor, începând de la faptul că o luase de soţie. A recunoscut până la urmă că ea nu era Veronica şi nu merita să fie tratată ca atare.

Adam le-a făcut semn slujitorilor să plece şi a aşteptat până când uşa s-a închis în urma ultimului dintre ei, înainte de a se întoarce spre soţia sa.

-Aş vrea să-mi cer scuze pentru noaptea trecută. Ea a dat din cap. -Mulţumesc, milord.

A aşteptat ca ea să Îl chestioneze cu privire la motivul comportamentului sau jalnic, dar ea s-a hotărât să îl c™«. - i interogatoriu. muteasca de acest

-Biblioteca noastră de aici este destul de u-n destul de multe cărţi noi în fiecare an, inclu ^{cu}mpără

doreşti, după ce luăm micul dejun, aş $_{pu}$'tea să^ ^{romane}_ ^{Dacă}modul în care este organizată biblioteca. * $^{te\ fam}$^^{iar}izez cu Ea i-a aruncat un zâmbet pe care nu-l $_{merit}$ -Mi-ar plăcea asta foarte mult. Mă ternc^ mult timp să citesc în ultimele luni, i$_{ar}$ bibn T ^ $^{3Vut\ foarte}$oricum, avea foarte puţine lucrări de belet,i$_{sti}$°^$^{eca\ tatăl}$ui meu Adam a dat din cap, fiind copleşit de istoria

care, în ultimele luni, de fapt în ulimere Jteţii ^^prin chinurile iadului. Fusese smulsă de lângă familie, violată la paisprezece ani şi abandonată într-un harem plin de pericole, timp de şaptesprezece ani. Şi, când a reuşit să se întoarcă, tatăl ei a licitat-o şi a vândut-o celui care i-a făcut cea mai bună ofertă, la doar trei luni de la revenirea ei. Iar Adam - reazemul slab de care era forţată să se sprijine - îşi irosise puţinele ore pe care le petrecuseră împreună, ispitind-o, ignorând-o sau îmbătându-se.

-Ti-ar plăcea să mergi la teatru în seara asta?

A făcut o pauză, mâna ei în care se afla o bucată de pâine prăjită suspendată la jumătatea drumului spre gură. A pus-o la loc fără să ia înghiţitura.

-Mi-ar plăcea să merg la teatru, a răspuns, cu vocea chiar mai gravă decât de obicei.

Adam şi-a ridicat cafeaua răcorită, dorind ca ceaşca să fie mai mare, astfel încât să se poată ascunde în spatele ei. Satisfacţia ei evidentă faţă de mica lui amabilitate l-a întors pe dos. Fusese un bădăran fără suflet.

Şi-a lăsat ceaşca jos, vărsând jumătate în farfurie.

-Am aflat destul de târziu despre reprezentaţie, aşa că să nu îţi faci speranţe prea mari, a spus el cu asprime. A aruncat o privire spre mormanul de alimente din farfurie. Să te conduc la bibliotecă şi să îţi fac o prezentare generală înainte să plec? El s-a uitat spre farfuria ei. După ce termini de mâncat, desigur.

-Am terminat.

Ea s-a ridicat în picioare şi şi-a netezit partea din faţă a rochiei, gestul reţinându-i privirea lui Adam pe corpul ei. Era din nou îmbrăcată în verde, costumul ei dantelat punându-i în evidenţă statura minionă şi feminină. ; Călăreşti?

întrebarea i-a scăpat de pe buze, înainte ca mintea să o poată controla. Se părea că îşi pierduse controlul atât asupra vorbelor, care-i ieşeau involuntar pe gură, cât şi asupra oricărui alt aspect al vieţii sale.

-Nu am mai călărit de când eram copil. în ultimele luni, eu şi fratele meu am mers în câteva dimineţi prin Hyde Parlc, dar nu cred că ar fi foarte plăcut pentru un călăreţ cu experienţă să mă însoţească.

Adam a recunoscut adevărul din spatele cuvintelor ei. Nimeni nu făcuse nimic altceva pentru ea de când se întorsese în Anglia, decât să o oblige să se căsătorească.. *<Minewa Spencer-* I a deschis usa sălii de mic dejun surprins din nou de cltjfc

l-aaesi-u" , i.: .k;, mnnwa jnmard.i-

leschis usa 5 « m > " > - , ' , . . , . . "'•Oe

j - sltime era Capul ei abia u ajungea la umar ş, d nu m M b* "d el nu a urmat-o .mediat, s-a întors, ^

unbarbatmaiu ^^rPÎnm ntea u ni$_{nm;„}$.

verzi si migdalati făcându-l să o compare in mintea lui cu o pisică ^--opescarainform.dem.c.arasaros^, cuvânt şi a deschis uşa bibliotecii, conducand-o in camera marSi

CUPcSS?orgVni2te după subiect şi apoi după autor. şi.a dat seama că miile de titluri ar putea fi copleşitoare pentru o persoană neobişnuită cu atâtea cărţi. Poate dacă mi-a. spune ce tip de carte ti-ar plăcea să citeşti, te-aş putea ajuta sa alegi câteva.

-Mi-a's dori ceva distractiv, dar nu prea dificil. Dupa cum am mai zis, nu am avut acces la cărţi în limba engleză până când m-am întors.

- Ştii să citeşti în arabă?

-Da, dar majoritatea cărţilor care mi-au picat în mână erau în franceză.

Adam a surprins ezitarea din vocea ei.

-Nu este nevoie să eviţi să menţionezi trecutul tău în prezenţa mea. într-adevăr, nu înţeleg de ce nu poţi spune adevărul oricui doreşti.

A străbătut camera spre secţiunea pe care o căuta.

-Nu-ţi pasă dacă oamenii ştiu unde am fost în toti aceşti ani?

- De ce să-mi pese? a întrebat el, scanând rafturile

-Tatăl meu era îngrijorat de faptul că adevărul va distruge onoarea familiei. Vocea ei s-a auzit de undeva din spatele lui Tu nu eşti îngrijorat?

r

Adam a zâmbit amar.

-Nu, nu mă tem că vei distruge onoarea fa T ştia adevărul despre trecutul tău, nu-i aşa? ^ Deci+ ducele

- O parte de adevăr. Adam s-a întors spre ea. -Cât de mult ştie?

-Ştie că am locuit în palatul lui Babba w Oranului. Nu a pus niciodată întrebări desp re ■ n. în afara sau... sau dacă am avut vreun copil. Via t-a me a î n pa at

Ticălos nenorociţi Adam s-a întors înapoi du-şi degetele peste titluri până când a gas?"6 raft, plirnbâr, A scos-o de pe raft. 0 Pe Cea d0rită

_----------*lubire periculoasă* ----------

- Acesta a fost cartea mea favorită în copilărie şi am văzut că şi fetele o citesc, a spus el şi i-a întins cartea cu pagini îndoite.

-Călătoriile lui Gulliver? O mică linie s-a format între sprâncenele ei roşcate. Cred că am citit-o când eram micuţă. Fruntea ei c-a destins. Da... îmi amintesc, Yahoo! Este o alegere excelentă. Mulţumesc, milord. A întins mâna pentru a-i atinge mâneca, aşa cum făcuse în ziua aceea în trăsură, dar s-a oprit.

Adam s-a strâmbat. Erau căsătoriţi de mai puţin de o zi şi reuşise deja să-i reprime firea naturală, afectuoasă. S-a întins şi i-a luat mâna. Nu purta mănuşi şi pielea ei era caldă şi fină, iar oasele delicate şi fragile. S-a uitat în jos la chipul ei, ca al unei flori, dar nu a ştiut ce să spună. în schimb, ea şi-a ridicat mâna, ducând-o la buzele lui, zăbovind pe gura lui. întregul său corp a devenit rigid, ca reacţie la curbura senzuală a buzelor ei.

-îi voi da instrucţiuni lui Hill să facă o selecţie care cred că îţi va fi pe plac şi o vom lua cu noi. Biblioteca de la Exham este mai mare decât aceasta, dar conţine mai puţine opere de ficţiune. I-a dat drumul la mână şi a fluturat-o în lateral, ca o molie palidă.

Recunoştinţa care i-a lumina faţa, l-a copleşit. Şi l-a umplut de ruşine. Adam s-a îndepărtat.

-Ar fi bine să mă grăbesc şi să plec dacă vrei să mai găsesc bilete la spectacolul de diseară.

„Este doar o seară la teatru", şi-a spus el puţin mai târziu, în timp ce îşi conducea faetonul, ocolind o trăsură supraîncărcată. Nu era ca şi cum ar fi curtat-o. Cu siguranţă nu l-a făcut să creadă că o seară petrecută în compania lui ar face-o fericită.

Nu era vorba despre nimic din toate acestea. Era o chestiune de bun-simţ. Adevărul era că, de bine de rău, o luase de soţie pe această femeie. Era timpul ca el să înceteze să se mai comporte prosteşte şi sa se poarte astfel încât această înţelegere să funcţioneze.

Era de datoria lui să se culce cu ea şi să facă un copil cât mai repede posibil. Ea nu se putea bucura de independenţa pe care şi-o °rea până când el nu-şi îndeplinea partea lui de înţelegere. Partea [61] înţelegere era să nu mai fie legată de el.

[u era c]a şi în cazul căsătoriei sale cu Veronica. Aici nu era [°r a] despre iubire, nu erau implicaţii sentimentale. :[ra m]ai bine pentru Adam să-şi amintească asta. Nu era o căsă- adevărată; nu era nimic altceva decât un contract.

Capitoiuil3

Mia s-a aşezat pe scaunul moale din piele, studiindu-şi [So]ţ[u]i Arăta perfect în ţinuta de seară, expresia de pe chipul lui fi[in]j mai puţin dispreţuitoare decât de obicei. Se uita la ea, ochii l[ui] alunecând peste rochia ei, pe care şi-o comandase în săptămâna care a precedat logodna lor, când nu fusese nevoită să-şi facă griji dacă tatăl ei va fi sau nu acord.

Mia s-a delectat cu varietatea de nuanţe şi de ţesături luxuriante disponibile în Londra. Preferase să-şi ornamenteze corsetul clasic, galben-auriu, cu falduri de şifon într-o nuanţă de crem.

-Arăţi uimitor.

Remarca lui a făcut-o pe Mia să tresară. Nu-i putea vedea fata în timp ce trăsura trecea prin pasajele întunecate dintre felinare.

- Mulţumesc, milord.

- Există un set format dintr-un colier şi cercei printre bijuteriile mamei mele care sunt de aceeaşi nuanţă cu rochia ta - cred că este topaz Nu sunt deosebit de valoroase, dar sunt drăguţe si a fost unul dintre seturile ei preferate de bijuterii Îl ■ , [?] scoată din seif pentru tine.' ^ " V01 Cere lui «ill să-1

Vocea lui era detaşată, de parcă ar fi vorbit d despre bijuteriile mamei sale pe care i l[e] ofere ^^ Vreme> nu

Mâna Miei a căutat colierul aflat l[a] gâtul ^ ^ ^ [P]°arte" tul piatra verde pătrată care aparţinuse [0(]T [a atins cu de]S[e]" deosebire de smaraldele Carlisle, care apart' [a a mamei] ei. Spre colier era al Miei. Tatăl ei îi înmânase toate^[1]* [ducatu]lui, acest zile înainte de nunta ei, sfătuind-o să le dealj-[11]^** [cu] câteva păstra într-un seif. [Ul E.]*ley [pentru a]

Ea hotărâse să vândă bijuteriile mamei p$_{en}$t toria, evitând astfel să cheltuie banii marchi^.^^anţa că lă ce a aflat că Exley nu avusese nici o pretenţie fa' ^{Mai} *les dună trea care-i revenea, dar fusese în schimb extra^^ă di$_{n\ 7c}$ând au stabilit termenii înţelegerii, gest care îi surprinsese la fel de mult atât pe ea, cât şi pe duce. Nu, nu ar lua bani de la el, decât dacă nu se descurca singură.

-Mă tem că piesa de teatru din seara aceasta o să ţi se pară cam slabă.
Observaţia lui a făcut-o **se trezească din gândurile neplăcute care o cuprinseseră.**
-Nu am mai văzut niciodată o piesă de teatru, aşa că sunt sigură că nu voi fi un critic dur.
Trăsura s-a apropiat de felinarul următor şi ea i-a putut vedea sprâncenele arcuindu-se.
-Tatăl tău nu te-a dus la teatru? -Nu am avut timp.
De ce să se mai chinuie să îi explice cât de mult detesta tatăl ei să o însoţească oriunde în public?
Soţul ei a rămas tăcut şi mintea Miei a revenit la bijuteriile mamei. Oare ar fi bine să încerce să le vândă la Londra? Dacă ar face acest lucru, ar trebui să acţioneze rapid. Marchizul menţionase că vor pleca peste câteva zile. Mia îşi petrecuse cele zece zile dinainte de nunta ei jucându-l pe Gamble pe degete, dar nu era încă în punctul în care să fie pe deplin încrezătoare să-i dea o asemenea responsabilitate. Poate că lacheul va începe să îşi pună întrebări legate de motivul pentru care ea ar dori să-şi vândă bijuteriile şi să povestească despre asta şi altui servitor? Şi cam în cât timp ar ajunge astfel de informaţii la urechile lui Sayer şi apoi la... -Ţi-ar plăcea să mergi să-ţi vezi familia mâine? Mia a clipit. Ce a fost asta? O altă dovadă de amabilitate? Fusese atât de amabil astăzi încât îi provocase dureri de cap. Ea spera ca atitudinea lui să nu fie întotdeauna atât de plină de contradicţii. El şi-a dres glasul, iar ea şi-a dat seama că aştepta răspunsul ei. -Tatăl meu va fi plecat deja la Burnewood Park, milord. Va rămâne acolo câteva săptămâni înainte de a se muta la Bath. Cian se întâlneşte cu prietenii lui în Scoţia, iar verişoara mea Rebecca se alătură mătuşii mele Elizabeth şi fetelor ei, la Brighton. -Ţi-ar plăcea'să mergi la Bath? Sau poate la Brighton? Mia habar n-avea unde se afla Bath. Ştia unde se află Brighton, dar un loc atât de aglomerat putea fi o alegere bună pentru planurile ei?

As avea nevoie de ***sfatul tău*** în această pri$_{vinţă}$ alegi vreuna dintre aceste destinaţii? ' ' «o^

întreaga seară s-a rezumat la *conversaţii politi$_{cOase}$* noaptea precedentă - dar fără consumul *excesiv de ak$_{o0}$ij h* lui ei. Ce alt tip de conversaţie ar putea avea o persoană $_{cu\ Ure}$ J
$_{Hulite\ la\ fiecare}$ cuvânt? ^{ie}

-Pentru mine, Bath nu reprezintă ***prima*** opţiune î$_{n}$ de divertisment. Această afirmaţie atrăgea după sine o ***altă întrebare.***
-Preferi Brighton?
Au trecut pe sub un felinar şi ea l-a văzut cum ***ridica din*** um$_{er}$j. -Mă aştept ca, la întoarcerea mea ***la Exh*** am, ***să fiu*** nevoit să rezolv o mulţime ***de*** probleme care ***necesită atenţia*** mea. A trecut ceva timp de când nu am mai fost acasă. ***Moşia mea*** nu ***este*** situată foarte departe de Brighton, dacă eşti dornică ***de distracţii.*** Mia a găsit deprimantă ideea ***de a merge la Brighton.*** -Presupun că ***societatea din Brighton este asemănătoare*** cu cea de la Londra?
-Crezi că o astfel de ***societate*** nu este ***interesantă?*** întrebarea lui i-a indicat faptul că ***el*** simţea că era ***ceva în*** neregulă şi asta a neliniştit-o pe Mia.
-Sunt sigură că voi învăţa să mă obişnuiesc cu *timpul. Nu era* deloc sigură că aşa va fi. Opulenţa în care-şi *duceau existenţa* cotidiană cei din *ton* pălise deja în ochii ei. Anii petrecuti printre astfel de oameni nu reprezentau ceva *la* care ea să *fi râvnit*, plină de nerabdare, chiar dacă ar fi nlăninV - . .. $_{A}$,. -
Ce *iţi fk*ce plăcere, doamna ' $_{ramana\ m}$ ^

Mia a clătinat din cap.
-Mă tem că nu ştiu. Cuvintpl$_{e}$ erai, j , putea să nu adauge un comentariu într

lubire ycricubasă

doar să găsesc modalităţile de $_{\text{SUD}}$ ^^ $_{\text{mGa}}$ Preocu$_{\text{Pare a}}$ ^$_{\text{ost}}$ lui. Nu am mai avut timp pentru alt^^^^ $_{\text{în ilaremu}}$l *sultanu-* era mai greu, cu atât era mai bi$_{\text{ne}}$ T^' $_{\text{E* stramb}}$at; cu *cât* asurzitoare decât sunetele care răzbâ^^ $_{\text{di" trăsura era mai}}$ tra ei. A mai făcut o încercare. s$_{\text{Unt}}$ dincolo de fereas-
bucura de ieşirile m societate. Po$_{\text{ate}}$ $_{\text{că}}$> în tim$_{\text{Pi mă yoi.}}$
măsură ce o să cunosc mai mulţi oa$_{\text{meni}}$i ^$_{\text{eni}}$ *distractiv* pe să conversezi cu cineva care nu-ţi $_{\text{e s t p}}$ ' e s t e f$_{\text{0arte in}}$. \ $_{\text{r bCe c}}$unoscut $_{\text{l}}$nteresant
A râs amar.
- Sfatul meu e nici să nu te aştepţi să-ţi lărgeşti prea curând
$_{\text{ce}}$rcul de prieteni.
Cuvintele lui au fost ca o palmă.
-*Crezi* că nu sunt... Mia s-a străduit să-şi găsească cuvintele $_{\text{ca}}$re să nu-i trădeze sentimentul profund de umilinţă resimtit \l comentariul lui. Crezi că nu pot să-mi fac prieteni? '
S-a aplecat în faţă şi i-a luat o mână, ţinându-i-o în timp ce a afişat un zâmbet plin de amuzament.
1 Draga mea soţie, ai înţeles greşit. Nu mă îndoiesc de abilităţile tale sociale. De acum, eşti căsătorită cu mine. Ai ales benevol să devii următoarea victimă a marchizului ucigaş. Ochii lui palizi au sclipit, iar urma de amuzament din privirea
lui a dispărut.
-Marchizul ucigaş? a repetat ea.
-0, hai să fim serioşi, a ironizat-o el. Să nu-mi spui că nu ai auzit de încântătoarea mea poreclă? Pot să jur că au existat foarte multe persoane dornice să îţi spună asta. Una dintre acestea ar fi chiar fratele tău.
Buzele lui s-au răsucit într-un zâmbet neplăcut si Mia şi-a smuls mâna din strânsoarea lui, detestând să fie atinsă de cineva care mustea de atâta răutate. El a dat din cap ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, dinţii lui albi strălucind în întuneric.

-Dacă surpriza ta este reală, atunci este posibil să ai deja un motiv pentru a cere anularea căsătoriei.

-Dumneata eşti motivul pentru care aş vrea să cer anularea căsătoriei, domnule. El a chicotit. ***-Touché,*** milady.

Inima Miei se zbătea în piept ca o pasăre colibri, dar ea s-a forţat să-i susţină privirea. Era dispusă să tolereze multe lucruri, dar nu şi criticile aduse familiei sale.

-Nu am auzit de această poreclă înainte şi îi faci un mare deserviciu fratelui meu dacă crezi că ar răspândi asemenea prostii macabre. Este adevărat că nu şi-a dorit să mă căsătoresc cu tine, dar nu din motivele pe care le crezi.

-A? Şi care ar fi fost acestea? a întrebat el cu o voce plictisită, privind fix pe fereastră.spaţiul gol care îl înconjura de cele câteva ori când îl Vd. public. Nimeni nu ar putea rămâne impasibil la o asemenea de respingere. Nu era imun, oricât de rece ar fi apărut.

_ Orice ar fi crezut fratele meu înainte de a fi căsătoriţi, nu ^ . contează acum, milord. Noi suntem o familie, şi Cian e'ste si fratele tău. Nu voi tolera să mai aud despre asemenea porecle stupide din gura nimănui, nici măcar *de la* tine. Când vorbeştj dispreţuitor despre tine, vorbeşti şi despre mine.

Trăsura s-a oprit, dar marchizul nu s-a mişcat când Uşă s-a deschis. Inima Miei a devenit grea în piept şi s-a simţit brusc obosita. L-a insultat vorbindu-i atât de dur. A *fost la fel ca* întotdeauna. Ea a deschis gura pentru a rosti *inevitabilele scuze,* când el s-a aplecat pentru a o ajuta să-şi pună *şalul pe* umeri.

Ochii lui întredeschişi s-au aprins stârniţi de ceva ce ea nu putea să descifreze, dar buzele i s-au deschis într-un zâmbet. A ieşit din trăsură şi i-a dat mâna, ajutând-o să coboare scările.

Mia nu a reuşit să îşi reprime sentimentul *de triumf pe care* l-a simţit în piept. Preţ de o secundă reuşise să treacă de zidurile înalte care îl înconjurau. Le-a închis *repede la loc, dar* reuşise să zărească ceva în spatele lor, ceva care semănase suspect de tare cu afecţiunea.

Adam nu avea aşteptări Drea m • J , nu in ceea ce priveşte caiitL 6 la această seară‹ cel pUţi" LojapecareoînchiriaseţaTr^1"' bru al unuia dintre cluburile de j Ordului Jeffries, un mem- le frecventa, unul dintre puţinii W*?* de SOci etate pe care Adam o provocare pentru d. Jtffries Urnia *T* ?e cârt* care reprezentau şi fusese încântat să-i ofere lui Ad„ a do Ua zi din Londra Adam dăduse peste Danforth la Wl • privatâ. invitase pe el şi pe cele două încântăt *Ws şi> dW.m , - ture. La fel ca şi fratele lor, femeile ^ Z^slT l rau nişte n „ se a ,a _

_ Fratele meu nu a crezut că ar trebui să fi u 0 bl ig un mariaj lipsit de iubire doar pentru a-i face plăcere ¿J ^

-Aha. N

Sunetul era încărcat de cmism şi a facut-o să-şj ami

1 1 ţ;ascH

'H114 ' rso ane deschise si plăcute. Nici că ar fi putut exista o ocazie mai bună ca ei să socializeze cu Adam şi cu soţia lui.

Danforth îl abordase pe Adam într-o seară, în urmă cu câţiva ani, după o noapte târzie petrecută la masa de joc. Firea sa prietenoasă şi natura sa gregară îl făcuseră pe Adam să renunţe treptat la atitudinea sa rezervată şi, înainte să-şi dea seama, tânărul îi devenise prieten. Curând, surorile vicontelui completaseră cercul foarte restrâns de prieteni al lui Adam. Cele două femei nu fuseseră descurajate de renumele infam al lui Adam, încă din prima noapte în care se întâlniseră. îl acceptaseră fără nici o urmă de îndoială, de parcă aprobarea dată de fratele lor ar fi fost suficientă pentru ele şi îl trataseră pe Adam ca pe un alt frate, care trebuia dojenit şi alintat în egală măsură.

Danforth şi surorile sale se aflau deja în lojă când au ajuns.

-Slavă Domnului că ai venit, Exley. Surorile mele se comportă ca nişte sălbatice şi trebuie să mă scoţi din ghearele lor.

Danforth a dat ochii peste cap, dramatic, făcând un semn către cele două femei cu siluete subţiri, care stăteau vizavi de el

Livia, cea mai tânără, s-a repezit ca de obicei la Adam fără să ţină cont de etichetă şi l-a îmbrăţişat cu putere.

-Adam, dragă, câtă lipsă de politeţe din partea ta să nu ne inviţi la nuntă. Aveam o pălărie care se potrivea perfect acestei ocazii. Livia s-a întors spre soţia lui, înainte ca Adam să poată deschide gura. Şi tu trebuie să fii Lady Exley. Dumnezeule, esti atât de drăguţă, a exclamat Livia,

lăsându-l pe Adam din braţe, pentru a o putea îmbrăţişa pe femeia mai scundă decât ea, ţinând-o la distanţă în timp ce o învăluia cu privirea.

Spre uşurarea lui Adam, soţia lui părea mai degrabă amuzată decât speriată de primirea entuziastă.

-Te rog să-mi spui Livia. Să lăsăm deoparte formalităţile, a adăugat ea, înainte de a o cuprinde pe femeia micuţă într-o îmbrăţişare.

Soţia lui părea să-i întoarcă cu nerăbdare îmbrăţişarea caldă celeilalte femei, nu înainte de a răspunde cu aceeaşi monedă la privirea ei prietenoasă.

-Şi eu te rog să-mi spui Mia.

S-a îmbujorat la faţă, iar vocea îi era răguşită de plăcere.

Livia a zâmbit.

momentul în care Gaius ne-a spus de logodna ta cu^S
'ei
'1
u
tacolul în sine, pe care abia dacă J-au urmărit y! deCat de SPec- şi cele două domnişoare Manton erau ca nişteZ^ Das*forth
prima dată despre întoarcerea ta în Anglia. ^
- Ne-ar plăcea să auzim *povestea reală* a anilor *pe care* i-aJ petre cut departe de casă.
Danforth şi-a dus mâna la frunte şi a *închis ochii.*
-Livia...

-Dar numai dacă *vrei să vorbeşti despre asta, desigur. Suntem* întruchiparea *discreţiei,* nu-i aşa, Livia?

-Asa este, Octavia. Nici mai mult, nici *mai* puţin. Dacă e si ţinem cont cât de bine am păstrat noi *secretul pasiunii* neîmpărtăşite a lui Gaius pentru o tânără artistă *de la operă,* din primul lui an la Oxford. îţi aminteşti *tomurile de poezie îngrozitoare pe* care le-a scris în onoarea ei? Ea a râs, ignorând strigătul *scandalizat al fratelui ei.*

- Da, mai ales pe aceea în care a rimat *oftatul cu statul.* Adam a clătinat din cap către faţa roşie şi *chinuită a prietenului*
său şi s-a întors spre soţia sa.
- Din acest moment, poţi să spui tot ce ştii, Mia. *Indiferent cât* de mult ai încerca să n-o faci, îţi vor *scoate la iveală secretele cele* mai profunde.
A părut surprinsă şi Adam s-a întrebat dacă invitaţia prietenoasa de a o striga folosind diminnri«„i i - ■ aplica şi lui? diminutivul prenumelui ei nu s-ar
Livia l-a lovit în braţ cu evantaiul im mână care era acoperită cu o mănuşă? S,pe Care"J tinea într"o -O, Adam, o faci să-i fie frică de noi'
- Vă descurcaţi foarte bine şi singure,'. spus ^ .
"s rratele ei *sotto voce.*
Mia s-a bucurat de compania lor chiar n e abia *dacă l-au* urmă]
. aare Manton erau ca llisce ^
-Mia, ea e Octavia. Abia aşteptam să te cunoaşt(
Mia a clipit auzind combinaţia neobişnuită dintre cefe ţJ -într-adevăr, Livia, într-adevăr. ***Octavia a dat din cap^***
pălăria enormă, ornamentată cu pene ***legănându-i*** libru precar. Voiam să ***te*** cunoaştem încă ***de când***
■se într-i
Pcli
Cititr

oameni interesanţi. ' magneţ;i pentru

Toţi cei prezenţi, înghesuiţi în lojă, nu s-au mulţumit doar să urmărească piesa, dar au punctat fiecare scenă analizând-o
şi disecând-o.

Mia a râs până când au durut-o fălcile la observaţiile ironice venite din partea Liviei şi a poetului blond şi arogant care stătea lângă ea. A putut să-şi dea seama după numărul de lor- niete[1] care s-au întors spre ei, că au captat atenţia celor din jur. Exley, care stătea lângă Octavia, şi-a lăsat capul pe spate si a râs de mai multe ori în prima jumătate a piesei de teatru, plictisul şi disprețul pe care le afişa de obicei dispărând cu desăvârşire. Faţa lui, de obicei o mască a indiferenţei, era acum relaxată şi aproape **fericită.** Nu i-a

---

[1] Binoclu mic pentru teatru.

venit să creadă că era acelaşi bărbat. El a acceptat tachinările necruţătoare ale Liviei şi Octaviei cu un umor fin, de care nu l-ar fi crezut vreodată a fi capabil.

în timpul pauzei lungi dintre prima şi a doua parte a spectacolului, un număr mult mai mare de prieteni ai familiei Manton au invadat loja, nici unul dintre ei nefiind prea ruşinat de a se delecta cu şampania şi vinul care erau la dispoziţia lor. Mia s-a trezit înghesuită în colţul din spate, lângă Livia, fiecare cu câte un pahar în mână. Livia a examinat mica masă acoperită cu pânză care se afla inexplicabil în colţul lojei.

-Am auzit că Lady Jeffries joacă cărţi în timpul spectacolelor, mai puţin atunci când se interpretează ariile.

Sprâncenele Miei s-au ridicat a mirare.

-Jocuri de cărţi? în timpul unui spectacol?

-Să fim serioşi, draga mea. Cu siguranţă, comportamentul grupului nostru de prieteni lipsiţi de maniere din această seară a lăsat să se înţeleagă că nu vin la teatru să privească, ci să *fie* priviţi.

A bătut-o pe Mia pe braţ cu evantaiul ei şi a privit-o prin lor- nietă, mimând gestul. Mia a râs.

-Eu şi Octavia am fost *foarte* bucuroase când am aflat că Adam se va căsători.

Expresia Liviei a devenit mai serioasă. Este un bărbat care are nevoie disperată de prezenţa unei femei. De femeia potrivită, desigur. Ochii ei cenuşii au devenit destul de pătrun- zători în timp ce inspectau faţa Miei.

Mia nu a fost sigură cum să comenteze o astfel de afirmaţie neobişnuită, dar, din fericire

Livia nu avea nevoie de nici un răspuns. Prima sa soție v fost un monstru, deși unul extrem de încântător. tul în același an cu mine. A luat o înghițitură mică de vin ^ amar. Cu Veronica în jur, nimeni nu s-a mai uitat la celelaif[3] ^ Nu că s-ar fi uitat la mine chiar și fără ca ea să fie prin te asigur. Nu am pretins niciodată că aș fi altceva decât o ștearsă. Dar nu mai era nimeni care să se compare cu Veron^ A fost foarte descurajant să vezi cum bărbații se năpusteau ^ ei. Dacă e să privim retrospectiv, acest lucru poate suna cafj^ în avantajul ei, draga mea, dar eu am putut să o văd așa cum era ea în realitate, încă de pe atunci. A ridicat din umeri. Dar bărbații sunt bărbați. Cu alte cuvinte, se comportă ca niște proști când vine vorba de un chip frumos.

A aruncat o privire prin lojă.

-îmi amintesc și de Adam din acea vreme, deși pe atunci noi nu ne cunoșteam. îmi amintesc prima dată când l-am văzut. Ha și-a deschis evantaiul și l-a mișcat rapid, de parcă încăperea s-ar fi încălzit. Nu mai văzusem în viața mea un bărbat atât de frumos. A lovit-o ușor cu evantaiul pe Mia. Dar nu trebuie să-i spui lui Gaius asta. Eu și Octavia l-am convins că el *chiar* este cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Adam ar fi putut alege pe oricine și-ar fi dorit în acel sezon, dar el a vrut-o nea părat pe Veronica. Livia s-a oprit și amândouă au privit în coltul opus al lojii la subiectul conversației lor. Adam **p**« nrins în ceea

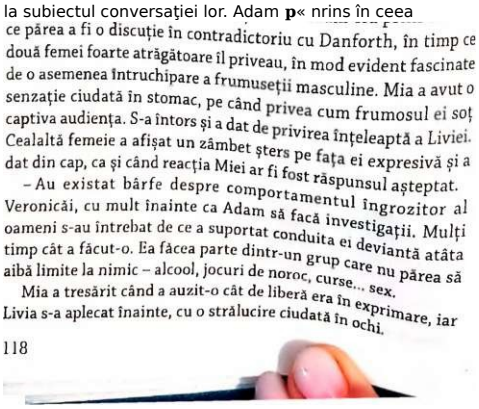

ce părea a fi o discuție în contradictoriu cu Danforth, în timp ce
două femei foarte atrăgătoare îl priveau, în mod evident fascinate
de o asemenea întruchipare a frumuseții masculine. Mia a avut o
senzație ciudată în stomac, pe când privea cum frumosul ei soț
captiva audiența. S-a întors și a dat de privirea înțeleaptă a Liviei.
Cealaltă femeie a afișat un zâmbet șters pe fața ei expresivă și a
dat din cap, ca și când reacția Miei ar fi fost răspunsul așteptat.
– Au existat bârfe despre comportamentul îngrozitor al
Veronicăi, cu mult înainte ca Adam să facă investigații. Mulți
oameni s-au întrebat de ce a suportat conduita ei deviantă atâta
timp cât a făcut-o. Ea făcea parte dintr-un grup care nu părea să
aibă limite la nimic – alcool, jocuri de noroc, curse... sex.
Mia a tresărit când a auzit-o cât de liberă era în exprimare, iar
Livia s-a aplecat înainte, cu o strălucire ciudată în ochi.
118

_ **Adam** a prins-o în cele din urmă cu doi bărbați, în propria lor **casă.** l-a provocat la duel, ceea ce ar fi însemnat o moarte sigură în **ambele** cazuri. Unul dintre bărbați a fugit din oraș, alegând să-și salveze viața, în locul onoarei sale. Bărbatul mai tânăr a răspuns provocării lui Adam. Mă bucur foarte mult că lui Adam i-a **fost** milă de el. Livia a observat privirea nedumerită a Miei. Draga mea, tu ești conștientă că soțul tău este unul din cei mai abili **spadasini** din țară? Nu ți-a spus nimeni?

Mia și-a amintit ceva ce-i spusese Ramsay la nunta lor - despre abilitățile soțului ei în mânuirea săbiilor și a pistoalelor. La acea vreme, fusese prea supărată ca să ia în considerare cuvintele masivului corsar.

-l-ar fi putut ucide cu ușurință pe ambii bărbați, probabil chiar dacă ar fi fost să se lupte cu amândoi în același timp. -Habar n-am avut. Livia a privit-o plină de compasiune. -Te-ai întors în Anglia doar de câteva luni, corect? Mia a dat din cap, jenată de mila celeilalte femei. Chiar dacă mariajul lor era doar unul de formă, nu a fost foarte bucuroasă când și-a dat seama cât de puține știa despre Adam de Courtney. Livia a cuprins mâna Miei cu a ei.

-Trebuie să te simți teribil de singură, draga mea. Eu îndrăznesc să spun că tatăl tău este motivul pentru care te-ai căsătorit atât de repede.

Ochii ei limpezi şi cenuşii deveniseră duri şi nu a aşteptat un răspuns. Şi

- Iubire periculoasă -

Adam, de asemenea, pentru toate motivele pe care el le-a considerat benefice atunci când s-a căsătorit cu tine. Bărbaţii, a continuat ea clătinând din cap. Bunătatea din ochii ei a făcut-o pe Mia să simtă un nod în gât. Eu şi sora mea ne-am confruntat cu toate greutăţile pe care femeile necăsătorite şi nedorite trebuie să le îndure şi suntem hotărâte să ne ajutăm surorile aflate în aceeaşi situaţie, ori de câte ori putem. Numai un idiot nu a putut vedea că eşti o străină într-o ţară **necunoscută.**

S-a uitat din nou la Adam. Mia i-a urmărit privirea. Exley nu mai juca acum rolul de gazdă, fiind doar singurul interlocutor pentru una dintre femeile cu care vorbise mai devreme. Femeia stătea prea aproape de el pentru a fi angrenată doar într-o conversaţie politicoasă, mâna ei înmănuşată elegant strângându-i mâneca închisă la culoare. Vorbea cu atenţie, fără să ţină cont de

. <Mimi^a Spencer

ţia lui evidentă de dispreţ cu care o privea, fă$_{rl\ a\ ma;}$ expresia im ^ ^^ $_{anterloara}$ d_e buna di$_{Spozitie\ nici}$ măcar o u ^ $_{strângea\ mâneca\ g}$ ^ $_{su}$ri soţului ei chiar în faţa e>- .îţi pasă de el. ^ ^ ^ $_{de\ gd()zie\ arg}$ $^{C\circ}$TTt nu putea dezlipi privirea de la scena ul„$_{itoare}$ $_{în}$ I ărtat cu blândeţe mâna femeii de pe braţul Jui, $_{dar}$ Adam a mdepai $_{0\ trans}$forme pe aceasta Înt$_{r-Un}$ cu o privire care ar fitreDUii morman de **pietriş,, Şi**^{al}> P ^. $_{af\ fi\ vru(;\ să_}$; oprească, d_{3r}

sSÎSSII!-- - - -

du-se din nou prietenei ***sale.***

-Femeia aceea este iubita ***lordului Exley?***

Vocea Miei era precipitată, de parcă ar ***fi alergat. De unde*** a venit un astfel de răspuns posesiv, visceral? Şi faţa ***de*** un barbat pe care abia dacă îl cunoştea?

Livia a oftat şi i-a strâns mâna ***Miei.***

-Nu mai este, acesta fiind se pare ***motivul acestui conflict cu el.***

Frumoasa blondă era cu un grup ***de bărbaţi, zâmbind cu multă*** vivacitate. Adam o întâlnit-o ***la o cină la noi acasă, acum vreo şase*** luni. Susannah pusese deja ochii pe el, probabil ***chiar înainte să se*** întâlnească. Este actriţă şi a făcut tot ***posibilul*** pentru a-J ***convinge*** că nu ar putea trăi fără ea. Ea a râs şi a bătut-o ***pe Mia pe brat. Nu*** este o actriţă foarte bună şi am văzut că se săturase ***de*** ea chiar înainte de a te întâlni pe tine.

Mia a ştiut că remarca Liviei era mpn>~ - fost doar un balsam uşor pentru durerea^ Pe ° ^{d}ƒ ∗ voluptuoasă, iar corpul subţire al Miei nu se $^{601613\ era}$ ^{ına}^ ^ ei. Faptul că ştia că se săturase de amanta lui $^{PUtGa\ Com}$P^{ar}a ginea formată în mintea ei: acea a trupului n ^ ^{PUtea} ?^{ter}ge ima- acoperit de aşternuturi, lângă cel al frumoas^ ^ $^{Văzuse\ a}$seară femeie făcuse dragoste cu soţul ei; ceea ce M^^{61} ^$^{0r.}$de. ***Această*** deşi acesta era singurul motiv pentru care se^ ^ ^{reu}?^{is}e să 120 g - ^{cas}âtori$_{se\ cu\ ea}$ '

Hai,-Mia, draga mea. Livia i-a luat mâinile şi i le-a ţinut în ale ei, făcând-o pe Mia să îşi întoarcă privirea de la femeia din celălalt colt al camerei. Am văzut cum te priveşte Adam. Nu s-a uitat niciodată aşa la Susannah St. Martin. Nu reprezintă o ameninţare pentru tine, draga mea.

Mia a apreciat cuvintele ei pline de afecţiune, dar Livia nu ştia că mariajul ei cu Adam era doar o simplă afacere. Livia s-a ridicat.

_A, uite, Danforth şi Exley joacă rolul de servitori şi împart şampanie. Hai să luăm şi noi câte un pahar, a zis ea, apoi a apucat mâna Miei şi a tras-o spre grup.

Adam avea o privire uşor întrebătoare în timp ce umplea paharul Miei. -Te-a pus Livia să calci pe cărbuni încinşi? -Doar foarte puţin, milord. -Nu te-ai ales cu vânătăi sau cu zgârieturi? Livia a izbucnit:
-Nu las urme când interoghez pe cineva. Ar trebui să ştii asta, Adam. Octavia s-a alăturat grupului lor. -Oare seriosul nostru lord Exley chiar zâmbeşte? -Atunci când vine vorba despre implicarea surorii tale, fie râzi, fie plângi şi nu vreau să plâng în faţa noii mele soţii, cel puţin nu încă, a adăugat el sec.

Livia l-a lovit cu evantaiul.

-Nu suport să văd un bărbat în toate firea plângând, Adam. În nopţile petrecute împreună cu Gaius şi cu noi, abia dacă mai găseai o batistă uscată prin casă. S-a întors către Mia. Ştii că soţul tău şi fratele meu aspiră la titlul de cei mai buni jucători din istoria jocurilor de cărţi? - Şi au reuşit?

-Slavă Domnului, nu, a răspuns Octavia. Mă înfiorez la gândul numeroaselor partide pe care le-au pierdut în faţa mea şi a Liviei - şi de aici toate crizele de plâns din partea celor doi bărbaţi, pe care a trebuit să le suportăm.

-Le este frică de noi, a adăugat Livia. **într**-adevăr, ei refuză să-i însoţim în ieşirile lor nocturne în diversele locuri rău famate pe
care le frecventează. Octavia a adăugat într-o şoaptă tem că i-am putea umili.

-Sau că am putea fi ucişi, a spus marchizul, aruncâ *a* o privire dureroasă înainte de a se întoarce spre Mi, doamnă. Pe faţă, fără nici un dubiu şi fără pic de rusine

Ultimele sale cuvinte au *fost* acoperite de negările puternic femeilor. Conversaţia s-a transformat într-o dispută cuprinzând subtilităţile jocului de whist, un joc de cărţi pe care Mia nu-l! Cei trei prieteni şi-au aruncat comentarii cum ar fi „reguli şcoala de băieţi" şi „babe obsedate de *Hoyle*[1]", înainte şi înapoi de la unul la altul. -Joci cărţi, milady?

Octavia a tras-o într-o parte, în timp ce Livia şi marchizul se certau referitor la ultimul *lor joc.*

-Fratele meu m-a învăţat cribbage şi piquet, dar prind mai greu subtilităţile.

-Şi acolo unde ai stat înainte, cum te distrai? Mia a zâmbit la încercarea ei nu foarte subtilă de a ascunde detaliile trecutului ei. Primul ei impuls a fost de a repeta povestea pe care obişnuia să o spună. Dar s-a uitat la chipul amabil al Octaviei şi şi-a dat seama că nu vrea să înceapă o prietenie prin a spune minciuni. în plus, Adam a spus că ar trebui să facă ce vrea.

-Am locuit la periferia unui oraş numit Oran, în palatul unui sultan care a condus această regiune. Cum m-am distrat?

Mia s-a oprit. Deşi se simţea bine să spună adevărul, nu era sigură cât de mult să-i împărtăşească unei doamne crescute în tradiţia aristocratică.

- Vrei să stai cu mine? a întrebat rw,,* a , ... _ Dat Octavia. Avem putm timp la dispoziţie înainte sa fim nevoite să ne prefacem că vizionăm şi restul acestei paese jalnice de teatru. Să p,ecăm de lân*ă Adam
şi Livia; sunt pe punctul să ajungă să se tragă de nărî -A ei ar fi mai bine să fim la o distanţă sigură de ei

Mia a râs la imaginea pe care i-o stârneau în minte , urmat-o pe Octavia spre locul pe care îl ocupase anterio *

[1] Hoyle a fost autorul unei cărţi despre jocul de whist în s numele său a fost folosit de atunci în titlurile multor cărt" ***A*** jocurile de cărţi.

- Stiu că nu e bine ce fac, dar trebuie să aflu mai multe despre viaţa ta Poţi să te bazezi pe faptul că secretul tău va fi păstrat ca într-un seif dintr-o bancă, a zis Octavia şi şi-a dus mâna solemn peste inimă.
-Ai întrebat cum m-am distrat? Nu a trebuit să mă ocup de gospodărie ca femeile de aici. Sultanul avea oameni care erau responsabili cu aşa ceva. Ne petreceam timpul cu copiii crescuţi în interiorul palatului, jucându-ne jocuri sau educându-i; aveam o grădină interioară destul de mare în care am cultivat ierburi şi flori; şi mai erau şi cele care ţeseau sau pictau sau cântau. Erau si unele dintre noi care ştiam să citim şi îi delectam pe ceilalţi ori de câte ori aveam ceva de împărtăşit. Am petrecut foarte mult din timpul meu liber grădinărind şi pictând. „Si apărându-i viaţa fiului meu."

-Când spui „palatul sultanului", înseamnă că ai locuit într-un *seraglio*[1]*?*

Vocea Octaviei a scăzut în tonalitate când a rostit ultimul cuvânt. -Da, care îi aparţinea sultanului Babba Hassan. Eram mai mult de şaizeci de soţii când el a murit şi fiul său Assad a preluat controlul - motiv pentru care a trebuit să plec. Majoritatea soţiilor care au avut copii nu au supravieţuit epurării ordonate de Assad, decât dacă au reuşit să fugă din palat.

Mia şi-a dat seama ce spusese o secundă mai târziu. -Acest Assad, de ce era un pericol pentru tine, dacă nu aveai copii? Mia şi-a răsucit inelul mare, cu smarald, în timp ce îşi cântărea cu atenţie cuvintele.

-Chiar dacă am făcut parte din haremul lui Babba Hassan timp de aproape şaptesprezece ani, am fost totuşi privită ca o străină de către majoritatea. Când un nou sultan preia puterea, este înţelept să îndepărteze pe oricine i-ar putea crea probleme sau i-ar putea determina pe ceilalţi să-i conteste puterea. La fel cum a procedat Şi tatăl său cu ani în urmă, Assad a acţionat în singurul mod care-i putea asigura puterea.

Ochii Octaviei s-au mărit în mod aproape comic. -S-au scris multe despre corsarii barbari în ultimii zece ani. Este şocant cât de mulţi oameni au răpit. Eu înţeleg că nu este neobişnuit pentru ei să...- Mă bucur să vă cunosc în sfârşit, Lady *Exl*$_{ey>\ a}$ *r.*

joasă şi **senzuală.** $^{raso}/_{00V(}$

Mia a ridicat privirea şi a dat de Susannah St. . zâmbea, cu buzele pline şi curbate într-un zâmbet $_{po}J^{1'}$ **nu se** reflecta **în ochii ei albaştri, la fel de reci ca safirele** $p_e{}^{oS'}$ ^

purta **la gât.** ^{Ca}H

-Susannah.

Octavia s-a ridicat şi **Mia** la fel. **Chiar** şi în picioare $_a$ tr_eb • se uite în sus la femeia blondă, frumoasă şi impunătoare ca^ Iunona. întotdeauna ea trebuia să fie cea mai scundă $_{pers}$^ dintr-o încăpere?

-Octavia, draga mea, mă distrez atât de bine. Voiam doar$_{să}$ o cunosc pe prospăta mireasă.

Susannah şi-a întins braţele plinuţe în jurul Octaviei, $_{care}$ a răspuns mai degrabă distant.

-Ce surpriză să te văd aici în seara asta, Susannah!

Zâmbetul cald, specific Octaviei, a reapărut pe chipul ei. Femeia blondă nu a părut să-l observe.

-întotdeauna sunt epuizată în perioada dintre *spectacole.*

Vorbea cu Octavia, dar ochii ei i-au inspectat corpul *Miei de sus* până jos. O privire care în mod intenţionat a dorit să-i transmită dispreţul ei evident.

-Am auzit atât de multe despre dumneata, *Lady Exley.* Zâmbetul ei viclean a sugerat că toate informaţiile pe care le ^{Se} f^{a} ^ pat cu soţul Miei. Presupun că nu ai auzit la fel de multe des$_{pre}$ mine?

- Nu. Nu prea multe, a fost de amrJ iu- ^ amanta soţului meu. A vorbit atât d $^{?}$ " " ^{fo}Stdndva

femei s-a încruntat, ca şi cum nu ^ $^{mCât\ fruntea\ ceJeiJalte}$ dintre voi s-a terminat, dar probabil$^{2156\ Mai\ ?dU\ Că\ rela+ia}$ manieră mult prea delicată ca tu să pir* ^ ^{transm}is-o într-o Zâmbetul femeii îngheţase întrun'i V"^ $^{Ce\ se}$ întâmplă.

-După cum probabil ai auzit am i ^{desur}Priză foarte mult timp Mă tem că $_{m"am}$ dep$_{arte\ de\ A\ Ua}$

de sălbatice ş. îmi lipsesc bunele maniere i ^ °bic^uri destul descătuşat de furia acumulată ,„ ultij£*«Mul meu * toată în privirea pe care i-a aruncat-o. Daci te a strâns 0 ne sau de soţul meu, mă voi asigura că nu vei ' aPro Dii j p 31 PutP. ^ de mine 124 '^itonici teatru _ indiferent care ar fi acesta - la Londra, niciodată. Mia U! întins mâna. înţeleg că eşti actriţă? V Femeia a dat din cap, cu gura întredeschisă.

Consideră aceasta ca fiind o ocazie de a-ţi expune talentele. Zâmbeşte, ia-mă de mână şi *prefă-te* că tocmai ce m-ai felicitat tru căsătoria mea. Te vei întoarce apoi la prietena ta şi îţi vei • rolul, pretinzând că te doare capul şi că vrei să pleci. ^Cpoate că frumoasa blondă a văzut ceva în ochii Miei care i-a evidenţiat amenințarea. Sau poate chiar a crezut că marchiza avea într-adevăr puterea de a-i pune capăt carierei în lumea teatrului Oricum ar fi fost, ea i-a zâmbit, a făcut o reverenţă uşoară
în faţa Miei şi a plecat.

Mia s-a întors spre Octavia, care s-a holbat preţ de câteva secunde înainte de a izbucni în râs.

-Draga mea Lady Exley, nici nu-ţi închipui cât de mult mi-a plăcut asta. Ea i-a luat braţul Miei şi l-a strâns, cu ochii strălucind de admiraţie. Nu te uita acum, dar Adam te urmăreşte şi pare a fi mai mult decât îngrijorat.

Capitofufl4

Drumul de întoarcere spre reşedinţa ***Exley*** a fost unul fără ev nimente. Adam s-a întrebat dacă Mia avea de gând să înceapă discuţie în contradictoriu referitor la Susannah
Ş1 apoi si-a (1af
seama că era o preocupare ridicolă. Căsătoria lor era una de convenienţă; soţia lui nu ar putea fi ***geloasă, pe fosta*** iubită.
Discuţia cu ea s-a dovedit a fi extrem de agreabilă, vorbind despre oamenii pe care i-a cunoscut şi despre recenzia piesei de teatru, pe care Adam o catalogase ca fiind deosebit ***de*** slabă. Noaptea era abia la început când au ajuns acasă. Mult prea devreme pentru a-şi duce soţia în pat şi să facă dragoste cu ea ca un nebun, oricât de mult şi-ar fi dorit.
-Ţi-ar plăcea să mi te alături şi să bem ceva în bibliotecă? a întrebat-o după ce şi-au dat jos pelerinele, pălăriile şi mănuşile. -Mi-ar plăcea.
Adam s-a îndreptat spre tava mare de argint pe care erau înşiruite mai multe sortimente de băuturi.
- Să sun să îţi facă un ceai sau preferi ceva mai puternic? A deschis una dinte sticle şi s-a dat înapoi când a simtit mirosul dulceag care i-a ajuns la nas.
-Am să beau orice bei si dumnpata «.-.. , i t , . . ' uuii1»eata - atata timp cât nu este
vorba de conținutul acelei sticle.
S-a îndepărtat să se uite la cărţile de nP ,«i •
în timp ce el a găsit o sticlă de Madeira v h ^ aproapiat ^^
a turnat în două pahare. 1 ?l Plăcut la gust şi
-Sper că asta îţi va face plăcere.
Ea a luat paharul şi a sorbit, zâmbindu-i în •
la rafturi. e de a se întoarce

-îmi place ***Călătoriile lui Gulliver,*** am citit m ii această după-amiază şi îmi amintesc

---------■------*Iubire jiericufoasâ* ----------_

un pi꜀ dj꜀ ᶜᵃPitoJe înMărturisirea ei inofensivă cu privire la modul în care îşi petrecuse după-amiaza l-a făcut să se umple de vinovăţie. în timp ce el era plecat să-şi satisfacă plăcerile, soţia lui ducea o existenţă solitară, izolată şi fără prieteni în noua ei casă - acest mausoleu rece de piatră.

-Fratele meu m-a învăţat piquet. Ştii să joci? a întrebat ea, pătrunzând gândurile lui.

Adam a ridicat paharul pentru a-şi ascunde zâmbetul. -Ştiu să joc piquet. Vrei să jucăm un joc sau două? -Aş vrea foarte mult să joc. Cu toate că... 0 mică linie i s-a format între sprâncene. -Da?

-Aş prefera să nu pariez prea mult pentru că nu sunt o jucătoare foarte bună.

Numai cu un efort supraomenesc a reuşit Adam să îşi păstreze expresia sobră.

-Nu e nevoie să pariezi deloc, dacă nu vrei să o faci. -Cred că dacă pariezi, jocul devine mai interesant. Eu şi Cian ne-am jucat mereu pariind pe un ban. Pot să mă duc în camera mea să îmi aduc poşeta?

-Voi avea încredere în tine că îţi vei onora datoriile, a spus el serios.

Adam a sunat după un servitor, ca să aducă un pachet de cărţi, în timp ce doi lachei pregăteau o masă pentru jocul de cărţi.

A privit-o cum păşea prin cameră, oprindu-se lângă masa de şah şi trecându-şi degetul peste piesele delicate de fildeş. -Ai prefera mai degrabă un joc de şah decât cărţile? a întrebat. -Nu, putem juca şah şi altădată. Sunt nerăbdătoare să învăţ să joc cărţi. -Masa este gata, milord.

Lacheul a vorbit înainte ca Adam să o poată întreba de ce era atât de interesată să înveţe să joace cărţi. Ca să se joace cu el? A dat deoparte acest gând prostesc şi a luat pachetul de cărţi, des- făcându-l în timp ce ea se aşeza. A amestecat cărţile, degetele sale tfiişcându-se fără a mai fi coordonate de mintea lui distrasă.

Ea s-a uitat cu o bucurie nedisimulată la mâinile lui şi mâna care amesteca i-a tremurat. Câteva cărţi i-au scăpat şi au zburat Pe podea, iar Mia a dat să le ridice, dar el şi-a pus mâna pe a ei.

-Le iau eu, doamnă.

Adam şi-a revenit în fire în timp ce strângea **cârtij**ₑ - oare atât de îndrăgostit, încât doar un simplu *gest d^T*^ să-i fi provocat o astfel de nervozitate? ³ ^al

Când s-a aşezat, deja îşi *regăsise* autocontrolul.

A început să împartă cărţile.

-Un bănuţ pentru fiecare punct, corect? -Da.

Ea şi-a luat cărţile care cădeau pe masă, *studiindu-le* atent î^ timp ce îşi muşca buza de jos. Adam s-a forţat să *se uite la ce* cârti avea în mână.

Prima rundă i-a indicat faptul că mintea *ei* era avidă de cunoaştere, deşi cunoştinţele ei erau doar de nivel elementar. Cu multă blândeţe, i-a făcut câteva observaţii despre modul în care şi-a etalat cărţile şi a fost impresionat că ea a fost receptivă şi la următoarea mână a dat jos doar cărţile potrivite, într-un joc care a devenit aproape echilibrat. După ce Mia a marcat un punct împotriva lui în cea de-a treia rundă, jocul a devenit competitiv.

Adam a trebuit să-şi amintească de mai multe ori că trebuie să-şi înfrâneze instinctele de prădător. *Judecând după* intensitatea privirii ei şi concentrarea intensă *de care a dat dovadă, era* evident că nici ei nu-i plăcea să piardă.

Mia încă se plângea de ultima negociere - una slabă - când ceasul de masă Ormolu[1], aflat pe şemineu, a bătut ora exactă.

Jucaseră timp de aproape două ore, dar lui i s-a părut că au trecut doar câteva minute. Ea s-a aplecat peste foaia cu punctajele, pe care el insistase să o păstreze pentru a o ajuta să înveţe, mângâindu-şi bărbia cu pana de scris, în timp ce totaliza **punctele** pierdute. Ea s-a încruntat şi i-a întins foaia.

-îţi sunt datoare.

Abia a aruncat o privire asupra totalului în timp ce a strâns cărţile şi le-a pus înapoi în cutie, reuşind cumva să fască * * ■ mişcare atât de neînsemnată să pară elegantă ***şi*** ispitito ^ °

[1] Tehnica ormolu, de aurire a obiectelor, a fost folosită DP scări şurile franceze Empire de şemineu, dar şi la corpurile de iluzm • obiectele din porţelan. ceâm ᵒat ?i Pentru

_Având în vedere că de-abia ai învăţat acest joc, apreciez că esti o **jucătoare** destul de bună. Mult mai bună decât mulţi dintre **bărbaţii** cu care am avut nenorocul să împart masa de joc în decursul timpului.

Mia nu l-a crezut.

-Nu-mi place să pierd. Data viitoare ar trebui să jucăm şah. Poate o să putem să facem şi aici pariuri. A părut amuzat de comentariu. - Crezi că vei fi mai norocoasă cu şahul? -Nu norocoasă, milord, pricepută.

-Ah, mănuşa a fost aruncată. Aştept cu nerăbdare să răspund provocării. Dar nu cred că în seara asta. Cred că este timpul să te retragi în camera ta.

Vocea lui era blândă, dar ochii lui erau întunecaţi şi direcţi. Voi veni la tine peste o jumătate de oră.

LaValle era trează când a intrat în camera ei, chiar dacă Mia îi spusese să nu o aştepte.

-Voi purta cămaşa albă în seara asta.

LaValle şi-a făcut de lucru mult timp dezbrăcând-o, îmbrăcând-o şi agitându-se cu hainele ei, până când Mia a început să se îngrijoreze. Oare avea să fie tot pe jumătate îmbrăcată când va veni soţul ei? De ce acest gând îi provoca atâta anxietate? Era îngrijorată că va face cale întoarsă dacă ea nu era gata? într-adevăr, devenise o fiinţă jalnică.

Cămaşa ei de noapte era simplă, dar ţinuta asortată era compusă dintr-o haină scurtă, strânsă într-un corset cu o fustă din falduri peste falduri de ţesătură albă diafană. Avea şi mai mulţi nasturi decât ar fi trebuit să aibă în mod normal o haină menită să fie dată jos imediat.

LaValle îi desfăcea părul când uşa dintre dormitoare s-a deschis şi marchizul a intrat. Mia i-a văzut privirea în oglindă. Căldura care a cuprins-o, de acum familiară, s-a localizat în stomac în timp ce el a traversat camera spre ea, îmbrăcat doar într-un *banian*[1] de mătase albastru-închis.

S-a oprit în spatele ei.

-Voi îndeplini eu rolul de coafeză pentru Lady E$_{x}$l$_{ey<?}$

Şi-a îndepărtat privirea de la imaginea Miei reflectată în $_{0}$. îndeajuns de repede pentru a-i arunca o privire ftanţuj H

- LaValle, stăpâne, a spus ea cu o scurtă reverenţă.

Mia a spus:

-Poţi să pleci, LaValle. Nu vom mai avea nevoie de ti$_{nr}$ seara asta.

Uşa s-a închis şi soţul ei şi-a aşezat paharul pe măsuţa de t$_{0a}$. letă şi a început să caute acele de păr printre buclele ei, îndepăr- tându-le unul câte unul, în timp ce-i privea chipul în oglindă.

Atingerea uşoară şi abilă a degetelor sale pe scalpul ei a lăsat urme de foc.

Când i-a eliberat şi ultima dintre buclele de un roşu aprins, şi-a admirat munca înainte de a-şi lăsa mâinile pe umerii ei.

-Eşti foarte frumoasă.

Ochii lui au rămas fixaţi într-ai ei, cu o expresie serioasă pe figură.

Mia s-a întors şi s-a sprijinit în mod intenţionat de el. Straturile subţiri de haine care-i despărţeau nu au reuşit să-i ascundă excitaţia. Pleoapele i-au fluturat şi mâinile i s-au strâns în timp ce o trăgea spre el.

A aruncat o privire spre şirul de lumânări de lângă măsuţa ei de toaletă.

-Vrei să sting lumânările?

Mia a clătinat din cap.

-Aş vrea să aprinzi mai multe.

Dorinţa i s-a aprins în ochii înh„r, t, . ţ .. -i ■

le-a pus mai jos, tresărind în timn $_{fP}$ *a* . , ,

odihnească peste sânii ei. l-$_{a}$ mânL \ * ^ ^ " U?0r un sfârc cu un de$_{8et}$'

iar Mia a inspirat brusc.

Şi-a pus mâinile sub coatele ei şi $_{a}$ ratele sale abile desfăcându-i rapid rândul ¿^{at}~° ^{In} P^{ici}°are, cu dege- îl închisese cu doar câteva clipe înainte ^{6}»??^{StUri} P$^{e\ care}$ LaValle gândească la câte astfel de articole de îmhrâ ** $^{3\ încercat\ să}$ nu se desfăcuse pentru a deveni atât de priceput^"1**1** P^{ent}™ femei

Când i-a dat jos halatul, ochii i s-au întu neau pe vârfurile sânilor ei, sub ţesătura apro^ $^{m\ tim}$p ^{c}e se odih- trasat conturul corpului ei prin haina vaporo$_{as}$~^{Pe} ^{trans}Parentă. l-a oasăi$_{nt}$.

^{im}P ce se uita la

•jnaginealor din oglindă. Şi-a trecut un deget peste burta ei, peste ^{1} ubisul ei, cu pleoapele căzute şi cu inima zvâcnind în spatele ei. ^ în timp ce mâna lui o tachina şi o înnebunea de plăcere, Mia şi-a întins mâna spre el, atingându-i pielea între marginile cămăşii, întregul lui coip a devenit rigid în timp ce ea şi-a lăsat încet mâna pe $_{duritatea}$ lui mătăsoasă, sorbind din priviri reflexia lor din oglindă.

-Obraznico, a spus el încet, una dintre mâinile lui masându-i vârful sânului, în timp ce cealaltă îi ridica încet marginea cămăşii de noapte deasupra coapselor. Ea a vrut din nou să îl mângâie, dar el s-a smuls din mâna ei. -Nu. -Dar...

Ochii lor s-au fixat pe imaginea lor în oglindă. -Nu.

[1] Un articol de îmbrăcăminte de la sfârşitul secolului al XVII-lea şi al XVIII-lea, influenţat de kimonoul japonez adus în Europa de Compania Olandeză a Indiilor de Est la mijlocul secolului al XVII-lea

A vorbit cu o siguranţă de sine plină de aroganţă, care a făcut-o să se

înfioreze de dorinţă. Şi-a lăsat mâinile libere pe lângă corp. 0 să fie ascultătoare... deocamdată.

El i-a ridicat cămaşa deasupra taliei şi a ţinut ţesătura strânsă într-o mână în timp ce cealaltă i-a alunecat în jos, peste şold, spre smocul de păr roşu moale. Degete sensibile i-au înconjurat pubisul şi au făcut-o prizonieră, posedând-o în timp ce degetul lui mijlociu mângâia, oprindu-se agonizant pe vulva ei care o durea de plăcere. Un zâmbet uşor şi batjocoritor i-a licărit pe faţă. -Mă faci să-mi doresc să am mai multe mâini. El o excita din nou, de data aceasta oferind sursei plăcerii ei mişcări rapide şi neglijente.

Mia a gâfâit şi şi-a împins fundul spre el. Un hohot de râs înfundat şi mulţumit a vibrat în spatele ei. -Desfă-ţi picioarele pentru mine, draga mea. Muşchii de la picioare s-au contractat şi au tresărit în timp ce a şi-a desfăcut picioarele.

A mângâiat-o din nou, de data aceasta mai adânc. Mia s-a zvârcolit sub atingerea mâinilor lui, cu vederea înceţoşată de dorinţă reprimată, în timp ce degetul său abil începea să se mişte în cercuri ferme şi lascive. întregul ei corp a devenit rigid, pe măsură ce plăcerea s-a amplificat, delicată la început şi apoi... Şi apoi s-a oprit.

Ea a deschis ochii şi i-a întâlnit privirea în oglindă.'mbi
N

-Cred că eşti o păcătoasă. **Mia** a clipit- ***Păcătoasă?*** Dorinţa care pulsa insistent **ne**$_{0st}$ dintre picioarele ei nu o lăsa sa gandeasca. Ea s-a $î_{mpins}$ el a continuat. ^

nfSEesena cercuri uşoare, sugestive, Mia a strâns tare din ochi, luptându-se sa nu ţipe. Ce voiade)$_{ae}$, $^{M}{}_{t}$,^{S} .$_{a}$ şoptit el, cu respiraţia fierbinte m urechea ei. Fa a deschis ochii. Sprâncenele lui erau ca douadrlige „^ • ¿Lui lui era unu) pe care ea nu îl mai văzuse înainte, tachi-îfaMr si^dean, facându-lsă semene cu un satir malefic. Degetul era încâ nemişcat, ceea ce o scotea din minţi. -Da, a răsuflat ea.

-Da, ce?

Ea s-a uitat **la reflecţia lui.**

-Da Adam. **Sunt o păcătoasă.**

Ochii i s-au întunecat, dar mâna i-a rămas nemişcata. -Te-ai gândit să mă *controlezi* - să mă faci să-ţi mananc dm palmă, nu-i aşa? Sau să stau după fundul tău drăguţ şi *goi* S-a împins în ea pentru a-şi ilustra ideea. Mia a rămas cu gura căscată la cuvintele lui crude. A eliberat-o şi s-a îndepărtat, cu *ochii albaştri de gheaţă* aţintiţi pe imaginea ei reflectată. -Scoate-ţi cămaşa.

Toate urmele satirului au dispărut şi a *devenit iar un* aristocrat. Ea a ezitat. Cum putea fi atât de calm când ea era gata să explodeze? Era enervant. Era umilitor. Era... -Mia. A răsuflat scurt şi a ridicat ţesătura subţire si fragilă deasupra capului, aruncand-o într-o parte.

Ochii lui au strălucit în timp ce-i î n v â l u . jos, apoi au revenit, fixându-se asupra ^ T" deschis mirate. CUlui' Bu^le lui s-au

. <Mmerva Spencer

Buzele lui s-au deschis în timp ce se uita la $_{pieh}$ a feţei ei

-Ce naiba? El nu a aşteptat răspunsul ei, î$_{n}$ • în faţa ei. A atins uşor inelul şi mica bijuterie $_{de\ 3\ Se}$ ***a P****lecA* şi şi-a ridicat privirea. A durut? CU fi^gᵉtuI arătător $_{Ea}$ a zâmbit.

Un zâmbet stânjenit i-a înflorit în colţul gurii, care a lăsat-o ^N-am mai

văzut aşa ceva, s-a mirat el, aruncând o privire spre buric, cu un zâmbet pe figură.

y$_{ocea}$ lui plină de uimire i-a spus că a fost ceva ce nu mai văzuse pe corpul altor femei. .

A atins cu degetul pielea din jurul piercmg-ului ei, în cercuri sugestive, părând să fi uitat de sexul ei, deşi era la doar câţiva centimetri de faţa lui.

A rămas în picioare, cu ochii în continuare lipiţi de mica bijuterie. Judecând după mişcarea de sub cămaşă, el nu a fost dezgustat de această imagine, aşa cum s-a întâmplat cu LaValle. Ea a întins mâna si a tras de bucata de pânză care-i ţinea închis banianul. Cămaşa *s-a* desfăcut şi a dezvăluit o bucăţică din corpul lui palid şi ferm. Ochii ei s-au aţintit asupra părţii lui care nu era palidă. -0!

A ridicat din umeri şi haina a căzut pe podea. S-au holbat unul la celălalt, explorându-şi reciproc corpurile cu privirea.

Membrul lui se ridica dintr-un smoc de păr cârlionţat negru, cu capul neted care se ivea deasupra abdomenului său musculos. El era... perfecţiunea întruchipată. A păşit spre el şi a întins o mână ca să-l atingă. înainte ca ea să mai poată face ceva, el a ridicat-o şi a parcurs distanţa scurtă până la pat. Gura lui a zdrobit-o pe a ei şi a pătruns în ea fără nici un preambul tandru. Mia s-a deschis sub asaltul lui şi l-a tras mai adânc, limbile lor îmbinându-se în timp ce mâna ei atingea partea aceea din corpul lui pe care a căutat-o cu disperare.

S-a îndepărtat din nou, clătinând din cap. -Nu am vorbit despre asta? I-a aruncat o privire serioasă. Prima dată este rândul meu. -Rândul tău? - îhâm.

El a trecut un deget peste maxilarul ei, cu buzele curbate într-un mod care i-

- Iubirepericufoasâ -

a dat fiori. Ar fi dat orice să afle la ce se gândea.

Minerva Spencer- 'ivindu'i corpul care răspundea la stimulările]^.

Doarprivindu-i *lui*?* ^ . JUJ»Ad-
Căera Sle$ţlrTttU?eZ6 ' „

^ oU^nur^coborâTspre acrei inel fascinant din buric. A ă-l atingă cu limba şi să-l ***sugă.*** *Să-l* prindă intre dinţi şi Sj.j t [1]

Să l lingă si să-i sondeze gropita delicată. *Şi-a stăpânit ^ copleşitoare. Dacă* ar face dragoste cu ea chiar acum, ar ^ 3t prea intens si prea rapid, manat doar de plăcerea lui, ^ să-i mai pese şi de plăcerea pe care ar fi *simţit-o ?1 ea.* -întinde-te, a spus eJ, împingând-o cu blândeţe. Ea s-a supus cu un gest rapid, în *contradicţie cu zâmbetul ei* senzual. Era o *vulpiţă. O sirenă sarcastică*, ce *îl tachina. Era un pericol cu o* duzină de *întruchipări, iarAdam nu şi-a permis* decât s-o atingă cu un singur deget.

Doar cu un deget. Cum şi-ar putea *pierde controlul doar atingând-o cu un* singur deget?

A început *cu* sprânceana *ei, netezind graţioasa aripă roşie care s-a* arcuit sub *degetul său, aproape pierzându-se în ochii ei verzi strălucitori. A trasat uşor vena albastră care pulsa în tâmpla ei, deplasându-se peste obraz către vena care pulsa la baza gâtului ei. Degetul lui* a *zăbovit în curbura moale şi buzele lui s-au deschis simţind pulsul ei accelerat. Nările ei delicate s-au deschis ca o* reacţie care *îi* trăda dorinţa care-i *străbătea corpul. Adam a* zâmbit şi şi-a reluat explorarea.

El şi-a mişcat degetul peste capul pieptului *ei uşor* pistruiat ZIi^iT T^nd m i^i elonUl fe i^i ^ excitare, în *schimb*, mângâind pielea sensibilă de pe partea *laterali,.*- i • ^ eia ;eacţionatJa atingerea mâ J ^ ală apanului. Corpul r.a descendentă, fără ca măcarpentru o ciipâ o , ^ sa o lovească. A făcut eforturi suprao mene ° ° C.u P ească degetu care opunea re2ist ă gi ilune J e* *['Pf^ru a-,i* forfa part,cu,ă a fiinţei ,ui dorea săzăbovea " Fiecare unei oa^r " «» "™ ad care

res pinge

Dar degetuj i fl scos

134Hl si-a împins degetul pe pântecul ei care tremura, înconjurând

- masând bijuteriile din buricul ei de mai multe ori înainte de a continua inexorabil spre ţintă.

S-a oprit deasupra buclelor umede care îi protejau sexul şi mâna

- tremurat în timp ce el i-a prins privirea, împingându-şi degetul încet dar deliberat, în cea mai intimă parte a corpului ei. Şoldurile ei s-au ridicat în întâmpinarea lui şi ea a gemut şi a închis ochii.

Si asta a fost tot ce i-a trebuit.

Degetele şi mâinile i s-au răzvrătit, refuzând să-i mai asculte creierul; gura lui trădătoare s-a alăturat revoltei şi s-a grăbit să-şi revendice un sân. Limba, buzele şi dinţii se delectau cu corpul ei ca un personaj lacom din infernul lui Dante, în timp ce degetele lui mângâiau căldura mătăsoasă a interiorului ei, căutând singurul lucru care putea să-i astâmpere dorinţa.

Când a început să se deschidă, el a împins un deget înăuntrul ei pentru a împărtăşi plăcerea pe care şi-o dorea a fi una dezlănţuită. Ea s-a convulsionat în jurul lui şi el s-a mai înfiorat încă o dată înainte de a-i îndepărta şi mai mult coapsele, ghidându-se spre intrarea dinăuntrul corpului ei.

A intrat la fel de adânc, cu capul care-i zvâcnea, înainte de a se opri. Broboanele de sudoare apărute pe tâmpla lui i s-au prelins pe obraz în timp ce el se uita în ochii ei verzi întredeschişi. Autocontrolul lui s-a revoltat ca un câine nervos pe lesă. Odată ce a început să se mişte în interiorul ei, nu avea de gând să mai facă apel la fineţuri.

Ea i-a zâmbit leneş, şi-a ridicat şoldurile şi l-a primit înăuntru. *-Ah, Doamne!*

Cuvintele s-au rostogolit de parcă ar fi invocat mila cerească. Orice urmă de control a dispărut, şi cele mai bune intenţii ale sale odată cu ea. A posedat-o cu o sălbăticie de care ştia că se va ruşina mai târziu, dar acum nu-i păsa de asta. A penetrat-o de parcă asta ar fi putut stinge dorinţa pe care a aprins-o în el. De parcă şi-ar putea transforma obsesia în supunere. Privirea i s-a înnegrit, iar trupul i-a explodat. I-a zdrobit şoldurile cu o strânsoare care a ţinut-o nemişcată în timp ce el o umplea şi o revendica. *A mea.*

A răsuflat din greu şi s-a rostogolit, nevrând să o lovească. Picioarele ei s-au încurcat cu ale lui şi s-a întors odată cu el,
chicotind ca o fetişcană, când s-au *rostogolitp*$_{e\ 0pan}$. la nivelul şoldurilor, cu *feţele la câţiva centimetri unVd'^V* Adam s-a uitat la faţa ei *veselă şi roşie, iar ini*$_{ma\ n}$ ^ ^{e} ^ ritm asurzitor în *urechi.* ^{ea}

Ea l-a sărutat pe piept, şi-a închis *ochii şi* $_{s-a}$ cuibărit în *h* lui, fiind absolut inconştientă *de daunele pe care le* $_{prod}$*J*^ daunele pe care le producea încă. i-a strâns *şoldurile* $_{CUp}$j ^ *ei* subţiri, dar puternice şi a continuat să-l *distrugă.* ^ -A fost *delicios, Adam. Sunt foarte fericită că eşti atât* d$_{epri}$ ceput să oferi plăcere *femeilor.*

Nu i-a rămas altceva de făcut decât *să rămână mut la* reacţiap$_{e}$ care cuvintele ei i le-au *provocat în corp. A oftat din* nou.

-N-am mai avut orgasm până acum. *Ea s-a apropiat încet,* împingându-se *spre* pieptul *lui ca o pisică. Este mult* mai plăcut decât să te satisfaci singură.

Ultimele cuvinte au *fost estompate de* **un uriaş căscat. Adam** nu ar *fi* putut spune ce l-a *uimit mai mult -că o femeie de o* senzualitate atât de *evidentă ca* a ei nu a avut *parte de un orgasm* sau **modul** *franc în care* a *recunoscut că se* masturba. *Oricare ai fi* fost răspunsul, membru *lui s-a întărit din nou, încă îngropat* în interiorul ei. O parte *îndepărtată a creierului său i-a transmis* că nu era ceva **neobişnuit** pentru un om *de peste treizeci de ani.*

I-a îndepărtat câteva *bucle rebele arămii pentru a-i privi faţa. A* zâmbit somnoroasă, dar nu a *deschis ochii. Adam a simţit o* senzaţie teribilă de rigiditate, *de* data *aceasta în jurul inimii.*

Şi-a pus capul pe pernă şi l-a scuturat *dintr-o parte în alta.* Corpul lui era epuizat, dar mintea lui era *agitată datorită efectelor* acestei seri. Nu se va sătura să se *culce* cu ea mâine. *Nici poimâine.* Sau în viitorul apropiat.

Şi-a dus palma la ochi, încercând să-şi liniştească *haosul*

exactă, un contrapunct con-
se învârteau în mintea lui.
este amândoi şi să se culce,
n schimb, a lăsat căldura

n minfp 1

Undeva în cameră un ceas a bătut ora stant la furia, frustrarea şi confuzia care Nu-şi dorea decât să tragă păturile p< alături de această fiinţă atrăgătoare. I corpului şi a patului ei şi şi-a pus pe u$_{,Jlcrj\ naina}$
jos înainte să se întoarcă şi să o privească. Noua lui$^{arUnCată\ pe}$ întinsă deasupra aşternuturilor, goal? «• ■'----------■ ^{So}£^{l}e stăt^

împlându-l de dorinţă.

Trupul şi creierul său s-au angajat într-o scurtă luptă violentă şi $_{a}$ fost nevoie şi de ultima fărâmă de stăpânire de sine ca să nu se dezbrace de halat şi să se târască înapoi în pat lângă ea.

în schimb, a acoperit-o, a stins lumânările care încă ardeau si s-a întors în camera lui.

Adam zăcea în întuneric în patul său masiv şi îşi spunea că acesta este locul unde trebuie să fie. Partea lui raţională, o parte care părea să se

erodeze rapid, susţinea că sexul cu orice femeie - ca să nu mai vorbim de

una libertină şi plină de senzualitate precum soţia sa - genera o multitudine de senzaţii. Doar că trebuia să ţină contul de faptul că, cu cât experienţa era mai intensă din punct de vedere fizic, cu atât era mai important să păstreze distanţa corespunzătoare.

Acesta era răspunsul: distanţa. De asemenea, s-a întâmplat să fie singurul lucru pe care ea îl ceruse în cazul acestei căsătorii de convenienţă

.CapitofuilS

Mia s-a trezit în lumina soarelui de amiază care se revărsa patul ei. A ştiut, fără să mai fie nevoie să se uite în jur, singură. A ridicat păturile şi a aruncat o privire în jos spre corp^ ei. A lăsat aşternuturile să cadă înapoi şi a zâmbit la baldachinul albastru de damasc de deasupra patului ei. Era goală şi corpul i-o durea într-un mod plăcut, aşa că nu fusese doar un vis.

Nu a fost surprinsă să se trezească singură. Un om ca marchizul de Exley avea totul bine rânduit în privinţa acestor lucruri. Ceea ce o surprinsese fusese seara trecută. Nu atât partea în care au făcut dragoste, când el se comportase autoritar, dar generos, ci întreaga seară. Fusese o plăcere să-l observe interacţionând cu prietenii lui şi să joace cărţi cu el. Fusese... uman.

Dar, chiar şi în momentele de plăcere extremă din timpul nopţii trecute, ea simţise că încă era rezervat faţă de ea. Ca şi cum autocontrolul ar fi fost aproape parte integrantă din firea lui, încât nici în acele momente nu putea să scape de el. Mia a oftat. Ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru distanţa pe care a menţinut-o. La urma urmei, asta va face mult mai uşoară despărţirea de el.

Şi acela, şi-a amintit ea cu asprime, fusese motivul pentru care se căsătorise.

Amintiri din noaptea trecută - legate de ochii lui întunecati si de expresia lui aproape sălbatică din momentul culminant - au asaltat-o şi au stârnit-o. Mâna i-a alunecat între picioare. îl dorea din nou - acum. Era... frustrant. Ea şi-a îndepărtat brusc mâna de pe sexul care pulsa sâcâietor şi s-a ridicat.

Ce era în neregulă cu ea? O tăvăleală cu un iubit decent - h" superb, de fapt - şi deja era prinsă în mrejele *lui Ce o -' ^* spună după ce se va culca din nou cu el? Ar pune în **DP**H , nurile ei de evadare? P Co *'P*[a] ~S_a încruntat. Noaptea trecută nu fusese despre dragoste, ci despre afaceri. Ei bine, şi poate despre un pic de dorinţă. Marchizul voia un moştenitor şi îşi luase măsuri pentru a obţine ceea ce dorea. Faptul că el făcuse în aşa fel încât afacerea să fie mai degrabă o plăcere nu schimba cu nimic adevărul. El nu-şi dorea o soţie sau o iubită sau o prietenă. îşi dorea un copil. Era o iapă de prăsilă şi era de datoria ei să dea naştere unui copil. Punct. A venit la ea, a prestat serviciul pe care l-au stabilit şi a plecat cât mai curând posibil. Ea ar face bine să ţină cont de asta. Doar pentru că era tandru în pat, nu însemna că era un tip tandru în general, îşi dorea să îşi atingă scopul pentru care se căsătorise, la fel cum va face şi ea atunci când o va duce la moşia lui.

Cele câteva ore în care reuşise să doarmă fuseseră umbrite de imagini cu noua sa soţie.

Nici una dintre imagini nu fusese vreuna care să-i inducă un somn liniştit şi Adam s-a trezit nervos, dar hotărât. S-a gândit la cât de aproape a fost să se comporte ca un licean îndrăgostit şi

să doarmă în patul soţiei sale şi s-a cutremurat. Ei bine, creierul i s-a cutremurat, dar membrul lui perfid i-a transmis că, dacă s-ar fi trezit în patul soţiei sale, ar fi avut parte de o experienţă mult mai plină de satisfacţii decât dacă ar fi dormit singur.

Abia şi-au petrecut puţin timp împreună, că ea deja i-a dat peste cap liniştea sufletească pe care cu greu şi-o câştigase şi a generat haos în mintea lui. Cine ştie ce s-ar întâmpla dacă el ar da frâu liber dorinţei sale obsesive şi s-ar bucura de compania ei pe cât de mult şi-ar fi dorit? De un lucru era sigur: soluţia era impunerea unui autocontrol ferm.

în acest scop, şi-a început dimineaţa cu o baie îngheţată. Odată ce a reuşit să-şi domolească excitarea persistentă, a trimis vorbă să-i fie înşeuată cea mai recentă achiziţie din grajdul lui. Phoebe era o iapă de un gri-argintiu neobişnuit, cu pete albe interesante împrăştiate peste greabăn şi pe coaste. Era pe cât de iute, pe atât de frumoasă şi a fost compania perfectă pentru o plimbare în dimineaţa cu lumină vineţie.

Parcul era aproape pustiu şi Adam călărea ca un demon. Iapa era Plină de tot atâta exces de energie şi tensiune ca şi stăpânul ei, iar Adam s-a întors la Exley House la fel de transpirat ca şi animalul.

9Din nefericire, el era încă plin de energie mentală ■ modul sălbatic în care îşi agresase corpul.

A luat un mic dejun rapid, în timp ce purta încă în • călărie în picioare, dând pe gât o ceaşcă de cafea şi încă un ibric în camera lui, în eventualitatea în care n■and s-ar fi dovedit a fi la fel de matinală ca în ultima dimineaţă î ^ 1-a surprins în sala de mic dejun.

După o altă baie - de data aceasta mai puţin rece decât a petrecut câteva ore în *biroul* său, uitându-se la ultimele f de armata de muncitori pe care o angajase pentru a repa clădire masivă şi grotească de pe *Tavistock Street din* Ştrand. Adam câştigase clădirea de *la* un om care avusese mai mult noroc făcând bani din speculaţii financiare decât pariindu-i *la masa de joc*.

Pe baza celui mai recent raport al arhitectului care supraveghea lucrarea, clădirea ar trebui să fie gata pentru a fi preluată de noii săi chiriaşi înainte de *sfârşitul* anului. După o scurtă întâlnire cu Hill, în care au pus la punct planurile sale *de a se* muta la Exham, Adam a ordonat să i se *pregătească faetonul* şi a plecat să investigheze personal lucrările de renovare. A *pierdut o* oră examinând un acoperiş de plumb crăpat şi *nişte* jgheaburi ruginite înainte de a ajunge *la* club.

La White s, a verificat registrele de pariuri şi nu a regăsit nicăieri numele soţiei sale. A zâmbit. Mia nu mai reprezenta un subiect de interes pentru nimeni. Cel puţin pentru nici un bărbat care şi-ar fi dorit să mai trăiască.

Tocmai a terminat de citit câteva ziare recente si se gândea *să-l* caute pe Danforth când acesta şi-a făcut apariţia.' Adam şi-a lăsat deoparte ziarul.

-Bună, bătrâne. Danforth i-a făcu semn •] ɪ - • . unui iacheu înainte *de* a se lăsa cu zgomot pe un scaun. Coniac si *rafa* * î

Adam a ridicat o sprânceană. îmbraci , ^^ * aleasă cu grijă, indicând că vzleJ^T ^ '^^

a ieşi în lume, dar ochii lui erau roşii şi umezi.

-Ai chefuit cam mult, Danforth?

A mormăit.

-Am ieşit aseară după piesa de teatru. -O? Şi cum a fost?pin nou a mormăit. Chelnerul a sosit cu băuturile comandate, iar el a luat paharul cu o mână tremurândă, l-a dat peste cap, a [1] uierat printre dinţi şi s-a încruntat.

_ Surorile mele m-au informat în această dimineaţă că trebuie să închei un contract prin care mă oblig să plătesc toate costurile pentru reparaţii şi asigurarea pentru casa pe care am închiriat-o. -Arăţi ca naiba, Danforth. Te-aş sfătui să ţii cont de părerea lor. -Dar când ai ascultat *tu* vreodată de o femeie, Exley? l-a întrebat Danforth, cu o expresie neobişnuită pe chip.

Adam a ignorat întrebarea şi a condus discuţia în zone mai sigure. S-au contrat cu privire la ultima bătălie din Războiul peninsular, bătălia de la Fuentes de Onoro, care era încă un subiect aprins, chiar dacă trecuseră deja câteva luni de la eveniment.

Adam făcuse tot posibilul să-i tempereze dorinţa tânărului de a se înrola şi de a-şi face datoria faţă de ţară.

-Trebuie să rămâi în viaţă şi să asiguri continuitatea ducatului, Danforth. Eşti singurul care le poate oferi atât protecţie, cât şi confort material Octaviei şi Liviei.

Prietenul său s-a înroşit auzind dojana blândă pe care a primit-o. -Da, da, ştiu. Ar fi o prostie şi o cruzime să le pun în pericol viitorul, dar...

Adam s-a ridicat în picioare, sătul de un subiect care nu-i făcea bine tânărului său prieten.

-Vii cu mine la o sesiune de antrenament la Beauleaux? Danforth s-a încruntat la el, conştient că era manipulat în mod brutal.

- Haide, va fi aproape la fel de distractiv să încerci să mă ucizi, aşa cum i-ai ucide şi pe francezi.

- Mult mai distractiv, a mormăit Danforth.

Beauleaux deţinea un club de scrimă de elită în care Adam petrecea câteva zile pe săptămână.

Danforth nu era membru al clubului elitist, pentru simplul fapt că nu-şi putea permite.

Adam era unul dintre cei mai importanţi clienţi ai lui Jean Beauleaux si îl aducea pe tânăr cu el ori de câte ori putea, contribuind în secret la obţinerea statutului de membru pentru Danforth, fără ca viconteie orgolios, dar care nu dispunea de prea multe resurse financiare, să ştie.

Adam si-a început sesiunea programând un antre$_{na}$ însuşi marele Beauleaux. **Era** mult mai bine să-şi chel$_{t}$!N narte din energie pe un adversar de calibrul lui, $_{inainte}$ [3s]câ$_{0}$ lupta cu entuziastul, dar mai puţin priceputul Danforth. *[3 Se]

Adam şi Beauleaux s-au antrenat cu intensitate timp d$_{epe}$ o oră Un public restrâns format din membrii obişnuiţi ai lui s-a adunat în galeriile care înconjurau ringul pentru a-i $_{privl}$" Adam şi-a dat seama doar văzând zâmbetul plin de satisfac^, lui Beauleaux de la sfârşitul luptei extenuante că, pentru el/$_{Ceea}$ re conta era mai degrabă mulţimea care privea, decât sportul $_{in}$ sine Adam a bănuit că francezul, care era priceput la afaceri, l-$_{a}$ lăsat să-i aplice câteva tuşe doar pentru a-l ambiţiona să revină, atrăgând în felul acesta şi mai multă clientelă.

- Doamne Exley. Danforth a clătinat din cap in timp ce se apropia Nu te-ai săturat să iei bătaie? Eşti sigur că mai vrei? " S-a retras şi a lovit aerul de câteva ori, parcă pentru a-l convinge pe Adam de intenţia vorbelor sale. Adam abia şi-a înăbuşit un zâmbet, în timp ce îl privea pe Danforth luptându-se cu duşmanul imaginar.

-Asigură-te că masca ta este bine închisă, *l-a* avertizat pe tânăr, trecându-şi sabia în mâna stângă. Danforth a lăsat braţul.

-Asta e bine! De fapt, e extraordinar de bine. Faţa lui, de obicei blândă, avea acum o expresie încăpăţânată. Eşti sigur *că* vrei sâ foloseşti mâna stângă? Poate te-ai simţi mai confortabil dacă ţi-ai folosi unul dintre picioare? Adam şi-a închis masca pentru a-şi ascunde un zâmbet. - Haide, să începem, că pierdem timpul. Cei doi prieteni erau de fapt bine echilibraţi când Adam îşi folosea mâna stângă. Danforth a fost capabil să reuşească mai multe tuşe, chiar şi fără complicitatea lui Adam. După a cincea şi cea mai dureroasă tuşă, chiar şi Adam socotea că era prea mult.

-Ha! a strigat triumfător Danforth. Fără îndoială că te vei întoarce în braţele soţiei tale ca să-ţi lingi rănile.

La spusele prietenului său, Adam s-a bucurat că încă mai purta masca. Senzaţiile care i s-au răspândit prin trup, doar **gândindu** se la Mia, aproape că l-au pus în genunchi. Timp de două ore r să nu se mai gândească la ea, iar acum avea din nou parte de *chi*

Si-a înăbuşit un hohot de râs. Poate că ar putea sta la Beauleaux de dimineaţă până seara, antrenându-se până când avea să fie în stare să meargă acasă la o femeie a cărei singură condiţie când acceptase să se căsătorească cu el fusese să o lase liberă.

-Zic, bătrâne, eşti bine?

Adam si-a dat seama că stătea în picioare şi se uita în gol. Şi-a scos masca, şi-a trecut braţul peste fruntea umedă şi s-a uitat la bărbatul mai tânăr.

-începi astăzi renovarea sau ţi-ar plăcea să mergi cu mine să mâncăm ceva la cină şi să ne distrăm puţin?CapitoCuCl6

Hoarde de slujitori bătătoreau holul care despărţea oarae uc ---------- . , „ . ' "cri

soţiei lui Adam când el s-a întors acasa dupa singura noap$_{te\ în}$ care nu câstigase la jocul de cărţi. Danforth avusese parte d$_{e\ 0}$ grămadă de câştiguri, iar Adam decisese în cele din urmă că $_{era}$ mai bine să meargă acasă şi să-şi înece amarul.

Abia a trecut de miezul nopţii şi o astfel de activitate efervescentă părea... neobişnuită. Sayer l-a întâmpinat pe Adam la uşă şi, fără a spune un cuvânt, i-a întins o bucată de hârtie.

-Ce este asta?

Adam s-a uitat la plicul mic, pe care nu scria nimic.

Sayer i-a întins o pereche de ochelari, fără a mai fi nevoie ca el să-i ceară asta.

-Este de la Lady Exley. Soţia dumneavoastră, milord, a adăugat el când Adam nu a răspuns.

Adam s-a încruntat şi a smuls ochelarii din mâna servitorului său.

-Mulţumesc, Sayer, ştiu cine este soţia mea.

A desfăcut plicul şi a scos singura bucată de hârtie aflat în interiorul acestuia.

Milord Exley,

^u respect, ^ "" ^1Cmc P^{ivat} pentru două persoane, în camerele mele.

Soţia ta.

Adam şi-a scos ochelarii şi $_{s"a\ uÌtat}$, examina cu atenţie piciorul. " $^{3\ Sa}$V^{e}r, dar valetul lui î

- Chiar *acum?* -Aşa cred, domnule.

camere],

le

- Iubirepericufoasâ -

-Crezi că ar prefera să merg așa cum su$_n$, schimb într-o ținută adecvată și să mă bârbij^ **bui să mă 144întrebarea era doar pe jumătate plină de sarcasm.

_Nu aș putea să vă spun nimic în privința asta, milord, dar v-am așteptat cu apă fierbinte.

Adam a oftat și i-a înmânat lui Sayer ochelarii și invitația.

-Ce se poartă de obicei la un picnic, Sayer?

-Mă tem că asta depășește experiența mea, domnule.

Adam a pufnit.

-La ce te pricepi, Sayer?

-Nu eu trebuie să decid asta, stăpâne.

Proaspăt bărbierit și purtând papuci, un banian de mătase gri și o cămașă de noapte - pentru prima dată de ani de zile -, a intrat în camera soției sale. Era înconjurată de servitori zgomotoși și activi si era îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoare verde-închis, care îi învelea corpul minunat ca și cum ar fi fost o a doua piele.

Adam s-a uitat la slujitorii care roiau, încruntându-se când l-a văzut pe uriașul blond.

Ochii Miei au sclipit trecând de la el la lacheu.

- Puteți să plecați acum.

A făcut un gest spre ușă cu ambele mâini prin care i-a concediat, iar servitorii, bărbați și femei, s-au grăbit să iasă din cameră.

Mormane de perne erau împrăștiate în fața șemineului - în care era un foc care ardea cu intensitate. O măsuță de cafea era plină cu vârf de mâncare.

-Ai fost cam ocupată, a remarcat el.

A venit spre el cu grația ei obișnuită și l-a luat de mână.

-îți mulțumesc că ai venit, a spus ea, cu toată seriozitatea, tră- gându-l spre teancul de perne.

Adam a făcut semn spre foc cu mâna liberă.

-Ți-e frig?

-Mereu. Ea s-a încruntat. E prea cald? Stai confortabil? Ar trebui... -Sunt bine.

S-a lăsat cu grație în mijlocul mormanului de perne, trăgându-l jos lângă ea. Adam a aruncat o privire spre podea și s-a strâmbat.

-Te rog! Ea i-a aruncat o privire pe care nu o putea numi decât »privirea irezistibilă de pisicuță".

Adam a mormăit și s-a lăsat cu grijă pe o pernă mare.

-Foarte bine, dar voi rămâne aici pe capul tău, dacă nu mă pot ridica

- Mineiva Spencer >.

din nou.S-a întors spre masă. -Vin, milord?

Adam a făcut o pauză pentru a fixa câteva dintre mari între spatele lui şi un scaun din apropiere. -Te rog.

Orice s-ar întâmpla, ar putea avea nevoie de ceva întăriri *a* pahare şi i-a întins unul.

-Ti-e foame? a făcut ea semn către masa întinsă. Lui Adam nu-i era, dar i s-a părut că ea se străduise naiba avea de gând femeia aceasta? A stat departe de pr. casă toată ziua, gândindu-se să-i facă pe plac cu absenţa l acum avea parte de toate astea? A oftat. -Poate nişte pâine şi brânză.

Si-a sorbit vinul în timp ce ea a umplut o farfurie mică şi j. adus-o, reuşind cumva să-i arate graţios genunchii.

Preocupată, a început să-şi aranjeze propria grămadă de perne până când s-a declarat mulţumită şi apoi a întins mâna şi i-a luat piciorul. I-a scos mai întâi un papuc şi apoi pe celălalt, cu sprâncenele ridicate *provocator. Ea* a făcut un semn către scaunul de care se sprijinea.

-în palat stăteam rar pe scaune şi niciodată pe unul atât de incomod. S-a aşezat, cu picioarele încrucişate sub ea. Ultima dată când Adam şi-a amintit că a mai şezut într-o *astfel de* poziţie, fusese pe când era un *copilaş. La cei treizeci şi şapte de ani ai* lui, se îndoia că ar mai *fi* fost în stare.

A sorbit din vin şi a aşteptat. Aceasta era scenografia ei; *el* a lăsat-o să regizeze spectacolul.

-Mi-a plăcut foarte mult seara de ieri, compania în care m-am aflat, mai mult decât piesa în sine. Singura parte care nu mi-a făcut plăcere a fost când mi-am dat seama că toţi *ceilalţi* ştiau mult mai multe despre tine decât mine.

Fruntea ei s-a încreţit.'Ştiu la ce te gândeşti. Te rog, nu mai fi atât de impasibil Cred că este corect cum m-am exprimat? Ea i-a aruncat o privire întrebătoare.

-Impasibil este un mod corect de a te exnrima

-îh! a dat ea din cap ofensată.

-Şi acesta este cu siguranţă un alt mod de a exDr" nu ştiu ce.

< a ceva, deşi

--------*Iubire periculoasă* -—--------

Adam a luat o bucată de brânză.Mia s-a încruntat, în mod clar nedorind să fie deturnată de la discursul ei.

-Nu vreau să par o proastă, neştiind ceva ce toţi ceilalţi ştiu.

El a luat o înghiţitură mare de vin, întrebându-se ce credea ea că *ştie toată lumea.*

-Sper că nu ai de gând să bei prea mult şi să îţi pierzi controlul? Ea şi-a arcuit una dintre sprâncenele roşcate, dar ochii ei verzi scânteiau de umor. Nu că nu m-am bucurat de timpul petrecut cu tine prima dată.

A lăsat ochii în jos şi s-a jucat cu colţul unei perne de catifea albastră ca gheaţa.

-Care primă dată?

Un zâmbet scurt şi viclean i s-a răspândit pe faţă.

-Milady?

El a folosit un ton care obţinea de obicei rezultate instantanee atât de la cei care îl cunoşteau, cât şi de la cei pe care nu-i cunoştea. A înţeles, după zâmbetul ei larg, că noua lui soţie nu făcea parte din nici unul dintre aceste grupuri.

-îţi propun un târg.

-Un târg? a repetat Adam îngrijorat.

-Ţi-e teamă să te târguieşti cu mine?

S-a holbat la ea.

Ea şi-a încrucişat braţele şi i-a susţinut privirea.

Adam şi-a ridicat ochii spre tavan.

-Bine. Un târg.

I-a aruncat un zâmbet care i-a dat de înţeles că, în mintea ei, nu s-a îndoit nici o clipă de faptul că Adam va ceda. Adam tocmai fusese manipulat, iar sentimentul neobişnuit nu era unul de care să fie mulţumit.

-Negocierea este filosofia de viaţă a celor din Oran. Vom negocia întrebări pentru răspunsuri. Tu îmi vei spune ce vreau eu să Ştiu şi eu îţi voi spune ce ţi-am făcut în noaptea nunţii noastre. Sau poate că preferi să-ţi arăt?

Ochii ei verzi ardeau mocnit. Adam a ignorat încercarea ei de a-l distrage, chiar dacă mădularul lui a reacţionat. A ridicat plictisit din umeri.

-Voi răspunde la una dintre

Mmem Spencer

întrebările tale, în schimbul a trei

dintre ale mele.

-Trei pentru două. -Două pentru trei. -O negociere echitabilă. A oftat şi a dat ochii peste cap. -Bine, o negociere echitabilă. După zâmbetul ei triumfător, Adam şi-a dat seama că de acord cu două pentru trei. Cochetă.

-Să scuipăm în mâini şi să batem palma? Adam s-a strâmbat.

- Ce sugestie revoltătoare! Acesta este un alt obicei din p]atuJ sultanului?

-Nu, aşa făceam eu şi Cian pentru a încheia un târg când eram copii.

-N-o să fie nevoie să scuipi. Te cred pe cuvânt. I-a întins paharul. Ea i-a aruncă o privire sceptică *şi s-a încruntat. Nu te* supăra - nu-mi voi pierde din nou *cunoştinţa. Deşi mi se* pare că ai fiin stare să te distrezi şi în această *situaţie.*

în loc să-i răspundă, ea s-a *lăsat pe* spate şi *l-a supus* unei examinări amănunţite în timp *ce-şi* pregătea *atacul. Ochii ei* străIucitori promiteau planuri *inteligente şi viclene şi el şi-a* înăbuşit un geamăt. De ce fusese de *acord* cu *aşa ceva? Ca* de obicei, ea a *ales* neprevăzutul.

-Am auzit, de două ori până acum, că *eşti foarte* priceput la mânuirea săbiei. Aş vrea să te privesc.

A luat o înghiţitură de vin pentru *a-şi* ascunde surpriza - şi plăcerea. Cărui bărbat nu-i făcea plăcere să aibă *parte de* admiraţie feminină?

-Asta nu era o întrebare, a subliniat *el.* Ea i-a aruncat aceeaşi privire din noaptea balului ei, când el a menţionat faimosul dans. El a decis că va denumi această privire, „privirea provocatoare a pisicuţei".

-Foarte bine. A ridicat o mână în semn că provoc la duel, Lady Exley?

Ea a râs, cu ochii scânteietori, iar el s-a simţit c primit o lovitură în piept. Dar într-un mod plăcut / ^ ^ Era jalnic, atât de jalnic. ' *^ristoase.*

încă chicotind, ea a clătinat din cap.

Cl Nu va fi necesar. Aş putea doar să te văd cu partenerul tău de ntrenament? Cred că acesta este termenul - partener?
Ochii ei i-au învăluit trupul într-un mod care l-au făcut să se îndească la alte forme de luptă. El s-a mutat pe pernă. -Vrei să mă vezi antrenându-mă? Ha a dat din cap.
- Nu poţi să mergi la Beauleaux... -Ce este Beauleaux? -Este locul unde mă antrenez. -De ce nu pot merge acolo? -Nu este posibil, de aceea.
Adam s-a pregătit să aibă o discuţie în contradictoriu, dar ea l-a surprins din nou.
-Atunci o să te antrenezi aici, a spus ea, alegându-şi cu înţelepciune bătăliile.

Ca fiică a ducelui de Carlisle, un om cu nişte reguli fixe despre „ce trebuie să faci şi ce nu ai voie să faci", cunoştea deja că era inutil să se certe.
-De ce este atât de important să mă vezi cum mă antrenez? -Este una dintre întrebările tale, milord? Adam a râs şi el, la rândul lui.

-Nu contează, voi răspunde gratuit. De ce este ciudat că aş vrea să mă uit la soţul meu făcând ceva la care excelează şi care îi place?

Stomacul lui Adam s-a încordat la cuvântul *soţ*. De ce pierdeau timp preţios discutând? El ar fi vrut să o întindă peste pernele alea nenorocite, să-i dea jos rochia şi... -Ei bine, milord?

S-a uitat la el cu privirea aceea de cunoscătoare, care a topit armura lui de plictis şi detaşare.

-Ce activităţi îţi plac? a întrebat în cele din urmă. -Aceasta este una dintre întrebările tale? -Eşti sigură că ai putea răspunde gratuit la o întrebare atât de simplă?

-Poate mai târziu. Ea şi-a încrucişat braţele. Nu mi-ai dat încă un răspuns.

- Foarte bine, îl voi ruga pe Beauleaux să trimită pe cineva şi îţi vom oferi un meci demonstrativ. -Când?u;ne? Sau ar trebui să trimit după el chiar acunP -Mâin6ı n estefoartebine.

AdamTa ^axat, lăsându-se pe pernă. Dar micuţa n^ toare nu

terminᴖeᴖsᶜJre jocurile tale de noroc şi despre nume,

roasele proprietar P ^^ ^ a închis_Q ^ ^

Adam a rămas j ^ surprindă atât targ?

fost ultima oara cand a re q ^ ^ ^

era un sennment ^J

- cuvintele, de parcă le-ar fi

nu sunt potrivite pentru tine, draga mea.

-îţi place să le foloseşti, milord.

-Da, ei bine, eu sunt bărbat, aşa că am

I-a aruncat un zâmbet scurt, fără urmă de amuzament.

Privire din ochii ei nu mai era jucăuşă. Ah, *pisicuta are gheare*.

-Cuvintele tale exclusiv *bărbăteşti* înseamnă că nu-mi vei ra punde la întrebarea mea?

Temperatura din cameră scăzuse brusc, în ciuda focului put(nic din şemineu. Adam şi-a dat seama că îi plăcea mai mult pisicuţa moale şi blândă.

-Suntbucuros să îţi răspund la întrebare. Am achiziţionat n multe ferme mici. Una în Sussex, una în Lincolnshire si una tocr înYorkshire. în prezent, sunt date în arendă si activitatea se de Wfărâ prea multă supraveghere. Există două conace baroni; presupun că le-am putea denumi astfpl TT™,1 ţ„ n u • - pe termen lung. Celălalt, cel din ^l ị' nelocuită şi nelocuibilă în prezent DouT ° ^ ^ cu toate cele necesare, toate destul de d ^ ^ ~ mo?U echip încă ocupate de membri ai familiei mei ?arteiîn nºrd. Două s proprietate. A treia este în curs de renov^ ^^ cºntractelo: mai multe clădiri în oraş, dintre care ^^ în Bright noua ¿intre ele este pe punctul de a si cea , A numărat în minte, să vadă dacă i ^ ^^ -În ce scop renovezi aceste clădiri? ^ CCVa-

-Este a treia întrebare?Ea a dat ochii peste cap şi a scos sunetul şuierător cu care el începuse să se obişnuiască şi pe care-l scotea ori de câte ori se enerva. Adam aproape a rânjit. -Ce ţie nu-ţi place... S-a uitat la masa plină cu mâncare.

- Ce nu-mi place?

-Ce *ţie nu-ţi place, altuia nu-i face*. înseamnă că unei persoane nu îi este permis să facă un lucru dacă o altă persoană a făcut deja acel lucru. Ea a zâmbit. -Ei bine, la naiba!

Adam şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

- *Touché*.

Tocmai era pe punctul să mai ia o înghiţitură de vin când a observat-o că îl privea fix. A coborât paharul.

-Nu-ţi face griji, am promis că nu mă voi îmbăta. -Nu, nu este vorba despre asta. Este... A ridicat o sprânceană. -Da?

-îmi face plăcere să te văd râzând. Este... o raritate. S-a încruntat şi s-a uitat în pahar în timp ce învârtea conţinutul acestuia. Era oare un ticălos chiar atât sinistru şi de mizerabil?

-A treia mea întrebare, a spus ea, întrerupându-i gândurile. Ce ai de gând să faci cu cele două clădiri pe care le restaurezi?

Atins, lovit, terminat. Adam era aproape insultat de lipsa ei de interes faţă de reputaţia lui periculoasă. Poate că un bărbat cu două soţii moarte nu însemna nimic în comparaţie cu cei şaptesprezece ani petrecuţi în harem? Dar de ce-i păsa ce făcea el cu proprietăţile? Şi cum naiba de a reuşit să-şi dea seama care erau subiectele pe care el prefera să nu le discute? -Milord?

-Nu cred că ai nevoie de un răspuns la întrebarea ta. Nu pot decât să presupun că fie Livia, fie Octavia ţi-au scăpat deja câteva detalii?

S-a lăsat pe spate printre perne, cu o expresie la fel de inocentă ca a unui copil.

-Este una dintre întrebările tale, domnule? Adam a avut sentimentul că tocmai fusese manipulat de un expert.Capitolul

Mia a putut să-şi dea seama, după privirea Jui Încruntată distantului, trufaşului şi dispreţuitorului lord Exley nu_ipă£ să-şi facă cunoscute actele sale de caritate. De ce i-ar fi ruźine £ faptul că le oferă o casă femeilor şi copiilor săraci? Şi-a amintit Un detaliu pe care Livia i-l spusese în discuţia lor de la teatru.

-Din nu se ştie ce motiv, draga mea Mia, Adam insistă să promoveze imaginea de om dur, rece, căruia nu-i pasă de nimeni altcineva în afara propriei sale persoane.

Mia avusese mai multe idei legate *de* motivul pentru care el ţinuse cu tot dinadinsul să îşi *conserve o astfel de* reputaţie. Acum trebuise doar să sape *cu* dalta şi să-şi croiască drum prin zidul gros de gheaţă din jurul lui pentru a *afla* adevărul.

-Este rândul tău să pui întrebări, milord.

S-a aşezat confortabil printre perne şi a luat o înghiţitură de vin.

-De ce te certai cu Ramsay în ziua nunţii noastre? a întrebat el, dovedind că şi el ar putea, de asemenea, să pună întrebări care s-o tulbure.

Mia a rezistat dorinţei de a şuiera.

-Discutam doar despre situaţia din Mediterana. Poate fi extrem de pasional când vine vorba de probleme politice.

Ea şi-a spus că răspunsul nu era în t f **alitate o mincIuna. La urma urmei, Jibnl *făcea* parte din Ht-I.-.«^ l-**

-CedudatIMis-apâLc/tuetr'' 'Că, Oro$eaţâevidenţsar„cepuţst e,r0n să-i *facă* asta? ndlcă Pe gât. Cum a putut

Soţul ei i-a privit faţa roşie cu impasibil* doar a făcut-o să se înroşească şim. ·· Latea ului obişnuită, care

I I ' ' Tal tarp Q « ' paharul gol pe masă. întors şi şi-a pus

-Spune-mi ce s-a întâmplat noaptea tr noastre. rec ută - noaptea nunţii

Nu a mai pierdut vremea întrebându-se de ce a preferat să lase fără răspuns cealaltă întrebare.

-Este mai uşor să-ţi arăt, milord. Vino în pat.

Buzele i s-au răsucit, dar s-a ridicat în picioare cu o mişcare atletică şi uşoară, în ciuda a ceea ce susţinuse mai devreme. Apoi a ajutat-o şi pe ea să se ridice şi Mia l-a condus spre pat.

Ea a tras de cordonul de la halatul lui şi apoi s-a încruntat. Purta o cămaşă de noapte.

S-a uitat în jos la ea.

-Să înţeleg că tu m-ai dezbrăcat noaptea trecută?

-Nu, Sayer a făcut asta pentru mine.

Ea i-a dat jos halatul de pe umeri, dezbrăcându-l încet, ca pe o statuie. A aruncat frumosul halat de mătase pe spătarul unui scaun din apropiere şi s-a retras pentru a-i examina ţinuta de dormit. Ca toate hainele lui, cămaşa era una senzaţională. Era desigur o cămaşă de vară, uşoară şi moale. Soţul ei era o persoană senzuală. Mai era, de asemenea, destul de excitat. Ea a studiat conturul ispititor al erecţiei sale prin ţesătură atât de fină, încât se vedeau chiar şi cele mai fine detalii.

Şi-a smuls privirea din acel loc şi i-a întâlnit ochii, simţind cum o furnică tot corpul când a văzut dorinţa neostoită din ochii lui. Când ea a întins mâna spre cămaşa de noapte, el a apucat-o de încheieturi, încătuşând-o cu mâinile lui.

-Te joci cu mine, milady? Pieptul lui se zbătea. Probabil că iar te comporţi ca o păcătoasă?

Rostirea acestui simplu cuvânt i-a reaprins imaginea vie a nopţii anterioare, a modului lui neobosit, chinuitor, minunat de a face dragoste.

-Nu, Adam.

Respiraţia lui s-a înteţit şi mai mult când şi-a auzit numele rostit de ea. L-a stârnit. Şi a stârnit-o să i-l spună. El i-a eliberat încheieturile, iar ea i-a ridicat cămaşa. A ridicat braţele să o ajute, dar era prea scundă pentru a i-o putea scoate peste cap.

-Milord.

Cuvântul plutea între ei doi. -Da?

-Trebuie să-l chem pe Sayer

?dat şi ea i-a scos cămaşa. Acum mai era doar un singur Ochii lui erau pe jumătate închişi în timp ce o privea cumfl ^ei

Mia a simţit o dorinţă copleşitoare de a-l mușca, de a se j din el, de parcă ar fi fost o delicatesă rară şi gustoasă, caren^ găsită doar într-o anume perioadă a sezonului. în schimb, a ^ fi mâna şi şi-a aşezat palmele pe pieptul lui, trecându-şi unghiile p^ protuberanţele musculare ale trunchiului său, în timp ce îl m^ spre pat. Când şoldurile lui au atins salteaua, ea şi-a ridicat fustele până la şolduri şi s-a aşezat călare pe el. A rămas nemişcat sub ea, erecţia lui pulsând la marginea despicăturii ei sensibile, umflate. '

-Acum, pot începe, a spus ea.

-Dumnezeule. Vrei să-mi spui că abia acum începi?

A închis ochii şi şi-a lăsat capul pe spate pe pat.

Mia a râs şi a luat uleiul de pe noptieră. Ea a aruncat câţiva stropi din lichidul rece pe pieptul lui gol.

A gâfâit şi şi-a ridicat privirea spre ea cu privirea fierbinte şi ofensată.

-Asta nu mi-a plăcut.

-îhâm, a acceptat ea absentă, întinzând uleiul peste pieptul lui, ca pe o pânză pregătită pentru vopsea.

Pielea lui albă şi rece s-a înfierbântat rapid sub degetele ei, iar erecţia lui a avut parte de o frecare atât de bine-venită în timp ce ea i-a masat, mângâiat şi frământat muşchii superbi ai trunchiului.

- Focurile iadului, a murmurat el, muşchii tresărindu-i sub degetele ei abile. Am dormit când ai făcut asta? a deschis un ochi, ca o firidă argintie.

-Ei bine, de fapt nu am ajuns atât de departe, a mărturisit ea.

- Da, bine, mă bucur... A scos un geamăt gutural în timp ce ea i-a masat un punct tensionat, situat între umeri. Dumnezeu *le! El* s-a cutremurat în timp ce ea îl masa pe lUngimea muschiJor unuia dintre braţe. Cum ai invaţat să faci asta?

- Făceam practică una pe alta în harem.

Reacţia resimţită de întreg corpul lui la auzul r^ nu a fost atât de amuzantă. ^entanului ei

-Vom vorbi mai multe despre asta mai târziu, a m De fapt, când voi fi în stare să vorbesc. r*nurat el.

-Mă tem că nu mai ai întrebări, milord.

î si ea a ras, masan-

El a mormăit ceva despre o *scorpie duplicitară* şi € du-i braţele de la umeri până la mâini, provocând şi mai multe gemete de plăcere, înainte să se retragă. " _ 5unt moale ca o cârpă umedă.

_Nu în totalitate, a spus ea. Am terminat cu partea din faţă. Acum, trebuie să te întorci cu spatele.

-0, trebuie să fac asta? a întrebat el, deschizând ochii şi punân- du-si mâinile la ceafă, gestul făcând ca muşchii pieptului şi braţelor sale să se contracte şi să se mişte într-o manieră fascinantă. A privit-o cum îl admira ostentativ, cu un zâmbet arogant pe chip, şi şi-a împins şoldurile înspre ea pentru a-i indica unde îi erau gândurile.

-Dar nu am terminat, a protestat ea.

El a început să se ridice, fără să o scape din ochi.

-0 să termin eu în locul tău.

înainte ca ea să poată protesta, mâinile lui au prins-o şi au răs- turnat-o pe spate. Ea şi-a ridicat privirea spre faţa lui triumfătoare aflată deasupra ei, membrul său, la fel de triumfător, lipindu-se de abdomenul ei, tare şi fierbinte prin ţesătura rochiei.

A privit mătasea verde.

L

-Hm, ce fel de tortură diabolică ai pregătit pentru mine în seara asta?
A mijit privirea la mulţimea de nasturi minusculi care coborau pe partea din faţă a rochiei ei.
-La naiba!
Ea a întins mâna să-l ajute, dar el i-a dat-o deoparte. -Nu.
în ciuda protestelor, degetele lui au desfăcut rapid nu numai nasturii, ci şi mai multe cleme şi cordoane.
El i-a desfăcut rochia, iar ochii i s-au aprins de dorinţă. -Mmm.
A atins-o cu o delicateţe înnebunitoare, fără să se apropie de sfârcurile dureroase, degetele lui diabolice încercuindu-i formele prin bariera subţire de mătase a cămăşii ei de noapte, până când a fost gata să explodeze.

-Adam, a spus ea printre dinţi, în timp ce mâna lui dreaptă i-a cuprins cu blândeţe sânul. -Da?El i-a dat drumul şi s-a uitat la ea cu o privire inocentă toare Ea l-a privit în ochi, impulsurile dureroase care y J' coapsele ei făcând ca toată situaţia să nu fie una prea -Eşti nerăbdătoare? U.
-Da, s-a strâmbat ea.
Să văd ce pot face în legătură cu asta. în loc să intre în ea, s-a îndepărtat şi s-a pus înapoi în pat f să o scape din priviri, în timp ce i-a desfăcut genunchii. ' ra Mia s-a hotărât să ţipe dacă o va mai chinui chiar şi 0 Secundj
m Debarcă i-ar fi *citit* gândurile, i-a *oferit unul* dintre zâmbetele lui rare şi i-a ridicat poalele cămăşii în *jurul* taliei. S-a uitat la ea.
- Fără *chiloţi.* Cât de perspicace eşti! Sau ţi-am spus care sunt **Dreferințele** mele? Vocea lui răguşită contrasta cu vorbele sale. Mâini puternice şi reci i-au mângâiat coapsele şi ochii lui de un albastru-deschis ardeau în timp ce i-a strecurat un deget în interior. Spune-mi ce vrei.
Ea s-a răsucit la atingerea *degetului lui.* -Sărută-mă, Adam. Oferă-mi plăcere cu gura ta. O venă din tâmpla lui a pulsat la cuvintele ei. -Cum doreşti.
Ochii lui s-au fixat pe ai ei în timp ce *el* şi-a apropiat gura. Mia s-a cutremurat până în măduva *oaselor de căldura* lui blândă şi de limba lui abilă şi jucăuşă. -Oh, Adam.
Şi-a trecut mâinile prin părul lui, tinându-l în timp ce se mişca. Era atât de excitată, încât nu i-a trebuit mult să o aducă în starea de extaz. Ea a strigat în timn ; , j
„ e p ce ei provocat o succesiune de orgasme, fiecare mai intens decât precedentul
I-a ţinut ferm şoldurile, acoperind ^ . - ce corpul ei se relaxa după valurile denl ^
Mia plutea în ceaţă, abia conştientă^e^ ** ° inVadaSera' până când faţa lui a ajuns în dreptul f_t . mişcat,
A intrat încet în ea şi amândoi au scol* timp ce el îşi făcea loc în interiorul ei. e de *satisfacţie în*
- Doamne, e atât de bine, a şoptit el, h cu respiraţia fierbinte în urechea ei. Trebui Pasatp *al ei,*
. cc Sa te an*.

156Ea a răspuns înclinând şoldurile pentru a-l conduce şi mai c si apoi i-a strâns penisul până când a gemut. 3 _Asta fost foarte obraznic din partea ta, a gâfâit el, retrăgân- du-se aproape complet şi apoi intrând din nou în ea tare şi repede.

Forţa cu care a împins-o, a ridicat-o pe pat şi a posedat-o a fost atât de intensă, încât abia a mai avut glas să strige atunci când a simtit primul orgasm. S-a înecat cu un hohot de râs şi de suspine în timp ce el refuza să-i dea drumul. Tocmai când a crezut că nu mai poate suporta încă un val de senzaţii şi plăceri copleşitoare, el a penetrat-o adânc şi a devenit dintr-odată rigid, ţinând-o strâns în timp ce atingea şi el punctul culminant, cu buclele lui negre căzându-i pe sprâncene, cu corpul rigid şi transpirat.

-La naiba! a gemut el, chiar înainte să se prăbuşească, încă aflat adânc în interiorul ei.

Mia a râs slab.

-La naiba, a fost de acord ea, dorindu-şi ca el să rămână acolo unde era pentru totdeauna.

Adam s-a trezit tresărind, privirea evaluând împrejurimile, creierul rămânând în urmă. Era încă în patul soţiei sale. A întors uşor capul pentru a vedea mai bine ceasul care stătea pe noptieră. în schimb, a întâlnit ochii larg deschişi ai Miei.

-Bună dimineaţa, Adam. I-a zâmbit dintr-o claie sălbatică de păr roşu.

-Mm, a încuviinţat Adam, confuz. Cât este ceasul?

De parcă asta ar fi contat.

-Este şase şi jumătate.

L-a surprins că ştia deja toate aceste informaţii.

-Am dormit ca un bolovan.

Lumina galben pal se infiltra printr-o despicătură a draperiilor albastre de catifea.

-Da, ca un bolovan, a fost ea de acord, privind în jos spre cearşaful dintre ei, care nu-i acoperea aşa cum şi-ar fi dorit erecţia matinală.

El i-a aruncat cea mai calmă privire, dar ea s-a uitat înapoi la el, neliniştită.

-îmi cer scuze, milady. Vocea lui era egală şi rece. Intenţionasem mă întorc în patul meu. Cred am fost mai obosit decât mi-am dat seama.Ea l-a prins de încheietură în timp ce el dădea a^
deoparte.
-Nu pleca.

A căutat prin mintea sa înceţoşată un motiv mai bun decât cel ad vârât - că era un prost, plin de laşitate, căruia îi era frică de Soţia £
-Trebuie să te odihneşti.
M-am odihnit suficient.
L-a mângâiat peste cearşaf, cu o spranceană de cul0are arămie ridicată.
Doamne, nu putea să spună odata ce voia?
l-a dat drumul la mână, a tras cearşaful peste ea şi s-a ascuns sub el, asta a făcut.

Adam nu era obişnuit cu femeile care doreau sa faca dragoste la lumina puternică a zilei. în general, majoritatea femeilor cu care se culcase protestaseră, îngrozite, la primul semn de lumină, închizându-se în vestiarele lor şi refuzând să iasă până când nu erau coafate şi îmbrăcate impecabil.

Mâini mici'i-au şerpuit pe coapse şi s-au oprit la îmbinarea picioarelor, prinzându-l cu pricepere cu o mână, în timp ce ea s-a insinuat între picioarele lui, o mână ridicându-se şi mângâindu-i încet pieptul.

-întoarce-te.

Ordinul a fost înăbuşit, dar suficient de clar.

Adam a căzut din nou pe pernă. Poate doar de data asta? Nu s-a putut gândi la un motiv întemeiat de plecare. La urma urmei, deja dormise în patul ei. De ce nu - trupul lui a tresărit când ea a început să-l mângâie, şoldurile mişcându-i-se *din* proprie voinţă.
Ce putea fi rău în asta?
Atingerea ei expertă l-a trimis într n - ■■ - v
îi masa cu pricepere testicule^S^^™™ * combinaţii de senzaţii ştergând orie
mp " ^
mintea lui. Şi apoi l-a învăluit moliciune*™ ^ gâıd rafional dl
timp ce s-a auzit un râs slab şi senzual ieş^d^ Pierdută în cioasă, aflată lângă corpul lui tensionat. Şi apo!n 8ur a ei răută- 158 01 lıaciu Pit puţin
Un geamăt i-a ieşit din gât şi a treb^ Umecla a Surii ei- a-şi înfige mâinile în părul ei şi de a o"* ** 1UptG cu dorin ţa de nevoie de nici un ajutor de el. L-a excitau?^*' Dar ea nu a avut du-l prea repede în momentul unui orgasm ^ ° mi,â' aducân-
se oprească brusc. S-a holbat la baldachin cuS*01"' în^inte să
îşin

- Iubirepericufoasâ -

■ apoiTr^ 6i răută pielea sensibilă a membrului şi l-a eliberat, târându-se pe corpul său până când capul i s-a ivit dintre aşternuturi. Adam a ridicat capul şi s-a uitat la ea. Avea o privire satisfăcută.
-Eşti atât de nerăbdător, i-a reproşat ea cu blândeţe, ironizân- du-i cuvintele pe care el i le adresase cu o seară în urmă.
S-a răsucit sub cearşaf până şi-a găsit o poziţie comodă, aşezân- du-se călare şi lăsându-se peste el. -Acum, milord. Ai fost rău? Adam a gemut. Femeia asta avea să-l ucidă. S-a lăsat pe el - cu putere.
Adam a gâfâit şi mâinile lui s-au îndreptat instinctiv spre şoldurile ei, pregătindu-se să o ajute.
-Nu, a spus ea clătinând din cap şi ridicând sprâncenele. E rândul meu. Tonul ei nu lăsa loc de comentarii.
Adam a ridicat din umeri, şi-a strâns buzele într-o grimasă de plictis şi şi-a pus mâinile sub cap. -Cum vrei.

Expresia de senzualitate pură de pe faţa ei a fost aproape mai incitantă decât mişcarea ei ritmică. El şi-a reprimat orgasmul, nedorind să înlăture imaginea ei fascinantă în timp ce-l călărea, în timp ce faţa ei se înroşea din ce în ce mai tare, şi-a strecurat mâna ei mică între coapse şi a găsit locul care-i oferea atât de multă plăcere. Adam şi-a spus că nu fusese în viaţa lui mai excitat decât în aceste momente când o privea cum îşi oferea singură plăcere în timp ce îl călărea.

Cealaltă mână i s-a îndreptat spre sân şi şi-a mângâiat sfârcurile tari. Spatele ei s-a arcuit şi ochii i s-au închis şi asta a fost suficient. El a apucat-o de şolduri şi a penetrat-o.
L-a fixat cu o privire pierdută în timp ce el se mişca cu putere în ea. -împreună, Adam.

Cuvintele ei au pus paie pe foc şi el s-a zvârcolit sub ea, cu un orgasm puternic, strigând Dumnezeu-ştie-ce, în timp ce şi-a dat drumul. A râs de plăcere, apoi a ajuns şi ea la orgasm. Adam o privea de parcă ar fi fost complet năucit. Nu văzuse niciodată o privelişte atât de frumoasă în toată viaţa lui. Era trandafirie şi strălucitoare, cu părul ei minunat, cu buclele răsucite în toate
, ftiile Capul i-a căzut pe spate ca şi cum ar fi fo iile eimângâindu-şi absent sfârcurile, î„ai nte săcad %!(mal „_ .i_„ frprut un braţ m iurul trunrhi.,1... "»¡s.i _Mmm. Ea ţi-a trecut un braţ în jurul tru„chi ului i
îJpat capul între umerii lut. M.e foame... Putem ,> , dejun în pat, Adam?
Adam a râs încet.
-Pari să nu fii făcută decât dm foame. Mâna lui a ajuns la părul ei şi a răsucit o şuviţă lungă şi în jurul degetului, inspectând absent rezultatul.

¡neînţeles că vei putea să iei micul e,un » w ^
bucla roşie **aprinsă** înfăşurată înjurul lui degetul facandu-i pi ep.

I^ă rămâi cu mine, Adatn? Şi poate facem baie împreuna? Cuvintele au fost rostite pe un ton somnoros, dar plm de dorinţa. S-a uitat fix la bucla roşie, bâjbâind după răspunsul potrivit. -Adam?
-O să rămân. A , ,

Slavă Domnului că nu i-a putut vedea faţa. Şi-a strâns braţul în jurul lui şi a oftat mulţumită, lipindu-se de el. I-a luat cateva minute ca să-şi dea seama că a adormit.

Adam i-a ascultat respiraţia blândă şi ritmată şi s-a uitat la claia de păr împrăştiată pe corpul lui. Era ca o fiinţă vie, ca puternicele ramificaţii roşietice ale unor ierburi marine de culoare roşie care se ţeseau şi se

înfăşurau în jurul lui. Strânsoarea lor era implacabilă şi el aluneca sub

- <Mineiva Syencerv

valuri, fără măcar să opună rezistenţă.

Adam a lăsat-o pe Mia să doarmă în timp ce s-a ocupat de mai multe probleme care nu mai puteau fi amânate. Una dintre acestea era, desigur, o demonstraţie de srri™ -
Tir«.
plată pentru restul lucrării la clădire **a- ^ cu ° propunere f** pentru a aranja livrarea unei noi ie"^ Loncira şi pe vizitiul său întors în camerele soţiei sale pentru ^ °are ° cumpărase, Adam s-a schimbare pe care a observat-o a fost că^* daCă s•a trezit_ SinSura Adam a înlăturat câteva bucle de pg r întors Pe partea cealaltă, sub ea abia îi acoperea sânii. A sorbit-o*]* ^ Cearsaful răsucit lacom. Sute de pistrui îi punctau pieiea T* Priviri,' fierbinte şi Buzele ei erau uşor deschise, resPira Inc<J *Ptului şi a Umerilor zilei, el a putut observa liniile din jurul ochilor ei şi, într-o oare-**care**'măsură, şi cutele mai adânci din jurul gurii - ridurile forate de la zâmbet.

Dorul, pofta şi frica i-au licărit prin minte, ca nişte imagini care s_ar fi derulat cu rapiditate pe geamul unei trăsuri în mişcare. Era atât de încântată şi de fericită să mulţumească şi să fie mulţumită. Impulsul de a o ţine la o distanţă de el - un comportament pe care îl adusese aproape de perfecţiune - era foarte puternic. Dar îi plăcea apropierea ei şi şi-a dorit mai mult. Şi la fel şi ea, şi-a spus el. Fusese soţia care îi ceruse să rămână în această dimineaţă. Nu o forţase el să îi ceară compania; ea ceruse asta.

Prostule.

Adam şi-a trecut vârful degetelor peste fruntea ei delicată, netezindu-i buclele nărăvaşe. S-a aplecat să inspire parfumul intens al părului ei.

A deschis ochii şi un zâmbet languros i-a apărut pe faţă.

-Mmm. Bună dimineaţa, Adam.

Sunetul numelui său rostit de buzele ei a avut efectul previzibil asupra inimii sale.

-Am adormit?

-Ai declarat că eşti înfometată, mi»ai spus că trebuie să te spăl şi apoi ai adormit.

S-a aşezat înapoi şi i-a oferit ceea ce spera să fie un zâmbet rece, mai degrabă decât privirea pofticioasă şi arzătoare care ameninţa să-i invadeze chipul cu cât se gândea mai mult noaptea trecută... şi la dimineaţa asta.

-înţeleg cât de epuizată poţi fi după noaptea trecută. Şi după această dimineaţă. Buzele lui s-au răsucit. Dar am vrut să te scot din pat doar cât să-ţi ofer ceva.

S-a ridicat brusc din pat, văzând expresia de bucurie de pe faţa ei, care părea să-i descurajeze intenţiile. -O surpriză?

A dat la o parte aşternuturile, întinzându-se şi căscând, goală Şi fără ruşine. Ochii lui Adam s-au oprit pe mica bijuterie verde care se odihnea în buricul ei. A simţit un imbold puternic să cadă în faţa ei chiar atunci şi să-şi îngroape faţa în smocul de păr roşu. Era nebun când s-a gândit să o dea jos din pat?

-E ceva în neregulă, milord?Stătea la doar câţiva centimetri distanţă, răs-
părul într-o coadă şi apoi Înfăşurându-Î într-$_{Un}$^S ^
repede spre el. ' ^ipj^
Adam s-a rugat să nu lase impresia că era $_{şocat\ Sau}$.
imaginea ei. ^{c}de
-Nu, nu este nimic în neregula, a minţit el. Obişnuinţa ei de a sta goală
era fascinantă, deranjantă $_{s}$- tantă, printre altele. S-a îndreptat spre masa
de toaletă şi^' pereche de beţişoare ascuţite şi netede, pe care le-a $î_{n}f_{ipt}$ ^
în unghiuri ciudate, prinzându-i ferm cocul greu spre ceafă. A_{C}e truc
inteligent l-a distras şi ochii lui au urmărit-o în $tim_{p\ Ce}$ * îndrepta spre
clopoţel şi apoi s-a oprit.
-Să comand micul dejun şi o baie sau deja ai făcut $_{as}t_{a}$? a întrebat ea.
Nu se grăbea să-i ofere iapa. -Ambele sună foarte bine.
O privea pe sub pleoapele căzute, ca un pervers de la colţul străzii.
Mia a sunat din clopoţel şi apoi şi-a turnat un pahar cu apă din
carafa care stătea pe consolă. A umplut din nou paharul când uşa s-
a deschis şi una dintre cameriste a intrat. Maxilarul i-a căzut, iar
ochii i s-au fixat pe spatele gol al stăpânei sale. S-a ridicat în
picioare, -întoarce-te peste cinci minute.
Uşa s-a închis aproape înainte ca el să apuce să le rostească. Mia a aruncat o privire în spatele ei şi apoi s-a uitat nedumerită la el.
-Ce este, milord?
S-a aruncat pe pat şi şi-$_{a}$ încrucişat nirin , ca aseară. Cu excepţia faptului că noapt ^{m}
$_{aceea}$?ı $p^{oZ1}p_{e}$
Adam nu şi-a putut lua ochii de micuţ* $L^{reCUta\text{ı}\ ea\ nu\ era}$ se ivea din smocul de păr roşu. Era
foart ^{UUCata} $P^{ie}ı_{e\ roz\ care}$ lege nici măcar două cuvinte. Liniştea s-$_{a}$ d ^{e}j$^{Cltat\ nu}$ reuşea să şească
să-şi îndepărteze ochii de la sexul * ^{Ungit} înainte să reu- vocea, rugându-se la Dumnezeu
ca vorbele lui ^ $^{tU?it}$ $^{\wedge res}$

 ^ sune piţigăiat.

--------Iubire periculoasă -—--------

rt V.-poate că ar trebui să pui nişte haine pe tine când chemi un servitor? Putea foarte bine să intre un lacheu când ai sunat din clopoţel.

Mia a privit în jos, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama că era goală şi apoi s-a uitat înapoi la el, cu un zâmbet lent şi senzual pe faţă, înainte să înceapă să râdă, ceea ce a făcut să-i tremure ispititor sânii mici.

Adam i-a dat haina pe care o purtase cu o seară în urmă. -Pune asta pe tine. Ea a dat din umeri.

-Sunt obişnuită să port haine puţine.

-Da, ei bine, îmi place foarte mult să te văd goală, dar aş prefera ca nimeni altcineva să nu se bucure de acelaşi privilegiu.

Ca acel nenorocit de lacheu. Un val fierbinte de gelozie i-a invadat capul, în timp ce celălalt cap o dorea din nou, doar pentru a se asigura că ea ştia cui aparţinea.

Zâmbetul ei înţelept i-a confirmat că îl citise ca pe o carte. -Mă închei la nasturi? a spus ea şi a venit mai aproape de el. Adam a închis năstureii, dezgustat de felul în care îi tremurau mâinile.

- Ce ţi-ar plăcea mai întâi, micul dejun sau baia? -Ambele. Aş vrea să mănânc un mic dejun în timp ce fac baie cu tine.

-Aha, a fost singurul sunet pe care a fost capabil să-l scoată în timp ce testiculele i s-au încleştat, dublându-şi aproape volumul.

Când şedeau în cada imensă, Adam s-a gândit cu uimire că nu mai făcuse niciodată baie cu vreo iubită. Mia, pe de altă parte, părea la fel de obişnuită să-i spele corpul, la fel cum proceda şi cu al ei. L-a spălat şi l-a frecat cu săpun cu o eficienţă senzuală. Amuzamentul ei la erecţia lui constantă era oarecum umilitor. Ea a ridicat o sprânceană în timp ce îi studia capul penisului, care se ivea deasupra apei, şi i-a întâlnit privirea. El a scuturat din cap. -Nu. Dă-mipiciorul.

I-a săpunit degetele de la picioare, încercând să se limiteze la părţi ale corpului ei care nu i-ar produce o ejaculare umilitoare.

Ea s-a întins pe spate în timp ce el i-a frecat de picioare şi **tălpile,** apoi a luat o bucată de pâine J **<H** cu ceştile de ceai care fusese aşezată lângă enorma cadă d ^ -Acesta este raiul, a oftat ea şi a închis ochii. 6 bate.

Avea dreptate. Adam era mai relaxat în această dimineaţa fusese în ultimii ani - dacă s-ar fi putut spune că *fusese vreo* relaxat. Cu siguranţă, era mai satisfăcut decât se simţise ^ cu amantele cu care făcuse sex, dar cu care nu avusese parte ^
atâtea senzaţii intime.

- Probabil va trebui să aştepţi până mâine pentru demonstraţi de scrimă. în acest ritm nu voi mai fi în stare să mânuiesc nici măcar o furculiţă.

Ochii i s-au întredeschis.

-Aceasta este o mărturisire lamentabilă, marchize. Poate ai nevoie de un partener mai performant cu care să te antrenezi? -Candidezi pentru

postul respectiv? S-a întrebat încă o dată dacă mai avea timp să mai facă încă o dată dragoste cu ea şi dacă putea să-i ofere cadoul pregătit pentru ea. -S-ar putea să am timp disponibil.

Şi-a încreţit fruntea, ca şi când ar ***fi*** studiat în gând un program foarte aglomerat. Adam a tras-o de picior şi ea a alunecat în faţă.

-Da, da, milord! Bineînţeles că mai am timp pentru încă una, a protestat ea râzând, în timp ce bărbia i se scufunda sub apă, ţinând o mână ridicată pentru a-şi proteja felia de pâine prăjită.

I-a dat drumul şi s-a ridicat din cadă. Mâna ei fără pâine prăjită a tras şi l-a apucat. ***Doamne, ce rapidă erai***

severă.

az, este propria mea

, a strigat ea după el.

Adam a luat-o de încheietura mâinii şi i-a îndepărtat uşor degetele, strângând din dinţi.

-Te poţi juca mai târziu cu asta. S-a îndepărtat de corpul ei periculos şi şi-a înfăşurat unul dintre prosoapele mari din iurul taliei. Imbracă-te pentru partida de călărie şi aşteaptă-mă în ***bibli-***

otecă peste o oră, i-a ordonat el, cu o privire -Am o ţinută nouă. Trebuie să te avertiz< creaţie şi, cel mai probabil, va provoca senzaţie

-Nici nu mă aşteptam la altceva.

Ca-pitoM 18

Când Mia a coborât în bibliotecă - cu cincisprezece minute înainte de ora stabilită - Adam şi-a dat seama că nu exagerase. Costumul ei de călărie era o ţinută îndrăzneaţă în dungi alb-ne- gre. Dungile erau pline deasupra sânilor şi a şoldurilor şi îngustate în talie, silueta ei mică semănând cu o clepsidră perfectă.

Pălăria pe care o purta era ornamentată cu pene enorme albe si negre pe o parte. Costumul ei în alb şi negru îi făcea părul de culoare roşcată şi ochii de un verde smarald şi mai uimitori.

Stătea în picioare în faţa biroului şi şi-a întins mâinile în lateral, împingându-şi un şold în faţă.

Adam a analizat-o din cap până în picioare înainte de a face o mişcare circulară cu mâna.

-Tatăl tău nu ar fi fost de acord cu aşa ceva, a spus el, admirân- du-i fundul mic şi obraznic.

S-a uitat peste umăr la el, cu ochii sclipitori. -Primul set de ţinute pe care l-am comandat l-a etichetat ca fiind prea extravagant. A dispus să fie donate în scopuri caritabile. Am învăţat din acea experienţă şi am lăsat-o pe verişoara mea să aleagă în locul meu. Adam a tresărit.

-A, stimata - şi plângăcioasa - domnişoară Devane. S-a oprit. Nu te va însoţi la Exham?

-Mă tem că nu vei avea această plăcere. Am recomandat-o cu cea mai

mare plăcere mătuşii mele Elizabeth, care avea nevoie disperată de companie datorită iminentei sale convalescenţe. Dacă nu i-aş fi găsit bietei Rebecca un loc, te-ai fi trezit cu ea pe cap. într-adevăr, s-ar putea cândva să ne trezim că vom fi nevoiţi să o acceptăm să locuiască acasă la noi. Mă tem că are doar o rentă mică. Asemenea femei sunt teribil de vulnerabile şi depind de bunătatea rudelor.Adam nu a rostit cu voce tare Ja ce se gândea; că îi a plăcere o dotă si-i va găsi un cămm doar pentru a o ţine Mi-am adus aminte, cu această ocazie, a ***spus el*** în ***schimb*** frp uie ,ă vorbim despre banii tăi si ***despre*** contul pe Ca ^ creat. Asta doar în eventualitatea în care tatăl tău nu ^ deja despre asta?

-Mi-a spus ceva. ^

Ea i-a aruncat o privire pe care nu a putut sa o descifra, dar chiar atunci *Hill* a *deschis* uşa. - Milord, Tbwnshend va aduce cadoul Ja intrarea din fată.

-Foarte bine, *Hill.*

Adam a rămas în picioare, abia oprmdu-se sa-şi frece mâini le de nerăbdare. Era ceva de groază, ca un *băieţel prostuţ în* dimineaţa de Crăciun.

Iapa pe care o cumpărase pentru Mia era un animal superb, perfect pentru un călăreţ cu mai puţină experienţă, aşa cum era Mia, dar suficient de tânără pentru a creste *odată cu* ea. Era neagră, cu excepţia unei pete *blonde* în frunte şi a unei perechi de şosete albe, una la un picior *din faţă şi una în spate.*

Townshend a adus *caii în* faţă, *chiar în timp ce el şi* Mia coborau treptele.

-Adam! Mia s-a îndreptat *instinctiv spre calul negru mai mic,* şi nu spre cel gri, înalt şi frumos. *Este superbă!*

Şi-a scăpat mănuşile şi biciul *pe trotuar repezindu-se să-i* mângâie gâtul negru lucios. A murmurat cuvinte într-o *limbă străină* în urechea care s-a îndoit plină de *curiozitate.* -Cum o cheamă? a întrebat ea, cu *ochii încă* atintiti *asupra calului. -Numele ei* este Maven, dar poţi să-i *schimbi dacă* nu *îti place.* Mi s-a spus că numele ei înseamnă „cea care înţelege"

Adam i-a adunat mănuşile si biciul ci i ^ * l- 7 . r^, înainte de a o cuprinde uşor pe Mia^jurul ^aheTs^ff *Thompson, -Mulţumesc,* Adam, a spus ea, emoţionată

Adam s-a încruntat şi şi-ₒ *dres vocea,* incapₐK;i " , cuvinte *potrivite.* în schimb, a ajutat-o cu tre w gâSeaScă n.?te călărie şi i-a ţinut scărița. Pentru moment slavi n" COStumul de stradă nu erau gură-cască. Adam angajase mâi mulr nU,Ui că Pe să patruleze în jurul clădirii şi să sfătuiască oameniT*1» Solizi ca 166 1 83 nu Poianărt trotuar. Asta pentru a mai estompa atmosfera de carnaval care j^ea tendinţa de a-şi face apariţia în orice loc s-ar fi deplasat Mia.

Mu era o oră obişnuită pentru o partidă de călărie, iar parcul era aproape pustiu. Au putut călări aproape fără nici o oprire, ceea ce i-a convenit la perfecţie lui Adam. A urmărit-o cu atenţie pe Mia, având grijă ca şi ei să-i fie comod să ţină pasul cu el.

-Se pare că ai călărit mult în copilărie? a întrebat el, observând atitudinea ei naturală în şa.

Era clar că se va simţi repede mult mai confortabil, avea nevoie doar de puţin practică.

-O, da, prea mult, după cum îmi spunea mama. De fapt, obsesia mea băieţoasă pentru cai şi lipsa talentului meu în arta broderiei au reprezentat în mare parte motivul iniţial pentru care am fost trimisă departe de casă.

-Vrei să spui că te-am transformat într-un băieţoi oferindu-ţi un cal, milady?

-0, nu, eram deja. Doar i-ai dat unui băieţoi jucăriile preferate. Zâmbetul ei s-a estompat uşor. Tatăl meu este un mare vânător şi şi-a dorit cu disperare un fiu. Mama a încercat, dar a pierdut trei sarcini înainte de a mă avea pe mine. Cred că a început să se resemneze doar cu prezenţa mea, când s-a născut Cian. Dar Cian a fost un copil bolnăvicios, deci Excelenţa Sa a făcut tot ce a putut ca să mă pregătească pentru vânătoare pentru a-şi acoperi pariurile, cred că asta e zicala? S-a uitat la el ridicând din sprânceană.

- Este un mod de a te exprima. Această expresie ai învăţat-o de când te-ai întors în Anglia?

Ea a ridicat din umeri, cu un gest elegant şi exotic. -Am învăţat-o la bordul *Batavia's Ghost.* Bărbaţii nu făceau nimic altceva decât să joace şi să parieze, atunci când nu aveau alte sarcini de îndeplinit. Pentru mine a fost foarte amuzant să mă uit şi să ascult, deşi guvernanta mea era foarte nemulţumită de interesul meu pentru jocurile lor.

I-a aruncat un zâmbet vag, înroşindu-se la faţă, cu totul neaşteptat.

Acum despre ce mai era vorba?

-Când fratele meu s-a mai întremat şi a devenit clar că tatăl meu va avea parte de fiul pe care şi l-a dorit, mama a decis că vaavea fiica pe care şi-a dorit-o ea. I-a aruncat un zâmbet ■ şi-a dorit o fată care să călărească toată ziua şi să-si$_{pe}$J^{onic}\ timpului cu grăjdarii şi să vină târziu la cină, mirosi^iSl Adam şi-a putut-o imagina cu uşurinţă cum era $_{pe}$ cânT'^ o fetită: slăbuţă, cu pletele în vânt, cu ochii verzi şi neastâ^

-Poziţia ta în şa este foarte bună, a spus el, hotărând^ **ultimele** comentarii din conversaţia lor fără a mai i$_{n}$t$_{ra}$ ¡^ detalii. Era mult prea bănuitor la fiecare detaliu.

- Mulţumesc, milord. Mulţumesc şi pentru Maven. 0 von, j$_{Ua}$ cu noi?

-Da, desigur. Deşi mi se pare că ai avea nevoie de câţiva vânători pentru a ţine pasul cu tine la moşie.

Ea a râs încântată.

-Mi-ar plăcea să merg la o vânătoare cu câini.

Adam s-a înfierbântat ca un amorez prostuţ de căldura din râsul ei.

-Povesteşte-mi despre castelul Exham şi despre moşia din jurul lui. Cum este?

-Castelul a fost construit cu scopul de a apăra Anglia în faţa invaziei cu care ne amenin̦au în permanenţă francezii. Are vedere la râul Exe şi primele corpuri de ***clădire*** datează din anii 1380. Acum nu mai avem catapulte şi tunuri, ***desigur,*** dar se pot vedea locurile unde au fost cândva prinse în zid. Castelul a găzduit de-a lungul anilor un şir de oaspeţi celebri, printre care Richard al III-lea, Henric ai VIII-lea, regina *El*isabeta şi Carol al II-lea. în timpul războiului civil, sub comanda baronului Robert de Courtney, castelul a reprezentat un punct de rezistenţă în faţa Roundheads[1] timp de aproape un an, până când a ost ,„ cele din urnă cucerit, iar castelul ocupat. Dar loialitatea lui Robert nu a fost uitată şi Carol al II-$_{lea}$ j-$_{a}$ o$_{erit}$ castelul descendenţdor să,, respect, lui Adam de Courtney şi a înălţat familia in rang, oferindu-i un comitat

Pe măsură ce Adam relata istoria im dinţei Courtney, şi-a dat seama cât d.$^{Pres,onantă\ a\ re?e}$

---

^{ner}ăbdător era să ***se***

[1] Războiul Civil Englez (1G42-1G51) a însemnat o şi manevre politice între susţinătorii parlamentului^ ^ $^{COnf.^cte}$ armate lişti („Cavaliers"), în special, în ceea ce priveşte guver,$_{n}$$^{oUndheads.^}$ ^{re}£^{ae} ^{are}a Angliei.

arcă acasă. îi era dor atât de Exham, cât şi de familia lui, ■ diferent de sentimentul de nelinişte care-l cuprindea de fiecare dată când îşi vizita fiicele.

A continuat prin a descrie peisajul rustic, micul oraş Exham, care înflorise în jurul castelului şi provocările de a face dintr-o fortificaţie militară o reşedinţă de familie. Partida de călărie s-a terminat repede şi s-au întors la Exley House înainte ca el să-şi dea seama.

-Ce vorbăreţ sunt, milady, a murmurat el.

-Cred că este pentru prima dată când vorbeşti fără să înfierezi pe cineva, milord.

Ea l-a privit cu atâta afecţiune, încât i-a tăiat respiraţia. Doamne, stia cum să intre pe sub pielea unui bărbat. Sau cel puţin sub a lui.

-Avem planuri pentru această seară, milord?

- Nu am făcut nici un plan. Ce ţi-ar plăcea să faci?

-M-am gândit la o cină liniştită acasă.

Adam a încercat să ignore valul de plăcere care l-a cuprins auzind cuvintele ei.

-Foarte bine. Poate pe urmă jucăm partida aceea de şah cu care m-ai amenin̦at?

-Cu o condiţie.

Adam a dat de privirea ei verde şi jucăuşă şi a clătinat din cap.

-Te tocmeşti ca o vânzătoare de peşte, milady. Deci, care este condiţia ta?

-Aş vrea să îţi cer să fii de acord să luăm masa mai puţin formal?

-Vrei să spui cu mai puţini servitori? Sau poate vrei să spui că preferi să iei masa dezbrăcată?

Ea a râs şi i-a aruncat o privire provocatoare, în timp ce se apropiau de vizitiul care aştepta.

-Să ştii că sunt deschisă la ambele sugestii, milord.

Adam a fost bucuros să descalece, deoarece starea sa actuală devenea rapid nefavorabilă atât pentru spiritul, cât şi pentru sănătatea lui.

"Eşti o păcătoasă, doamnă, a murmurat el, îndeajuns de tare ca doar ea să-l poată auzi.

-Am încredere că nu vei uita de faptul că sunt păcătoasă... *Adam.*

Dumnezeule mare!

Capitofuil9

Mia a avut parte de partida demonstrativă de scrimă a d$_{olid}$

Când patronul şcolii *de* scrimă, un francez pe nume Beaulea^ a aflat de propunere, nimic nu l-a putut opri ca să vină el î$_{nsilsi}$ la Exley House.

Vicontele Danforth a participat, de asemenea, la evenimentul informai.

Aflase de meci de la Adam, când cei doi se întâi- niseră la club.

- I-am spus lui Exley că nimic nu mă poate reţine să nu văd spectacolul, milady, i-a spus Miei când a sosit pentru a asista la meci.

Mia se relaxase repede în compania frumosului lord, care era manierat şi amuzant. Danforth i-a transmis mai multe mesaje de la surorile lui, punctate cu intonaţie specifică şi cu citate edificatoare, făcând-o să râdă cu lacrimi pe parcursul *acestei* demonstraţii.

Cei doi s-au amuzat în timp *ce* Adam şi maestrul *de* scrimă şi-au pus echipamentele de siguranţă şi costumele, vorbind în şoaptă, în timp ce se îndreptau spre salon.

Au folosit cel mai mare salon, care avea un set enorm de uşi de lemn şi una care putea fi pliată, unind camera cu sala de muzică adiacentă pentru a face o sală de bal de dimensiuni frumoase - sau, în acest caz, o arenă de scrimă.

-Practicaţi scrima, milord? l-a întrebat Mia pe Danforth după ce amândoi încetaseră să râdă de un *mesaj* trimis de Livia.

-încerc, dar sunt nimic pe lângă soţul tău. EI este unic in felul lui, după cum veţi vedea în curând. Eu cred că până şi Beauleaux are dificultâţ, cand lupta cu el Desigur, Beauleaux nu mai e în floarea vârstei, dar a fost considerat unul dInt-*- > ■ -l • r lume în tinereţea lui. $^{.nul}$*ntre ce, $_{ma}$, buni din

-Adam se antrenează destul de mult, presupun?

'Uazi, iu*

-Da, cred că îi place mai mult pentru exercifiu de * scrima propriu-zisă. Are o energie de nestăvilit. *El „ pcntru* probabil ştii asta mult mai bine decât mine, milady IVIt>°- DarEa a ridicat sprâncenele privind spre el şi, spre amuzamentul ei, 1 s a colorat la fel de intens ca mătasea în nuanţe de roşu burgund care acoperea pereţii salonului.....

-îmi cer iertare, doamnă, adică, s-a bâlbâit el. Am vrut să spun doar că trebuie să-l cunoşti cel mai bine, pentru că eşti soţia lui.

_0 mă îndoiesc de asta, a spus Mia, urmărind cum Adam şi-a dat jos masca de scrimă. După părerea Miei, era la fel de enigmatic şi fără mască. Este un om discret.

-Da, este. îndrăznesc să spun că a fost întotdeauna aşa, chiar înainte de prima sa căsătorie care s-a dovedit a fi un dezastru.

Chiar şi acest om ştia mai multe despre căsătoriile lui Adam decât Mia. în ultima zi şi jumătate, între ea şi Adam lucrurile se derulaseră cu o uşurinţă neaşteptată, cu toate acestea el încă nu se arătase dispus să spună ceva în mod voluntar despre el sau despre răposatele sale soţii. A avut şansa ei când negociaseră pentru răspunsuri. Bineînţeles că era curioasă să afle mai multe despre trecutul lui, dar nu voia să fie ea cea care ar fi abordat un subiect despre care el nu se simţea confortabil să discute. Trebuia să lase ca aceste lucruri să fie dezvăluite în timp.

Danforth s-a aplecat mai aproape.

-Exley face tot posibilul pentru a-şi cultiva reputaţia de hedonist nepăsător, dar a fost extrem de binevoitor şi le-a oferit sprijinul surorilor mele. Ele au iniţiat un proiect privind înfiinţarea unui cămin pentru femeile defavorizate, unde să fie inclusă şi o şcoală în care acestea să poată învăţa meserii noi. Fără ajutorul - şi banii - lui, şcoala nu ar fi devenit niciodată realitate. De asemenea, a transformat una dintre cele mai mari proprietăţi ale sale într-un loc în care băieţii orfani să poată învăţa o meserie, fără să aibă parte de cruzimea care caracterizează majoritatea şcolilor de ucenici. Şi-a dedicat mult timp acestor proiecte şi a devenit un exponent al reformei, iar opiniile sale sunt respectate în Parlament. Din fericire, reprezentanţii Camerei Lorzilor nu îi condamnă trecutul, aşa cum o fac soţiile sau fiicele lor.

-Surorile tale mi-au povestit despre ambele proiecte. Sunt recunoscătoare pentru aceste informaţii, de vreme ce el nu ar vorbi niciodată despre astfel de lucruri, cel puţin nu de bunăvoie.

- Acordă-i timp. îşi va deschide sufletul, la fel cum a făcut cu mine Şi cu surorile mele. A rânjit, dezvăluind o gropiţă fermecătoare.

v" ¿pencer

Exley o să mă bată când o să afle că am dat din

că ţi-am spus. S-a uitat de-a lungul camerei la prieten nu regr

şi s-a încruntat. Chiar şi aşa, poate că nu ar trebuiV^^N
când nu te-ai îndepărtat îndeajuns de mult de Londră ^p"
Ea a râs de falsa lui expresie îngrozită, dar aoni « ■
apDlj privirea i .
devenit serioasa. *«uia

-Dacă ar fi după Exley, toată lumea ar trebui să creadă chiar este ticălosul pe care toţi şi-l imaginează. a a el

Mia ajunsese la aceeaşi concluzie. Soţul ei se simţea mult bine când era criticat decât când era lăudat. Poate că era do^ chestiune de obişnuinţă sau rezultatul anilor în care avusese d° suportat priviri suspicioase şi respingerea celor din jur.

Meciul dintre cei doi bărbaţi a fost palpitant şi revigoram Energia pe care

- Ou 6ireyericuCoasă -

ei o degajau şi graţia şi forţa cu care s-au mişcat a făcut ca totul să se asemene cu un dans letal.

Din câte şi-a dat seama Mia, soţul ei era într-adevăr un maestru al acestei arte. Era la fel de lin şi abil cu spada sa ca şi instructorul său. Diferenţa de tuşe pe care le-au marcat unul împotriva celuilalt nu a fost mai mare de una pe toată durata meciului. Demonstraţia a durat probabil trei sferturi de oră, iar, la finalul acesteia, francezul respira atât de greu, încât Mia nu a crezut că acesta ar fi cedat de bunăvoie avantajul elevului său mult mai tânăr.

Faţa palidă a lui Adam era îmbujorată când şi-a scos masca de protecţie. Părul umed şi pielea strălucitoare erau dovezi mute ale efortului pe care i le ceruse meciul.

Bărbaţii s-au îndepărtat şi şi-au dat jos plastroanele' înainte de a li se alătura Miei şi lui Danforth. Beauleaux a fost convins cu greu să rămână să bea un pahar de vin înainte de a se întoarce la clubul său, motivând că elevii erau deia **DreaăHH**

Danforth a făcut o plecâdune la scurtă^T⁶"' tindu-le câ urma, J se vadâ ^ ^'T " ³Ceea' "ta de surorile lui. ∗ lu' la Clna organizata

Mia s-a trezit singură cu soţul ei care era * racteristică lui, ciufulit şi şifonat. ' mtr∼° ma"ieră neca-

A rămas în picioare.

Mă duc să mă schimb într-o ţinută mai respectabilă. Vrei să cern o plimbare după ce mă spăl şi mă schimb? ³ Mia s-a uitat fix la el, incapabilă să înţeleagă cum de el nu putea vedea cât de excitată era. L-a luat de braţ şi s-a îndreptat cu el spre uşă.

-Am o idee mai bună, milord.

-Da? a întrebat el, lăsând-o să-l conducă pe scări.

Mia l-a condus spre camerele lui, deschizând uşa înainte ca Adam să poată atinge mânerul. Sayer stătea în cameră, cu braţele pline cu un maldăr de lenjerie.

-Nu e nevoie de tine aici, Sayer. îl voi ajuta eu pe Excelenţa Sa să se schimbe.

Mia s-a întors spre soţul ei care rămăsese tăcut, stupefiat, şi i-a tras lavaliera, îndepărtând-o cu îndemânare, dintr-o singură mişcare. I-a zâmbit lui Adam, care a clătinat din cap şi a rostit cuvântul *obraznic*.

-Pregăteşte o baie pentru Excelenţa Sa peste o oră, a poruncit Mia.

-Foarte bine, milady, a murmurat Sayer, de parcă stăpâna casei ar fi intrat în camerele soţului ei zilnic, iar el i-ar fi îndeplinit poruncile.

Adam şi-a ignorat servitorul, fără să-şi ia vreo clipă ochii de la Mia.

Ea l-a apucat de haină când uşa s-a închis şi a tras de ea brusc, bucurându-se de hohotul lui de râs, în timp ce i-a smuls-o de pe braţe şi a lăsat-o să cadă pe podea înainte de a trece la nasturii vestei.

-Cred că încerci să mă faci să roşesc, doamnă.

-încă nu văd nici un semn de roşeaţă, milord.

I O cămaşă matlasată purtată de scrimeri pentru a tea laterală P'°tejₐ trunchiul şi par-

Dar se pregătea să vadă, înainte de a termina cu el. Adam s-a proptit în picioare în timp ce ea i-a scos vesta şi i-a aruncat-o în spatele ei. Ochii lui au sclipit trecând de la veşmântul aruncat, înapoi la faţa ei.
- Se pare că eşti cel mai neglijent valet pe care l-am văzut vreodată, a spus el cu blândeţe.
Mia l-a împins pe pat înainte să se întoarcă cu spatele la el şi să-l apuce de piciorul încălţat cu cizmă, privind înapoi peste umărul ei.
-împinge, a poruncit ea.

Şi-a muşcat buza inferioară şi s-a cutremurat de râs, dar şi-a ndicat

- 'Minerva Spencer v._.

celălalt picior şi a lovit-o tare în fund. Ea i-a scos gheata şi [1]-a apucat celălalt picior, luând aceeaşi poziţie.În timp ce abilităţile tale de valet lasă de dorit, es, 'rtiv descălţător de ghete pe care l-am folosit vreodată? »« împingându-se in fesele ei cu piciorul încălţat cu cio ' %

Mia a aruncat cealaltă cizmă m lateral şi apoi spre el, desfăcându-i cu abilitate nasturii pantalonilor^

gâEÎsiiᵖridSşoldurile şi ***ea*** a tras de el, scoţându-i şi cio timp « s-a urcat pe el. Şi-a ridicat fustele pana la talie ca să-l înca. Le, dar s-a trezit pe spate înainte să-şi dea seama ce i se întâmplase,

Adam o privea fix.

-Voi prelua eu de aici, draga.

Mia s-a împins în sus, pe mâini, şi s-a târât înapoi. S-a aruncat în fată să o apuce, dar ea era mai rapidă. Nu mai avea unde să **înainteze însă,** iar tăblia i-a oprit retragerea.

-Ai ajuns la capătul drumului, a spus el, sprijimnd-o in faţa tăbliei ornamentate din lemn.

Ea s-a aplecat, mai degrabă decât să încerce să scape, şi i-a atins uşor cu limba unul din sfârcuri.

-Vrăjitoareo, a şuierat el, cu ***ochii*** închişi. Limba ei pricepută îi masa sfârcurile, alternând muşcăturile dureroase cu reprize calmante de supt, în timp ce erecţia lui pulsa.

-Eşti atât de frumos, a murmurat ea, prinzându-l şi trăgând cu dinţii ei ascuţiţi, dar durerea era una uşoară. încă din ziua în care m-ai sărutat acasă la tatăl meu, mă umezesc de fiecare dată la gândul că fac dragoste cu tine.

Creierul lui Adam şi-a întrerupt legătura cu restul corpului său. A trantit-o de tăblie, rupându-imrh;. - >-

J c „

picioarele. Şi-a

tele lui săpând în carnea ei în Ump ce ? *

Ea l-a muşcat de gât, suficient de tj^^ el a ridicat-o mai sus, poziţionând-o ^ facă să strige ^

fundă, mormăind şi încordându-se în^^11 o penetrare mai pro- bit sânii de corpul lui, muşchii durândiH d ** ^^în ea‹ i_a zdw~ strânse în jurul şoldurilor lui, în timp ce se i^b^' cu picioareie ei A auzit un zgomot ciudat şi şi-a dat seama ea <* un berbec, şi că ea rădea la fiecare împingere brutală. 3 provenea de ***la*** Mia174 privirea lui uimită s-a oglindit în ochii ei care străluceau

Adam, iartă-mă, a răsuflat ea, râd doar pentru că sunt atât de fericită, încât nu mă pot abţine.

Nu a putut să reziste să nu zâmbească - între o gâfâială şi o împingere. Râsul ei era molipsitor şi s-a trezit râzând de bucuria ei pură, dublându-şi eforturile pentru a o aduce la punctul culminant.

La auzul geamătului ei lung, gutural, şi-a dat şi el drumul, într-un gest de eliberare.

Fiecare muşchi din corpul său s-a încordat în timp ce membrul lui frământa în interiorul ei, picioarele şi fundul începând să-i tremure şi puterea să-i slăbească. A lăsat-o pe spate şi apoi s-a prăbuşit lângă ea cu un geamăt, desfătându-se cu senzaţia de epuizare, aerul devenind rece la atingerea pielii lui transpirate, în timp îşi revenea încet.

Mia l-a auzit râzând lângă ea.

-Ce este?

-Mă doare s-o spun, dar mă tem că va trebui să-l dau afară pe Sayer, a spus soţul ei, cu vocea încă plină de pasiune.

Râsul Miei s-a transformat într-un geamăt când şi-a tras braţul de sub ea.

- Unde te duci? îţi fac baie.

S-a sprijinit într-un cot. Adam a clătinat din cap, mişcându-l ostentativ de

- 'Minerva Spencer v._.

la stânga la dreapta.

-Nu aş supravieţui. Eşti pregătită să mergi la cină fără mine? Eşti gata să le spui tuturor că ai pus punct existenţei mele după mai puţin de o săptămână de mariaj?

-Nu va exista o moarte prematură. încă nu am terminat cu tine, milord. După ce ţi-am curăţat fiecare părticică a corpului tău, te voi lăsa în mâinile lui Sayer pentru partea cu îmbrăcatul.

Inutil de menţionat că baia a durat mult mai mult decât au anticipat.

Când Mia a intrat în camerele ei, aproape două ore mai târziu, a găsit o rochie nouă la ea pe pat, cu un bileţel în corset.

Era o singură frază, scrisă cu o caligrafie surprinzător de studiată

.**Mia şi-a trecut degetul mare peste** bilet f
ale căptuşelii sub straturile de dantelă auri U do* r i ^
el î-a sens o misivă, indiferent cât de co nc i meca « I, . Dar cel mai
important era faptul că el 0 aleT' R°Chia Jupa era de mătase verde
smarald dar ^Special Pe^
darSe^ea„ 0 P>
-—^a aurie carp i IH\ •
pra fustei. Avea talie înaltă şi corsetul i se not ■• eau ta
Era lipsită de orice altă podoabă sau zorzoanesi"'' ° prin simplitatea
sa. ' era i2 bito ar?
Chiar şi LaValle, cu gusturile ei rafinate de f rant o făceau să
discrediteze în general moda englezească^ ^ impresionată. '
păr ea
Mia a grăbit-o pe LaValle care o coafa, dornică să-i mească lui Adam
pentru ţinuta spectaculoasă. Când a intrar birou, privirea pe care i-a
arătat-o în timp ce se ridica din spatele biroului masiv a fost tot ce şi-ar fi
putut dori.
Chipul lui era serios şi lipsit de zâmbet, ca de obicei, dar ochii lui
magnifici au învăluit-o de mai multe ori, fiind atenti la fiecare detaliu.
-Arăţi... S-a oprit, clătinând din cap şi, în sfârşit, dând din umeri, ca
şi cum ar fi abandonat lupta. Nu găsesc cuvântul potrivit pentru a-ţi
spune cât de elegantă eşti.
Buzele lui s-au arcuit în zâmbetul uşor care a făcut-o să dorească să
fie din nou cu el în pat. Sau chiar pe canapeaua mare din piele aflată
vizavi de biroul lui. Mia a făcut o scurtă reverenţă auzind lauda lui.
- Mulţumesc foarte mult, Adam. Gusturile tale sunt desăvârşite.
-încă cred că îţi lipseşte ceva.
S-a uitat în jos la mănuşi şi la partea din faţă a rochiei.
-Ce?
S-a întors la birou şi a luat o cutie mare de catifea neagră din sertarul de
sus.
Mia şi-a strâns buzele şi a clătinat din cap.
-O, Adam, eu nu am nimic pentru tine. Mă faci să mă simt groaznic.
-Da, mai bine te-ai ocupa să remediezi asta, Lady Exley Buzele i s-au
răsucit ironic în timp ce i-a pus cutia în mâini. Acum, taci şi deschide-ţi
cadoul.
" gâiat catifeaua netedă pentru o clipă, în timp ce îi pri- hipul
frumos. S-a uitat în ochii ei cu aceeaşi privire trufaşă,
ca de obicei. **-Mulţumesc.**
Inima i-a tresărit în piept la expresia lui rece. S-a gândit că o te
păcăli, dar Mia ştia deja că era o mască pe care o purta ori de câte ori era
pe cale să-şi dezvăluie emoţiile.
-Nu-mi mulţumi încă. Nu ai deschis cutia, a zis el, apoi şi **-a încrucişat**
braţele şi s-a sprijinit cu spatele de birou, cu atitudinea lui de indolenţă.
-Poate conţine un dihor viu? Sau poate un dihor mort? Nu s-a putut abţine
să nu râdă. -Taci şi deschide-1!
Faţa lui era severă, dar buzele i-au zvâcnit. Colierul şi cerceii din cutie i-au
tăiat respiraţia Miei. S-a uitat neîncrezătoare la smaraldele enorme,
aşezate într-un filigran delicat care arăta ca o pânză de păianjen făcută
din aur. Cu gura deschisă de uimire, şi-a ridicat privirea.
Adam şi-a lăsat maxilarul şi s-a holbat la ea, iar ea a râs. Atitudinea lui
jucăuşă era mai încântătoare decât frumosul cadou din cutie, dar,
desigur, nu i-a putut spune asta. A luat cutia din mâinile ei şi a întors-o cu

spatele la el, atingând cu mâinile lui calde şi puternice carnea goală a braţelor ei.

Un fior de dorinţă a străbătut-o în timp ce degetele lui o atingeau pe gât, îndepărtând colierul vechi şi aşezându-l pe cel nou în jurul gâtului, fixându-l. Mâinile i-au netezit si au centrat bijuteria înainte de a se aşeza pe umerii ei şi de a o strânge abia perceptibil. S-a aplecat şi a sărutat-o pe gât.

-Arăţi destul de bine ca să mergi la cină, a murmurat el. Voi păstra loc pentru desert. Cuvintele erau abia şoptite şi mâinile lui abile erau uşoare ca penele în timp ce o mângâia pe braţe. A întors-o cu un gest politicos şi a luat-o de braţul înmănuşat Până peste cot, apoi a strâns brăţara potrivită în jurul încheieturii mâinii, ochii lui fierbinţi făcând ca tot acest comportament formal să cadă în derizoriu.

-Trebuie să-ţi pui cerceii, dragă. Mă tem că te-aş înţepa inutil. Mia trăise treizeci şi doi de ani şi nu fusese niciodată *draga* cuiva. Alintul i-a făcut sângele să-i pulseze puternic în urechi.

Avrutsâsearunceînbraţelelu! dar,ins h_{im}b,$a_s$co$_{Sşiaînl}$ fiecare cercel, fără a avea **nevoie** de **oglinda. Cand** a terminat, 7, $_{orivirea}$ cu sufletul topit de amintirea cuvântului ,,$_{dra}$ î rosS de gura lui. Vederea i s-a înceţoşat de lacrimi br$_{Uşte\ şi}$ ***Lre el si*** si-a strecurat braţele in jurul taliei lui. Ce i asta? a întrebat el, cu pieptul bătându-i puternic î$_n$

^{UreC}M^{e}ulLesc, Adam. Ea s-a apropiat şi a zâmbit când a simţit dovezi ale dorinţei lui pentru ea. Deja, milord?

A trecut mult timp, i-a şoptit el dintre buclele de par.

-Aproape trei ore.

Ea s-a ridicat şi i-a tras bărbia în jos, nerabdatoare sa-i simtă ^{gUS}-Esti întruchiparea Diavolului, a acuzat-o el, prinzându-i buza inferioară între dinţi şi strângând-o pentru un moment lung, cu ochii întredeschişi şi arzători.

Hill a intrat în cameră şi apoi a făcut un pas înapoi. -Hm. îmi cer iertare, milord. Trăsura era deja la intrare. Cum aţi ordonat, a reamintit el, cu o privire ca un iepure hipnotizat de o cobră.

-Mulţumesc, Hill, a intervenit Mia, înainte ca Adam să-i arunce bietului om una dintre privirile sale îngheţate.

Majordomul a ieşit din cameră, la fel ca iepurele cu care se ase- mănase. Mia l-a mai strâns o dată pe Adam prin pantaloni şi i-a îndreptat lavaliera.

-Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că nu te-am aplecat peste birou când a intrat Hill. Mia a chicotit.

- Eu nu sunt.

S-a dat înapoi, cu întregul corp pulsând de dorinţă. El a prins-o de încheietura mainn şi, cu o mişcare bruscă a l *

- Nu mă voi putea gândi la nimic altceva toatăT$^{"0}$ ^ ^ Cuvintele erau ameninţătoare, dar orbii 1 .$^{o aptea}$-

promisiuni. ^ luiera " Phni deCapitoCuf 20

Mia privea pe fereastra trăsurii în timp ce se gândea la evenimentele din ultimele două săptămâni, cele mai fericite din viaţa ei. îşi amânaseră de mai multe ori plecarea din Londra în săptămânile anterioare. Nu numai că familia Manton rămăsese în oraş, dar Adam o dusese pe Mia să viziteze obiectivele turistice londoneze când a aflat că nimeni altcineva nu se deranjase să o facă.

Era într-adevăr un alt om. Impasibilul, plictisitul sau dispreţuitorul marchiz cu care s-a căsătorit dispăruse. Sub acea mască rece şi studiată se afla un iubit jucăuş, înţelept şi generos.

Mia a reflectat la nopţile - şi zilele - de pasiune cu un fior plăcut. Adam de Courtney se dovedise a fi mai fascinant decât şi-ar fi putut imagina vreodată, iar ea a aflat că să-şi împartă'viaţa cu un bărbat era ca şi cum ar fi descoperit brusc zeci de culori noi de care habar n-avea că există. Şi Mia trebuia să-l părăsească. S-a cutremurat.

-Ti-e frig, draga mea? a întrebat Adam, ridicând privirea din cartea pe care o citea.

Stătea pe scaunul din faţa ei, cu un ocean de perne şi cuverturi împrăştiate între ei.

-îmi este, a minţit ea. Nu vrei să stai lângă mine? Doar ca să mă încălzeşti, a adăugat ea repede când a părut că era pe punctul să o dojenească.

-Numai ca să te încălzesc. Şi-a închis cartea şi s-a mutat graţios spre partea ei din canapeaua luxoasă şi masivă. Vino aici, a spus el, aplecându-se pe spate într-un colţ şi făcându-i semn spre spaţiul dintre picioare.

Ea s-a împins aproape între coapsele lui şi s-a întins pe pieptul lui. Şi-a înfăşurat braţul în jurul ei, ţinând-o uşor, dar ferm pe sub sâni, în timp ce picioarele lui o cuprindeau, ca s-o ţină în siguranţa.

'pici,

r mutând şi *potrivind* pernele sub pjcj .MO»- 3 ° n hohot de râs profund care venea din pie, până când ^"„du-se în jur"! - timP « « , lui, cu braţ" s Jui _ Pisica lor? d si.au denumit fiara Boadicea, ce, -Da, pisica lor;,tor pentru ei, presupun. ce nu este ^^ pisică? a insistat ea, mulţumită de ton, ferSfTrelaxatdin cu senzualitate confortul. Deş _ fn sensul în care ip » . spun că eşti ca 0 pisicufă esti atât de mică încât poat ' t mai *mult. S-a* bucurat din plin de Mia a oftat şi s-a vara neaşteptată făcuse ca trăCălătorie, chiar daca o fu ^^ noroioasă. Era neribdă. sura lor să opreasca, o si abţine să nu se bucure toare să vadă o casă noua dam F . ^ ^ de ineditul **unei** ^ 0 viaţâ **nefericită** şi **Adevărul** era ca Mia **era departe** a acestkcruofâceasâsesimtaynovata^niec P ci va începe să progreseze cu pianu/ei de a evaaa. <-u ,

focare zi se încheia fără ca ea să reuşească să-si vândă bijuteriile sau să-i trimită un mesaj *lui Bouchard.*

Ezitarea ei era una venită *din egoism pur, sau Ramsay* avusese dreptate când i-a spus că prezenţa *ei în mijlocul unei lupte violente* nu ar ajuta cauzei lui *Jibril? Mia* a *muşcat dintr-o buclă care a* insistat să se elibereze şi să-i *gâdile nasul. S-ar putea să-l* perceapă în continuare pe *Jibril* ca pe un băiat, dar *bărbaţii luptau şi* mureau pentru că îl doreau ca lider *al lor*. Fiul ei fusese cel care de la început o implorase să meargă în AmWia Dar nu era acest argument irvnrs a- Mia nu credea asta. Whlmb ^ egOlıSm PUr? sugestiei venite din partea lui R_a ' 'nceᵖuse să acorde credit **lui Adam** şi **de a**-l **aduce pe** Jibril **în A** ſ⁶³ᵂ¹' ˢPune adevărului de ani $d_{e\ ile\ şi\ se}$ ^^^ Adaᵢm fusese un ;a dacă $_{mai}$,-„ ;$Lt^{P}{}_{ă}{}^{3}$ tat. Nic, nu . 180 "Parasea«$_{ipes}$ ^numarera

ei- [J]n fiecaretot mai clar că îl iubea; nu că ar fi avut vreo experienţă 2111 cum ar fi trebuit să se simtă când e îndrăgostită. Oricare ^fi fost sentimentele, nu voia să le experimenteze fără prezenţa \ ' prin preajmă. Şi-a pus absent mâna pe coapsa lui.

_Mia. a avertizat-o Adam.

„Nu fac nimic, Adam, promit.

S-a oprit din mângâiere, dar a zâmbit când i-a simţit erecţia pe spatele ei. în mijlocul ultimei lor îmbrăţişări din trăsură - cu câtva timp în urmă -, vehiculul rămăsese blocat într-un şanţ adânc. Adam fusese nevoit să-şi reducă plăcerea şi o avertizase să nu-l mai tachineze în timpul călătoriei.

-Nu te voi lăsa să mă stârneşti şi apoi să fiu forţat să mă învârt într-un şanţ în plină erecţie, murmurase el.

Mia aproape a chicotit când şi-a amintit iritarea lui. A *fost* atent.

Fusese nevoie de intervenţia tuturor celor cinci bărbaţi pentru a muta vehiculul mare. Când Adam a reintrat în căruţă era ud şi plin de noroi până aproape de vârful cizmelor. Mia a mângâiat pielea moale de la cureaua pantalonilor amintindu-şi asta. De ce l-a găsit şi mai atrăgător, aşa plin de noroi şi ciufulit? Mâna lui a cuprins-o pe a ei, oprind gestul de mângâiere pe care ea l-a făcut involuntar.

Mia a închis ochii. Trecuseră doar două săptămâni. Desigur că ar putea să îşi mai acorde timp de gândire înainte de a lua o decizie? Poate chiar i-ar putea spune adevărul?

-Am ajuns, milady, i-a spus Adam soţiei sale care sforăia uşor.

-Mmm? Ea s-a ridicat de pe pieptul lui, unde îşi petrecuse ultimele două ore din călătorie dormind ca o pisică, ghemuită în poala lui. Deja?

-Da, deja, a repetat el sec.

Adam a ridicat storurile când trăsura a înaintat sub zidul exterior al castelului în curtea mare, pietruită. Era trecut de amurg, dar drumul era bine luminat cu torţe aprinse în suporturile vechi.

Clădirea era un exemplu grăitor de castel cu ziduri, construit pentru a proteja coasta de invadatori. Râul care curgea în mod normal în fața lui se transformase într-un estuar lent, iar gura de ieșire fusese abandonată pe măsură ce în jur apăruseră alte porturi, cu apă mai adâncă.'Minen'a bpencer ----------

i *.nilor castelul* Exham suferise *multe schiau* ?an' ' t oara

*denivelare, plină acum cu ierburi si Hori sâlh^*

doar ca o uşoa şi *cheltuise o avere* «consti^ *
f echiului zid care se ruinaseră. Stânca ^
aC6le P fusese extrasă din *aceleaşi locaţii precum cea ori*gin^ *renovare n es*
aumpJegoJ Ije Afo^,^
si fusese *şletui* * ^ părea aproape uniformă. Nu era cel mai
de rezultat- *o ra* ^ d& fiecare dată n cuprindea un g ^
confortabil *ioc a* ^ ^^ ^ fJ revedea după 0 Îungă absenţ.
riment de manan ^ ,ntrării pi*ncipale destul de* rudimentare,
jessica statea in ^^ ardeau în *impozantele* suportu-
unde f ? ^ trebuie să *fi ars* şi în urmă cu sute de ani.
rile medievale, la fel cian de perne de care soţia sa

i o'*Sje* , a *deschis* uşa trăsurii, sărind afară înainte ca scara să fi fost trasă. *S-a* întins *şi a cascat in* timp *unul dintre* lachei derula *treptele*. Adam i-a mtins mana Miei şi a zâmbit văzând expresia de *pe* faţa ei, care era uimita de imaginea castelului din spatele *lui.*

- Este atât de magnific şi de impunător! Nu s-a obosit să se uite pe unde păşea, dar, *din* fericire, a fost destul de aproape încât să o prindă, *şoptindu-i la ureche în ti* mp ce o aşeza cu *picioarele pe* pământ.

-Trebuie să fii mai atentă, draga mea. Nu vrem ca cei care mă defăimează să spună că te-am ucis chiar în ziua în care ai sosit. Părea atât de surprinsă încât a râs.

-Bine *ai venit* acasă, Adami îmi pare rău că nu i-am strâns pe *toţi aici* să vă întâmpinăm, dar am crezut *că vei întârzia mai mult când* nu *ai* ajuns la ora stabilită. Adam s-a întors pentru a-şi saluta sora. -Din păcate, am avut parte de o vrem« ***a .*** 7 ***J , .*** ambele zile. *îmi* pare râu că vam *lăsa* * ^ ^ o10a5a *mâinile Jessicăi şi* i-a zâmbit. Arăţi bine so ^^ Ei ^ ^

Ea s-a înroşit, descumpănită de gestul' luTn.T' une. Un zâmbet mic şi nervos a apărut pe *f I obl ?nuit de afecţi-* iar Adam şi-a dat seama cât de schimbat *tJh* * *in*Z*Ust** *palidă, celorlalţi. Ei bine,* indiferent dacă era *debiT* * *3Parâ în ochíi schimbase* cu adevărat. Dlne s*u de rău, *el se*

182jessica, aceasta este noua ta cumnată, Mia. _Am fost foarte nerăbdătoare să te cunosc, Jessica. Nu am avut niciodată o soră.

Mia s-a întins spre sora lui ca şi cand ar fi vrut să o îmbrăţişeze, dar s-a oprit când cealaltă femeie a dat înapoi.

Mia nu avea nici măcar o urmă din reticenţa caracteristică englezilor. Nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decât să stabilească un contact fizic cu alte persoane. Familia Courtney însă foarte rar avea contacte fizice. El a presupus că şi asta se va schimba de acum.

-îmi face plăcere să te cunosc, a murmurat Jessica, timiditatea ei naturală făcând-o să pară trufaşă, aproape neprietenoasă.

Avea acelaşi păr întunecat şi piele palidă ca Adam, dar moştenise ochii cenuşii ai tatălui lor, împreună cu reticenţa lui, care s-a dovedit a fi aproape un handicap.

Atitudinea exuberantă a Miei s-a schimbat subtil şi a devenit mai precaută. Adam şi-a dat seama că era acelaşi comportament cu care îl

tratase în primele zile ale căsătoriei, înainte ca el să se dezintegreze, ca un biscuit înmuiat într-o ceaşcă fierbinte de ceai.

-Vino, a spus el, emoţiile sale făcându-l să fie vioi. Afară e frig si am călătorit ore întregi. Aţi făcut focul în bibliotecă?

-Da, desigur, şi Bailey a pregătit ceaiul. Mi-am închipuit că o să vă fie foame.

-Tânjesc după un ceai, a spus Mia, luând-o de braţ pe Jessica şi acompaniind-o. Mă tem că sosirea noastră târzie te-a obligat să stai trează. Vă treziţi devreme la moşie?

-Da, aşa facem de obicei. Presupun că aici veţi găsi lucrurile mai tihnite decât la Londra. Jessica s-a retras, în mod evident pusă în dificultate de noua lui soţie. S-a întors şi s-a uitat la Adam, care le urma. Fetele sunt în pat, desigur. Sunt sigură că nu dorm. Nu reuşesc să o conving pe Eva să nu mai citească pe sub pături, oricât de periculos i-aş spune că este.

Adam a bănuit că fiica lui cea încăpăţânată a devenit mai mult decât o provocare pentru liniştita şi retrasa ei mătuşă.

Mia şi-a dat jos mănuşile şi i-a aruncat lui Adam o privire tristă. -Mă tem că şi eu am fost la fel când eram fetiţă, Jessica. Mama mea era la fel de disperată din cauza mea.

Bineînţeles că Adam nu

mă lasă să citesc acum sub aşternuturi, a mărturisit pe sora lui să scape un strigăt de uimire.

Adam a încercat să se încrunte, dar nu a putut. Mia i-a aruncat una dintre privirile ei inocente - care şi-a imaginat că o folosise frecvent pentru a ieşi din

delicate cu sultanul.

- O, îmi pare rău, Jessica. A *fost* şocant? Adam este dispert faptul că nu pot să *fiu o* companie decentă.

Jessica a tresărit nervoasă la o *astfel de* conversaţie de nerv.

Mia a aşteptat până când *Jessica s-a întors* şi a scos limba către Adam.

El a rostit cuvântul *păcătoasă şi* a devenit subit sever la zâmbetul senzual *al* soţiei sale. Ar *fi* trebuit să-i *fie* ruşine să se comporte ca un şcolar, dar renunţase să încerce să-i reziste Miei şi glumelor ei. în plus, ce rost avea?

Biblioteca era camera preferată a *lui Adam, din tot castelul.* Pornea de la baza unuia dintre *cele* patru turnuleţe. Tavanul era destul de jos, oferind camerei o atmosferă confortabilă, iar pereţii circulari erau căptuşiţi cu cărţi, de *la podea până la tavan.* Şemineul era atât de mare încât ar *fi putut* încăpea chiar şi un taur la proţap, dar acum servea drept sursă de *căldură. Ardea ca* un cuptor, cu peretele din spate curbat *într-o* manieră ciudată, care împrăştia căldura mai bine decât orice *alt* şemineu din castel. Chiar dacă afară era vară, castelul era mereu rece.

-Este minunat, a spus Mia, întinzându-i *absent* geanta şi mănuşile lui Adam, care a zâmbit iritat *la expresia de pe faţa* surorii lui - şocată când l-a văzut pe fratele ei **comportându**-se ca lacheul soţiei sale şi făcându-i şi plăcere A sosit tava de ceai, iar Jessica s-a îndreptat spre ea *si apoi* a ezitat. -O, *te* rog vrei să torni tu? a întrebat Mia, adresându-i **Jessicăi** un zâmbet plin de rugăminţi. Stiu că ar • - r .

sunt teribil de neîndemânatică î^ "]? f ^ spus soţia lui, una dintre cele mai ***eletZI***

care Adam le întâlnise vreodată. " " 71 8ra t^ase femei pe -Desigur.

Roşeaţa subtilă care s-a răspândit pe obrajii J

nrnl spmn <-5 imrif-^t-i't aaî^: î; fs,.. i» es sic;

:ere- inima lui *Adam, d*

- (Minerva Spencer ^

*e*re până acum câteva săptămâni uitase cu desăvârşire, a început -bată. Mia era fără îndoială preocupată şi amabilă şi i-a plăcut mai mult decât ar fi putut crede faptul că a depus un asemenea **efort** pentru a o asigura pe Jessica că nimeni nu intenţiona să-i pună la îndoială statutul pe care-l deţinea în casă.

-Sunt surprinsă să văd că vremea este atât de bună, a spus Adam. A plouat aproape tot drumul.

A clătinat din cap, refuzând ceaşca de ceai oferită de Jessica şi, în schimb, şi-a turnat un coniac. ■

-Cred că vremea rea se deplasează spre nord, pentru că şi noi am stat câteva zile sub o pătură gri de nori. Ploaia a fost atât de persistentă încât Eva şi Melissa au chinuit-o pe biata Miss Banks până când aproape că şi-a ieşit din minţi. Nici una nu a putut călări aproape o săptămână. Ştii cum se comportă în astfel de situaţii. Inima lui Adam s-a opintit şi apoi a accelerat. -Poate să le strunească, nu-i aşa? a întrebat cu o voce mai ascuţită decât şi-ar fi dorit.

-0, da, Adam. Ceaiul s-a prelins peste marginea ceştii în care turna. A aruncat rapid o privire către Mia, care stătea în faţa şemineului, cu gura căscată la bolta care se arcuia mult deasupra capului ei.

A simţit crampe la stomac de emoţie, crampe care s-au răspândit prin tot corpul, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când venea acasă. El a urmărit-o pe Mia cum se mişca prin cameră, inspectând mai multe obiecte care i-au stârnit interesul. Doar privind-o, s-a simţit... fericit?

-Şi Catherine, ce mai face? a întrebat Adam, vârtejul emoţiilor lăsându-l mai degrabă fără suflare şi ameţit.

-Face bine. De fapt, foarte bine, l-a asigurat Jessica, părând dornică să risipească norul care se formase deja. Ceai, milady?

Jessica a aruncat o privire spre locul în care stătea Mia.

-O, da. Mulţumesc! Dar, te rog, de ce nu-mi spui Mia?

-Da, desigur... Mia. Şi tu poţi să-mi spui Jessica, a zâmbit ea puţin şovăitor.

Adam nu mai observase până atunci cât de fragilă era sora lui. Celorlalte emoţii ale sale li s-a alăturat şi sentimentul de vinovăţie pe măsură ce îşi dădea seama cât de puţină susţinere primise din partea lui, de la moartea mamei lor.

Mia s-a aşezat în colţul unei canapele mari şi s-a uitat dare la Adam. Nu a putut rezista zâmbetului care i-a cu^ n?râl)- în timp ce s-a aşezat lângă ea, iar ea s-a strecurat cât de el. Era persoana căreia îi plăcea cel mai mult atingere^03.136 din câte cunoscuse vreodată. Chiar şi surorile lui Danforth îi ciufuleau constant, îi atingeau şi îi îmbrăţişau pe cei apropj6 nu erau atât de apropiate ca Mia. ^

în ce-l privea pe el, în mod special, nu era doar atingerea, cîai faptul că era inconştient de senzuală. Atunci când erau singUrf nu stătea niciodată departe de el, preferând să se aşeze pe o pernă

aflată lângă scaunul lui, dacă el lucra la birou, mai degrabă decât

- inerva Spencer-

pe un scaun mai îndepărtat. Se obişnuise cu apucăturile ei exotice într-un timp remarcabil de scurt, considerând manierele ei degajate şi confortabile ca pe o bine-venită alinare faţă de comportamentele lui mai formale.

- Cred că Townshend va ajunge în cursul zilei de mâine, a spus el.

Aluat o înghiţitură de coniac şi s-a întins după unul dintre mini
sendvişuri. 11-a întins Miei, care l-a mâncat din două muşcături. Adam a ridicat privirea şi a zărit-o pe sora lui urmărindu-le uimită reacţiile, faţa lui revenind la masca ce îi servise drept scut aproape un deceniu.

-Este perfect, Jessica. Mulţumesc, a spus Mia, terminând încă un mini sendviş şi zâmbindu-i surorii lui peste marginea cănii ei de ceai, fără să fie conştientă de undele de şoc care se revărsaseră prin cameră.

Jessica a dat din cap, ameţită.

Adam şi-a dat seama brusc că nu-i păsa dacă părea a fi un idiot fericit, aşa cum şi era de fapt. I-a zâmbit ***Jessicăi,*** *şocând* ***-o*** şi mai mult.

-Ai amenajat camera oliv, Jess?

- Da, cred că îţi va plăcea mult mai mult decât vechea ta cameră. Ambele şemineuri ard fără a scoate fum, ceea ce este mult mai bine în comparaţie cu furnalul acela groaznic din vechile tale camere

Părea că-şi mai revine în timp ce dezbătea subiectul ei preferat: castelul.

Adam nu se mutase în apartamentul matrimonial *d*
moartea tatălui său, dar suita de camere conectate ir*
*—re *el*e era
singura care se potrivea unui cuplu căsătorit. Camera*

*eie aveau1 pătură şi cu O sală de baie neobişnuit de mare, despre

- Iubirepericufoasâ -

care Adam a presupus că era o încercare a unui strămoş de-al său de a imita băile romane antice, găsite în mod ocazional în zonă. A crezut că Miei îi va plăcea foarte mult.

Au vorbit despre problemele castelului, în timp ce Mia a consumat o cantitate şocantă de mâncare şi a băut mai multe căni de ceai, stăpânindu-şi un căscat uriaş, cu ochii pe jumătate adormiţi. -Să înţeleg că eşti pregătită să te retragi? -Da, mi-e teamă că sunt moartă de oboseală, a spus Mia, adresându-i Jessicăi un zâmbet plin de regrete. Jessica s-a ridicat.

-Lasă-mă să te conduc în camerele tale. Adam, desigur, ştia drumul, dar nu a oprit-o. Ştia cât de mult îi făcea plăcere să le arate castelul nou-veniţilor. Mia, în mod special, era un oaspete entuziast, sporovoind şi făcând comentariile adecvate.

Când Adam a deschis uşa camerelor vechi ale tatălui său, a rămas uimit.

-îţi place? a întrebat Jessica emoţionată. -Foarte mult. Trebuie să fi lucrat într-un ritm destul de alert pentru face o schimbare atât de mare într-un timp atât de scurt. El i-a zâmbit. Te-ai întrecut pe tine, Jess - este absolut magnific. Jessica s-a înroşit de plăcere.

-Dar nu sunt sigur că o mai putem numi camera oliv. Cum de-ai găsit toate astea?

Pereţii din piatră dură ai camerei erau luminaţi de patru enorme ferestre cu cercevele, un finisaj care fusese adăugat ulterior la faţada castelului. Tapiserii şi draperii grele din catifea gri cu roz estompau atmosfera mai degrabă rece a camerei. Mobilierul enorm, proiectat pentru a se potrivi cu dimensiunea camerei, fusese acoperit cu catifele de pluş, iar scaunele şi canapelele tapiţate pentru a compensa dimensiunea lor masivă.

-E minunat, a spus Mia, întinzând mâna pentru a mângâia braţul de catifea al unei canapele.

Jessica nu putea alege ceva mai pe placul soţiei sale. Pernele mari şi taburetele împrăştiate peste tot erau genul de lucruri Pe care ea le adora. Se întrebase cum de ghicise sora lui cu

atâta **precizie.** Nu **îi** acordase mult timp, nu mai mj **Transformarea** a fost destul de impresionantă. e 0 \

Dormitoarele erau poziţionate de ambele părţi ale **j**iv**-** imens, fiecare cu dulapuri masive, întrucât nu existau vl^ **tradiţionale.** Sayer şi LaValle **erau** deja ocupaţi cu aceste J^ **agitându**-se şi **despachetând primul rând** de bagaje sosite. *^

După ce s-a asigurat că aveau tot ce le trebuie, Jessica le-a sp noapte bună Şi a plecat, lăsându-i împreună în salonul comun -Este absolut magnific, Adam.

Mia s-a sprijinit de el şi şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei lui în timp ce inspecta camera. Adam a luat-o de bărbie şi i-a ridicat faţa mică. -Da, a spus el, este.

Ea a râs şi şi-a îngropat faţa în haina lui. -Nu, nu, cred că arăt ca o sperietoare. În trăsură, m-am adăpostit în braţele tale ca o creatură din inima pădurii.

-Da, arăţi ca o sperietoare. L-a lovit şi şi-a îngropat faţa mai adânc. Din fericire, tocmai am *găsit* remediul. Vino cu mine. El a luat-o de mână şi a condus-o prin camera lui, unde l-a concediat pe Sayer cu o mişcare a capului, acesta lăsând bagajele rămase nedesfăcute şi plecând în tăcere în camera lui.

Adam a deschis uşa arcuită şi grea care îi conducea afară din dormitorul lui, pe care Jessica nu i-l prezentase în timpul scurtului ei tur al castelului.

-închide ochii. Mia s-a conformat si el a condus-o înăuntru. Foţi să-i deschizi.

—^¿Kssî

uimire în timp ce

privea prin

ocupa un colţ întreg al camere? ^^ îngropată în Pod6i%

-O, Adam. Ea şi-a ridicat och'- să-şi înfigă degetul în apă. E caÎd " ^ e1, înainte de a se apleCa Ea s-a uitat la el de parcă arV f ^ CUm este Posibil aşa ceva? -Nu este meritul meu. U$_{n\ st}$L°St Un magidan. care este încălzită în $_{mo}$d natural * folosind apa de la roman, care au construit ace' ^^an. El a preluat ideea te. geolog» loculu,. Am crezut că o sllf"^ oriunde le permi- Ea şi-a aşezat mâinile pe pieptul 1 * placă.

el într-un mod care l-a făcut să simtâ^{U}fi^{rIdicâl}id_{U-st}- . . $^{tă\ fl}$ut$_{Uri?}$ ^{u} Privirea spre

Int ri să faci baie cu mine, milord?
le controlase încă din momentul în care relaţiile de dra- ^^ 'le fuseseră întrerupte în timpul zilei. Faţa i s-a înroşit, iar ele i-au coborât în timp ce el o împingea, forţând-o să facă P înapoi, si apoi un altul, iar el înainta necontenit, fără să se ^reascâ până când a lipit-o de peretele dur de piatră al băii.
-Descheie-mă la nasturi, i-a spus el, cu o voce plină de dorinţă.
Mâinile ei abile s-au mişcat repede până când l-a dezbrăcat.
Atras în sus fusta costumului ei de călătorie, mâna lui mişcân- du-se spre ceea ce el ştia că îl aşteaptă. Nu purta chiloţi. S-a cutre- murat de dorinţă în timp ce s-a afundat în buclele ei şi a găsit acea părticică a corpului ei pe care a transformat-o în proprietatea lui. Adam nu era singurul care simţise că acea călătorie cu trăsura fusese un preludiu prelungit. Ea era umedă şi pregătită şi mult prea nerăbdătoare să-şi pună în aplicare metodele obişnuite de seducţie. în timp ce ea încă tremura de plăcere, el a prins-o de fund, a lipit-o de perete şi s-a strecurat în ea, ţintuind-o, odată intrat. S-a proptit în picioare, depărtându-le până la linia umerilor, astfel putând să îşi controleze mişcările. Ea s-a unduit deasupra lui, frecându-şi şoldurile, dorind mai mult.
Adam s-a retras să o privească. Pleoapele îi erau căzute, gura întredeschisă şi plină de dorinţă.
-Atât de lacomă. El a lipit-o şi mai tare de corpul său, în timp ce intra mai adânc. De abia ai avut un orgasm şi vrei deja altul. Nu vei mai avea parte de un altul până când nu vei merita asta, a şoptit el, punctându-şi cuvintele cu o împingere rapidă a şoldurilor. Ea a gâfâit.
-Ţi-a plăcut să mă chinui azi, milady? Cred că ţi-a plăcut, a gândit el, împingând din nou, intens şi rapid, dorind ca ea să ştie că el îi controlează complet plăcerea. Te-ai amuzat simţindu-mă in spatele tău, plin de dorinţă. Ţi-a plăcut să mă faci să sufăr.
împingere.
A scâncit, buzele deschizându-se în timp ce respiraţia i se înteţea.
împingere.
-Ce-ai spus, draga mea? Nu te-am auzit.
Era aproape înnebunit de efort.
împingere.
Un alt scâncet.
împingi-
Va trebui să vorbeşti mai tare, milady.
împingere.
-Te rog.
-Ai spus ceva, dragă? ***împingere.***
-Te rog, Adam, mai mult, a reuşit ea sa ingaime.
-TaTmult? Mai mult ce, micul meu diavol chinuitor? Aş vrea să te aud cum îmi ceri. ***împingere.***
- Te rog, Adam, fă-mă să am orgasm, ultimul cuvânt a fost aproape un suspin şi a fost ca o scânteie lângă un butoi cu pulbere.

Când a ajuns la orgasm, a fost uimitor. Val după val de plăcere l-a învăluit. Era ca o flotă neajutorată, frământată şi târâtă de fluxul neobosit până când a naufragiat, aruncată pe ţărmul pasiunii. Picioarele i-au tremurat şi şi-a înfăşurat un braţ sub fundul Miei, şi-a ridicat pantalonii căzuţi cu cealaltă şi a dus-o pe bancheta lungă de lemn unde i-a dat drumul uşor, înainte de a se prăvăli lângă ea. Mia s-a gudurat pe lângă el, ridicându-i braţul şi punându-l peste umerii ei, în timp ce se cuibărea la pieptul lui.

-Mulţumesc, Adam. A fost destul de bine, a murmurat ea, zâmbind, în timp ce-şi înăbuşea un căscat uriaş. Abia mai avea energie cât să zâmbească uşor. -Femeie, o să mă omori.

Adam şi-a amintit aceste cuvinte A$_a$ ™ 1 • i săptămâni. G de multe ori în următoarele

Nici măcar când avea douăzeci şi cinci A Veronica - care era mai vorace din punct H ^ ? ^ Căsătorit CU majoritatea bărbaţilor - nu avusese part m6 VGHere sexuaI decât atât de frecvente, plăcute sau epuizante"oar ^ Particule amoroase fusese dornică să găsească plăcerea, Mia eraV" C6 Veronica

Adam nu se putea sătura de noua sa sof^{o}*^^ Să 0 ofere- era reciproc. •le-sentimentul- bit în sinea lui pe când ieşea din sala armelor şi urca scă- A la nivelul principal al casei, gândindu-se la partida lor de f Pvn acea dimineaţă - ceea ce îl făcuse să întârzie la întâlnirea amor Qin a ', w cuKearns, administratorul sau.

Nu îi plăcuse că fusese nevoit să o lase în pat. Părul ei încâlcit si buzele umflate erau dovada epuizării erotice, dar invitaţia din ochii ei îi spunea că era pregătită pentru şi mai multe.

Adam nu avusese niciodată o iubită atât de dornică sau de generoasă - sau atât de deschisă şi veselă. Nu se temea să-l abordeze oricând sau oriunde. S-a gândit la ultimul lor joc de şah, care se încheiase - încă o dată - cu victoria ei. Se simţise obligat să o supună la represalii, aplecând-o peste biroul mare din bibliotecă. Nu mai putea vedea o tablă de şah fără să aibă o erecţie. Era atât de priceputăsă-l excite, încât ar fi trebuit să fie jenat. Ca un câine dresat, ştia că, ori de câte ori cuvintele „milord" ieşeau din gura ei păcătoasă, ea fie rememora ultima partidă de amor, fie o planifica pe următoarea. S-a oprit pe hol să-şi îndrepte ţinuta, sub privirile uimite ale unuia dintre lacheii săi.

Toţi servitorii erau conştienţi de ceea ce se petrecea în camera stăpânului lor în fiecare noapte şi dimineaţă. Şi în câteva părţi ale castelului şi prin grădini, indiferent de ora din zi. Lui Adam nu-i păsa.

A intrat în cea mai mică dintre cele două camere de zi ale castelului, oprindu-se o clipă pentru a se familiariza cu imaginea care se derula în faţa lui: trei capete cu plete negre, unul cu plete de un blond în nuanţa nisipului şi unul cu plete roşu aprins erau aplecate deasupra mesei, studiind ceva. Jessica, Catherine, Eva, Melissa şi Mia erau atât de captivate de lucrul la care se uitau, încât nu au observat sosirea lui. Adam şi-a dres glasul.

Cinci perechi de ochi s-au îndreptat spre el. -Tată, uite ce a adus Mia.

Fiica lui cea mare i-a făcut semn către obiectul de interes. Adam ⁵~ª la masă şi şi-a înclinat capul. Era o revistă de modă, aparent în limba franceză.

-Hm. Şi-a privit soţia cu sprâncenele ridicate. Ai relaţii care încalcă embargoul pentru tine, milady? Mia a zâmbit, dar nu a răspuns

-Mia spune că am putea să ne luăm nişte rochi" noi K.

a spus Eva.

Adam a privit rochia pe care o purta acum, de simtit cum pe chipul lui apare o expresie chinuită î ^ studia fata cea mijlocie. Eva era, ca întotdeauna, un dezastru £ '' Fata s-a înroşit în timp ce el o examina critic, expresia d ^ păţânare pe care o ştia atât de bine punându-i stăpânire u " Mia i-a captat privirea şi a dat din cap dezaprobator. Adam a oftat şi s-a abţinut să mai zică ceva. Mia nu avea să vorbească; putea să-i citească pledoaria pe faţă, dar i- toate argumentele. Destul de recent, chiar, mai precis în urmă două zile, când ea venise în biroul său pentru a pleda cazul Evei după o ciocnire extrem de nefericită între Adam şi fiica lui, petrecută în dimineaţa aceea, la grajduri.

Adam fusese încântat de apariţia ei neaşteptată în biroul său şi de faptul că se întrerupsese de la plata unor facturi - până când a aflat subiectul pe care l-a abordat cu insistenţă din nou.

-Nu trebuie să o certi pe Eva în halul acesta, Adam. Este puţin neglijentă cu modul în care se îmbracă şi poate uneori este un pic cambăieţoasă...

Adam aruncase pana cu care scria şi îşi dăduse deoparte registrul, uitându-se la soţia lui în timp ce ea stătea în faţa lui, pledând atât de pasionat cazul fiicei sale.

Cearta în cauză apăruse când Adam fusese de acord să le ia pe Mia şi pe fete la o plimbare călare.

Când el şi Mia ajunseseră la grajduri, găsiseră două dintre cele trei fete îngrijite şi frumos îmbrăcate asteptându-i. Eva, pe de altă parte ajunsese mai târziu, într-un costum de călărie sifonat şi cu cateva numere mai mari rarp îi . - , , '

Cathenne, cu părul lăsat Hb i n P ™ ^ ^ * pereche de mânuşi ponosite ZT^™' ** ^^ " °

Indiferent dacă fetelor lui l con' ^ ^ detesta lipsa de punctualitate şi ţi^ ?tiau dam înapoi în casă, spunându-i că poate d*'* j - 1 ° trimisese timp şi îmbrăcată corespunzător sau n^ să ajungă la

Ceea ce urmase fusese genul de situat^ ^ lui Adam. în momentul în care Ev ^ « îngheţa sângele deja era epuizat din punct de vedere în^

CV plimbarea care urmase fusese una tristă. Catherine şi Melissa,
bele fete fiind bine crescute şi plăcute, abia dacă scoseseră un aTT\-ânt
Chiar şi umorul irezistibil al Miei nu reuşise să detensio-
nez atmosfera.
Mia venise la el mai târziu, după ce vorbise cu Eva, care refuza să iasă din cameră, în semn de protest.
_Nu vrea să iasă din camera ei, Adam, spusese Mia, ca şi cum asta era problema lui.
-Este un loc excelent pentru ea, spusese el cu răceală.
Mia nu fusese intimidată de cuvintele sau de comportamentul său. într-adevăr, Adam observase, nu fără să se alarmeze puţin, că Mia nu mai apărea afectată de atitudinea sau de tonul său dezaprobator. în schimb, ea răspunsese la dispreţul său rece punân- du-şi trupul între el şi biroul lui.
Oftase şi se lăsase pe spate pe spătarul scaunului. Fără să se sperie, se apropiase, depărtându-i picioarele şi se pironise între coapsele lui, zâmbindu-i.
Precum câinele bine dresat în care îl transformase, începuse să aibă o reacţie de răspuns.
-Este o fată foarte sensibilă, Adam. Mai mult decât Cat sau Mei. Era aici de mai puţin de o lună şi le apela pe fete cu diminutive. Iar fetele erau încântate să le strige aşa şi o adorau pentru asta. Când eram copilă, eram exact ca ea. Ochii lui Adam o analizaseră de sus până jos pe soţia sa îmbrăcată imaculat şi pufnise. Ea îl ignorase. Chiar aşa eram, dragul meu, insistase ea, mişcându-se între coapsele lui într-un mod foarte incitant, captându-i interesul.
Mâinile lui se îndreptaseră spre şoldurile ei, de parcă ar fi avut o voinţă proprie. El era doar vag conştient de cuvintele ei, în timp ce ii mângâia trupul subţire prin rochia ei simplă, dar încântătoare. -Nu mă crezi? Adam? -Poftim?
îşi mutase privirea de pe corpul ei, cu reticenţă, şi se uitase la chipul ei întrebător.
-Nu mă asculţi.

- Bineînţeles că te ascult, dar îmi distrage atenţia faptul că tre- buie să stau cu gâtul întins. Stai aici, dragostea mea.El o pusese pe un picior, lipindu-şi coapsa de f ferm, mişcând-o uşor în sus şi în jos, zâmbind l$_{a}$ i^^{1} ^{ei} m$_{ic}$
cătoare pe **care** i-o oferea.
-Adam, spusese ea, cu tonul intenţionat ameni,ţ$_{ător}$ -Da? întrebase el absent, incapabil să reziste să-^ sânul mic, în timp ce o legăna pe genunchiul lui. ^{1} CUprin dâ
- Mai întâi trebuie să mă asculţi şi apoi te poţi j$_{Uca\ cu\ r}$. Ea îl apucase de mână şi îl ţinuse strâns. Oftase exage^'.
încrucişase braţele. '
-Vorbeşte, harpie roşcată. Ea dăduse din cap, fericită.
- Eva încearcă foarte mult să te mulţumească. Te adoră, Adam Poti să priveşti dincolo de hainele ei rupte şi noroioase ***şi*** să vezi doar fetiţa care trăieşte pentru a-ţi face pe plac? Este o călăreaţă care ştie să biciuie calul, se pricepe foarte bine la cai şi cunoaşte fiecare centimetru din moşia ta, la fel de bine ca tine. Dacă ar fi băiat, ai fi foarte mândru de el, nu-i aşa?
Adam fusese uimit de analiza ei. Avea dreptate. Eva putea fi fiul perfect. Bine, în afară de izbucnirile ei emoţionale îngrozitoare. Dar Mia nu ştia despre acestea şi despre ce ar putea însemna ele. Fiind un laş, Adam nu fusese pregătit să abordeze acest subiect.
-Poate că ai dreptate, Mia, dar ea ***nu*** este băiat şi nu se poate aştepta să fie tratată ca un băiat. Nu-i faci nici un serviciu dacă o încurajezi în credinţa ei că poate continua să se comporte ca şi cum ar fi fiul meu.
Mia clătinase deja din cap la jumătatea argumentului său. -Nu pledez ca tu să o tratezi ca pe un băiat şi, în nici un caz, ea nu vrea un astfel de tratament. îti cer să îi treci cu vederea mai uşor eşecurile ei ca fată. Este dezordonată si deseori neîngrijită, dar toate astea se vor schimba, $_{pe}$ măsură ce'va creste. Te rog, poţi să încerci sa tre$_{C1}$ cu vederea unele dintre eşecurile ei? Încearcă să procedezi aşa o perioadă de tim^ j - , * ^{c} .
îmbunătăţesc, poţi reveni3 t^ ! ^{UCrUrile} ^{56}
Adam o studiase mai mult ti$_{mn}$ p $^{Ue\ tale\ obiceiuri}$- cât părea să fie? Se uitase in ochii'$_{e}$ ^{3} ^ $^{3tât\ de}$ p$^{erfectă\ p€}$ mai mic semn de înşelăciune sau de M^* ^
căutând cel
Dar ar fi în stare să vadă înşelăci$_{Un}$ ^{1C} ^ ^{nu} S^{âs}ise nici unul. îndrăgostit nebuneşte de ea, asa încât* $^{dacă\ ar\ fi\ acolo?\ Era}$ ^{er}a aproape orb.înlăturase acest dubiu din mintea lui, pentru a-l clarifica cu ltâ ocazie şi analizase cererea ei. Era pragmatică şi destul de uşor de îndeplinit. îi sugera să se comporte ca un părinte şi să lase deo- arte impulsul imatur de a se certa cu fiica lui.
_îti voi pune în aplicare sfaturile. îţi mulţumesc că ai atâta grija de copiii mei. Ştiu că nu-ţi este uşor să te trezeşti pe cap cu trei fete destul de mari. Ea clătinase din cap la cuvintele lui. -Ce prostie!
-Ce prostie? Ridicase o sprânceană la această nouă achiziţie din vocabularul ei, fără îndoială auzită de la una dintre fiicele sale. Şi de unde ai învăţat termenul de „biciuire"? Pariez că de la fata în cauză. Dacă foloseşti acest termen într-o companie civilizată, vei avea bătaie de cap, promisese el. Ea ignorase amenintarea.
-Acum, spusese ea, ridicându-se din poala lui şi privindu-l în jos, am ceva ce aş vrea să-ţi arăt, stăpânul meu.
Stomacul lui Adam strânsese de bucurie când auzise cele două cuvinte mici.

-Cred că s-ar putea să ţi se pară interesant, continuase ea, stând în vârful picioarelor şi punându-şi fundul pe biroul lui, atârnându-şi picioarele în timp ce îşi ridicase încet tivul rochiei.

-O? întrebase Adam slab, neavând încredere în vocea sa ca să rostească mai mult de atât.

-Da. Ea dăduse din cap. Am dat de ea în această dimineaţă când mă îmbrăcam şi m-am gândit imediat la tine.

Ochii lui Adam urmăriseră tivul care se ridica, ţinându-şi respiraţia în timp ce ea trăgea încet fusta peste genunchi şi apoi până la şolduri.

Ca de obicei, nu purta chiloţi.

-A, spusese el cu vocea înăbuşită. Mi se pare că am mai văzut aşa ceva odată.

El pusese câte o mână pe genunchii ei şi o împinsese uşor. -Poate că ai nevoie de o privire mai atentă pentru a fi sigur, milord?

Ea îşi împinsese şoldurile mai aproape de marginea biroului-spre el.

-Adam. Adam?

La auzul numelui său, Adam a trimis amintirea erotică în Colt supraaglomerat al creierului său, unde depozita astfel de COmo'"

Mia stătea în faţa lui, cu o expresie amuzată pe chip, cu pri • scânteind pe pielea furnicată de plăcere, pe care ea o ascund ea strategic de chipurile curioase din spatele ei.

-Vorbeam despre rochii, Adam.

S-a încruntat, privind peste umărul soţiei sale şi apoi înapoi.

-Asta făceam? Şi-a dres vocea. Da, adică asta făceam. Aprop0 de rochii. Ce idee excelentă! Presupun că asta înseamnă o călătorie. Eşti mulţumită dacă mergem la Brighton? Sau trebuie să ducem o fregată înarmată la Paris?

A încercat să sune ca şi când s-ar fi resemnat cu destinul său, dar ideea unei călătorii la Brighton i s-a părut chiar atrăgătoare.

Camera s-a umplut de voci feminine şi Adam s-a grăbit să scape în timp ce femeile şi-au îndreptat toată atenţia asupra revistei de pe masă. Tocmai când a închis uşa, a surprins privirea soţiei sale, iar ea i-a aruncat un zâmbet de bucurie pură care i-a atins sufletul.

Trecuse mult timp de când Adam nu îşi mai lăsase fericirea în mâinile unei alte persoane. Conştientizarea acestui gest i-a provocat o undă de nelinişte care a estompat sentimentul de plăcere care l-a invadat. învăţase cu ceva vreme în urmă că fericirea era o monedă cu două feţe... iar cealaltă parte era durerea.

Ca-pitoM 21

în timp ce multe femei - în special mame vitrege - ar fi considerat o tortură să fie închise într-o trăsură în compania a trei fete timp de şase ore, Mia a apreciat prezenţa lor ca fiind pe cât de încântătoare, pe atât de eliberatoare. După luni petrecute alături de adulţi la Londra, ale căror noţiuni cu privire la proprietate şi etichetă nu s-au potrivit niciodată stilului ei de viaţă, a fost o uşurare să se afle alături de trei fiinţe care îi admirau, mai degrabă, decât îi dispre- ţuiau temperamentul şi manierele. Nu putea spune acelaşi lucru despre guvernanta lor, domnişoara Temple, care nu era de acord cu atitudinea Miei, dar care călătorea, din fericire, în a doua trăsură.

Mia încercase să o convingă pe Jessica să li se alăture într-o călătorie care promitea să fie una plăcută şi nu prea lungă, dar cumnata ei - în general extrem de rezervată faţă de orice subiect de acest gen - refuzase cu fermitate să li se alăture.

-Poate că par egoistă, dar aş prefera să îmi acord ceva timp şi mie, recunoscuse Jessica, înainte de a-i oferi Miei unul dintre zâmbetele ei rare. Dar nu am nici o reţinere să îţi dau o listă lungă de cumpărături.

Cele trei fete erau uşor de strunit şi Jessica i le dăduse dezin- teresată în grijă. Noile ei fiice erau fete drăguţe şi bine educate. Chiar şi Eva, a cărei vervă putea fi considerată de străini ca fiind efectul unei indulgenţe exagerate, era atentă şi amabilă cu ambele surori şi cu oamenii de pe moşia lui Adam.

Stăteau înghesuite pe scaunul din faţa ei, contrazicându-se des- pre o carte pe care Catherine o luase cu ea ca să le întreţină în timpul călătoriei. Două capete cu părul negru şi unul blond nisipiu.
Mia ghicise aproape imediat că Melissa nu putea fi copilul lui Adam. Spre deosebire de cele două surori mai mari, a căror structură osoasă delicată şi păr întunecat erau chiar imaginea vie a tatălui lor, Melissa era blondă şi plinuţă, cu nasul borcănat,

cu gura plină şi ochii căprui şi nu semăna deloc fj2ic chizul, nici cu mătuşa sau cu vreuna dintre surori. [1 Cu] ^r.

Spre meritul lui Adam, se ocupa la fel de toate cele trei f- sale Cu alte cuvinte, la fel de distant. Mia nu putea întei'^ ce îşi ţinea copiii la o asemenea distanţă de el. Sub masCa ** dispreţuitor si distant era o persoana iubitoare şi generoasă ^ îi trebuise surprinzător de puţin timp pentru a-l descoperi pe * văratul Adam de Courtney, sub acea faţadă.

Dar, indiferent cât" eforturi ar fi depus, nu reuşea să-i includă şi pe copiii săi în cercuj de afecţiune călduroasă pe care îl împărţeau ei doi.

Pur si simplu nu putea înţelege atitudinea lui distantă fată de fiicele sale. Iubirea ei pentru Jibril însemna o emoţie atât de copleşitoare, încât simţea că nu putea supravieţui dacă se afla]a distanţă de ea. Ştia că Adam îşi iubea fiicele, chiar şi pe cea care nu era plămădită din sângele său. I-a văzut afecţiunea din ochi în acele momente scurte când a lăsat garda jos şi a permis să i se citească dragostea pe chip. Dar acele momente erau întotdeauna scurte şi păreau să fie urmate imediat de o expresie pe care nu o putea descrie altfel decât ca fiind una de groază.

A încercat să cerceteze problema cu câteva ocazii, dar chipul lui devenise impenetrabil, la fel cum fusese în primele săptămâni ale relaţiei lor. Mia dăduse înapoi, ca o laşă, îngrozită la gândul că săptămânile care urmaseră, pline de iubire şi de pasiune, să nu fi fost nimic altceva decât un produs al imaginaţiei ei.

S-a cutremurat de intensitatea emoţiilor ei. Nu se mai putea ascunde după degete. Pentru prima dată în viaţa ei de adult, era îndrăgostită; îndrăgostită de soţul ei.

El călărea pe lângă trăsură, jucând rolul de însoţitor, silueta elegantă nefiindu-i afectată în nici un fel de ceaţa care îi acoperea buclele negre şi pelerina frumoasă cu glugă. A aruncat o privire spre trăsură şi a văzut-o cum îl urmărea cu privirea. Gura lui s-a curbat încet într-un zâmbet care i-a transmis un fior în tot corpul. De parcă ar fi ştiut de efectul produs asupra ei, s-a întors cu fata la drum, arătându-i profilul său atrăgător şi eleoa

Mia şi-a dat seama că Eva se uita fix pe feret ct-v* . - • j i u- u apro
j -i- preasa a, ochii arzători urmărindu-l pe bărbatul care călărea atât de tot timpul atât de departe de ea. Văzând suferinţ^tă " ^ fata ei, Mia a decis să afle care era motivul reticp- ^ acuta pe •ei Marchizului.

Data viitoare când va aborda problema cu Adam, nu se va mai lăsa **purtată** de teama de a nu strica intimitatea tot mai mare dintre ei **şi îşi** va atinge scopul.

Adam se afla în biroul său, uitându-se absent la cecurile şi scrisorile care stăteau teancuri pe masă, minunându-se din nou de norocul care dăduse peste el.

Fusese plăcut surprins de casa din Brighton când ajunseseră, în urmă cu două săptămâni. El nu mai locuise la Brighton şi nu mai vizitase casa din anul anterior morţii Veronicăi. După ce ea murise, Adam ordonase ca toată casa să fie golită şi redecorată; gustul ei în materie de decorare fiind la fel de respingător ca şi înclinaţia ei pentru distracţii.

Camerele, cândva drapate în roşu-închis, erau acum redecorate în albastru şi verde cu nuanţe de maro cald sau auriu, combinaţii care le făceau să arate mai spaţioase şi mai confortabile.

Camerele pe care le împărţea cu Mia erau mult mai mici decât cele de la castel sau de la Exley House. Dar asta conta mult prea

puţin, deoarece ea refuza să doarmă singură, iar el nu mai voia să meargă la culcare fără ea.

A zâmbit gândindu-se la dormitorul său, odinioară impecabil, acum presărat cu toate semnele prezenţei Miei: omniprezentele perne, covoare, articole de îmbrăcăminte şi încălţăminte aruncate la voia întâmplării.

Spre surprinderea lui Adam, Sayer părea destul de mulţumit cu noua situaţie. Cu toate că Adam aproape că suferise un şoc prima dată când Mia apăruse pe jumătate goală în vestiarul său, în timp ce Sayer îl îmbrăca.

Nu avusese nici un fel de reţinere să îl întrerupă din îmbrăcat, oferindu-i sugestii sau observaţii şi, în general, tulburând ceea ce părea a fi o rutină liniştită şi previzibilă, dusă la îndeplinire tacticos. Fusese uimit când văzuse în oglindă chipul valetului său, care de obicei afişa un aer de seriozitate în timpul unei astfel de sesiuni. Pentru prima dată din câte îşi putea aminti Adam, pe faţa lui Sayer apăruse un zâmbet când auzise sugestia revoltătoare, Pe care soţia lui o aruncase în treacăt înainte ca Adam să o trimită înapoi în camera ei pentru a termina de îmbrăcat. Îi auzise

199

hohotele de râs pe când uşa se închidea, cu un papuc mijlocul camerei lui ca o dovadă a prezenţei ei. rania s î„

Adam nu ar fi crezut niciodată că ar fi putut spun e ast chiar îi plăceau nenumăratele ei invazii. Presupusese că as t' ^ rezultatul firesc al vieţii pe care o dusese până atunci. pj^ existenţa ei fusese una dusă la comun cu alte persoane, petrec-'^ du-şi majoritatea timpului în palatul sultanului goală, imp^ cu o sută de femei şi de copii. Ca urmare, nevoia ei de intimitate era aproape inexistentă.

Singura zonă în care Adam şi-a impus autoritatea a fost cea chestiunilor de ordin personal, cerându-i cu fermitate să l ase „ porţiune mică din camera lui neatinsă de prezenţa ei. A zâmbit când a auzit această cerere, de parcă ar fi fost o excentricitate.

Ea avea o abordare excentrică privind rutina personală, care l a stupefiat, prin modul în care-şi trata atât propriul corp, cât şi pe al lui.

Din cauza gradului lor neobişnuit de intimitate, a observat că Mia nu se simţea bine.

Deşi ar fi putut lăsa impresia că era gingaşă şi fragilă, Adam îşi dăduse seama că avea o constituţie de fier. Ea mânca mai mult decât orice altă femeie pe care o cunoscuse şi nu părea să-i lipsească niciodată energia. Singurul aspect unde dădea dovadă de comoditate era atunci când refuza să se ridice din pat, asta în cazul în care el era încă acolo. Atâta timp cât el era lângă ea, se mulţumea să se relaxeze şi să doarmă.

El învăţase să se ridice din pat în timp ce ea încă dormea, ca să-şi rezolve problemele urgente sau presante şi apoi să se strecoare înapoi sub aşternuturi fără ca ea măcar să ştie că fusese plecat.

Adam se trezise devreme cu câteva dimineţi înainte, intenţionând să finalizeze câteva scrisori despre activitatea de la proprietatea din Londra. Observase imediat că nu era în pat.

Se dusese în camera de zi comună şi apoi în camera ei. Nu o văzuse la început şi tocmai se întorcea pentru a ieşi din cameră când a auzit-o vomitând. A găsit-o în partea opusă a patului, goală, desigur, stând cu picioarele încrucişate pe podea, cu un lighean în ***poală.***

S-a lăsat pe genunchi lângă ea.

-Draga mea, eşti bolnavă?

Ea a râs slab şi apoi a vomitat din nou.

Adam s-a uitat după carafa cu apă şi o cârpă şi a îngenuncheat lângă ea pe podea, dându-i deoparte buclele de păr roşcat care se desprinseseră din coafura obişnuită. Folosindu-se de cârpa **umedă**, i-a şters sudoarea de pe frunte şi de pe gât. Ea s-a prăbuşit pe pat cu un oftat profund.

-De ce nu mă laşi să te bag în pat? Te pun în pat şi voi trimite după doctor.

I-a mângâiat faţa slăbită în timp ce se uita în ochii ei, observând pe la colţuri micile riduri provocate de durere. Ea i-a luat mâna şi i-a dus-o la buze, sărutându-i vârful degetelor, cu un zâmbet obosit. -Nu am nevoie de doctor, Adam.

I-a apăsat mâna pe faţa ei, unde pielea îi era fierbinte la atingere. -Prostii, Mia, cred că ai făcut gripă. Cel puţin, doctorul îţi va prescrie ceva ca să-ţi calmeze stomacul şi să te lase să dormi un pic. -Nu am gripă, Adam. Nu există nici un leac pentru ceea ce am. Teroarea i-a încolţit în inimă şi i-a oprit respiraţia. -Ce vrei să spui?

Vocea lui era rece, aproape agresivă.

-Prafurile de dormit nu mă vor ajuta. Va trebui doar să aştept nouă luni.

Era uimit, mintea numărând săptămânile de când s-au căsătorit. -Draga mea, a spus el în cele din urmă, incapabil să vină cu ceva mai inteligent.

Privirea i-a căzut pe abdomenul gol, cu umflătura blândă neschimbată. Degetele lui s-au îndreptat spre inelul din burtă, pe care l-a apreciat ca fiind atât de senzual şi el a mângâiat-o, întâlnindu-i privirea.

-Nu-ţi face griji, Adam. Un zâmbet păcătos i-a licărit pe buze. Asta nu înseamnă că noi nu vom mai face ceea ce ne place.

A râs precaut, cu creierul eliberat de teamă la reacţia ei, atât de diferită de cea a Veronicăi atunci când aflase că rămăsese gravidă.

Mâinile lui Adam s-au strâns pe braţele de lemn ale scaunului când şi-a amintit criza de nervi a Veronicăi. El îşi făcuse în permanenţă griji când fusese însărcinată atât cu Eva, cât şi cu Melissa, îngrozit că ar putea să le facă rău copiilor nenăscuţi.

De data aceasta nu va mai trebui să-şi facă griji. Faţa Miei jubila de când aflase că va avea un copil. în afară de faptul că vomita mâncarea pe care o înghiţea, părea mai fericită ca niciodata.Adam comandase la bucătărie orice delicatesă]a gândi în acea dimineaţă, în speranţa că îi va linişti^ S"aP^t de o parte, era conştient că acţiona ridicol, dar pe de '^^ Pe refuza să-l asculte, fără să-i pese de cât de prost puteа si ^ faţa altora. A fost extrem de fericit când a aflat că ceea ce r*-^ cea mai mare plăcere era să-şi pună mâna pe burta ei. " acea

-Mmm, da, mângâie-mă, a murmurat ea, scoţând sunete mulţumire în timp ce el îi freca burtica ei plată. Deja mă sirj* mai bine, a promis ea, cu faţa într-adevăr arătând mai puţin sionată şi palidă.

în zilele care au urmat, el nu s-a abţinut să nu se minuneze că ea nu numai că îi permitea să o atingă,, îi dorea atingerea. Veronica se ascunsese de el de parcă ar fi fost ceva îngrozitor.

Mia, pe de altă parte, părea şi mai hotărâtă să-şi petreacă tot timpul goală, imaginându-şi ce ar crede el despre ea când ea va fi mare şi rotundă. Râzând şi tachinându-l când a văzut că era mai

excitat în prezenţa ei decât înainte, lucru pe care nu l-a crezut a fi posibil.

De parcă ar fi fost transportat într-o versiune mai strălucitoare şi mai intensă a vieţii sale. Era copleşit de emoţii pe care nu ştia că le are, senzaţii despre care credea că i-au secat şi dispărut de mult. Adam nu a putut să stea deoparte de ea nici măcar o zi, sim- ţindu-se de parcă i-ar fi lipsit o bucată din el.

Făcuse două promisiuni simple când o ceruse în căsătorie - una ei şi una pentru sine - şi le încălcase pe amândouă. Se îndrăgostise de o femeie care îi spusese într-o engleză simplă că nu-şi dorea să trăiască împreună cu soţul ei.

Ce naiba ar fi trebuit să facă acum?

Ce naiba ar fi trebuit să facă acum?

Era însărcinată.

Mia a luat o înghiţitură de ceai în macul agitat, dacă nu chiar şi
speranţa că îi va calma sto-
mai vrea să se întoarcă la Lon^r^* " Confuză_ 0are Adam ar A fost oare acesta motivul unei atâ^d ^ ^ 63 6ra însarcinata? purta copilul - şi, de asemenea, sfârşit ^"V*! bucu"i - faptul că-i pe care au trăit-o împreună? ' U Vie t" Aricite şi minunate
Ei bine, un lucru era sigur. Nu putea sâ ce era însărcinată cu copilul lui. Ea a tr f*Ce.la o'an în timp 202 N resari t când a simţi

tsentimentul de eliberare şi de fericire care a cuprins-o când a luat această decizie. Era oare într-adevăr atât de superficială, atât de **nestatornică,** încât să ajungă să se bucure că şi-a abandonat fiul?

A simţit nevoia să ţipe când a gândit asta. în cele din urmă, si-a spus că nu a contat ce a simţit în legătură cu decizia ei de a rămâne - cel puţin până când se năştea copilul - singura decizie pe care o putea lua în această situaţie. Asta nu înseamnă că nu-i putea trimite fiului ei bani.

Usa s-a deschis şi Gamble a păşit în cameră. -M-aţi chemat, milady?

Atitudinea bărbatului blond faţă de ea devenise din ce în ce mai rece cu cât se scurseseră săptămânile. Trecuse de mult de momentul în care crezuse că intenţiona să împărtăşească orice cu el, în special favorurile ei. I-a oferit cadouri şi ţinute scumpe - de departe mai mult decât le-a oferit oricăror alţi servitori - dar el nu a fost mulţumit.

Mia a zâmbit, dorind să-l facă să simtă în siguranţă înainte să-l trimită în misiune.

-Mi se pare că îţi lipseşte Londra, Gamble? Ai vrea să te întorci câteva zile?

S-a strâmbat şi gura i s-a deschis. Nu a scos nici un sunet.

-Nu sunt nemulţumită de tine, Gamble. M-am gândit doar că poate ţi-e dor puţin de casă. Este prima ta deplasare în afara Londrei, nu-i aşa?

S-a colorat la faţă, iar Mia nu a putut ghici dacă a fost de jenă sau de plăcere.

-Aşa este, milady. Sunt născut şi crescut la Londra.

Vorbele lui au fost rostite pe un ton atât de mândru, încât Mia a zâmbit.

-Am nevoie să duci un pachet la Eastbourne. După care, ai putea merge la Exley House să stai acolo o săptămână înainte de a te întoarce la Brighton. Ţi-ar plăcea?

De data aceasta s-a înroşit cu siguranţă de plăcere.

- Da, milady.

-Bine. Ea s-a ridicat şi s-a dus la biroul ei. S-a oprit, ca şi cum Şi-ar fi amintit ceva. Şi, Gamble?

-Da, milady?

S-a apropiat, cu sprâncenele ridicate ca şi cum ar fi resat de discuţie, dar cu mintea doar la vacanta care i ^V^'
în faţa ochilor. ' ^a

-Asta este o chestiune secretă. A deschis sertarul biroului ■ scos o bancnotă de douăzeci de lire sterline, pe care i-a Ochii i s-au mărit şi mâna a ezitat. Vei avea nevoie de ea p^ acoperi cheltuielile de călătorie. Restul este al tău. Consideră^ este un semn al aprecierii mele.

El şi-a fixat privirea într-a ei, expresia lui nefiind cea a unui servitor faţă de stăpâna lui. -Foarte bine, milady.

Mia s-a întrebat dacă fusese înţelept să-i dea atât de mulţi bani. Ei bine, era prea târziu acum. Ea a deschis sertarul de jos al biroului şi a scos pachetul subţire, dar greu. Conţinea toate bijuteriile mamei sale, cu excepţia câtorva piese. Nu a apucat niciodată să le vândă, dar Bouchard ar şti ce să facă cu ele.

Ea şi-a ridicat privirea spre el, analizându-i livreaua. - Pe pachet este scrisă o destinaţie. Omul în cauză s-ar putea să nu fie acolo când ajungi, dar proprietarul tavernei Pig and Whistle va şti cum să procedeze. Vreau să pleci azi. Vreau să călătoreşti cu cel mai rapid mijloc de transport. Poţi să întârzii cât vrei pe drumul de întoarcere,

dacă preferi. Iată-l... Ea a ridicat pachetul. Nu vreau să pleci de aici cu asta în mână, Gamble. Există vreo modalitate de a-l ascunde în haina ta?

Lacheul părea prea tulburat de cele douăzeci de lire pe care i le dăduse pentru a se mai gândi că cererea ei era ciudată.

Şi-a ridicat reverul şi şi-a desfăcut câţiva nasturi. Mia stătea în vârful picioarelor şi a împins pachetul în lăcaşul pe care îl crease. L-a împins mai adânc, asigurându-se că stă bine, apoi l-a fixat cu nasturii.

- Cu greu se observă, a spus ea • j-

faţă a costumului. Vreau ca tu să-l p -Mia? era vocea lui Adam.

A îngheţat, cu mâinile strânse p reverel 1 ■

calma valul de neîncredere, furie şi teroare untrul ei. Cum de nu îl auzise intrând? Cum?

Mia şi-a dat seama că se afla în spatele uşii pul masivului lacheu şi a închis ochii, dorind

dâpostită de cor- nă acolo unde

era, să se ascundă. Poate dacă nu ar fi scos nici o vorbă, Adam s-ar **întoarce** pur şi simplu şi ar pleca. Dar când ea a deschis ochii, el stătea la câţiva metri distanţă, cu o mască de furie rece pe chip. Mia şi-a retras mâinile de pe haina lui Gamble şi a dat din cap. -Poti să pleci, Gamble.

Adam nu a mişcat nici un muşchi când lacheul masiv a trecut pe lângă el şi a închis uşa în linişte. Ea a zâmbit ostentativ. -M-ai căutat, dragă?

Imediat, Mia a ştiut că greşise; o greşeală enormă. Pleoapele i-au căzut şi el i-a aruncat un zâmbet care a făcut-o să tremure.

-Te-am căutat, draga mea. -Adam, eu...

-îmi pare foarte rău că te-am întrerupt din orice ai fi făcut, a spus el, cu tonul aspru, oficial, fără emoţii. Am venit să-ţi spun că a sosit croitoreasa. I-a făcut o plecăciune scurtă. Acum, dacă mă scuzi. -Adam, te rog...

S-a întors spre ea la fel de repede ca o viperă. -Am vrut să-ţi spun că mă voi întoarce la Londra marţi. Aş pleca mai repede, dar le-am promis fetelor că le duc la teatru.

Ea a întins mâna să-l atingă şi el a oprit-o cu o privire plină de venin. - V-aţi îndeplinit partea din înţelegere, doamnă, şi trebuie să fiţi dornică şi recunoscătoare pentru asta. Acum o pot onora pe a mea.

Camera s-a învârtit cu ea, la tonalitatea rece din vocea lui. Uşa s-a închis cu un zgomot şi ea a simţit nevoia urgentă de a-şi sprijini spatele de ceva de care să se ţină în timp ce podeaua îi fugea de sub picioare.

0, Doamne. Ce făcuse? r

Capitofui22

a ascukaf absentă conversaţia ***fetelor şi*** *comentariile* pe ***l făcea*** *ocazional* ***domnişoara Temple, în general*** la adresa F ***lei si de obicei***, pentru a-i interzice să facă câte ceva. Mia nu *Zisă* nu se gândească la ***faptul că mustrarea*** constantă care venea ***din*** partea guvernantei reprezenta în mare parte motivul oentru ***care*** Eva se simţea atât de stânjenită si «confortabila. A fost tentată să o trimită ***pe femeie înapoi,*** pretextând ceva şi ar fi făcut-o dacă ar ***fi*** putut să găsească un singur motiv. Dar creierul ei nu părea să-i ***fie de ajutor.***

Trecuseră cinci zile groaznice ***de când Adam o prinsese cu*** Gamble. în acea zi se ***întorsese din sufragerie,*** dar găsise uşa de legătură cu camera ***lui încuiată.*** O, ar ***fi putut să improvizeze ceva*** sau să intre ***pe uşa care dădea*** în ***hol, dar la ce bun?***

încercase să iasă din *astfel de situaţii proaste şi nu făcuse* nimic altceva decât să *le înrăutăţească. Iar el avea să plece* a doua zi. Probabil că nu-l va mai vedea timp *de nouă luni, şi nici* atunci nu era sigur. Trebuia să *facă ceva sau să spună ceva şi trebuia să acţioneze repede.* - Putem, Mia? a întrebat Catherine, pătrunzând *în gândurile ei.* -îmi pare rău, dragă, ce ai întrebat?
Catherine a zâmbit timid la cuvântul *de alint.* -*Am* putea să ne uităm /a . ,

,

de gând să mă Iaşi să p«¿g* ^ du Pă 81
Hammersmith, vreau să spun p recerea *organizată de Lady*
Ea s-a înroşit în timp ce i-a am' ■ făcută nepoatei lui Lady Ham™
sfioas* de *promisiunea*
***ei,* care devenise foarte repede pr^ ' Ama "da, o fată *de vârsta Mia i-a* strâns**
braţul. °a 61 Ce a mai *bună.*
- Desigur, va trebui să porţi niş te m - după ce Eva îşi *alege* ultimele două stof^ adec^ te. Vom merge *206*

Trăsura s-a oprit şi Mia s-a uitat pe fereastră direct într-o pereche de ochi de neuitat, pe o faţă foarte frumoasă. Martin Bouchard. Şi stătea în faţa magazinului pe care urmau să-l viziteze, fixând-o îndrăzneţ pe Mia. Oricât de uluită ar fi fost, Mia a fost suficient de conştientă încât să clatine uşor din cap, gestul ei făcându-l să se oprească. El a râs amuzat şi s-a sprijinit cu spatele de faţada de piatră, încrucişându-şi braţele peste pieptul lat şi afişând atitudinea unui om forţat să aştepte.

-Mia, l-ai văzut pe omul acela care se holba la noi atât de obraznic? a întrebat Catherine, apropiindu-se de Mia, ca şi cum ar fi vrut să o apere de străin.

-Nu, dragă, s-a uitat cineva la noi?

Eva a râs zgomotos şi domnişoara Temple a admonestat-o. Dar fata a continuat nestăpânită, fără să-i pese de expresia severă a guvernantei sale.

-Cred că venea spre tine cu intenţia de a-ţi vorbi. îl cunoşti? Părea că te cunoaşte.

Ochii ei albaştri erau plini de şiretenie în timp ce studia faţa Miei. Mia a zâmbit rece spre chipul răutăcios, care semăna atât de mult cu Adam, şi chiar şi cu expresiile acestuia.

-Sunt sigură că nu aş fi uitat o asemenea faţă. Haide, să nu mai pierdem timpul.

Le-a scos pe fete din trăsură şi a intrat în magazinul de croitorie, atingându-se de el.
-Scuzaţi-mă, domnule, a murmurat ea. -Parcul, a şoptit el îndeajuns de tare.
Mia s-a uitat la fete. Erau prea nerăbdătoare să intre în magazinul de rochii ca să mai observe altceva în jurul lor. Domnişoara Temple, care se afla chiar în spatele ei, nu a comentat întâlnirea ei neobişnuită, dar i-a aruncat Miei o privire profundă când a trecut pe lângă ea.

Sfertul de oră pe care fusese nevoită să îl suporte înainte de a evada a fost îngrozitor. Chiar şi atunci, s-a întrebat dacă nu cumva a dispărut din peisaj prea curând de la întâlnirea tulburătoare cu Martin. Dar trebuia să-şi asume riscul; era îngrozită că se va rătăci Şi nu-l va mai găsi niciodată. Sau mai rău: şi-ar fi făcut apariţia la castel. A făcut o grimasă gândindu-se ce reacţie ar fi avut Adam dacă l-ar fi văzut pe virilul, arogantul căpitan în prag.<Minerva Syencer ^

-Am o *durere de cap, domnişoară Temple. Cred că voi* **jua** şaretă **si** mă *voi întoarce acasă.*

' Mia a întâmpinat *valul de* întrebări şi *de îngrijorări* obişnui în *astfel de cazuri* cu refuzuri şi *zâmbete* politicoase. Mintea ei *urja de* **nerăbdare.** *Era aproape de limita disperării când a* **reusit** în *cele din* urmă să *le convingă că nu vrea sa ia* trăsura *şi s'a* urcat în birja pe care o chemase ucenica *de la croitorie.*

Habar nu avea la ce parc făcuse referire Bouchard; singurul parc la care s-a putut gândi era piaţa pe care o traversaseră ca să ajungă la magazinul de rochii.

Mia i-a zărit umerii *largi şi capul blond încă* din capătul îndepărtat al străzii. A oprit birja şi a plătit preţul întreg pentru călătorie.

S-a abţinut să nu *alerge să-l întâlnească, dar a făcut* totuşi scurtul drum într-o grabă necuvenită, *ochii ei* măturând străzile, *pe măsură ce se* apropia de banca *unde era aşezat. Nu* era un spaţiu potrivit pentru o întâlnire, dar nu avea *de ales. Un* zâmbet maliţios a apărut pe buzele lui când i-a văzut faţa roşie şi emoţionată. *S-a* aşezat şi a devenit *nerăbdătoare, enervată de* expresia lui arogantă. Făcuse o greşeală când a avut *încredere* în *el?* -Doamnă, a întâmpinat-o *el, apropiindu-se. Prea* aproape. *S-a* îndepărtat de *el şi s-a* încruntat pentru a-i transmite dezaprobarea faţă de această apropiere. Era inutil; el doar a zâmbit. -De ce eşti aici, Bouchard?

- Deci, fără politeţuri, a răspuns *el* în *franceză.* Ea l-a privit fix, aşteptând. A zâmbit, amuzat de iritarea ei.

- L-am întâlnit pe omul tău la Eastbournp A m - , , tesc pe idiotul acela de englez pe ***care l-ai^rim incerca^ P*** dea de veste, dar nu s-a mai întors. I-a cer ™ " T ^ ** de culoarea aurului. Ce i-ai făcut servito I CWP C" °cbU Săi

s-a îmbujorat la insinuările obraznice El ^ doamnă? Mia

ea l-a privit cu ochii mijiţi. Să înţeleg ci hr din Umeri când ***«mis*** nu erau un cadou pentru ***mine?*** ^^ P* -re Je-ai -Nu mi-ai citit ***biletul? A dat din mână*** indiferent. 9 no I

Corabia mea este în reparaţii şi am decis să vin personal /mi Câinesc cu tine. " Mia a pufnit. Ce prost arogant!

- Adică corabia lui Ramsay este în reparaţii.

La naiba! *Şi mai multe întârzieri.*

_Nu, mă refer la corabia mea.

_Nu mai eşti căpitan pe corabia lui Ramsay?

-Nu. Acum îmi comand propria corabie, *Golden Scythe.*

Bouchard s-a umflat în pene, cu o expresie de extremă aroganţă.

- Golden Scythe, a repetat ea prostește.

A zâmbit.

-Oui.

Mia auzise de această corabie - de multe ori, de fapt. Făcuse parte pe vremuri din flota de corăbii ale corsarilor care-l slujeau pe sultan. Dacă Bouchard o capturase, asta însemna că fiul ei vitreg începuse să scape din mână frâiele imperiului moştenit de la tatăl său. Asta însemna şi că Jibril a început să se bucure de susţinerea celorlalţi? S-a uitat la Bouchard.

- Deci, acum ai o corabie a ta. Bun. Prin urmare, tu vei putea să iei pachetul pe care ţi l-am trimis şi să-l livrezi fiului meu. în cât timp va fi reparată corabia ta? -E aproape gata.

Mia şi-a înăbuşit un ţipăt, dar ochii ei s-au îngustat. -Atunci de ce pierzi timpul venind aici? Dacă te gândeşti să te culci cu mine, Bouchard, atunci eşti...

El a ridicat o mână, fără să mai zâmbească. Frica şi teroarea au cuprins-o când a văzut mila în ochii lui duri. Ea l-a apucat de braţ.

-Ce e? Despre ce este vorba? De ce eşti aici? Cuvintele ei rostite pe un ton ridicat au atras atenţia unei bone care trecea împingând un cărucior, şi Mia şi-a reprimat nervozitatea. De ce ai venit? a repetat ea.

-Am venit pentru că m-am gândit să-ţi dau eu ştirea. -Doamne, Bouchard! Ce ştire? -Fiul tău a fost capturat de Assad.

Stânjenit, şi-a întors privirea de la faţa ei spre propriile mâini. -O, Doamne, a şoptit ea. Dar este...?

- Este în viaţă. Va rămâne aşa dacă nu va face vreo Assad cere o răscumpărare. Prost>e.

Mia aproape a plâns de uşurare. Dacă Assad dorea bani însemna că Jibril era în siguranţă. -Cât?

Bouchard a mai ridicat încă o dată din umeri.

-Stie că eşti fiica unui duce bogat...

-Cât, Bouchard?

-Cincizeci de mii de lire sterline.

Dumnezeule! Mintea Miei a început să se zbată ca o muscă prinsă într-un recipient de sticlă. Cum ar fi putut obţine o asemenea sumă cât mai rapid?

Un lucru era sigur: nu-i putea cere niciodată aşa ceva lui Adam. Cel puţin nu acum. Ar fi putut să-i ceară în urmă cu o săptămână, înainte să se îndepărteze de ea. Fusese pe punctul de a-i spune despre Jibril de mai multe ori în acea zi oribilă. Dar, mărturisirea că s-a căsătorit cu el doar cu intenţia de a-l părăsi cu greu le-ar fi îmbunătăţit situaţia în care se aflau. Cum l-ar putea convinge că s-a schimbat şi că nu vrea să-l mai părăsească? Mai ales că făcuse şi prostia cu întrevederea ei cu Gamble.

-încă mai am bijuteriile pe care mi *le-ai* trimis. El i-a îndepărtat gândurile chinuitoare, cu o expresie îngrijorată care se odihnea stingher pe faţa lui, de parcă ar fi avut puţină experienţă în ceea ce priveşte emoţiile. M-am uitat puţin la ele, dar valorează probabil zece mii.

Ea a dat din cap, neavând încredere în ea însăşi să vorbească, mintea ei calculând suma pe care ar putea să o primească pe restul de bijuterii, dacă ar reuşi să le vândă. Câteva dintre obiectele pe care i le oferise Adam erau de o valoare imensă. S-a înfricoşat la ceea ce i-ar spune când va afla, dar a îndepărtat acest gând din mintea ei. Va trebui să mărturisească totul - dar numai după ce făcuse fapta şi îl trimisese pe Martin la drum.

-Am mai multe bijuterii pe care ţi le-aş putea oferi Mă voi mişca repede.

Ochii i-au licărit, fără să observe verdeaţa din jurul lor Martin i-a aruncat o privire lungă înainte de a ofta şi de a începe să înjure, clătinând din cap cu o nrW$_{Q}$ ^{Zgoniotos} dispreţul faţă de persoana lui. ∗ Care arăta

suffit- Păstrează-ţi bijuteriile. îţi voi împrumuta eu $_{bani}$ii Cu dobândă, bineînţeles, a adăugat el în engleză, cu o expresie dură.

Mia **aproape** a zâmbit cand l-a văzut cum s-a măcinat până când i-a făcut oferta generoasă, dar era deja pe punctul de a **izbucni** în plâns.

-Mulţumesc, Martin! Mulţumesc. Ea i-a luat mâinile. Ştii că **îmi** voi plăti datoria.

A ezitat, cu buzele strânse.

-Mai este un lucru.

Pielea Miei s-a strâns la privirea din ochii lui.

-Care?

-Assad a spus că va primi banii doar de la tine.

-Dar...

-Este o nebunie, milady, a spus Martin, îţi spun asta doar pentru că nu mă simt bine dacă îţi ascund ceva. Dar nu există nici o modalitate de a face această călătorie. Chiar dacă ai face-o, trebuie să înţelegi că, dacă Assad vă are pe amândoi în mâinile lui, vă va ucide pe amândoi. Acesta este singurul motiv pentru care doreşte banii din mâinile tale. Ştii că acesta este adevărul. Ochii lui neobişnuiţi erau extrem de siguri. ***Se va răzbuna. Răzbunare.***

Mia s-a luptat cu groaza paralizantă care o cuprindea. Doamne, cum a fost posibil aşa ceva? Ea era de vină. Ar fi trebuit să-l oblige pe Jibril să vină cu ea. Sau să-l păcălească, sau să-i dea una în cap şi să-l târască în Anglia împotriva voinţei sale, mai degrabă decât să-l lase să se întoarcă la un frate vitreg care era orbit de ură şi invidie.

-Unde stai? Ne întâlnim acolo diseară.

A ridicat mâinile.

- Milady, a început el, folosind tonul de protest pe care îl ştia prea bine, al unui bărbat care avea din nou să-i spună ce trebuie să facă.

-Martin! Vocea i s-a ridicat. Probabil că ai ştiut de la început că voi veni când mi-ai spus? Aşa trebuie să fi fost. Nu pierde timp Preţios cu discuţii în contradictoriu. Ne vedem diseară. Acum, să-mi spui unde stai?

Bouchard a privit-o de parcă ar fi fost un animal periculos care avea nevoie de o manipulare atentă

-***Madamei*** S-a oprit, cu o expresie chinuită. Şi-a t puternică prin părul decolorat de soare, ciufulindu-l, apop'' N cat o privire care o implora. Dacă te duc în apele Mediterân ^^ foarte bine că Ramsay îmi va tăia testiculele. Ăsta este adevă^i • ti plac testiculele mele, milady. Sunt prietenii mei cei mai apropi

S-a holbat la ea, fără a-şi ascunde îngrijorarea. Mia l-a fj^''. ea cu privirea.

Poate că şi ea ar fi putut să încerce să se îngrijoreze cu priv ire la vreme sau la maree.

-Ce trebuie să fac? a întrebat ea, cu vocea răguşită de efortul de a nu ţipa.

, _ Te voi duce la Ramsay. ***El*** te poate ajuta să iei o decizie. A înţeles modul de a gândi a acestor oameni, mai bine decât oricare dintre noi, întotdeauna a avut această abilitate. ***El*** şi Delacroix sunt singurii oamenii care au scăpat ***din*** palatul sultanului şi sunt încă în viaţă.

-Şi eu am evadat din palat, a protestat Mia. Am trăit cea mai mare parte a vieţii mele acolo. Cunosc fiecare secret din interiorul lui. Pot să intru acolo la fel de uşor ca şi Ramsay.

-Poţi să intri în cartierul ***sclavilor? Ştii unde este?*** Unde crezi că îl ţin pe Jibril? în haremul lui Assad, împreună cu femeile lui?

Inima Miei a tresărit la adevărul cuvintelor ***sale. Nu*** avea nici o idee despre locaţia cartierului ***sclavilor.*** Locuise în palat timp de şaptesprezece ani şi nici măcar nu văzuse ***clădirile*** masive în care locuiau şi lucrau oamenii sultanului.

- Milady, a spus ***el pe*** un ton moderat, luându-i mâinile într-ale lui şi ţinându-le strâns. Trebuie să mergi la Ramsay. ***El va face tot ce*** poate pentru a se asigura că fiului tău nu i se va întâmpla nimic rău. Ştii că aceasta este singura soluţie.

-Nu pot merge la Londra, Bouchard, nu avem timp/

- Ramsay nu este la Londra. Este în Eastbourne, ***la moşia*** familiei sale. Nu este deloc departe de noi.

-Se află la Lessing Hali? Bouchard a dat din cap. Şi-a muşcat buza, dar apoi a clătinat din cap -Nu pot să merg acolo - este împreună cu familia, care va,fia despre planul meu, iar aşa va afla şi soţul meu unde mă 17 mte să pot chiar să părăsesc ţara.

Ramsay este singur, restul familiei lui se află la Londra, chiilui Bouchard au scânteiat nervos. Nu cunosc motivul, dar la Lessing Hali nu se mai află nimeni în afara baronului.

Miei nu-i păsa de ce Ramsay era singur. S-a uitat fix în ochii lui Martin a cărui privire se transformase dintr-una plină de aro- **ntăîntr**-una foarte serioasă. Dacă acest om - un om cu o reputaţie teribilă - avea

nevoie de consilierea lui Ramsay, ea nu putea să respingă sugestia lui fără măcar să o ia în considerare.

Trebuia să meargă la Eastbourne şi să se îmbarce pe corabia lui **Bouchard,** aşa că discuţia cu Ramsay o putea deturna de la scopul ei. Totuşi, era greu de suportat gândul că era nevoită să-i dezvăluie lui Ramsay problemele ei.

Avea să o combată cu toate argumentele. Capul de lance ar fi fost să-i dezvăluie planurile ei lui Adam. Şi era absolut sigură că Adam nu-şi va risca copilul nenăscut într-o astfel de călătorie. Dar ce altă opţiune ar mai fi avut? -Altfel nu mă vei ajuta? El a scuturat din cap.

-Atunci, să fii pregătit să plecăm diseară.

Mia l-a lăsat pe Martin în micul parc, cu mintea plină de gânduri, în timp se întorcea spre casă. Durerea din piept pe care a resimţit-o în timp ce şi-a făcut planuri de evadare aproape că a doborât-o la pământ.

Il iubea pe Adam, dar îl iubea şi pe Jibril. Nu putea fi vorba despre o competiţie despre cine ar fi fost pe primul loc în inima ei; şi-ar risca viaţa pentru a-i salva pe oricare dintre ei. Adam avea puterea de a o opri. Dacă ar face aşa ceva şi dacă i s-ar întâmpla ceva lui Jibril, Mia ştia că nu-şi va ierta niciodată soţul.

Nu putea să rişte, deşi însemna să rişte şi viaţa care creştea ea, cea care ştia foarte bine că reprezintă atât de mult pentru el. Trebuia să acţioneze rapid. Nu ar avea probleme să se prefacă o navă şi să evite să meargă la teatru în seara asta - ***era*** bolnavă, bolnavă de durere.

^Înainte ca Mia să-şi dea seama, deja urca treptele către casă.

.l a lntin s haina lacheului care aştepta, înainte de a-şi da jos Mânuşile şi de a-şi verifica imaginea reflectată în oglindă. Chipul 61 nU dă dea nici un semn că întreaga ei viaţă tocmai se prăbuşise. Lordul Exley este acasă?

A ieşit cu puţin timp în urmă, doamna. Să verific cu B atso să vad **unde** este plecat Excelenţa Sa?

Mia aproape a plâns de uşurare. Nu ar fi vrut să se e xpună oilui de a da ochii cu el.

Nu încă. Pentru prima dată după cât eva

zile, ea a fost recunoscătoare că a evitat-o. -Nu, nu e nevoie. . , .

LaValle era ocupată cu ceva în vestiarul ei, cand Mia a intrat în camerele ei. .

-Milady? Franţuzoaica s-a încruntat. Nu va simţiţi bine?

Miasi-a **pus** o mână pe frunte.

-Mă doare capul îngrozitor. Poate ai putea sa-mi prepari un sodo ca acela pe care mi l-ai pregătit pe când locuiam acasă la tata? ' ***-Desigur,*** doamnă! Dar va trebui să verific cu bucătăria. Poate că nu am toate ingredientele la îndemână pentru a prepara doza potrivită, a meditat ea, cu mintea deja la sarcina ce i-a fost dată.

-Da, ei bine, du-te şi asigură-te că ai tot ce-ţi trebuie, a îndemnat-o Mia.

-Nu ar trebui să vă ajut mai întâi să vă dezbrăcaţi, ca să puteţi merge la culcare?

-Aş prefera să-mi prepari băutura.

LaValle a dat din cap şi a plecat fără să mai scoată un cuvânt. Mia nu dorea altceva decât să se târască în patul ei şi să doarmă până când coşmarul se va fi încheiat, dar mai întâi trebuia să-şi facă bagajul, înainte de întoarcerea lui LaValle.

I-a luat mai mult decât şi-ar fi dorit să găsească o geantă suficient de mică pentru a o putea cără după ea. Nu avea loc decât să îşi pună un singur schimb de haine şi câteva articole de strictă necesitate. Va purta mai multe rând„Ki ***au***- - ***j*** pleca in această seară. ^ de haine P6 ea C£md V*

Să plece - cum va părăsi casa fără e< r- buza - mai erau câteva ore, timp în c VăZUtă? ' ^ mUŞMt

la o soluţie. între timp, va trebui săTi^ ^ ^^ Să S6 Sândească Nu putea să plece pur şi simplu, fără u ^^ ° scrisoare lui Adam. gândindu-se la cele mai negre ¡cenari" CUVânt?i să_l abandoneze

A tremurat la gândul feţei pe care o Va f cat. I-ar putea lăsa o scrisoare, dar nu i-ar fi Când Va afla că a ple- Dacă ar fi bănuit chiar şi pentru o cli pă că ea ^tUt S?u™ adevărul. 214 mtenţiona să plece pe

â

\Marea Mediterană, ar fi ştiut că trebuie să o caute în Eastbourne, *n casa lordului Ramsay. [1] S a aşezat la micul birou din camera de zi şi s-a uitat la foaia i- de hârtie, întrebându-se ce ar putea spune, astfel încât să **si compromită** poziţia şi să nu-l distrugă complet pe omul pe care ajunsese să îl iubească. Ar trebui să-l mintă? Să-i spună adevărul? Ce ar putea spune ea astfel încât să fie cât de cât liniştitor, dar să nu-i dezvăluie destinaţia? Ce ar putea spune ea ca să nu-l facă să se simtă trădat şi să nu o urască? Ce ar putea să spună?

Ceasul a ticăit puternic, cadenţa sa fiind chinuitoare şi implacabilă: ***e timpul să pleci, e timpul să pleci, e timpul să pleci,*** spunea acesta. Timpul să plece.

Si-a aplecat capul asupra pergamentului gol şi a început să-l umple...

Capitofuî23

Mia zăcea în pat cu o cârpă rece pe frunte în timp ce SotuJ . se încrunta la ea, îngrijorarea invadându-i ochii frumoşi. Q^ dacă stia că era preocupat doar de copilul din pântecele ei îi,o,- jorarea lui era de nepreţuit. A memorat fiecare detaliu al feţei lui pentru a putea să îşi hrănească sufletul cu amintirea aceasta i$_n$ săptămânile care vor urma.

- Esti sigură că nu ar fi mai bine să trimit după doctor? a întrebat din nou.
- Nu, îmi va trece dacă mă odihnesc. Faptul că trebuia să-l păcăleasca era de fapt ceea ce o făcea să simtă rău. îmi pare rău că nu voi fi prezentă la spectacol, Adam. Fetele au aşteptat cu nerăbdare această seară şi şi-au planificat ţinutele de câteva zile.

A privit-o printre gene.
-Le voi transmite că-ţipare rău, a spus el cu răceală, întorcându-se.
-Adam...
-Da?
Mia a înghiţit în sec. Ar distruge lucrurile dacă nu ar fi atentă. -Am vrut doar să ştii că ai devenit foarte important pentru mine. Nu era ceea ce intenţionase să spună, dar era cel mai bun lucru pe care-l putea rosti cu inima frântă.
A privit-o îndelung, cu privirea atât de opacă, încât părea ca un străin. Mia a căutat orice indiciu al vreunui sentiment faţă de ea, dar tot ce a văzut a fost doar chipul lui frumos.
LaValle s-a năpustit în cameră «îi ™ • '« - u noptiera ei. ? ∗ mai pUS inca un pahar

- Vă rog să mă iertaţi, Lord Exlev Asta * ■ • , pentru dumneavoastră, doamnă. LaValle T" ™ un gest respingător care ilustra care era o i . m e c a t Paharuj cu chestiune, înainte de a se întoarce să se ag^te^ ** °U P↔vire la aCea absolut inconştientă de faptul că tocmai înt CU CeVa P"n ?lfonier' 2]6 rer upsese ceva.

Adam ª zâmbit' dar zâmbetul nu 'I s⁓a °glindit în privire.
-Odibneşte-te, milady.

Mia a privit cum silueta lui elegantă se îndepărta. Ştia. Nu ştia despre ce este vorba, dar el ştia că ceva nu este în regulă. Ce bine că nu era nevoită să-l revadă înainte de a pleca. Era pe punctul de a-i cere iertare.

Adam a închis uşa dormitorului soţiei sale şi apoi a rămas cu privirea fixată pe ea, de parcă lemnul uşii i-ar fi putut spune de ce sunau atât de tare semnalele de alarmă în mintea lui.

Cuvintele ei îl bulversaseră. Ce naiba a vrut să spună - că a devenit foarte important pentru ea? Dacă era atât de al naibii de important pentru ea, ce căutase cu mâna în haina blestematului de lacheu? Şi dacă ceea ce făcuse fusese atât de nevinovat, atunci de ce nu venise să-şi explice gestul?

Ultimele patru zile şi jumătate fuseseră cele mai groaznice din ultimul deceniu. Faptul că fusese conştient încă de la început că acest lucru se va termina prost nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile. Cum a putut vreodată să uite lecţia dureroasă, zdrobitoare şi umilitoare pe care o învăţase - că dragostea duce doar la deziluzie, în cel mai bun caz, şi la trădare, în cel mai rău caz? Dumnezeule! Femeia asta nici măcar nu aşteptase până când s-ar fi născut copilul, înainte de a căuta consolare în braţele altui bărbat. Adam nici nu voia să accepte ideea că acest copil s-ar putea să nu fie al lui.

Făcea oare ceva greşit, de le alunga pe femeile din preajma lui? Făcuse sau spusese ceva care dusese la această respingere? Şi cum ar fi putut fi atât de prost încât să o creadă? Era mai mult decât furios pe el însuşi. Era...

-Tata?

Cuvântul a fost rostit atât de încet, încât aproape că nu l-a auzit. S-a întors. Imaginea din faţa lui i-a tăiat respiraţia: Eva, îmbrăcată într-un nor de muselină de culoarea căpşunii, cu părul ei negru şi creţ îmblânzit în bucle. Adam a fixat-o cu privirea. întotdeauna fusese de părere că ea era chiar imaginea vie a Veronicăi, dar s-a înşelat. Semăna cu mama lui, cu faţa în formă de inimă cu ochii de un albastru profund, de o frumuseţe uimitoare.

Un val de roşeaţă s-a răspândit peste pometii ei înalţi - pometi ca ai lui, a observat el - în timp ce a aşteptat reacţia lui.El a zâmbit şi a luat-o de mână.

-Eşti frumoasă, draga mea.

- **Mulţumesc,** tată, **a** zâmbit ea, **încununând în acest** mod **f museţea ei perfectă.**

-Tata? Catherine şi Melissa au apărut în spatele Evei, cu zâm betele lor sfioase şi dulci.

-Dumnezeule mare, a murmurat Adam, apăsarea din pieptul lui făcându-l să-i fie dificil să spună mai multe.

-Mia ne-a ajutat să alegem culorile, a spus Melissa, care purta o rochie de culoare galben pal, asortată cu părul ei în nuanţe de nisipiu şi cu faţa plină de pistrui aurii.

Adam s-a uitat la fiica lui cea mai mică, un copil despre care ştia că nu-i al lui, şi a strâns-o uşor de bărbia rotundă.

-Eşti drăguţă ca o floricică. Şi pari mai matură. S-a întors spre Catherine. Şi tu - eşti mare. Albul ţi se potriveşte, a adăugat el, un val neaşteptat de mândrie cuprinzându-l.

Eva şi Catherine moşteniseră părul negru şi culoarea ochilor ale lui şi ale Veronicăi. Aveau să fie la fel de frumoase ca şi mama lor.

Adam nu putea decât să spere că ochii albaştri şi părul negru erau singurele lucruri pe care le-au moştenit.

Adam a savurat seara mult mai mult decât ar fi crezut. Nu atât din cauza spectacolul în sine, ci văzând bucuria cu care fiicele sale au urmărit spectacolul. Au împărţit limonadă în loja lor privată cu nepoata lui Lady Hammersmith şi cu alte câteva tinere din anturajul lor.

Aducerea Evei şi a Melissei - care erau încă la şcoală - ar fi putut părea un gest ciudat, dar Mia susţinuse că nu le poate face rău să iasă puţin în public şi Adam i-a dat dreptate. A fost atât de fermecat de încântarea lor evidentă în timpul acestui eveniment, meat i-a părut râu că Mia îl ratase chiar , *c-*

făcut ca lucrurile să fie mai p u ţ i n c o n f o r t ^ * " f

Nu doar Batson, ci si Sayer s s e T ^ Cel Puţin Pent™ eL în foaier când a sosit a^asă, de parcă l-arP^ ** ^

ochii lui Sayer şi l-a văzut pe omul care de ob^^' E1 3 întâlmt bil, din lipsa de un cuvânt mai bun, cât erade^ks^ imperturba«

A simţit degete reci de spaimă strecurându-i* ^^

- Aşteptaţi-mă în birou, le-a spus Adam Im <r$6 pe ?*ra spinării. ayer?iiuiLaValle.

I s-a părut o veşnicie până când fiicele sale au terminat cu mulţumirile, spunându-i noapte bună, exprimându-şi dragostea faţă de Mia şi, în cele din urmă, urcând somnoroase pe scări spre dormitoarele lor.

Făcându-i semn lui Batson să-l urmeze, a intrat cu paşi mari în birou şi i-a găsit pe cei doi servitori agitaţi, în faţa biroului mare. -Ce s-a întâmplat, Sayer?

-Milord, a început valetul său, aruncând o privire nervoasă spre franţuzoaică: Ă, ***mademoiselle*** LaValle a găsit o scrisoare pe care e trecut numele dumneavoastră când a mers să o verifice pe Lady Exley mai

devreme. Ea, ei bine... El s-a uitat la servitoare, parcă implorând-o, dar ea l-a ignorat. Ei bine, Lady Exley pare să fi dispărut, stăpâne.

Sayer i-a întins una dintre foile de hârtie în filigran, purtând sigiliul Miei.

Adam s-a aşezat înainte să cadă. S-a uitat la biletul din mâinile lui, prea îngrozit ca să-l deschidă.

„Totul se repetă, ca un coşmar sângeros care nu se mai opreşte." - Aşezaţi-vă, le-a spus celor trei servitori care îi flancau biroul. Caligrafia soţiei sale era cea a unei fetiţe şi era foarte cursivă, mâna unei femei care nu avusese prea multe ocazii să scrie în timpul vieţii ei de adult. Paginile erau pătate şi presărate cu pete de cerneală şi de apă.

Adam,

îmi pare mai rău decât ţi-ai putea vreodată imagina din cauza a ceea ce urmează să fac. Nu pot să găsesc cuvinte mai puţin dure: te părăsesc pentru că nu văd altă cale. Eu nu pot să îţi spun de ce plec sau unde mă duc. M-ai opri dacă ţi-aş spune şi nu te pot lăsa să faci asta. Nu te părăsesc pentru că vreau. Plec pentru că trebuie. Voi reveni când voi termina ce trebuie să fac. Ştiu că îţi faci griji pentru copilul pe care îl port în pântece şi eşti preocupat să nu i se întâmple ceva rău moştenitorului tău. Te rog să fii sigur de faptul că voi avea cea mai mare grijă de copilul nostru nenăscut.

Sper că mă vei putea ierta pentru ceea ce fac, dar voi înţelege dacă nu vei găsi puterea sufletească de a o face. Soţia ta, Mia

Adam a recitit scrisoarea de mai multe ori, sig_{Urc}* fi ratat ceva, vreo informaţie esenţială ***pe care*** p_{0ate} ^ in timpul lecturii sale rapide şi frenetice. $^{a\ Sc\hat{a}}Pat\text{-}_0$

S-a uitat la servitorii săi. Confuzia trebuie să fi f_{0st} pe faţa lui. Batson, a cărui prezenţă încă nu ***şi-o putuseT^*** a vorbit în cele din urmă.

$^{e*p,Jc}a,$

-Milord, ceea ce urmează să spun este ceva ce nu as fi să vă spun.

Majordomul lui, de *obicei* demn, era palid şi emoţionat. -Ce este, Batson?

Adam a fost mândru că vocea lui nu a dat nici un indiciu despre frica şi furia care îşi făceau loc în interiorul lui. Cum a reuşit să pară atât de calm când interiorul lui era fărâmiţat în mii de bucăţi?

-în această după-amiază, când ***l-am*** trimis pe Carlson cu un comision, a văzut-o ***pe LadyExley mai*** degrabă, ă, foarte implicată într-o conversaţie cu o... persoană. -O persoană?

-Da, milord, o persoană ***de sex*** masculin. Adam s-a încruntat, căldura strecurându-i-se pe gât. -Foarte bine. Soţia mea vorbea cu un bărbat... ce-i rău în asta? Batson a înghiţit în sec.

-Părea să discute foarte... aprins, milord. Acum, a ***fost*** necuviincios din partea lui Carlson, dar el a zăbovit, apropiindu-se de, ă, cum să vă spun mai clar, milord, s-a apropiat suficient de mult pentru a trage cu urechea la ce discuta Lady ***Exley*** cu bărbatul mai tânăr. Din nou Batson s-a oprit. -La naiba, omule, spune odată ce ai de spus! Adam s-a speriat atât pe sine, cât şi pe toată lumea din cameră. Nu mai era timp pentru calm şi control

-Carlson a spus că au vorbit doar o parte din conversaţie în engleza. A spus că omul vorbea ca un fr ancez când vorbea engleză.
El a spus ca Lady Exley vorbea atât franro^- - • , i -
Ceva foarte străin. Carlson nu a u t " a >
cuvântul răscumpărare. Prea multe' a auzit
Adam a ***fost*** atât de şocat încât nu a n utu * ***f*** decât să se holbeze la el. tace nim ic
altceva
- Nu a putut pune cap la cap informaţii ^
despre cine urma să fie răscumpărat, milord dea seama
• Voc ea lui Carlson

V ***A***- de **regret.** Sunt sigur că a deformat informaţiile, dar el era plină ^ domnia ei era îngrijorată de cineva pe care-1 ;hS Ca Gabriel.

- Gabriel?

Batson a dat din cap.

-Da, milord, Gabriel. Sau ceva de genul ăsta. **Adam** a **aruncat** o privire la scrisoarea din mână. Cu siguranţă nu **a** fost **menţionat** nici un Gabriel în bilet. -Asta e tot ce **a** auzit Carlson?

Obrajii palizi ai lui Batson au devenit roşii ca două mere. -Batson, dacă nu-mi spui absolut totul chiar în această clipă, te trimit să îţi faci bagajele.

Cuvintele liniştite ale lui Adam s-au dovedit capabile să-l îngrozească pe servitorul său chiar mai mult decât răbufnirea lui nervoasă de mai înainte

-I-am auzit stabilind să se întâlnească în seara asta. La Lebăda Neagră, stăpâne.

La naiba. Lebăda Neagră era cel mai rău famat han din Brighton. Fusese luat la puricat de zeci de ori de către perceptori. Hanul fusese - înainte de controale - poate unul dintre cele mai cunoscute locuri de întâlnire pentru comercianţii de pe piaţa neagră, pivniţele sale subterane, construite sub forma unor labirinturi, fiind cunoscute ca depozite pentru bunuri de contrabandă. -Adu-lpe Carlson.

Adam s-a întors spre ceilalţi slujitori după ce majordomul a plecat. - Mai are vreunul dintre voi ceva de adăugat la această poveste? -Doar că a luat cu ea un bagaj mic cu haine, a spus franţuzoaica, faţa ei îngustă având o expresie de dezaprobare, de parc»\ plecarea Miei ar fi fost cumva vina lui Adam. -Poţi pleca.

S-a ridicat şi a ieşit din cameră evident nemulţumită. Adam s-a lăsat pe spate în scaun şi s-a uitat: la Sayor. -După ce vorbim cu Carlson şi vei obţinu o descrloiv .\cos- tui om, vei merge la Lebăda Neagră şi vei afla cAiul avi pUwt ^ unde au plecat.

Sayer a dat din cap, cu o expresie la fel (le ImptMH'habilA ca obicei.

Adam nu s-a putut abţine ».1 ***nc*** lni ***rc|w cv*** K<\iuU

Stăpânul său se căsătorise a treia oară cu o femeie ca re a bi a aşteptat să scape de el.

' A scuturat din cap. Doamne atotputernic, să vezi ce iureş Se Va isca atunci când ziarele de scandal vor pune mâna pe această ştire!

Carlson a intrat în cameră ca un om care urma să meargă la eşafod - Nu ai de ce să te temi, Carlson. Vreau doar să-mi descrii omul pe care l-ai văzut vorbind cu Lady Exley. Te rog să faci acest lucru atent la cel mai mic detaliu, dar cu toată rapiditatea de care eşti în stare. Timpul este foarte important acum. Lacheul cel chipeş şi tinerel a inspirat adânc. - Era tânăr, cam în jurul vârstei de douăzeci şi cinci de ani. Vorbea ca un francez, dar nu prea arăta ca un francez. Era... Carlson s-a străduit să găsească cuvintele corecte. Era un tip masiv, milord. Arăta de parcă ar fi stat foarte mult la soare. Avea părul castaniu, dar

era decolorat de soare. Avea *ochii* extrem de ciudaţi. Ca ai unui demon cu ochi galbeni, a adăugat el, puţin stânjenit de descrierea sa. Adică erau foarte neobişnuiţi, milord. S-a oprit, uitându-se la Adam pentru a-i analiza reacţia. Adam a dat scurt din cap. -Continuă.
-Era îmbrăcat ca un pirat, nu aşa cum v-aţi fi aşteptat, şi înfăţişarea lui părea un pic cam necizelată. - Necizelată? l-a întrerupt Adam.
-Da, milord, a fost de acord Carlson, încruntându-se din cauza efortul de a-l descrie pe bărbat. Mâinile lui erau mari şi avea umerii ca ai unui bou. Chiar şi din locul depărtat unde am stat ascuns, mi-am dat seama că nu era străin de munca grea. îmi cer iertare, domnule, a spus Carlson, îmbujorându-se din motive numai de el ştiute.
Adam nu şi-a putut da seama care ar fi fost acelea. A ridicat din sprâncene. -Asta e tot?
Carlson a căzut pe gânduri un moment. -Da, milord.
Adam l-a dat afară din cameră cu un gest şi s-a întors spre Sayer. -Am câteva lucruri pe care trebuie să le pun la punct înainte să mă schimb. împachetează rapid câteva haine, apoi $n_u n_e$ să-l inşeueze pe Breaker pentru tine şi pe Max pentru mine. Ne vom

222Lebăda Neagră şi putem pleca de acolo. S-a oprit. Nu este acest om, dar ea cunoaşte foarte puţini oameni în ceastă ţară. Sunt destul de sigur de destinaţia ei şi mai am nevoie doar de o mică confirmare.
Cuvintele lui au aprins o scânteie de curiozitate în privirea lui Sayer, dar Adam nu a simţit nevoia să-i ofere vreo explicaţie.

Sayer a plecat şi Adam a luat un inel de chei din ascunzătoarea sa din spatele ceasului şi a deblocat micul seif cu arme care era fixat pe peretele îndepărtat al biroului său. Seiful avea numai câteva obiecte, deoarece majoritatea armelor pe care le deţinea se aflau în camera de arme de la Exham. A scos o cutie de lemn perfect lustruită care conţinea pistoale pentru duel si sabia lui scurtă înainte de a închide la loc seiful şi de a se îndrepta spre camerele sale.

În timp ce se îmbrăca cu hainele de călărie, a trebuit să rezolve o serie de chestiuni pe care să i le explice lui Batson înainte de plecarea sa, dintre care, nu cea mai puţin lipsită de importanţă a fost găsirea unei motivaţii pentru plecarea bruscă a lui şi a Miei, pe care trebuia să le-o prezinte fetelor.

Adam şi-a pus haina pe umeri şi a simţit ceva în buzunarul de la piept. A scos de acolo o singură mănuşă verde - mănuşa unei femei minione. Vederea obiectului pierdut sau uitat al soţiei sale, unul dintre multele lucruri care îi umpluse până la refuz existenţa înainte ca el să o îndepărteze definitiv din spaţiul său - dacă nu chiar din mintea lui - în urmă cu cinci zile, i-a adus un zâmbet pe faţă. Şi apoi şi-a amintit ce făcuse. Fără să se gândească, şi-a dus-o spre faţă. Parfumul ei rămăsese impregnat în pielea moale şi aproape că i s-a intensificat în mintea lui. S-a uitat fix la micul articol vestimentar din mâna lui.

-O să te găsesc, milady, s-a adresat el mănuşii, extrăgându-şi puterea din sunetul propriei sale voci. Şi când o s-o fac...

S-a oprit. Ce ar fi făcut? Ar fi putut oare orice cuvânt pe care i l-ar fi spus să îl facă să se simtă altfel decât se simţea în acest moment - furios, distrus şi abandonat, din nou?
întâlni la stiu cine
Adam a lăsat dubiile deoparte, şi-a băgat mănuşa în vestă şi şi-a înşfăcat propriile mănuşi. Ar putea cere răspunsuri la acele întrebări odată ce va pune mâna pe ea.

CapitoCuC24

Mia s-a minunat de diferenţa pe care o putea face o trâsil într-o călătorie. Tânjea după luxoasa trăsură a lui Adam, unde * relaxase confortabil pe maldărul de perne şi pe corpul musculos şi protector al soţului ei.

Birja pe care o închiriase Bouchard era rapidă şi şi-a spUs că asta era tot ceea ce conta. A încercat să alunge din minte gândurile pline de dorinţă faţă de soţul ei şi să se concentreze pe călătoria care o aştepta. Şi nu a putut să treacă cu vederea confruntarea pe care anticipa că o va avea cu baronul Ramsay.

Fereastra murdară a trăsurii lăsa să treacă foarte puţină lumină de la razele lunii. Lui Martin nu îi fusese prea uşor să-i convingă pe cei

din compania de transport să accepte o călătorie într-o noapte atât de întunecată. Banii îşi spuseseră cuvântul în cele din urmă şi a plătit de trei ori taxa obişnuită.

Mia avea trăsura pentru sine, deoarece Bouchard insistase să facă deplasarea fără alţi pasageri pentru a fi sigur că nu vor exista obstacole neprevăzute pe drum. Drumul mai prezenta semne ale unei ploi abundente recente, dar nu suficient pentru a le împiedica în mod grav înaintarea. Mia doar a putut să presupună că celelalte obstacole care ar fi putut apărea în drumul lor se refereau la hoţi sau la tâlhari.

Mia nu şi-ar fi putut imagina cum un tâlhar la drumul mare ar putea să rişte şi să se confrunte cu Martin. Lăsând la o parte perechea de pistoale încărcate, pe care le ţi nea într-un toc pe care-l purta în mod ostentativ peste şa, el mai avea şi o ^ . ntă
la şold. Toate cele trei arme erau frumoase şi ornamentate, la fel ca şi invehtoarele lor din piele. Martin însuşi era destul de frumos şi impozant pe şaua calului său pursânge, costumul său d Trie elegant croit, asemănător cu toate ţinutele soţului ei & ^
224

Mia fusese foarte surprinsă de calitatea şi de maniera în care se asortau hainele sale. Nu îl mai văzuse niciodată decât la bordul corăbiei baronului Ramsay, iar ea îşi dăduse seama că posedă bogăţia si gustul necesar pentru a se transforma într-un bărbat galant. A presupus că trebuia să fi făcut o avere în timpul asocierii cu Ramsay, care confiscase aproape un număr egal de corăbii aparţinând piraţilor, la fel ca şi corsarii înşişi, la vremea lor.

Mia nu-şi putea aminti prea multe din călătoria ei de la Oran la Eastbourne. Fusese mult prea fericită de faptul că Jibril căzuse de acord să o însoţească înapoi în Anglia pentru a se mai putea gândi la altceva. Unul dintre puţinele detalii ale călătoriei care îi rămăseseră în amintire însă a fost Martin Bouchard, care îşi manifestase interesul pentru Mia chiar din prima ei zi pe *Batavias Ghost.*

Ea simţise privirile lui admirative şi pline de dorinţă ca fiind mai mult decât palpitante, după ani de zile petrecuţi în compania sultanului, un bărbat care credea că o femeie care a depăşit vârsta de treisprezece ani era o babă. în curând începuse să se uite la el, aproape fără să-şi dea seama. îi admirase ţinuta de pe corabie, îmbrăcat doar cu o vestă veche de piele şi pantaloni uzaţi din piele de căprioară care îi acopereau corpul ca un strat subţire de vopsea.

în timp ce senzualitatea lui naturală îi trezise emoţii îndelung uitate şi adormite în corpul ei, pe Jibril îl aduseseră aproape de pragul nebuniei.

-Omul acela este un bădăran şi îţi interzic să ai ceva de-a face cu el, mamă. Pe viitor, te vei acoperi înainte de a veni pe punte.

Jibril ştia că nu era ceva obişnuit pentru femeile din Anglia să-şi acopere faţa şi trupul. Dar partea berberă din el - acea parte care aproba modul în care sultanul îşi sechestra şi îşi proteja femeile - nu suporta să vadă cum alţi bărbaţi se uitau după mama lui.

Bouchard venise la Mia după ce Jibril plecase într-o zi, dezgustat că ea refuzase să-şi dea jos vălul.

-Fiul tău te păzeşte cum îşi păzeşte câinele osul, spusese rancezul într-o engleză cu un accent puternic, cu un zâmbet batjocoritor.

Mia îl analizase din cap până în picioare înainte de a-i întâlni uimitorii ochi aurii.

. ~Pe această corabie sunt mulţi câini flămânzi. Poate că este

Înţelept să facă acest lucru.Râsese, dar nu a o contrazisese. Şi Mia îşi putilse ^ nu erau puţini câinii la fel de flămânzi precum Martin B^N Mia evitase să ajungă în patul lui în timpul călători^^^
pentru că stiuse cât rău i-ar face fiului ei dacă şi-ar v e d e" ^ împrietenindu-se cu un bărbat pe care el îl vedea doar Ca ^ slujitor. Cu toate că Miei i-ar fi plăcut să-şi aroge partea în formarea caracterului lui Jibril, totuşi sultanul îşi
amprenta asupra fiului lui.

Si acum Bouchard era căpitanul propriei sale corăbii - The ***Golden Scythe - o*** corabie pirat care terorizase apele Meditezi timp de zeci de ani. Bouchard nu mai era doar unul dintre parte. nerii proprietarului corăbiei, ci un om bogat şi independent. Asta, adăugat la modul în care arăta şi la aroganţa sa, care îl transformaseră într-un personaj extrem de puternic.

Timpul scurt pe care îl petrecuseră în salonul privat de la Lebăda Neagră îi arătase efectul pe care-l avea atât asupra bărbaţilor, cât şi asupra femeilor. Femeile care serveau în hanul murdar şi periculos se puseseră la dispoziţia bărbatului exotic şi bogat. Felul în care ochii lui le învăluiseră şi le analizaseră trupurile o convinsese pe Mia că el deja îşi croise drumul spre inima celor mai atrăgătoare angajate, în perioada scurtă de timp pe care o petrecuse la han.

Atitudinea ostilă a bărbaţilor de la han demonstrase efectul comportamentului şi a banilor săi asupra populaţiei masculine. Mia nu putuse să dea vina pe bărbaţi; ea nu văzuse niciodată un bărbat care să fi avut o atitudine atât de dispreţuitoare faţă de ceilalţi. Chiar şi Adam, care nu avea nici un scrupul în a face uz de atitudinea sa trufaşă de duce, nu arătase niciodată un dispreţ atât de mare faţă de indiferent cine s-ar fi aflat pe orbita lui. Dacă Adam
b l M n n l r t , ^ Lebăda Neagră ceea <* "a ^arte puţin pro- Daou, nu ar ti avut niri n u
arogantul francez «formaţii despre
Mia a zâmbit, involuntar 1 stabiliment obscur.
şi nesuferit. în mintea lui ¿^^P^^entul lui de cuceritor
dezbrăcat fiecare femeie p e 'care a ^^ în realitate el ar fi

pe fiecare bărbat. Era chiar imajin [1] întâlnit»° Şi l-ar fi făcut praf sivităţii. Trebuia să r e c u n o a s c ă ^ [3] ***Seuz ^tătii si*** a agre- soţul ei, dar nu mai era atrasă de el - „ ^ ?[a mai] atrăgător decât nu s-a putut obişnui şi care-i provoca o sta [CU Care] ^hard 226 [are de ner]vozitate.•JlÎÎM'lV, poriCKlOMSi'l

Mia îl [să S0 RimU] ^ [mni IU Sir/•f,ii in;,i] duptf

- indicase în mod clar c;\ nu avea intenţia de a împărţi pal ul cu ol Sau, dupS caz, devină partenerul ei loial, (lupa ce îi făcuse ° -imcle avansuri, dându-i de înţeles, cu o siguranţa plina de trufie, [modurile] în cave ar [fi] putut să o satisfacă, înainte ca trăsura lor să fie gata de drum. Mia nu se îndoise că ar fi fost: capabil de aşa ceva.

A oftat când şi-a lăsat: capul pe spătarul scaunului. îşi dăruise inima soţului ci, un bărbat care, cel mai probabil, nu o voia. Gândul de a se culca cu un alt bărbat: - chiar şi cu unul atrăgător precum Martin Bouchard - nu o mai interesa absolut deloc. Ochii **lui** incandescenţi, pe care odată i-a crczut: a fi atât: de fascinanţi, nici nu se puteau compara cu privirea albastră îngheţată care se încălzea de dorinţă atunci când Adam se uita la ea.

Buzele ridicol de pline şi de bine conturate ale francezului nu i-au pus la îndoială nici o clipă preferinţa ei pentru perechea mai subţire, dar cumva mai senzuală a lui Adam, cu capacitatea lor enigmatică de a trece de la crud la amuzat într-o clipită. Nu îşi dorea absolut deloc să-şi petreacă timpul cu nici un alt bărbat. Trăirile interioare ale nici unui alt bărbat nu păreau la fel de interesante, de greu de descoperit sau de incitante ca ale lui. Mia era îndrăgostită nebuneşte de soţul ei. în loc să considere această declaraţie ca fiind de neacceptat sau terifiantă, ea a acceptat-o cu bucurie şi uşurare. Aşteptase prea mult timp să găsească dragostea, dar niciodată nu crezuse cu adevărat sau nu se aşteptase să i se întâmple. Acum, când o găsise, nu putea să aibă regrete. Chiar dacă după aceea nu ar mai fi simţit nimic pentru ea, chiar dacă ar rămâne cu soţul ei doar de dragul unui moştenitor, nu ar fi putut să regrete profunzimea sentimentelor pe care le avea pentru el.

Singura persoană la care ţinea mai mult era fiul ei. El era, de asemenea, singura persoană pentru care l-ar fi părăsit pe Adam. Mia nu putea în aceste momente să regrete decizia pe care o luase. Avea impresia că tot restul vieţii ei va fi pus sub semnul întrebării de efectele acţiunilor ei din această zi.

Mia nu ar fi crezut că ar putea dormi în birja mizerabilă, dar când trăsura s-a oprit, şi-a dat seama că trebuie să fi dormit câteva ore. în lumina amurgului a putut distinge profilul reşedinţei ancestralea baronului Ramsay. Singura vizită la Lessing H

nopţii. Pur şi simplu îşi luase rămas-bun de h fi, i -fUSese în t.-

prea suparata ca sa mai remarce ceva despre Împre- Ses^uj

Faţa lui Martin a apărut în cadrul ferestrei trăsur^6 6i' negre de sub ochi fiind dovada vie a preţului plătit Cearcâne]- ria în toiul nopţii. '

PentrUcâlât0

-Rămâi aici în timp ce îi trimit vorbă baronului Mia tocmai îşi aranja părul dezordonat şi rochia când deschis din nou şi Martin a coborât scările şi i-a întins Chipul lui îi era negru de furie şi Mia s-a întrebat ce se întâ "T'*' în acea perioadă scurtă de timp pentru a-l face atât de furios^ ^

Răspunsul la întrebarea ei a fost destul de evident când ajuns la uşă şi a dat de atitudinea rigidă a unui om care nu putea fi decât un majordom.

- Lady Exley?
- Da. Eu sunt Lady Exley.

Majordomul a ezitat, gândindu-se care ar fi fost cea mai potrivită atitudine pe care să o abordeze, în timp ce se uita la o femeie care pretindea a fi în egală măsură şi fiica unui duce, şi o marchiză în carne şi oase. S-a întors spre Martin cu privirea celui care s-ar fi uitat la un rahat mirositor pe care era pe punctul de a-l călca. Martin şi-a ridicat mâinile în aer.

- ***Voyonsl*** Ai văzut-o. Acum du-ne la baroni

El i-a luat mâna Miei, a trecut pe lângă majordomul îngrozit şi a condus-o prin foaierul imens, sus pe o scară şi pe un hol lung, oprindu-se lângă o măsuţă şi luând micul sfeşnic care stătea pe ea. A deschis uşa şi a împins-o uşor înăuntru înainte de o închide în urma lor. -la un loc.

A făcut semn către un scaun şi a aşezat sfeşnicul pe o masă lungă aflată în spatele canapelei situate vizavi de ea. A aprins alte câteva lumânări înainte să meargă la o măsuţă mică, unde clinchetul paharelor de sticlă i-a indicat faptul că-şi turna o băutură. A dat pe gât conţinutul paharului şi apoi şi-a mai turnat încă unul.

- Coniac? a întrebat el după ce al doilea pahar l-a urmat pe primul, de parcă abia acum şi-ar fi dat seama cât de nepoliticos a fost din partea lui să bea fără să-i ofere şi ei ceva.
- Da, dar foarte puţin.

d-f |Probabil că ar fi avut nevoie de mai mult de atât. A mârâit şi s-a ocupat de sticlă înainte de a-i înmâna, fără vreun gest de politeţe, paharul şi s-a prăbuşit pe canapeaua din faţa ei, cu costumul său frumos de călărie şifonat şi murdar, rezultat al drumului lung şi anevoios. A sorbit din băutură şi i-a aruncat o privire suspectă, cu o strălucire evident neprietenoasă în ochii lui. -Se pare că cei de aici te cunosc, a spus ea. A pufnit grosolan şi a băut ceva.

-Majordomul acela prost. L-aş fi ucis în bătaie dacă nu ar fi fost deja cu un picior în groapă. -Vii des pe aici?

Acum, că nu mai încerca să o seducă cu fiecare cuvânt şi privire, ea a catalogat aroganţa lui ca fiind a unui tinerel care vrea să cucereasc㠎. Jibril se comporta adesea cu aceeaşi aroganţă. -Nu, dacă pot să mă descurc şi altfel.

Şi-a terminat băutura şi a lăsat paharul să cadă cu un zgomot puternic înainte de a-şi şterge gura cu dosul palmei. Buzele i s-au strâns într-o expresie de enervare mai degrabă decât cea senzuală, obişnuită.

Mia a râs şi i-a aruncat o privire veninoasă. Uşa s-a deschis, zburând, dată de perete. Mia şi Martin s-au ridicat amândoi în picioare.

-Milord, eu sunt... a început bărbatul mai tânăr. -Ce dracu faci aici? a ţipat Ramsay, cu un singur ochi verde fixat pe Mia.

Ea a simţit, mai degrabă decât a văzut, cum Martin a scăpat un oftat de mulţumire când şi-a dat seama că nu el era obiectul furiei acelui bărbat.

Mia a refuzat să-l lase pe Ramsay să o intimideze, oricât de intimidant ar fi fost el. Şi-a pus mâinile în şolduri. - Assad l-a luat prizonier pe Jibril.

Ramsay s-a oprit la câţiva metri de ea, cu mâinile ridicate, de parcă ar fi fost pe punctul de a o lua pe sus, s-o ducă înapoi la trăsură şi s-o trântească în ea. S-a întors spre Bouchard.

Fostul căpitan a ridicat din umeri plin de aroganţă şi a început să-şi examineze cizmele. -Unde este Exley?

Privirea lui a licărit prin cameră, de parcă Mia l-ar f. pe undeva. ascu n s
-El nu ştie că sunt aici.

A oftat adânc fără a scoate un singur cuvânt şi şi-a trecut masivă prin părul ciufulit de somn, care deja era ridicat şi în unghiuri ciudate.

-Ai venit aici fără el? Eşti nebună? Omul probabil o să mă împuşte şi o să mă ciopârţească cu sabia când va afla că eşti aici

-Nu m-ai auzit? a întrebat Mia, clocotind de furie şi ridicân- du-şi vocea cu cel puţin două octave.

- Da, a strigat el înapoi. Te-am auzit, Mia. Fiul tău a fost capturat de fratele său. Ei sunt implicaţi într-un război sângeros! La ce naiba te-ai fi aşteptat? I-am spus copilului său înc㠎păţânat că ar fi bine să rămână, dar nu m-a ascultat. S-a uitat la ea cu o privire terifiantă pe chip. La fel cum ***tu*** nu m-ai ascultat când ti-am spus să-i spui lui Exley. Şi-a ridicat mâinile masive în aer. Ce surpriză! Cum e mama, aşa şi fiul.

Dintre toţi aroganţii, antipaticii, odioşii. Mia a întins mâna şi l-a împins cu putere cu degetul în piept.

-Ascultă-mă tu... tu... Mia a bătut din picior, prea furioasă pentru a putea gândi raţional. Cap de bou!

Gura lui Ramsay a format un „O", de surpriză, care ar fi fost plin de umor în alte circumstanţe, dar care acum doar a enervat-o.

-Nu am vrut să vin aici - să discut cu tine sau să îţi urmez ordinele - Bouchard mi-a spus. Deci, mă laşi să-ţi spun ce s-a întâmplat în loc să urli ca un taur înfuriat? Vrei ***să tac!*** şi să mă asculţi măcar o dată? Ultimele cuvinte ale Miei au răsunat prin camera mare ca împuşcăturile unui pistol.

Gura lui Ramsay s-a închis cu un plescăit. Pe de altă parte, Martin s-a uitat la el de parcă maxilarul lui ar fi atins podeaua.

Ochii i s-au bulbucat în timp ce trerpa,, h i t r 1 - . - , „ , , F treceau de la Mia la fostul său capitan, un barbat de care le era frica nnnr j • găsi şi bătăuşi de pe planetă. Tăcerea di^mt?* 7 ^ T ruptă doar de scrâşnetul dinţilor lui Ram^v A ^ 9 ' eternitate înainte ca el să dea din cap brusc'\A P arut să treacă 0 canapeaua din spatele ei. ?1 Sa facă semn către

-Aşază-te şi spune-mi cum ai ajuns aici.

S-a lăsat să cadă pe scaunul din faţa ei. Picioarele Miei tremurau ca varga când şi-a reluat locul şi a povestit evenimentele din ultimele douăsprezece ore. După ce a terminat, a adăugat:

-Am venit la tine doar pentru că Martin a insistat. El a susţinut, pe bună dreptate, că eşti unul dintre puţinii oameni care au scăpat din cartierul de sclavi al sultanului, care este probabil si locul în care îl ţin prizonier pe Jibril. Martin e de părere că ai putea să-mi oferi informaţii care m-ar ajuta să-l ajut pe Jibril să evadeze. El nu crede că Assad îl va elibera pe Jibril, chiar dacă-i **ofer** banii ceruţi ca recompensă.

Ochiul baronului s-a micşorat în timp ce îl privea pe Martin. Orice ar fi văzut Martin pe chipul lui l-a făcut să se înroşească şi să-şi plece privirea în faţa masivului bărbat din faţa lui.

Ramsay a răsuflat şi şi-a frecat cicatricea care i se întindea de la tâmplă până la maxilar. Era rezultatul loviturii care îl lăsase fără un ochi şi era o amintire de la sultanul Babba Hassan - tatăl bărbatului pe care Mia l-a rugat să-l ajute. Ea a simţit ironia situaţiei.

-Martin ar fi trebuit să vină la mine înainte să-ţi spună despre asta, Mia. Dar are dreptate. Singurul motiv pentru care Assad ţi-ar cere să îi aduci chiar tu banii pentru răscumpărare este ca să se răzbune. Şi ştii asta. Mia a dat din cap.

-Da, el a crezut întotdeauna că l-am convins pe sultan să ordone moartea mamei sale. Nu este adevărat. Nu am vorbit niciodată cu Babba Hassan despre uciderea ei, dar nici nu am făcut nimic ca să-l descurajez să facă asta.

-Sunt încântat să aud asta, a spus Ramsay. Mama lui Assad era un monstru şi speria de moarte pe fiecare sclav care slujea la palat.

-Nu contest faptul că era o femeie malefică, Ramsay. Dar modul in care a murit nu i-a fost de nici un ajutor fiului ei. Sultanul nu a avut niciodată încredere în Assad după tot ce a făcut mama lui. Modul în care a murit l-a făcut pe Assad să se simtă ruşinat şi să fie supărat - **şi** l-a ridicat pe propriul meu fiu la statutul de moştenitor favorit. A dat din mână.

-Nu putem dezgropa trecutul. Expresia lui s-a schimbat de la iritare la una preocupată de afaceri. Martin are dreptate în sensul că va trebui să-l scoatem pe Jibril din palat şi să-l ducem cât mai departe.-Noi? Sigur mergi şi *tu?* Tocmai te-ai întors în Anglia

- Da, *voi* merge şi eu. Ramsay s-a încruntat, deşi supărarea rimai degrabă îndreptată înspre el însuşi decât înspre Mia. Indifer^ cât de neplăcut va fi pentru mine, a adăugat el cu voce joasă. D_{ar} ^ Tu, a arătat cu un deget gros spre Mia, nu ne vei fi de nici un ajutor De fapt, singurul ajutor pe care ni l-ar aduce prezenţa ta ar fi f_{aptu}j că vei fi o ţintă uşoară pentru Assad. Deci, dacă tu...

S-au auzit voci care vorbeau pe un ton ridicat, de dincolo de usi Ramsay s-a ridicat brusc în picioare.

- Ce naiba se mai întâmplă acum?

Nu avea nici o idee despre cine ar fi putut fi, înainte de a se îndrepta spre uşă şi de a o deschide. Mia a încercat să se uite peste umerii lui, dar corpul său imens bloca vederea pe hol.

-Ah, Ramsay. Exact bărbatul pe care îl căutam.

Mia a sărit în picioare la auzul vocii lui Adam.

-Acum, am trecut de punctul de a întreba politicos, Ramsay. Unde. Este. Soţia mea?

Şuierul unei săbii scoase din teacă i-a punctat întrebarea.

C&pitoCuC 25

Adam fusese nevoit să-şi ridice destul de mult privirea pentru a o întâlni pe cea a baronului Ramsay. Nu intenţionase să-şi scoată sabia, dar interacţiunea prelungită cu majordomul lui Ramsay măcinase şi puţinul autocontrol impus temperamentului său. Stătea împietrit în faţa bărbatului mult mai masiv, cu sabia scoasă, încă gata de atac. Baronul a ridicat mâinile şi a dat un pas înapoi în cameră. -Nu am sabie şi nu m-aş lupta cu tine chiar dacă aş avea. A zâmbit ironic. încă nu vreau să părăsesc această viaţă.

Adam şi-a băgat din nou arma în teacă şi a trecut pe lângă el în cameră. A aruncat o privire rapidă înspre soţia lui ca să se asigure că era nevătămată înainte ca privirea lui să se fixeze asupra bărbatului care i-o luase de lângă el.

-Tu. S-a îndreptat cu paşi mari spre faţa zâmbitoare şi chipeşă, înainte să poată ajunge la ticălosul plin de aroganţă - care s-a ridicat în picioare şi a şi făcut un pas spre Adam - o mână ca o menghină i-a aterizat pe umăr şi a doua l-a prins de antebraţ, în timp ce se îndrepta spre mânerul săbiei sale.

-Uşurel, Exley, a spus Ramsay, cu tonul său pacifist, pe măsură ce-l ţinea pe Adam într-o strânsoare foarte puternică. Nu pot să te las să-l ucizi pe Martin. Vezi, aceasta este o plăcere pe care mi-o rezerv pentru mine. Poate că ar trebui să o întrebi pe soţia ta de ce este aici. Cred că are mai multe chestiuni de discutat cu tine.
Baronul s-a întors cu faţa spre Mia înainte să-l elibereze.

-Faceţi-vă comozi. Eu şi Martin ne vom retrage în bibliotecă. Baronul i-a aruncat tânărului o privire aspră. Am câteva lucruri să-i spun. Când aţi terminat, puteţi să veniţi şi voi şi să discutăm despre această problemă, ca nişte adulţi ce suntem.

Adam s-a uită fix la capul plecat al soţiei sale în timp ce ceilalţi Părăseau camera. Odată ce uşa s-a închis, s-a dus la fereastra mare **Şi** s-a sprijinit cu o mână de ea, privind la răsărit.5_a **adunat** şi s-a întors. Mia s-a uitat la el cu *ochii înc^*
de oboseală şi de griji
Te rog... A făcut un semn spre canapeaua mica. vrei si tj aşezi' As vrea să-ţi spun tot.

Adam a tremurat ***de o furie născuta*** dintr-o frică aproape sOră ***cu moartea.***

Teama că nu ar fi găsit-o la timp, teama că ar fi pututf. **rănită** "'ea-a că ar fi putut să nu se întoarcă ***niciodată, teama*** că eaar ***fi*** putut - Doamne ***fereşte - să moară. A strâns*** din ***dinţi şi s-a*** aşezat,
Ea a pus o mână pe antebraţul lui
-Am vrut să ***îţi spun adevărul de la începuturile*** noastre, ***dar*** m-am temut că mă vei urî când ***vei afla cum*** te-am ***minţit.***

Ea a ridicat privirea spre el, cu ochii întrebători şi plini de disperare. Adam şi-a încrucişat braţele, ca reacţie la dorinţa ei de a-l subjuga. ***-Continuă.***

-Eram atât de nefericită când ne-am întâlnit prima dată. Săptămânile pe care le-am petrecut în Anglia au ***fost infernale. Tatăl meu era nemilos şi dorea să mă controleze aşa că am înţeles repede*** că ***şi-ar fi dorit să nu mă mai întorc niciodată. A*** durat doar câteva zile până ***când am*** ajuns ***să-mi doresc acelaşi lucru - să fi plecat oriunde în*** lumea ***largă cu excepţia acestui loc. Undeva unde aş fi putut trăi fără să fiu*** un ***spectacol public sau cea mai recentă bârfă a oamenilor*** care mă ***dispreţuiau. A înghiţit atât de zgomotos încât*** a putut să o audă. ***Trebuie să*** mărturisesc ***că eu am acceptat*** mariajul nostru cu intenţia ***clară de a fugi imediat ce m-ai fi lăsat la*** Exham şi te-ai ***fi*** întors ***la Londra.***
*iJ^reTTu*ului Adam era ca 0 luPtă>de p*«* ° *>n*
acesteia. îşi dorise "n b^bat^u o^'m:apa^^eSd0ri't! o soţie ***şi*** îşi ***găsise*** prostul ***jalnic, perfect*** dovedită ***de a păstra***
Dm nou, ea l-a luat de braţ
Capul i s-a învârtit. -Fiul tău?

234pa am mințit când ți-am spus că el a murit. Am decis să păs-
tre^ -istența lui secretă când m-am întors în Anglia. Mi-am dat
nrice fel de referință la un copil făcut cu un bărbat cu cearnă ca un
nu am fost căsătorită ar înrăutăți o situație și așa dezastru-
CarG ca să nu mai spun că i-ar fi dat tatălui meu ideea că aș putea
vreodată să intenționez să evadez.

Fiul ei? ***Asta*** ascunsese?

-Fiul meu era adevăratul moștenitor al tatălui său. Deși Jibril - **adică,** Gabriel, în arabă, a spus ea, cu o mândrie aprigă pe chip - nu este cel mai mare dintre fiii tatălui său, a fost cel mai iubit. Fratele său mai mare, Assad, a refuzat să se dea la o parte atunci când sultanul a murit. Vreme de mai mult de jumătate de an au luptat pentru a obține dreptul asupra averii, puterii și oamenilor tatălui lor. Și acum Assad l-a luat prizonier pe Jibril și îl ține captiv până când i se va plăti răscumpărarea. Dacă nu-i aduc banii - și-a trecut o mână pe față, ca și când ar șterge gândul oribil -, Assad îl va ucide. Ea l-a prins de braț cu ambele mâini, -înțelegi acum? De ce a trebuit să te părăsesc? Adam a împins-o deoparte, prea furios și confuz ca să-și mai dorească atingerea ei.

-De ce nu ai venit la mine când ai aflat de răpirea fiului tău? De ce te-ai orientat spre ăsta... că...

A făcut un gest înfuriat spre scaunul unde stătuse ticălosul arogant, care îi rânjise în față lui Adam, la faptul că el - și nu Adam - fusese cel la care apelase Mia. Durerea și respingerea pe care le-a simțit în propria lui voce l-au iritat și mai tare. Miei i-au tremurat buzele.

-Am vrut - atât de tare aș fi vrut să-ți spun. Dar mi-a fost frică, înțelegi, trebuie să merg la el, Adam. Trebuie să mă duc la Oran. ***-Poftim?***

-Assad vrea să-i aduc eu răscumpărarea. -Vrei să mergi în Africa?

Vocea lui a răsunat nefiresc de tare. Ea a dat din cap. -Ai ***înnebunit***? S-a ridicat în picioare și s-a uitat în jos spre ea. Categoric nu. O să-l trimit pe omul lui Ramsay cu banii. îi voi plăti cheltuielile pentru drum, pentru cei din echipajul său - tot ce va fi nevoie. Singurul loc în care mergi, doamnă, este înapoi la Exham. Ea s-a agățat de brațul lui.

- ***Trebuie*** să plec. Assad vrea să primească banii doar din $_{n}$- Adam s-a simțit ca un actor într-o farsă bizară. Abiași-a^"
mat impulsul de a strânge cu putere și de a o scutura pân/'f' i-ar fi zgâlțâit dinții în gură. ^{an}d

- Nu-mi pasă ce vrea el, Mia. Orice planuri ți-ai fi $f_{ăcut\ Q}$ părăsesti pământul englezesc sunt în afara oricăror discuții. Cy cât o să te împaci mai repede cu această idee, cu atât va fi $_{mai\ bine}$ pentru toată lumea.

S-a lăsat în genunchi în fața lui.

-Adam, dacă îmi interzici să merg la fiul meu și i se întâmpla ceva, nu te voi ierta niciodată. înțelegi ce va însemna asta pentru noi? Lacrimile au izbucnit din ochii ei înroșiți - umflați deja de plâns. -Vrei să spui altceva în afară de ce ai făcut deja? Cuvintele lui au sunat ca o lovitură de bici. S-a îndepărtat de ea, bolnav de modul în care cerșea asta și de felul în care l-a făcut să se simtă - ca o brută și ca un om fără suflet. Și speriat.

-Lasă-mă să-ți explic despre Gamble, Adam. Totul a fost o neînțelegere.

Adam a ridicat-o și a făcut un semn către canapea. - Stai jos. S-a întors și a făcut câțiva pași prin cameră. Dă-i drumul. Povestește-mi despre neînțelegere.

-E adevărat că l-am făcut să creadă că se va bucura de favorurile mele.

Adam a pufnit. Nici nu se putea uita la ea. Voia să arunce cu lucrurile din cameră, să spargă ceva. Ceva greu. Ochii i s-au fixat pe o statuie din marmură aflată într-un colţ, o reprezentare a Fortunei. A râs amar. Cât de crudă i s-a părut asemănarea dintre ele, încă o femeie duplicitară şi intrigantă. -Adam, am făcut-o doar pentru că eu... S-a întors spre ea.

-Nu-mi pasă *de ce* ai făcut-o, Mia. Ai adus un servitor în casa mea - sub acoperişul meu - cu promisiunea că va deveni iubitul tău? Ea a dat din cap, cu faţa umbrită de tri«^ - Cât de departe aţi mers?

-Deloc! Nu am făcut nimic S-aen

nimic cu el. Am decis să-l scot din casă"™ PGntrU " nU am ^ găsit o soluţie în privinţa fiului meu 1° P6ri0adă' P**ână când a**? fl **le ducă la Eastbourne. Am vrut ca** Bon

bij"teriile mele să

ou"chard să le vândă şi să-i dea

flufiirc jwicijfoasd

u primiţi pe ele lui Jibril. Asta făceam în ziua în care ai intrat

^ came^ră ne~ai pdnS'tA foSt adevărat că eu i_am desfăcut haina 1 • vesta, dar a fost doar ca să-i pot strecura pachetul înăuntru şi \ m| asigur că nu era prea voluminos şi că nimeni nu şi-ar fi dat seama dacă... Ea s-a oprit, clătinând din cap. Pare ridicol, nu-i asa?

a **spus** ea cu o voce stinsă.

Aşa a părut, dar Adam a crezut-o. Nimeni - cu siguranţă nu o femeie cu inteligenţa ei - nu ar încropi o astfel de poveste. Dar adevărul era că ea adusese un bărbat în casa lui cu intenţia de a se culca cu el, de a-şi oferi trupul în schimbul ajutorului său. Asta fost destul de rău, dar apoi l-a menţinut prin preajma ei, chiar şi după ce sentimentele lor se schimbaseră şi şi-au dat seama că - s-a oprit Sentimentele ***lor*** se schimbaseră? Nu, sentimentele lui se schimbaseră. încă nu-şi dădea seama ce simţea ea pentru el - dacă simţea ceva. Cine putea...

-Adam. S-a apropiat iarăşi de el, mâinile ei mici apucându-l de braţ. Trebuie să mă laşi să merg la el, Adam, trebuie. Dacă nu merg la el, iar el va avea de suferit, te voi uri pentru totdeauna.

Adam s-a uitat la faţa ei pătată de lacrimi şi a simţit forţa cuvintelor ei. Şi-a amintit de sentimentul de furie deznădăjduită pe care l-a simţit - şi pe care încă îl mai simţea - când şi-a dat seama că nu putea face nimic pentru a-şi salva propriii copii. Dacă ar exista o modalitate de a-şi salva fiicele din faţa viitorului lor incert, iar dacă vreo persoană - bărbat sau femeie i-ar sta în cale - ar ucide-o.

A închis ochii. Africa? Cum ar putea să o lase să plece? Ar fi fost ca şi cum şi-ar tăia braţul şi l-ar trimite spre Mediterana. Nu, ar fi mai rău. Ar putea învăţa să trăiască fără braţul lui. în schimb, nu era sigur că ar putea trăi fără Mia, oricât de furios şi de rănit şi de afectat s-ar fi simţit. S-ar putea să nu o ierte niciodată, dar asta nu însemna că o va lăsa vreodată să se îndepărteze de el.

-Adam?

S-a uitat la ea, la această femeie care i-a sfâşiat inima la fel de uşor ca pe o coală de hârtie. Expresia ei era una de suferinţă tăcută şi de neliniste intensă.

1-a întins braţul.

-Vino, să ne alăturăm celorlalţi.Mia era prea îngrozită pentru a întreba ce decizie l Uase So Majordomul i-a aşteptat în faţa uşii salonului.

ei_

-Pe aici, vă rog, domnule, doamnă. Au dat de ceilalţi care îi aşteptau în ***bibliotecă.*** R amsay îndreptat spre ei când au intrat în cameră. Adam s-a uitat fix ***la el.***

-Vreau să cred că nu i-ai fi permis soţiei mele să facă o călătorie de o asemenea anvergură fără să mă întrebi mai întâi pe mine.
Mia şi-a ascuns un zâmbet văzând cum soţul ei, subţire ca o spadă,' l-a provocat pe masivul bărbat din faţa lui. Ramsay a dat din cap.
-Ai absolut dreptate, Exley. Nu mi-a trecut prin cap nici o clipă un asemenea gând. Indiferent cât de mult m-ar fi terorizat soţia ta.
A zâmbit amabil şi i-a făcut un semn ***indicând tava cu*** mâncare si scaunele goale. Adam l-a ignorat, i-a ***dat*** drumul Miei şi s-a apropiat de Martin.

Mia ***şi-a*** oprit respiraţia, în timp ce nonşalantul Bouchard s-a ridicat în picioare. Şi-a dat seama că cei ***doi*** bărbaţi aveau aproape aceeaşi înălţime, dar francezul era ***corpolent şi cu*** umerii largi faţă de ***silueta elegantă a lui*** Adam.

-Lady Exley mi-a spus tu că i-ai adus informaţiile referitoare la fiul ***ei.***
Martin a zâmbit.

-Pentru asta, îţi mulţumesc. Dar, ***dacă acţionezi*** împotriva mea sau cumva încerci să mă ***păcăleşti în orice fel de problemă care are*** legătură cu soţia mea, data viitoare nu voi mai fi ***la fel de*** binevoitor.

Mâna lui era aproape ***de sabia pe care încă o avea*** asupra lui. Pentru un moment lung şi terifiant, Mia a crezut că Martin va insista pe această temă. Dar, fie că poate că într-adevăr nu-i păsa, fie că nu a avut chef să lupte sau că nu a vrut să se confrunte cu o criză de nervi din partea lui Ramsay, a ridicat din umeri si tensiunea s-a risipit.
-SSr[1] ângă Mia ' dar - * baron.
Au discutat despre călătorie până când Mia Adam • »„ ■ picoteau de somn. O mare parte din planurile **lor delde", "** pe care 0 găsi în Oran când vor ajunge acolo ^

- ve caz, a spus Ramsay când a observat cum toţi trei căscau ~ n 5n ce mai tare, nu putem stabili totul acum. Mai bine aţi merge ^ ^culcaţi pentru că oricum astăzi nu mai putem face nimic. Cel ^ ᵛ- **devreme** am putea pleca mâine, dar vom avea nevoie de puţin ^oroc şi în acest caz. Buzele i s-au răsucit într-un zâmbet ironic. **Aveam** de rezolvat o chestiune destul de importantă la Londra şi va trebui să trimit vorbă pentru a amâna lucrurile înainte de a pleca. Va trebui să-mi acordaţi timp în cursul după-amiezii ca să mă ocup de câteva lucruri şi ne putem întâlni pentru a discuta totul la cină.

Lessing Hali, sediul comitatului Davenport, era considerată una dintre cele mai mari şi mai impresionante reşedinţe din Anglia şi motivul era evident. Casa veche data din aceeaşi perioadă cu castelul Exham, dar fusese proiectat la început ca o mănăstire, mai degrabă

decât ca o fortificaţie. Ca şi Exham, fusese proiectat la scară mare, cu ziduri masive şi camere enorme.

Stăpâna casei, mătuşa lordului Ramsay - actuala contesă Davenport - era plecată la Londra împreună cu fiii ei gemeni, dar menajera ei, doamna Faring, avea pregătite pentru ei camere spaţioase şi primitoare.

Adam îl luase şi pe Sayer cu el, iar cei doi au dispărut în dormitorul lui în timp ce doamna Faring a condus-o pe Mia către o cameră alăturată, unde o aştepta o servitoare.

-Mi-am luat libertatea să-i spun lui Bessie să vă aştepte aici, doamnă, pentru că n-aţi adus nici o servitoare cu dumneavoastră. Vă rog să nu ezitaţi să mă anunţaţi dacă aveţi nevoie de ceva. - Mulţumesc, doamnă Faring.

Menajera a plecat şi Mia a aşteptat până când Bessie a terminat cu dezbrăcatul şi i-a dus îmbrăcămintea undeva pentru a fi curăţată, înainte de a deschide uşa de legătură care dădea în camera lui Adam. Baia era prevăzută cu cea mai mare cadă de cupru pe care o văzuse vreodată. Soţul ei stătea în picioare lângă ea, cu un prosop în mână. Cu coada ochiului a văzut o mişcare şi l-a zărit pe Sayer, cu braţele pline de haine. A văzut-o, a dat din cap şi a ieşit din cameră fără să spună un cuvânt.

A durut-o mai mult decât ar fi putut crede că Adam avea de gând să facă baie fără ea; ştia cât de mult îi plăcea să se îmbăieze cu el.

El era supărat şi ea nu avea nici o idee cum să regăsească intimitatea pe care o împărtăşiseră înainte ca minciunile ei să-idespartă. Oare rupsese legătura fragilă care se înfiri pase f

Oare găsise iubirea după toţi aceşti ani doar ca să o distrugă?' "

Mia trebuie să fi scos un sunet pentru că a ridicat Capul . a privit-o.

S-a îndreptat spre el şi a întins mana, fără să întrebe,]UândU . prosopul pe care îl folosea ca să se usuce. Ochii ***lui*** erau ca ni?J discuri de sticlă în timp ce o privea cum îi şterge apa de pe COrp

El i-a răspuns la zâmbetul ei cu o privire impasibilă.

-Aceasta chiar că este cea mai mare cadă de baie pe Care am văzut-o.

-Ramsay ***este*** un bărbat masiv şi la ***fel au fost unchiul*** şi bunicul său.

A ridicat braţul ca să-l poată şterge ***la*** subsuoară. Miei i s-a părut că, indiferent cât de des îşi vedea soţul dezbrăcat, de fiecare dată îi tresărea inima. Când şi-a ridicat privirea şi s-a uitat în ochii lui, a văzut că sprâncenele lui semănau cu două tăieturi negre pe fruntea lui palidă şi ea s-a înroşit sub privirea lui directă, ruşinată de modul în care l-a obligat să o urmărească şi să o găsească în casa altui bărbat. ***îl*** tratase groaznic şi ***îl*** expusese la mai multe umilinţe - nu cu mult diferite de cele ale ***celorlalte*** soţii ***ale sale, după*** câte se părea. -Mi-e ruşine ***de*** modul în care te-am ***tratat, Adam. El a*** afişat aceeaşi ***expresie*** distantă pe care i-a arătat-o în noaptea în care s-au întâlnit. ***în*** noaptea când a venit singur în casa tatălui ei, un bărbat din câteva sute de persoane pe care nici măcar nu le-ar mai recunoaşte. -Poţi să mă ierţi?S-a aplecat până când feţele lor aproape că s-au atins. Atât de aproape încât putea să-i vadă albul ochilor şi scânteierea albastră din privire. Muşchii maxilarului i s-au încordat şi Mia i-a putut simţi furia - şi durerea. Nu ştia ce să facă sau ce cuvinte să spună pentru a readuce căldura. -Iertarea mea este atât de importantă pentru tine? Inima i-a tresărit în timp ce se gândea la cuvintele ***lui reci si*** batjocoritoare. Nu se putea gândi ***la*** nimic care ar ***fi*** *putut să exprime* ce simţea ea, cum i se frânsese inima când fusese ***nevoită să l pără sească.*** Ea i-a luat mâna şi a ridicat-o ***la*** buze, sărutându-i ***palma*** <-e pot face pentru a-mi cere scuze, milord? ***El * „j*** . j-' umeri leneş, muşchii pieptului şi ai umerilor contractând. se 240 ^ - , caVe a fâcut-o să-şi dorească să-i lingă fiecare centi- 1 j;ncorp-

^j ¿znesc să cred că o să găseşti o soluţie. A privit-o cu ochii IVci cum s-a lăsat în genunchi în faţa lui

5ntred udinea lui era arogantă, cu mâinile pe şolduri. Imaginea Arilor de pe degetul mare şi de pe arătător - dovezi mute a relor petrecute în grajduri - era insuportabil de erotică. S-a at la faţa lui şi a văzut zâmbetul slab şi respingător pe care nu ale

n mai văzuse din primele zile ale căsătoriei lor... îşi pusese din 1 masca. Singurul semn că nu era plictisit atârna între ei. Mia n°a mutat privirea de la faţa lui rece la erecţie şi şi-a adus gura la nivelul şoldurilor lui. S-a aplecat mai aproape şi l-a lovit uşor cu limba, mulţumită de tremurătura violentă care i-a cuprins corpul. Nu, nu era plictisit.

Si-a trecut limba pe lungimea venei care pulsa, un gest care i-a smuls un gâfâit de plăcere. -Dumnezeule mare! Cuvintele erau intense şi fără nici o urmă de dispreţ. Mia a zâmbit şi l-a făcut prizonierul gurii ei.

\

Adam şi-a înfipt degetele în părul ei arămiu, în timp ce o simţea din ce în ce mai adânc, atingându-l cu o abilitate nemiloasă, care l-a adus la punctul culminant mult mai repede decât şi-ar fi dorit.

Silueta ei îngenuncheată era chiar imaginea vie a supunerii si pocăinţei feminine. Dar Adam nu putea uita cât de uşor făcuse dragoste cu el în timp ce păstrase un alt bărbat de rezervă, în propria lui casă, oricât de abil s-ar fi folosit de gura ei. S-a îndepărtat şi ea a ridicat privirea, fără îndoială supărată că i-a întrerupt performanţa magistrală.

-Ridică-te. El a luat-o de braţe şi a ridicat-o. Buzele îi erau umflate şi strălucitoare de la munca lor tandră şi imaginea lor l-au făcut să ardă. S-a uitat în ochii ei verzi, uriaşi, iar dorinţa pe care o simţea - nu, ***dragostea*** pe care o simţea - i-a tăiat respiraţia. La fel şi ura.

Ura pentru puterea pe care o avea asupra lui, puterea de a-i lua fericirea şi sănătatea, puterea de a-i oferi fie plăcere, fie durere după cum voia; ura pentru cele o mie de moduri în care îl putea învârti pe degete.

-întoarce-te şi pune mâinile pe perete. S-a conformat fără să vorbească. *El i-a* prins mâinile $_{\text{ntr-al si}}$ i-a întins braţele, fixând-o, desfăcându-i cu bruscheţe $_{\text{pici}}$ J* înainte de a intra între coapsele ei. A intrat în ea cu o lovitură J de **violentă,** încât a sărit pe picioare. Ea a gemut şi $_{\text{s}}$-a $\text{imp}_{\text{ins ina}}$ poi si în acel moment i-a dispărut orice urma de raţiune. * _ Nu mă vei mai părăsi *niciodată,* a rostit cuvintele printre di_{nti} lipit de capul ei roşcat în timp ce intra adânc în ea. Ai auzit? El ^ izbit în ea. Esti a *mea,* a spus el cu fălcile încleştate atât *de* tare încât îl dureau. S-a arcuit împotriva lui ca răspuns. Dacă te prind vreodată cu un alt bărbat, îl voi ucide în timp ce te voi forţa să priveşti. Si apoi te voi pedepsi. A împins sălbatic pentru a-şi puncta ideea.

A călărit-o fără nici o fineţe, fără vreo tandreţe sau fără vreo grijă pentru plăcerea ei, singurul gând *din* mintea lui fiind nevoia de a marca, de a domina şi de a poseda.

Orgasmul lui a fost violent şi atotputernic. ***L-a stors*** pe dinăuntru, scurta evadare din orice, cu excepţia plăcerii, un dar diferit de oricare altul. Dar foarte devreme şi-a revenit, prăbuşindu-se peste ea şi abia conştient de spasmele ei care se domoleau în jurul lui.

Doamne, cât o iubea.

Conştientizarea aceasta nu i-a provocat nici o ***plăcere şi a*** fost ca un pumn rece în jurul inimii sale.

Gândul că sămânţa lui a umplut-o l-a făcut să ardă cu o satisfacţie primitivă, dar şi-a amintit că pruncul său creştea deja în interiorul ei. Era ca şi când i-ar fi turnat cineva o găleată cu gheaţă pe cap.

Adam a întors-o de la perete cu tot atât de puţină tandreţe ca atunci când a pus-o acolo.

\

– Nu ți-am făcut rău? Nu i-am făcut rău copilului?

Cuvintele lui reci abia au estompat senzația de nod în gât.

Ea a clătinat din cap, cu ochii verzi languroși și somnoroși, cu pielea purtând încă urmele pasiunii.

S-a întors, a smuls un prosop din grămadă și a mers spre ușă.

– Adam? i-a șoptit ea numele ușor.

– Ce este? s-a oprit pentru a-și înfășura prosopul în jurul taliei, dar nu s-a întors.

, ...m sau in a

-În ambele, a spus el, trântind ușa î

-O să dormim în camera ta sau în a

i în a ușa î

mea?

n urma lui.

Capito[u[26

La bordul celor două corăbii era o activitate efervescentă când au urcat la bord a doua zi.

Ramsay încercase deja să le dea lui Adam şi Miei cabina lui, dar era clar că nu ar mai fi existat nici un loc suficient de confortabil pentru baron dacă i-ar fi acceptat oferta.

Adam i-a mulţumit, spunând că o cabină mai mică ar fi suficientă. Ramsay s-a uitat ostentativ la Martin până când acesta a oftat exagerat şi şi-a ridicat mâinile în aer.

-la cabina mea, milord.

Adam a deschis gura, dar Mia a intervenit înainte de a putea respinge oferta. Ştia că soţul ei ar călători mai degrabă pe puntea corăbiei lui Ramsay, dar mai făcuse o dată această călătorie şi era conştientă de disconfortul cabinelor mici.

-Mulţumesc, căpitane Bouchard, suntem foarte încântaţi să acceptăm oferta ta.

Privirea ostilă a lui Bouchard i-a provocat mult mai multe satisfacţii decât palma pe care ar fi vrut să i-o administreze alaltăieri.

-Urmaţi-mă, a spus el brusc, întorcându-se pe călcâie şi păşind în faţa lor, fără a mai aştepta să vadă dacă îl urmează.

Golden Scythe fusese una dintre cele mai bune corăbii ale sultanului timp de ani întregi şi Mia ştia că pierderea ei în mâinile unui corsar, atât de repede după moartea tatălui său, trebuie să-l fi înfuriat la culme pe Assad. Sultanatul se baza foarte mult pe corăbiile sale, atât pentru a derula tranzacţii legitime, cât şi pe acelea extrem de profitabile, dar ilegale, de negoţ cu sclavi. Faptul că nu a putut să menţină controlul asupra micii sale flote nu era de bun augur pentru imperiul care se prăbuşea al lui Assad.

Scythe era mai mică decât ***Ghost***-ul lui Ramsay, dar impresionant de bine înarmată şi la fel de curată şi dichisită precum cea mai luxoasă trăsură din Hyde Park. Mia a putut să îşi dea seam

a— Mmcn'a Sjjencer

din modul în care marinarii şi-au salutat căpitanul că foarte mult. într-adevăr, Bouchard devenise un alt om d* îmbarcase pe corabie, mişcările sale fiind mai agere şi ^ rate. Aproape că părea... matur.

I-a condus pe sub punte până la cabina lui şi Mia a uimită când a deschis uşa.

Stătuse în cabina lui Ramsay de pe ***Ghost*** şi era mai mar celelalte, modificată pentru a se potrivi masivităţii bărb Dar cabina lui Bouchard? Era ca...

-Doamne, seamănă cu un bordel, a mormăit soţul ei. Mia si-a înăbuşit un hohot de râs şi apoi s-a încruntat, bându=se cum de ştia soţul ei asemenea lucruri. Ar fi vru întrebe mai târziu, dacă îşi schimba sentimentele în privim -Mulţumesc, căpitane, a ***spus*** Mia, când a fost evide Adam nu era în stare să rostească o remarcă mai potrivită chiar... luxoasă.

Şi aşa era. Patul ocupa jumătate din cameră şi era acope aşternuturi de mătase şi cuverturi de catifea, cu lemnul întu: şi cu alama lustruite până când strălucirea lor devenise apr orbitoare. Pe unul dintre pereţi a presupus că se afla dulapul, tru că avea oglinzi mari, un testament tăcut, dar ostentat: vanităţii uluitoare a lui Bouchard.

Căpitanul a mormăit şi a deschis uşile dulapului. -Am făcut loc pentru ainele voastre. S-a oprit. Aine, îm câminte...

În cele din urmă a renunţat, ***clătinând din*** cap dezgustat, f incapabil să scape de obiceiul franţuzesc de a nu pronunţa Mia era de părere că Martin îşi îmbunătăţise mult cunoşt'in de limba engleză, chiar şi în scurtul timp de când îl văzuse ulti dată, iar greşelile pe care le făcea erau destul de fermecătoare, că ea l-ar fi spus vreodată asta. -Mulţumesc, căpitane. A dat din cap brusc. -Vă las acum.

Adam s-a întors spre bagaje, odată **cp** f expresie nedumerită. 'ncezul a plecat, cu

- O să ***aşez*** eu hainele noastre în dulan f. u spus Mia.

. t ce era, Adam nu făcuse nimic fără să fie ajutat Ca*rte mult timp, dacă s-ar mai afla vreodată în j din cap şi Mia a simţit tensiunea cuibărită 1 lui în timp ce măsura cu pasul spaţiului mic. Nu o in in*. uns la întrebări şi au discutat amabil detali- ,- Hei lor, dar exista o distanţă între ei, pe care nu o mai călătot»_ ^ p,imele zile ale căsătoriei lor. Mia habar nu avea stdepăşească această perioadă. A încercat să-l influenţeze cu

stea ei, dar el dormise singur noaptea trecută şi nu avusese ! de a-şi forţa drumul în patul lui. Era foarte, foarte furios ^rănit. Mia nu putea să îl învinovăţească pentru nici unul dintre **sentimente**. Era responsabilitatea ei să risipească distanţa.

A făcut un pas spre el şi a simţit cât de important era acest t pentru ei.

-Mă însoţeşti la o plimbare pe punte?

Adam a privit în jos în ochii rugători ai soţiei sale, pe deplin conştient că se purta ca un copil. El a reuşit să mai disipeze furia pe care a simţit-o cu privire la minciunile ei, dar abandonul ei era un cu totul alt lucru. încă nu putea să o ierte că apelase la serviciile unui alt bărbat în momentele dificile.

Poate că nu avea să fie în stare niciodată.

Şi-a reluat ritmul paşilor fără să-i răspundă, oprindu-se în faţa raftului de cărţi încorporat deasupra biroului.

-Căpitanului nostru îi place să citească, a murmurat Adam, răsfoind mica selecţie de cărţi.

-îi place şi să joace şah.

Mia a făcut un semn către o cutie de lemn şi o tablă de joc frumoase care stăteau lângă patul lui. Adam a pufnit.

-Să sperăm că are şi cărţi de joc.

0 lună în care soţia lui îl bătuse în mod constant la şah ar fi fost suficientă pentru a zdruncina încrederea chiar şi celui mai optimist om, iar Adam era departe de a fi unul dintre aceştia. Mai ales, că şi el avea propriile minciuni de ascuns.

-Nu-i voi permite soţiei mele să părăsească corabia asta, Ramsay. Dacă ar fi fost după mine, ea nu ar fi fost aici de la bun început, îi spusese baronului noaptea trecută, după ce Mia seculcase în sfârşit - dar nu înainte de a-i fi aruncat d sugestive şi pline de dorinţă, care ar fi topit şi piatră

- înţeleg şi nu aş vrea să fiu în locul tău. îmi pare rău că de acord ca ea să meargă cu noi, dar nu mi-ar plăcea să m ^ acolo şi să nu o avem prin preajmă, dacă nu o să îl găsim pe b^ la fel de uşor pe cât ne aşteptăm. Sau dacă Assad cere să o/j! înainte să ni-l predea.

Adam a coborât paharul de Porto pe care tocmai îl ridicase

-Te rog spune-mi că nu ai de gând să o foloseşti pe soţia mea drept momeală, Ramsay.

Baronul a fluturat spre Adam mâna lui cu trei degete.

-Nu, bineînţeles că nu asta intenţionez. Totuşi, dacă Assad crede că ea se află acolo, ar putea să-l scoată pe băiat şi să facă lucrurile într-o manieră mult mai facilă. în plus, nu cred că ai vreo şansă de a o împiedica să plece, nu dacă mai vrei să mai vorbească vreodată cu tine.

Adam a mormăit, ştiind că bărbatul cel solid avea dreptate. Şi-ar fi dorit ca nemulţumirea ei să nu conteze pentru el, dar nu a putea nega că aşa era - chiar dacă în prezent era prea furios pentru a vorbi cu ea.

- Mă voi opune ca ea să pună măcar piciorul pe ţărm. Vreau să o ştiu departe de acele docuri când tu şi cu mine vom merge să-i găsim fiul.

Ramsay a rânjit.

-Tu şi cu mine?

Adam ştia că Ramsay nu era un prost, chiar dacă-i plăcea să o facă pe bufonul. Dacă nu ar fi fost convins de faptul că Adam ar fi avut o contribuţie cât de mică la îndeplinirea planului lor, nu ar fi avut nici un fel de remuşcări să nu-l lase să urce la bordul corăbiei, la fel cum Adam nu ar fi avut nici un fel de remuscare să o părăsească pe Mia.

- Nu cred că te-ai gândit să mă laşi pe punte. Sunt foarte bun cand vine vorba de luptă faţă în faţă şi să ucid rapid, fără să am nevoie de pistol Presupun că ne dorim să fim o prezentă cât mai discretă dacă trebuie să ne apropiem de palat.

-Sper că nu ***va*** mai fi nevoie să-i ucizi, a subliniat Ram

Adam a încuviinţat din cap, dornic să fie cât mai flexibilatâta timp cât asta îl ajuta să-şi atingă obiectivele.

-mi doresc şi eu. Cu toate acestea, ***praemonitus, praemunitusK***

^-^nteleg punctul de vedere şi cu siguranţă aş prefera să fiu ^ în **această** situaţie. S-a uitat la lichidul din pahar, cu faţa de obicei era amuzată, acum gânditoare, în timp ce analiza ^ **Assad** se va aştepta ca eu să o aduc înapoi, aşa că el va ste pe ***Ghost.*** Asta înseamnă că ar trebui să o ţinem pe ***h*** Am putea să o mutăm de la început pe ***Scythe*** înainte ca noi **- ungem** la Oran, dar nu pot să nu mă gândesc că asta i-ar trezi suspiciunile- Ar fi mai bine dacă aţi începe călătoria pe corabia lui **Martin.** Aşa o vei proteja când nu vei fi acolo, Exley, a adăugat, după **a remarcat** expresia sceptică a lui Adam. Din moment ce

Paza bună trece primejdia rea (în limba latină în original)

nu va **veni** cu noi, el ar fi cea mai bună soluţie pe care o avem la îndemână.

Adam S-a cutremurat la gândul de a petrece săptămâni pe mare cu enervantul francez şi de a o lăsa apoi pe Mia singură cu **craiul** cel arogant.

A lăsat coniacul fin să-l încălzească în timp analiza cuvintele bărbatului.

-Bouchard este atât de bun?

-Bouchard este persoana care aş vrea să-mi păzească propria soţie, dacă aş avea una. A izbucnit într-unui din hohotele lui de râs răsunătoare. Ei bine, poate că m-aş mai gândi dacă ar fi vorba să îi apere virtutea. Adam i-a aruncat lui Ramsay o privire dispreţuitoare. -Nu mă îngrijorează acest lucru, a minţit el, un val de gelozie invadându-l până la globii oculari când s-a gândit la posibilitatea ca bărbatul mai tânăr să se ***uite*** măcar la soţia lui.

Adam s-a gândit la acea conversaţie acum, pentru a suta oară, întrebându-se dacă nu fusese o prostie să-i permită să vină. Nu se simţea bine minţind-o, dar nu exista altă soluţie. Ce contează dacă ar fi fost supărată că a rămas? Ar fi fost mai bine dacă era moartă decât supărată?

A închis cartea pe care o ţinea în mâini, enervat de felul în care gândurile i se roteau în minte fără a genera nimic nou sau productiv. S-a aşezat la masa mică şi şi-a urmărit soţia cum lucra. S-a gândit la secretul pe care îl păstrase şi cât de mult îl enervase.

Şi apoi s-a gândit la secretul pe care îl ascundea el de ea si' ***că*** era cu mult mai groaznic şi ireparabil. ‘1 .a fa Pt.j

L-a surprins urmărind-o şi i-a aruncat o privire pli nă de. .. fără să şovăie sub încruntarea lui - o încruntare care a apâ^' data aceasta mai degrabă din vinovăţie şi frică, decât din mânj^ Stomacul i s-a strâns din cauza secretului pe care nu-l p^ digera şi nici nu dorea să-l dezvăluie.

Viaţa la bordul lui ***Scythe*** s-a transformat rapid într-o rutină. Se trezeau nu mult după prima rază de soare, deoarece devenea imposibil să mai doarmă cu toate zgomotele provenite din activităţile obişnuite de la bord. După un mic dejun liniştit în cabina lor, mergeau pe punte, indiferent de vreme, pentru a face mişcare.

Liniştea cădea de fiecare dată când veneau pe punte. Echipajul, neobişnuit să aibă femei sau aristocraţi englezi aroganţi la bord, nu se putea abţine să nu se uite la ei. Din fericire, atât Adam, cât şi Mia erau destul de obişnuiţi să fie priviţi şi nu le-au acordat atenţie bărbaţilor.

Când căldura zilei îi ducea înapoi sub punte, citeau sau jucau jocuri pentru a trece timpul. Deşi nu făcuseră dragoste de când începuse călătoria, Adam părea că se relaxează pe zi ce trece în prezenţa ei. în plus, pentru Mia era suficient că dormeau împreună în fiecare noapte, spaţiul strâmt al cabinei făcând orice alt aranjament să fie incomod, dacă nu imposibil.

Spre sfârşitul primei săptămâni, când jucau şah şi Mia încerca să nu câştige prea repede, căpitanul Bouchard le-a bătut în uşa de la cabină.

A păstrat distanţa în primele zile, dar era greu să se evite unul pe celălalt în spaţii atât de mici. Mia l-a văzut adeseori mâncând cu colegii lui din comanda echipajului în cămăruţa care servea drept cabinet medical, sală de mese şi salon de întâlnire

-Vom avea parte de vreme rea în câteva ore. Nu o să fie prea rău sper, dar poate va fi puţin mai dur. Tânărul căpitan **vorbea** în franceza sa nativi ceea ce i se părea mult mai la îndemână. **S-a** uitat la tabla de şah dintre ei şi i-a zâmbit Miei, de fi

amuzat gândul că o femeie joacă șah. **Joci șah „ J •** ' 1

- Da, ai vrea să facem un joc, căpitane? ' clătinat din cap, fără îndoială închipuindu-şi cum A rul corăbiei după ce ea l-ar fi bătut pe imprevizi- vor î
uThard s-a oprit, cu ochii aţintiţi spre Adam. Mia l-a lovit ciorul pe sub masă pe soţul ei. A oftat şi i-a răspuns în fran- n limbă în care căpitanul se simţea în mod evident mai **confortabil** să vorbească.

_ Soţia mea aproape a terminat cu mine, Bouchard. M-aş bucura **dacă m**-aş putea odihni.

Căpitanul Bouchard a părut încântat de ofertă şi Mia şi-a dat seama că probabil nu avea parte de mulţi alţi adversari pe corabie.

Mia a încheiat jocul, bucuroasă că nu mai trebuia să se gândească la soluţii ingenioase de a nu-l bate pe soţul ei. Bouchard a sunat după o sticlă de vin şi s-a aşezat pe locul ocupat de Adam.

Mia a întins pumnii în care ţinea câte un pion. Bouchard a ales albul şi o bucurie aproape copilărească i s-a răspândit pe chip, bucurie pe care nu făcea nici un efort să o ascundă. Căpitanului Bouchard îi plăcea să câştige. S-a întrebat dacă nu ar fi politicos să-i ofere cel puţin primul joc. Ea analiza situaţia când a ridicat ochii şi l-a văzut pe Adam urmărind-o deasupra unei cărţi, cu un pahar de vin lângă el pe birou. S-a uitat spre Bouchard şi a ridicat întrebător din sprâncene. Adam a ridicat din umeri, cu o expresie resemnată, indicându-i că s-a spălat pe mâini.

Laşule, a şoptit Mia. S-a întors spre chipul frumos şi îngâmfat al lui Bouchard şi a decis că i-ar face plăcere să-l bată.

Jocul a decurs exact aşa cum s-a aşteptat. Bouchard nu era un jucător rău, dar nu a anticipat mai mult de câteva mişcări. De asemenea, era prea ataşat de piesele sale pentru a sacrifica vreuna pentru a-şi atinge scopul. L-a hărţuit puţin în jurul tablei, nedorind să termine prea repede. în momentul în care i-a dat şah mat, şi-a dat seama că ar fi fost mai înţelept să-l lase să câştige. Părea că se umflase dintr-odată şi nu a făcut nici un efort pentru a-şi ascunde furia. Pentru o clipă, ea a crezut că ar fi fost în stare sa arunce cu tabla şi cu câteva piese prin cabină. Ca şi când ar fi simţit criza violentă aproape iminentă, Adam a venit lângă ea.

-Eşti într-o companie bună, Bouchard. Nu am bătut-o niciodată. Ar fi trebuit să te avertizez. S-a uitat în jos la Mia, cu ochii

sclipind de umor negru. De ce nu ne laşi să joc, milady? Bouchard era atât de furios, încât Mia va refuza oferta lui Adam. Dar părea că s-a gândit man^ ofertă, fără îndoială crezând că mândria lui bărbătească J^ de suferit dacă ar fi refuzat. a

Jocul dintre cei doi bărbaţi a fost mult mai echilibrat. î din urmă, măcelul prelungit s-a încheiat cu o remiză după ce tablă nu a mai rămas nimic altceva decât pionii şi regii.

Când au terminat, Bouchard s-a lăsat pe spătarul scaunului cu o expresie mult mai puţin nemulţumită decât avusese cu o oră mai devreme.

-A fost aproape, nu, domnule? I-a aruncat lui Adam un zâmbet arogant în timp ce acesta din urmă a pus piesele înapoi în cutia lor. Adam a ridicat o sprânceană, dar nu a făcut nici un comentariu. -Ramsay mi-a spus că îţi

place să joci cărţi, a spus el, engleza stricată atrăgând un zâmbet slab din partea soţului ei.

-Da, a recunoscut el, îndepărtând cutia şi tabla de joc de pe masă. Din păcate, nu am nici un pachet la mine. Bouchard i-a anulat comentariul cu un gest leneş. -Am eu destule. Ce joci? Adam s-a aşezat lângă Mia. -Ce-ţi place ţie să joci, căpitane?

- Piquet, *vingt-et-un,* o mulţime de jocuri. Vrei să facem un joc? Mia i-a aruncat soţului ei o expresie asemănătoare cu cea pe care el a afişat-o mai devreme, dar el a ignorat-o.

- Un joc de cărţi ar fi bine -venit, căpitane.

Bouchard a zâmbit şi a trecut la limba lui maternă, de parcă şi conversaţia ar fi fost mult prea importantă ca să aibă loc engleză. -Să jucăm în sala de mese. Poate că partenerul meu Beauville ni se va alătura. -Vii, draga mea?

Era pentru prima dată când folosea cuvântul „dragă" în prezenţa ei de când plecaseră din Brighton.

- Cred că voi trage un pui de somn. Te duci şi te distrezi, dar nu stai prea mult?

Ochii lui palizi, ca ai unui animal de pradă au scăpărat amuzaţi 250
JT ᵥMişcarea violentă a corăbiei a trezit-o şi Mia s-a uitat la ceasul - ₜ- era aproape miezul nopţii. Stomacul îi fierbea şi gâtul o Tjrea de la poziţia ciudată în care adormise. Avea nevoie de aer proaspăt şi asta cât mai repede.

' §_a ridicat prea repede şi a ameţit, apoi şi-a simţit capul pulsând de durere. S-a forţat să se mişte mult mai încet, stomacul ei ridi- cându-se inexorabil spre gură în timp ce şi-a strâns pelerina în jurul ei şi s-a îndreptat spre uşă, ţinându-se de pereţi şi de mobilier în timp ce mergea. S-a oprit în afara uşii, aruncând o privire spre capătul coridorului, spre care dădea uşa cabinei lui. Zgomotul înfundat de voci masculine i-a indicat faptul că încă mai jucau cârti. Nu l-ar fi deranjat pe Adam.

Mia s-a luptat să deschidă uşa care dădea spre punte şi în fata ochilor i s-a derulat scena de deschidere din *Furtuna* lui Shakespeare. S-a gândit să se întoarcă în cabina ei, dar aerul proaspăt - oricât de violent ar fi fost - începuse deja să aibă efect şi să o scape de greaţa care părea că se va ivi din nou când se afla sub punte.

A închis uşa şi şi-a înfăşurat pelerina mai strâns în jurul corpului înainte de a se strecura spre una dintre lăzile pe care obişnuiau să stea ori de câte ori veneau pe punte. Vântul şi ploaia şi stropii săraţi de apă de mare i-au biciuit faţa şi vasul s-a înclinat periculos într-o parte, exact când apa a ajuns la prima stinghie de lemn a lăzii. A fugit să se adăpostească după cutie şi abia s-a apucat de marginea aspră şi colţuroasă înainte ca picioarele să înceapă să-i alunece de sub ea.

Degetele o ardeau de durere în timp ce se străduia să se ţină şi să se aşeze în poziţie verticală. Corabia a fost lovită de un alt val, care apoi a lovit lemnul, trântind-o în genunchi. Durerea ascuţită i s-a ridicat din genunchi până la şolduri. Fusese o idee îngrozitoare.

Tocmai s-a apropiat suficient de mult încât să se prindă mai bine, când corabia a revenit pe linia de plutire şi un val de apă rece a plesnit-o ca o mână uriaşă şi îngheţată. A făcut un pas înapoi şi nu a mai apucat să se ţină de ladă. Timpul a încetinit pe măsură ce ea a alunecat spre balustradă, cu picioarele şi mâinile în căutarea unui punct de sprijin pe lemnul umed şi alunecos al punţii.

O mână a prins-o atât de tare de braţ, încât a făcut-o să strige de durere.-Ce naiba faci?

Vocea soţului ei s-a făcut auzită prin rafalele de vânt • în timp ce el o târa spre strălucirea galbenă a scării ^^ a alunecat în jurul ei şi a tras-o strâns în lateral, în ti clătinau pentru a ajunge la un adăpost sigur. Bouchard a P ?Ss în uşă şi i-a luat celălalt braţ în timp ce **Adam** a **împinsă** el şi a apucat uşile, care se zbăteau ca nişte aripi încercând ^ elibereze. **A** închis uşile şi s-a întors cu faţa spre ea, tăcerea care **a urmat** părând a fi mai intensă decât furtuna dezlănţuită de **afa^**

Bouchard i-a dat drumul la braţ imediat ce uşa s-a închis.

-Esti supărat pe mine, Adam? a întrebat ea, prostește.

Mia crezuse că Adam fusese furios în acea zi când a surprins-o flirtând cu Gamble. Şi apoi a avut impresia că fusese şi mai supărat când o urmărise până la casa lui Ramsay în acea dimineaţă.

S-a înşelat. Ochii îi ardeau ca nişte opale de foc pe faţa roşie şi sprâncenele negre formau o linie dreaptă. Mia a făcut un pas înapoi şi ar fi căzut dacă Bouchard nu ar fi fost chiar în spatele ei şi nu ar fi prins-o în braţe.

Adam a îngheţat şi culoarea i s-a scurs de pe faţă ca nisipul dintr-o clepsidră. Ochii lui au licărit privind de la Bouchard la Mia şi înapoi, iar trăsăturile sale au revenit la expresia lor normală, impenetrabilă. I-a oferit politicos braţul Miei.

-Mulţumesc pentru ajutor, căpitane.

Bouchard s-a retras pe coridorul îngust la fel de rapid ca o săgeată eliberată dintr-un arc.

Adam nu a vorbit până nu au intrat în cabină.

-Dă-ţi jos hainele; sunt ude.

Vocea lui era mai rece decât apa care o udase. Mia s-a chinuit cu mantia, cu mâinile tremurând atât de tare încât nu putea sa deschidă un simplu nasture.

A făcut un pas mai aproape de ea.

-O să te ajut eu.

Ea şi-a lăsat mâinile pe lângă corp, în timp ce degetele lui puternice şi îndemânatice i-au deschis şi i-au dat jos mai întâi pelerina şi apoi rochia, fără să se oprească până când nu a ajuns la furoul ei, care era încă uscat. A luat una din păturile de pe pat *şi* a înfăşurat-o în jurul ei înainte de-a o acoperi cu restul de aşternuturi.

S-a întors la auzul unui uşor ciocănit în uşă.

„Intră, ^ stătea ţn prag, ţinând o tavă mică cu un Brown ^pahare. B^.luattava.

ult

rÎ^că este nevătămată.

[56] Noapte bună, căpitane Bouchard. " - eala din vocea lui Adam a redus la jumătate temperatura **cameră.** Şi-a înfipt piciorul în uşă şi a închis-o fără să aştepte îrrăspuns- A aşezat tava cu un zgomot pe masa micuţă'şi s-a

răsucit spre ea.

-Crede că o să te bat. Şi-a trecut brusc o mână prin păr, ca şi când asta ar putea servi pentru a-şi ţine sub control emoţiile. Ochii i s-au aprins. A făcut un gest cu mâna spre coridor, iar buzele i s-au subtiat până când au

rămas doar nişte linii fine şi palide pe faţa lui încordată. Şi tu ai crezut că te voi lovi când am fost pe punte. Mia a înghiţit în sec.

-Când ţi-am dat vreodată motiv să te gândeşti la aşa ceva? S-a aşezat pe un scaun şi şi-a lăsat capul să cadă pe spătarul de lemn lustruit.

Mia s-a străduit să iasă din veritabilul cocon pe care îl construise în jurul ei, ţinând aşternuturile cu o mână în timp ce se îndrepta spre el. Şi-a ridicat privirea la atingerea mâinii ei, cu ochii lui frumoşi plini de durere.

-Ar fi trebuit să fii în pat, a mormăit el. A tras aşternutul în jurul ei şi s-a aşezat în poala lui. A rămas nemişcat o clipă înainte ca braţele lui să o îmbrăţişeze şi să o legene. A oftat şi s-a sprijinit de pieptul lui, aproape plângând când bărbia lui s-a oprit deasupra capului ei. -Adam? -Da?

Mâna lui s-a mişcat pentru a-i aşeza o buclă rebelă în spatele urechii.

-îmi pare rău. Nu cred că m-ai răni vreodată. A fost doar... -Ai mai fost lovită?

1 urnesc, căpitane.

d s_â uitat în ochii Miei peste umărul lui Adam, ca să

Ea a încuviinţat din cap, apropiindu-se în timp ce braţele lui o

(Mineiya Sjiencer

strângeau.-Sultanul devenea adesea nervos şi lovea în pdjmuj, sau persoană - care-i cădeau în cale. L-a simţit cum a U * din cap şi a privit spre el în sus. Este în regulă, Adam. rănit niciodată grav.

I-a luat bărbia în mână, cu ochii neobişnuit de strălucitori

- Cum ar putea vreodată să te lovească vreun bărbat? Ar fi Ca s- cum ai lovi o floare sau un... pisoi.

Ea a zâmbit când a auzit comparaţia.

- O floare. Acesta este unul dintre cele mai frumoase complimente pe care le-am primit vreodată.

Buzele i s-au răsucit, dar nu a fost un zâmbet.

-Nu ţi-aş face niciodată rău, Mia.

-Ştiu asta. Te-ai speriat şi asta te-a supărat. De multe ori am simţit la fel cu Jibril. Mi-ai salvat viaţa acolo, Adam.

S-a întors.

-Bouchard ne-a pregătit un festin. Buzele i s-au curbat. Nu sunt fericit de motivul care a declanşat asta, dar nu pot spune că nu mi-a făcut plăcere să-l transform în menajera noastră.

Mia a rânjit şi s-a îndreptat spre masă pentru a pregăti ceaiul.

-Sunt sigură că va regreta mâine gestul.

A pufnit.

-Sunt sigur că deja regretă ce a făcut.

Au sorbit din ceai şi au mâncat feliile groase de pâine, unt şi gem. Mia era epuizată, atât din cauza evenimentelor de pe punte, cât şi a celor de dedesubt. De asemenea, a devenit brusc curioasă.

-Adam?

A terminat de mestecat pâinea şi a băut nişte ceai

-Da?

- îmi vei povesti câte ceva despre celelalte căsătorii ale tale?

Ochii 1 s**-au** mărit **în** mod **amuzant**

acum^DunJf f ä aUZi e SPre C4sât0ıile dezastruoase

acum? Dupa luni întregi de la nuntă?

Ea a dat din cap.

-Eşti o femeie neobişnuită, Mia Exley.

Un sentiment de căldură şi de **împlinire** a **in** j numelui ei de căsătorie.

ir-undat-o la auzul

-Motivul pentru care nu te-am întrebat pân~ am crezut că ţi-ai ucis

soţiile, Adam. 3 acum este că nu

maepoţifi atâtdesi Surâ?

-O' t signră de acest lucru încă din prima noapte când &

~Cum ' t nidodată ruşinat sau îngrijorat, ci doar enervat - al r ^ ar pUtea cre de aşa ceva. Nu eşti genul de bărbat **de prostia** ₀p— sau orjce persoana maj slaba decât tine.

^Ap^ci^ încrederea ta totală. Ea i-a cuprins maxilarul. -Te rog să-mi spui ce s-a întâmplat. S-a **aşezat** pe scaun şi a oftat. De ce nu? Presupun că ar trebui să le ordonez cronologic. **Aveam** nouăsprezece ani când am văzut-o pentru prima dată pe **Veronica.** Era... S-a oprit şi a clătinat din cap la

imaginea care **probabil** i se derula prin faţa ochilor. Ei bine, nu semăna cu nimic din ce văzusem vreodată.

Gelozia pentru soţia lui moartă i s-a oprit în gât, ca un nod **care** nu o lăsa să respire. Privirea de pe chipul lui când s-a întors în trecut era pierdută. Ce cutie cu secrete periculoase deschisese?

-Dacă nu aş fi fost un tânăr idiot, bolnav de iubire ca un taur în călduri, mi-aş fi dat seama de cât de diabolică era. Ea m-a chinuit pe mine şi pe toţi ceilalţi bărbaţi care s-au luptat pentru mâna ei până când problemele au ajuns la un punct în care, din cauza ei, a trebuit să provoc la duel pe unul dintre cei trei bărbaţi cu care a avut legături. -Trei?

-Nu l-am ucis, dar nu-şi va mai putea folosi braţul vreodată. Buzele i s-au schimonosit de dezgust. Am fost un prost, aproape orbit de bucurie când a acceptat să se căsătorească cu mine.

Mia a întins mâna după ceaşcă, dar i-a tremurat atât de tare încât a lăsat-o în farfurie. Fusese îndrăgostit de Veronica. Adam era pierdut în amintirile sale.

-Veronica a fost o fiinţă complet pasională, lipsită de perspectiva rece şi

— (Minerva Spencer-

raţională în care fusesem eu crescut încă din fragedă Pruncie. La început am fost fermecat de diferenţele dintre noi. Dar am devenit mai puţin îndrăgostit de natura ei furtunoasă după ce s-a născut Catherine, a spus el şi s-a încruntat înspre ceaşcă. -De ce? Ce s-a întâmplat atunci?A inspirat adânc înainte de a-şi ridica ochii, cu privirea dep$_{rim}$ Veronica a devenit şi mai de nestăpânit du$_{pă\ Ce\ si}$_ seama că nu a născut un fiu. Nu voia altceva decât să lase c$_{0}$p^ la tară si să se mute la Londra. A ridicat din urnea I-am sati$_{s}$J cut dorinţele până când a rămas însarcmată cu Eva. Acestea $_{au}$ fost probabil cele mai lungi nouă luni din vieţile noastre. E$_{a\ a}$ fost devastată când şi-a dat seama că urma să dea naştere î$_{nca}$ unei fete. Am ţinut-o la Exham cât mai mult timp, rămânând c$_{u}$ ea la ţară, deşi a început să ne urască - şi pe mama, şi $_{pe\ Sora}$ mea, ca să **nu** mai spun de fiicele ei.

El s-a uitat la ea şi de data aceasta Mia a ştiut într-adevăr că privirea îi era adresată chiar ei.

-Am ţinut-o la Exham, sperând că îşi va depăşi ura iraţională fată de fiicele ei. Nu am atins-o în acea perioadă. Pomeţii lui ascuţiţi erau pătaţi cu un **roşu**-închis. îmi era frică să nu o las gravidă A scuturat din cap. Cum poate o femeie să-şi urască propriul copil Mia şi-a dat seama că era o întrebare serioasă. -Am văzut situaţii de genul acesta în harem. Uneori femei respective şi-au neglijat copilul. Alteori, a făcut ea o grimas mamele au încercat să le facă rău. Nu ştiu cum trebuie să se simţit, dar cred că este un sentiment foarte, foarte dezagreabil -Când i-am sugerat să rămânem la ţară şi să nu mai parti păm la un alt sezon, parcă a înnebunit. M-a lovit cu braţele, *I* încercat sa rezonez cu ea - să o calmez dar ea s-a îndepărta a fugit de mine ca o nebună. Pentru că nu a reuşit să se întoa **acasa** m întuneric, m-am dus la grajduri ca să inseuez un ca

Am Ils't oînr^{a} $_{1}$ ^ $_{i\ n\ c\ r\ e}$ ^ z â m b e t a n

Am gasit-o într-unul dintre erai

mi-a râs în faţă si $_{m}$-a umilit $_{'\ CU}$ ^ $_{dmtre\ V1ZltU}$

ca să o îi şi i-a p

Mia a întins mâna -O, Adam.

-Ştiam că trebuia să o fi lâ$_{Sa,c}$- ,

părtez de familia mea. Şi-a întors ^ ^{U} " «

degetele cu putere. Din momentuT^^{P}* ^{Win} ™ *-P

256 In ac^I momentrea eliberat ca să fiu supărat pe ea, ca să-mi pese de ce a siTT1realtâta timp cât o făcea fără ca eu să văd şi să ştiu. fâcU^asfârşitul sezonului respectiv, ea a mers la Brighton şi eu " lecat acasă. Adam i-a strâns mâna Miei, cu faţa bolnavă ^ ^ ovaţie. Am fost un laş şi am fost bucuros că sunt departe de **6 Sincer'**să fiu, aş fi fost fericit să nu o mai văd niciodată. Aşa cum s-au derulat lucrurile, n-am mai văzut-o aproape doi ani. Eu tfi-am petrecut timpul la Exham cu mama, sora şi fetele mele. Au f0St zile in care aproape că am uitat de existenţa ei. Şi-a retras mâna şi s-a ridicat din scaun. Mă tem că o să am nevoie de ceva un pic mai puternic decât ceaiul, draga mea. S-a aşezat din nou, cu un pahar de coniac în mână. -Nu puteam rămâne la ţară pe vecie şi am fost nevoit să plec la Londra cu afaceri. Am fost şocat de schimbările pe care le-a suferit Veronica - atât fizice, cât şi emoţionale. Ea era... El a luat o înghiţitură din băutură. Ei bine, era trasă la faţă şi slabă ca un schelet. Rareori ne întâlneam şi nu a dormit niciodată la Exley House. Mă aflam deja de câteva săptămâni în oraş când nişte zgomote m-au trezit la trei sau patru dimineaţa. Am observat o lumină pe sub uşa Veronicăi. Am putut auzi sunetul vocilor - voci masculine - împreună cu cea a soţiei mele.

Mia a închis ochii pentru o secundă. Când i-a deschis, a văzut că paharul lui era gol şi că privea pierdut spre perete.

-încă îmi amintesc ce am simţit în acel moment, şi nu a fost gelozie. Ştiam de amanţii pe care i-a avut de ani întregi. A râs. La naiba, m-am simţit eliberat. Nu, ceea ce am simţit în acea noapte a fost ură.

Aceeaşi emoţie, probabil identică cu cea de atunci, i-a strălucit pe chip când a vorbit despre evenimentul de demult. în acel moment l-ar fi putut crede capabil de orice, chiar şi de crimă.

-Am detestat ce mi-a făcut mie, copiilor noştri, *vieţii* noaste. Şi acum părea hotărâtă să murdărească unul dintre puţinele locuri care mi-au rămas sacre. Propria mea casă. Nu m-am deranjat sabat la uşă. Zâmbetul pe care l-a afişat a fost unul sălbatic. Am găsit-o pe Veronica în pat, nu cu unul, ci cu doi bărbaţi. Mai auzisem numele ambelor bărbaţi înainte, dar nu-i cunoşteam. Unul era fiul mijlociu al unui baron sărac care i-a făcut curte Veronicăi când am întâlnit-o prima dată.La început a fost furioasă. Cât de nervoasă a fost când l afară iubiţii! A râs şi a clătinat din cap. Chiar şi în acele r am găsit expresiile bărbaţilor amuzante. Le-am spus că va l et ,

i_____ iaciro ci anni pm rlp.qrhic ne. c __ Ui

meu îi va conduce spre ieşire şi apoi am deschis uşa. S-au grăbi tsă iasă afară din casa mea, împiedicându-se unul de celălalt în g0ana de a-şi recupera hainele şi încălţămintea pe care o ţineau în b rate în timp ce dispăreau în noapte. în tot acest timp, Veronica ţi pa/

Umorul i-a dispărut de pe faţă.

-Veronica a refuzat să se întoarcă la Exham. Nu vreau să vorbesc despre motivul pentru care fusesem nevoit să o duc acolo. A devenit cu totul insuportabilă când a ajuns acasă. De asemenea, era şi însărcinată.

Mia i-a întâlnit privirea rece. Ştia deja că afişa expresia aceea inumană şi impasibilă doar atunci când era extrem de emoţionat.

-A fost de neconsolat după ce a născut-o pe Melissa. De data asta am angajat o guvernantă, dar femeia nu putea să stea trează la orice oră din zi şi din noapte. A ridicat din umeri, ridurile din jurul ochilor şi al gurii adâncindu-se şi devenind mai distincte. A scăpat si s-a dus la turnul din vestul castelului. A fost o noapte groaznică, deci este greu de spus dacă a avut un accident sau a sărit. Oricum ar fi fost, a murit. Nu se putea pune problema că aş fi ucis-o, pentru că eu dormeam în patul meu când s-a întâmplat nenorocirea. Unul dintre lachei a văzut-o pe Veronica ieşind din cameră şi a urmărit-o.

-Atunci, cum se face că toată lumea din Londra a crezut că ai ucis-o? a întrebat ea.

-Oamenii nu au nevoie de dovezi pentru a crede ceva, dragă.

în rj si T r să creadă- ştiau că ne — unul pe celălalt de ani întregi şi ş,-au creat propriile povesti m„h- m •

- Povesteşte-mi despre duel interesante.

- O, bărbatul mai în vârstă a plecat np .

bărbatul mai tânăr, atât de speriat *f ontinent- A apărut doar l-am dat un pic de bătaie şi l- am ^ mCat ?i ~a P ătat pantalonii, nimic altceva. mis ac asă cu nişte vânătăi şi

Celălalt era un băiat simplu - fiul unui boiernaş de ţ ară în mod firesc, cei doi bărbaţi au fost îngroziţi. Dar nu şi v e °r CUr- er o nic a

te

-Vezi, nici măcar nu poţi răni un om car 258 6 ar fl mer itat asta.

Era doar un
băieţ[3]-
fost de acord cu evaluarea lui, dar nu a intrat în
e detalii- Si-aîncl
Mia nu a
^te c"nclinat capul într-o parte şi a zâmbit.
Ipe fapt, mă simt chiar bine când povestesc asta altcuiva. N-ai spus nimănui nimic din toate astea? ,Cui naiba i-aş fi putut spune? -Nu stiu - poate celei de-a doua soţii?
-Mă îndoiesc că am schimbat mai mult de o sută de cuvinte cu fata aia. Biata Sarah! A dat din cap cu putere. A doua mea căsătorie a fost o greşeală, o vină care îmi revine în totalitate. -Prostii! A fost de acord cu căsătoria, nu-i aşa? -Da, aşa a fost. Dar nu a avut de ales în această privinţă. -Cum vine asta?
Spre surprinderea ei, s-a înroşit la faţă.
-L-am bătut pe tatăl ei la un joc de cărţi - i-am luat tot ce avea. Când m-am dus să-mi verific câştigurile, am găsit-o pe Sarah acolo, locuind singură într-o casă cu câţiva servitori bătrâni care i-au fost prea loiali ca să o părăsească. Mia a respirat agitată.
- Se pare că aşa îşi ducea existenţa de ceva vreme. Nu avea bani, nu avea familie - tatăl ei dispăruse nu cu mult timp după jocul nostru de cărţi - şi nu avea unde să meargă. -Aşa că te-ai căsătorit cu ea? Adam a dat din cap. -Deci, m-am căsătorit cu ea. -Dar ce...

-Ce s-a întâmplat? Ei bine, s-a dovedit că Sarah nu era atât de singură pe cât aş fi crezut. De fapt, ea era deja însărcinată când ne-am căsătorit. Mia a clătinat din cap. -0, Adam.
-Pari să tot repeţi asta în seara asta, draga mea. -Ai aflat şi ai divortat de ea?

- 0, deloc'A râs de socul pe care l-a văzut pe faţa ei. Am fost perfect dispus să-l recunosc pe copilul ei nenăscut ca fiind al meu de ce nu? Dacă ar fi avut un fiu, el ar fi fost moştenitorul meu şi asta

259ar fi fost un motiv *de* uşurare. îţi voi spune un **alt secret, d,** mea - nu mi-am consumat niciodată a doua mea căsători/'

Mia a clipit.

-Sarah era o fiinţă atât timorată, încât nu am reuşit niCiod . să trec de privirea ei îngrozită şi de buzele ei tremurânde. Ţreb^ să fi trecut o lună de la căsătoria noastră când ea a leşinat în ce eu, mama şi *Jessica* primeam oaspeţi. Mama mea mi-a spus este însărcinată. Eu încă mai încercam să găsesc o modalitate de a găsi un subiect de discuţie care să nu o ucidă de spaimă când a dispărut. - O, Adam, nu! A chicotit.

- 0, Mia, ba da. *Se* pare că a *decis* să-l contacteze pe tatăl copilului ei nen'ăscut, un preot de la parohia unde a locuit şi i-a comunicat acestuia situaţia în care se afla. Tânărul a decis să-şi înece durerea pricinuită de căsătoria ei cu mine în munca misionară şi era pe punctul de a pleca într-un loc părăsit de Dumnezeu. în cele din urmă s-a răzgândit şi şi-a asumat responsabilităţile, luând-o pe Sarah cu el.

- Cum ai aflat toate acestea? a întrebat ea mirată.

-Am angajat un detectiv. Omului i-au trebuit aproape trei ani să-i urmărească de la Liverpool până într-un sat uitat de lume din India.

Mia a încercat să-şi imagineze ceea ce soţul ei trebuie să fi simţit când i-a fugit şi a treia soţie de lângă el. Ea şi-a înghiţit ruşinea, jurând să-i arate cât de mult îl iubea pentru a compensa trecutul lui groaznic.

-Ce a spus ea când a găsit-o omul angajat de tine?

- Nimic.

Mimica lui era sumbră.

- Nimic?

-Era deja moar« atât ea, cât şi preotul. Se el au nime- trezit văduv. a doua oară m-am S-a dus la el, lâsându-şi pătura în **urmă** si i-a,s j . , , ■ -îţi pare râu pentru mine, milady?

]

Ea a încuviinţat din cap, prea zdruncinai Pentru a vorbi.

/

i să fii îngrijorată pentru tine însăţi - la urma urmei, -Atre, U sfârsesc. prea bine, chiar dacă eu nu sunt implicat "'îT »arat în finalul lor tragic. **La** privit, ţinându-l şi mai tare. pa simţit buzele sărutându-i părul.

-Mmm? -Te iubesc.

El a încremenit, dar îi simţea respiraţia caldă pe scalpul ei. _Ar fi trebuit să-ţi spun asta cu mult timp în urmă. Cred că te-am iubit din noaptea în care m-ai dus la teatru şi te-am văzut în compania prietenilor tăi. A rămas tăcut.

-Să te iubesc ar fi trebuit să-mi facă viaţa mai uşoară, dar tot ce am putut gândi a fost că te-ai căsătorit cu mine doar pentru a-ti face un moştenitor şi că dragostea mea ar fi ultimul lucru pe care ţi l-ai dori. Cu toate astea, nu m-am gândit deloc la asta şi mi-am amânat în schimb

planurile de evadare pentru a mă bucura de aceste momente. îmi pare atât de rău.
-Şşt, a murmurat el în părul ei, mângâind-o pe spate în timp ce o ţinea. Lacrimile i s-au rostogolit pe faţă.
-Vreau doar ca mariajul nostru să revină la ceea ce a fost înainte de Brighton.
-Nu ne putem întoarce în trecut, Mia. El a îndepărtat-o din braţele sale şi a privit în jos, ştergându-i lacrimile de pe faţă cu degetele mari şi zâmbindu-i. în plus, cred că ar trebui să mergem înainte şi să facem ca mariajul nostru să meargă şi mai bine.

CapitoM 27

Furtuna a durat două zile întregi, dar în restul călătoriei vrem$_{ea}$ s-a dovedit a fi liniştită - atât în interiorul corăbiei, cât şi j$_{n}$ ^ rior. Adam nu ar fi crezut niciodată aşa ceva, dar se bucura foarte mult de această *călătorie.* într-un *fel,* a *fost* aproape o călătorie de nuntă, deşi cu ciudat de mulţi bărbaţi prin preajmă. Călătoria ar fi *fost* complet lipsită de *griji dacă*, la finalul acesteia, soţia lui nu ar fi avut intenţia de a merge la un bărbat care voia să o omoare.

El si Mia au făcut dragoste şi au vorbit aşa cum nu o mai făcuseră niciodată până atunci, chiar şi în timpul primelor zile ale căsătoriei lor. Ea i-a povestit despre viaţa din palatul sultanului şi despre cum s-a hotărât, încă de la început, să nu fie supărată şi să nu se autocompătimească, propunându-şi să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a-i asigura o viaţă mai bună fiului ei. *El i-a* povestit despre copilăria lui, despre viaţa lui la şcoală şi despre anii pe care i-a petrecut în solitudine după ultima *căsătorie.*

După prima săptămână, s-au dus să ia cina cu Bouchard şi apoi să joace *crihbage* sau un joc care se *joacă pe trei coloane pe care* francezul îl cunoştea sub numele *de nines.*
Dacă cineva i-ar fi spus în urmă cu două săptămâni că el şi Bouchard - un bărbat pe care şi-a *dorit* instantaneu să-l ucidă - se vor bucura de compania celuilalt, ar fi zis că e nebun.
Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Adam după-amiezile si serile, era obişnuit cu activitatea fizică şi *zilele* lungi fără nici o posibilitate de a face exerciţii fizice erau infernale. în timpul celei de-a doua săptămâni la bord a găsit un loc mai retras si s-a trezit un pic
înainte răsărit pentru a face exerciţii de sm^i '$_{nma}$Pe punte.
Ůńúl dintre marinari trebuie să-i fi $_{spu}$S rin^ . . . . .
următoare când Ada $_{n\ ca}$Pitanului lor despre asta, pentru ca in dimineaţa
punte a dat de Bouchard care îl aştepta cu sabia î ^ $^{3\ urcat}$P^{e}
m mană.

M Vce- surpriză, a spus Adam, arătându-i bărbatule* P[itaoe] [n]resia distantă pe care a găsit-o a fi atât de utilă [lu]i mai tânăr exp la r»[asa d g e a]^e Bouchard, dar nici mort nu i-ar fi arătat asta. Fran- [ilpla]a cel mai arogant, mai nesuferit şi mai nestatornic om [c6zui 6] Adam îl întâlnise vreodată. Nu avea rost să-i linguşească P[e Cal]j[e ex]primându-şi un sentiment care ar fi putut fi interpretat
aresit drept admiraţie.

[g] Am auzit că eşti pe punte şi înţepi aerul cu spada, milord. "d că ti-ar plăcea să mă înţepi pe mine mai curând, nu? Zâmbetul lui Bouchard a făcut ca mâna lui Adam să se încles-

Ceea ce l-a determinat să-şi privească sabia. „Nu mă antrenez cu săbii reale. Ultimul lucru de care am nevoie este să te ucid şi ca echipajul tău să mă arunce la peşti. Lui Bouchard i s-a părut amuzantă această idee.

-Da, ultimul lucru de care am nevoie este să te omor şi să... ca, [s]-a corectat el, soţia ta mă arunce la peşti. Amândoi au râs la această remarcă.

-Păcat că nu avem lame de antrenament. Adam s-a gândit o clipă şi apoi a avut o idee. Am dat gata mai mult de o sticlă de vin amândoi - mai există dopurile de plută? La mine se potrivesc.

S-a uitat la vârful subţire al săbiei sale. Da, un dop ar fi de ajuns să-i astupe vârful. Ar trebui să le testeze o vreme până când se vor asigura că totul e-n regulă. S-a uitat la sabia lui Bouchard. - Cred că a ta va avea nevoie de mai multe dopuri. Francezul a dat din cap.

în timp ce Bouchard s-a dus să facă rost de dopuri, Adam şi-a dezbrăcat vesta şi cămaşa şi a început să-şi facă exerciţiile de încălzire asupra cărora tot insista Beauleaux înainte de a începe antrenamentul.

Era la jumătatea ultimului set de exerciţii când tânărul s-a întors. L-a urmărit pe Adam până când a terminat şi apoi i-a întins câteva dopuri.

-Ce faci? a întrebat Bouchard, tăind cu atenţie primul dintre dopurile pe care le-a adus cu lama ascuţită.

-Exerciţii de încălzire. . .

Adam a străpuns dopul cu capătul săbiei sale scurte şi l-a privit pe Bouchard. A adus o găleată cu dopuri şi a înfipt câteva pe lama.

263Probabil e o idee înţeleaptă. -Exerciţii de încălzire? a rostit ultimele două c
[1] cuvinte d
ar fi fost o noutate pentru el. Ceea ce probabil şi era. Engle^ ^ lui era bună - într-adevăr părea să îmbunătăţească pe zi ^ dar îi lipseau totuşi multe cuvinte din vocabular. '6Ce "" »
-Trebuie să le faci ca nu-ţi faci rău singur - adică, cor pu Iuj - tâu'
A văzut grimasa lui Bouchard şi a zâmbit.
-Acum îţi permiţi să râzi. Aşteaptă doar până ajungi la vârsta mea. Îţi vei dori să fi avut mai multă grijă faţă de corpul tău.
Francezului i s-a părut amuzant.
-Ce vârstă ai? a întrebat el, potrivind ultimul dop pe sabie.
-Sunt mai bătrân ca tine.
Lui Bouchard i s-a părut şi mai amuzantă încercarea lui Adam de a se menţine în formă.
- Deci, suntem gata, bătrâne? Sau ai nevoie de mai multe *exerciţii de încălzire?*
Adam a ignorat întrebarea ironică şi a luat poziţia de atac.
-En garde!
Ora următoare a fost pentru Adam una dintre cele mai istovitoare din întreaga sa viaţă. Nici măcar la Eton, acolo unde scopul exerciţiilor de scrimă fusese fie să decapiteze, fie să-i zdrobească pe toţi colegii în modul cel mai sălbatic cu putinţă, nu se mai confruntase cu un adversar de calibrul lui Bouchard.
Francezul învăţase scrima chiar în luptele pe care le dăduse, iar stilul lui nu avea nimic în comun cu cel al aristocraţilor din toată Europa. Drept urmare, nimic din ceea ce făcea Bouchard nu a fost previzibil sau nu aparţinea nici unui stil sau şcoli anume. Adam a fost nevoit să fie extrem de concentrat în fiecare secundă pentru a-şi apăra viaţa. Bouchard adora haosul: nu conta ce manevre făcea Adam; omul era gata să se angajeze în luptă.

Până în a treia dimineaţă deja aveau parte de un public mic, ca să nu mai vorbim de Ramsay, a cărui *Ghost* naviga alături de *Scythe* în ziua aceea. Cele două corăbii s-au apropiat suficient pentru ca baronul să transmită mesaje scurte de la un vas la celălalt. Scopul mesajelor lui Ramsay era acela de a fi sigur că cei doi bărbaţi nu încercau să se omoare unul pe celălalt. fiecare dimineaţă, antrenamentul lor a început să capete . în ce mai mult public, până când ambilor le-a fost extrem ^dificil să mai reuşească vreo tuşă.

^in acea dimineaţă era ultima lor luptă. Adam s-a înclinat în fata bărbatului mai tânăr odată ce au terminat şi şi-au dat mâna. mişti bine pentru un bătrân.

Adam a pufnit.

_Si tu te descurci bine pentru un sălbatic nedisciplinat. Au râs şi s-au despărţit. Adam a intrat în cabină, unde a găsit-o pe Mia trează şi mâncând micul dejun. A sărutat-o pe creştetul capului înainte de a se îndrepta spre pat pentru a-şi da jos hainele ude de transpiraţie.

-De ce te-ai trezit atât de devreme? a întrebat-o. -M-am trezit şi tu nu erai aici. Am decis că nu merită să stau în pat.

Aluat o muşcătură din felia de pâine prăjită cu gem şi a zâmbit. -Ar fi trebuit să rămân în pat să dorm. Cred că în curând fiecare centimetru din corpul meu va fi acoperit de vânătăi. S-a întors pentru a-şi privi partea stângă în oglindă, unde avea mai multe semne roşii care se alăturaseră celorlalte mai vechi, de culoare albastră sau neagră.

Soţia lui a făcut un zgomot nepoliticos. -Mi-aş dori să nu te lupţi cu el. O să-l răneşti şi apoi ne va arunca peste bord.

Adam a zâmbit când a auzit sfatul obişnuit al soţiei sale de a se abţine când venea vorba despre Bouchard, ceea ce s-ar fi aplicat probabil oricărei interacţiuni cu el.

-Este o ocazie prea bună pentru a renunţa. Este destul de priceput în felul său. O să pot să-l învăţ pe Beauleaux câte ceva după asta.

Ei bine, asta în cazul în care nu s-ar fi întors în Anglia într-

Mineiya Spencer-

un sicriu. El nu i-a spus Miei că, pe lângă jocul de cărţi şi exerciţiile de scrimă pe care le împărtăşea cu Bouchard, au vorbit şi despre pericolul cu care se vor confrunta în Oran. Bărbaţii pe care ei aveau de gând să-i păcălească erau un grup de ucigaşi înrăiţi şi de tâlhari care juraseră răzbunare pentru bărbatul pe care-l slujeau. Pericolul era foarte mare.Adam îi spusese deja lui Bouchard despre Mia şi d$_{es}$ tia lui de a o lăsa la bordul *Scythe* în timp ce el siRam?* ^ strecurat în palat. * ʳfi

- **Nu-i va plăcea că ai minţit-o, Exley, a spus Bouchard î$_{n}$ ceză, apoi a luat cămaşa pe care a dezbrăcat-o şi şi-$_{a}$ şt$_{ers}$ sud/^" de pe faţă după unul dintre antrenamentele lor de dimineaţă^**

Adam a *scos* dopul de pe sabie şi a pus-o în teacă. O va ascuţi după ultimul lor antrenament.

- Nu trebuie să-i placă. Este destul de periculos că se va afla atât de aproape de un bărbat care-i doreşte moartea. Spune-mi din nou ce vei face după ce mă voi alătura lui Ramsay.

Bouchard şi-a tras cămaşa şi s-a aşezat pe una din lăzile în care ţinea velele de rezervă şi echipamentul pentru corabie. A continuat conversaţia în limba maternă.

- Mă despart de voi înainte de a intra în port şi voi ancora la est de Quora's Bluff. Dacă Assad are planificate câteva surprize neplăcute pentru *Ghost* în raza portului, tu şi cu Ramsay va trebui să vă asiguraţi retragerea şi să veniţi, în schimb, pe *Scythe.* Călătoria nu va dura mult, poate aproximativ o oră de mers pe jos până la palat, dar s-ar putea să fie cineva pe urmele voastre. A ridicat din umeri. Să sperăm că Assad nu are planuri măreţe să trimită corăbii care să patruleze zona şi să ne surprindă. S-ar putea să ştie deja că venim sau poate că nu. El nu are la îndemână flota impresionantă pe care a avut-o tatăl său. Nu cred că va vrea să rişte şi să se aleagă cu prea multe corăbii avariate. Are nevoie de bani pentru a cumpăra mai multe corăbii, nu de un război în care să le piardă şi pe puţinele care i-au mai rămas. Îşi doreşte să obţină răscumpărarea, dar şi pe soţia ta - însă mai mult vrea banii. Va uita de Lady Exley dacă situaţia îi va crea prea multe probleme.

Adam a încercat să-şi găsească cuvintele potrivite în astfel de situaţii, dar nu a putut.

Francezul s-a scărpinat pe umăr şi a oftat, parcă s-ar fi forţat să spună ceva ce nu voia.

-Trebuie să-i spui că va rămâne aici, milord. O *voi* păstra în siguranţă, dar trebuie să fii tu cel care îi spune că a fost decizia ta. A menţionat deja de mai multe ori ce plănuieşte să facă atunci când ajunge la palat.cu degetele desenele ornate de pe mânerul săbiei sale A a o pune înapoi în teacă şi de a-şi ridica privirea spre înainte^u mai folosea dopuri pentru antrenamentul lor. în

unul dintre oamenii săi îi făcuse un înveliş din piele. sc **Adam** a ştiut că tânărul avea dreptate. Oricât şi-ar fi dorit să evite confruntarea şi să plece pur şi simplu, nu era responsabilitatea acestui om să-i dea explicaţii soţiei sale.

Adam o privea acum, în timp ce-şi mânca micul dejun şi-şi făcea planuri pentru a doua zi. Mânca, privindu-l cum se spăla **în** ligheanul cu apă fierbinte. Ea, cel puţin, se bucura din plin de **aceastâ** lipsă forţată de intimitate. Adam s-a văzut nevoit să recunoască faptul că nu l-a deranjat atât de mult pe cât a crezut la început că se va întâmpla.

A stors prosopul şi şi-a şters pieptul şi stomacul. Ochii ei i-au învăluit corpul şi, ca de fiecare dată, asta l-a excitat. Şi-a lăsat pâinea prăjită neterminată pe farfurie şi şi-a şters firimiturile de pe degete. S-a ridicat în faţa lui şi a tras cordonul. Halatul i-a alunecat pe podea, expunându-i trupul gol. Abdomenul ei avea doar o curbă blândă, un semn abia perceptibil al vieţii care creştea în interiorul ei. Dar asta a făcut-o să devină mai voluptuoasă şi efectul a fost ca al unui tonic miraculos, iar el a lăsat prosopul umed din mâini şi a tras-o în braţele sale simţindu-i pielea caldă şi uscată. Mâinile ei s-au strecurat spre partea din faţă a pantalonilor lui, degetele ei agile dezbrăcându-l în câteva momente, în timp ce el i-a mângâiat gâtul, maxilarul, urechea, inhalând parfumul ei dulce.

-Te iubesc, Adam, a murmurat ea în pieptul lui, cu gura închizându-se pe un mamelon cu limba ei pricepută, făcându-l să geamă de plăcere.

Lui Adam nu i-a mai rămas decât să spere că ea va mai simţi la fel şi când îi va spune că nu o lasă să aibă nici un rol în salvarea fiului ei.Capitoiul 28

Cu o seară înainte să ajungă la Oran, Adam şi Mia au lipsit singuri, sperând că va fi pentru ultima dată - cel puţin în ac^tâ călătorie. Dacă totul avea să meargă bine, Jibril li s-ar alătura în călătoria de întoarcere.

Oricât de mult a aşteptat întoarcerea fiului ei, Mia se bucura de timpul petrecut la bord cu Adam. Deveniseră din ce în ce mai apropiaţi unul cu celălalt, într-un mod inevitabil în acest spaţiu închis. Cu fiecare zi care trecea, el părea să se comporte din ce în ce mai natural în prezenţa ei. Nici măcar nu mai era acelaşi om. Nu numai pielea lui - care devenise surprinzător de întunecată în timpul celor patru săptămâni petrecute pe mare, făcându-i ochii şi mai frapanţi -, ci chiar şi el părea să fi întinerit. Mia a atribuit acest lucru căpitanului Bouchard. Cei doi bărbaţi se certau în mod constant, ca băieţii, despre cărţi, cai, pistoale, luptele cu sabia,

vreme şi probabil femei, atunci când Mia nu era prin preajmă. Nu l-a văzut niciodată pe Adam atât de deschis, chiar şi când se afla în compania lui Danforth. S-a întrebat dacă aşa a fost înainte de căsătorie şi de cenzura socială ulterioară.

Seara acesta era ultima lor noapte înainte de a se confrunta cu un pericol teribil şi ea a decis să facă în aşa fel încât fiecare secundă să conteze.

-Aş vrea să-ţi arăt câteva dintre hainele pe care le-am adus cu mine. Am mai multe haine, una dintre ele a fost a lui Jibril şi cred că ţi se potriveşte Ele vor fi utile pentru a ne deghiza. Ea avea totul foarte hmpede în cap. Cred, de asemenea, că ar mai putea fi şi alte lucruri pe care le-ai putea folosi.

A îngrămădit vesela de la cină pe o l-avă o- i j ~ r • j ■ , , . t „ º tava ?! a pus-o pe un colt de masa, oferindu-i unul dintre zâmbetelp H înnebunitor de senzuale. ^^ care 1 se păreaU

S-a bătut uşor pe coapsă.

• aici lângă mine.

„Vino ş[1 stal ^]ui> subb ea fiind dovada dorinţei sale puter-

$-a a?ezat ^ ca mai întâi să-i vorbească despre ziua următoare. nice.Dar e3^m câteva lucruri pe care ar trebui să le porţi. îţi putem

'^urban şi poate să îl întrebăm pe Bouchard dacă are o face un.tUJaZUi în care cea de la Jibril nu ţi se potriveşte. Nu poţi ^^îmbrăcămintea ta, pentru că te va scoate în evidenţă. ^Mâinile lui începuseră să urce pe picioarele ei, în drumul către ce căuta, fără vreun obstacol, de vreme ce purta un caftan firă nimic sub el. Mia a încercat să gândească, dar îi era din ce în [3] mai greu, cu cât mâinile lui ajungeau la baza coapselor ei.

-Adam... a început ea, apoi s-a oprit când i-a desfăcut picioarele, degetele sale pricepute găsind rapid acea partea a corpului ei care să-i oprească orice gând.

Respiraţia lui era fierbinte în urechea ei.

-Putem vorbi despre îmbrăcăminte după. Acum vreau să te ating. Desfă picioarele pentru mine, draga mea.

S-a cutremurat la porunca erotică şi s-a deschis către el, întin- zându-se în braţele lui, corpul ei moale, dar extrem de sensibil, în timp ce el o mângâia, aducând-o spre punctul culminant.

Satisfacţia ei era cea mai îmbătătoare privelişte din lume pentru el. Corpul ei mic şi cald era flexibil în braţele lui. Adam nu se putea sătura de chipul ei dulce şi de expresia de satisfacţie senzuală de pe el. I-a ridicat caftanul peste cap, cu ochii pe inelul mic din buric. Ştia că fusese modul altui bărbat de a-şi marca posesia, dar făcea parte din ea şi lui îi plăcea asta.

El şi-a dus mâna de la umezeala dintre coapsele ei la bijuteria interesantă, mângâindu-i pielea din jurul ei într-un mod care a făcut-o să se zvârcolească şi să-şi frece fundul musculos de penisul lui. Sânii îi străluceau de transpiraţie şi sfârcurile ei strânse de culoare roz l-au ademenit. Ea s-a zvârcolit sub gura lui în timp ce el săruta şi sugea, strângând câte un sân în fiecare mână. -Dezbracă-mă, Mia.

Vocea lui era răguşită peste sânii ei excitaţi. Ea i-a deschis pantalonii şi

l-a prins cu mâna. Explozii colorate au străfulgerat în spatele pleoapelor lui şi l-au lăsat fără cuvinte, în timp ce ea îl conducea în corpul ei într-o alunecare lungă şi dură

.*El* îi ţinea soldurile în vreme ce ea ii calarea, uitându-se în • spre locul unde trupurile lor se uneau. Ştia ce voia şi s_a nărtat de el înainte de a se lăsa *pe spate,* permiţându-i ved erea uluitoare a mădularului său dispărând în *corpul* ei. *El* a îm Pi ns Cu toată puterea şi a strigat, cu mâinile strângându-i umerii în ti mp ce ea tremura în jurul lui.

Orgasmul l-a orbit şi a tresărit şi a tras-o, aşezand-o pe pieptul său ridicat, liniştindu-i trupul în *timp ce* inima lui bătea atât de tare, încât a crezut că va exploda.

După aceea s-au întins *în pat, dezbrăcaţi. Mia* i-a mângâiat abdomenul pentru că nu se putea sătura de ţesătura fermă a muşchilor care îi despărţeau şoldurile subţiri de *pieptul* şi umerii atât de bine conturaţi. A gemut.

-Am nevoie de ceva timp pentru a-mi reveni, doamna. Sunt un om bătrân, dacă e să mă iau după ce spune Bouchard.

-Cât de neaşteptat din partea ta să cerşeşti complimente, milord. Poate ar trebui să îţi arăt cât de repede te poţi recupera?

Corpul lui tremura de râs, dar mâna lui s-a mişcat în jos pentru a o prinde pe a ei.

-Stai, iubirea mea. O să am nevoie de energie pentru ceea ce trebuie să fac mâine.

Cuvintele lui au calmat-o imediat. S-a sprijinit în *cot şi* s-a uitat în jos *la el.*

-Vorbim în sfârşit despre ziua de mâine? Ai evitat această discuţie săptămâni întregi.

El a deschis ochii şi, în timp ce ea îl privea în profunzimea albastrului rece, ea ştia ce are de gând să-i transmită u ~ R ? ™ Z Vine dUpă mine în Seara asta ™ m merge în port, la bordul lui *Ghost.* Tu vei sta pe această corabie, iar Bouchard va fi cel care va ancora in Quora's Bluff, şi nu Ramsay. Vei rămâne pe corabie până mă întorc. y a F

Chiar dacă s-a aşteptat la aceste cuvinte tot i -„ «• * raţia. Planificase totul fără să se co nsu„te * ea Î ^

A x

totul. S-a aşezat, aproape ameţită, luptându-se cudn ^ nposta şi forţându-se să rămână calmă. *Nici* un*h u* ^ * asculta o femeie furioasă sau în plină criză emoţională "" " 270$_{ită}$t în jos la el şi a deschis gura. $^{S\,\imath\,3\,U}$ un deget lung şi bătătorit peste buzele ei. $^{\wedge\wedge S}{}_{te\ cer}$ta cu mine, Mia. Vei face întocmai cum ţi-am spus. - ai? Acesta nu este un subiect de negociere şi te înşeli amar- ^{IntE}dacă crezi că mă voi răzgândi. Fălcile i s-au strâns şi privirea $^{nlC}{}_{care}$ i-a aruncat-o era una extrem de furioasă. Regret *foarte* k $_{c}$ă ţi-am permis să vii în această călătorie. Această decizie a **fost** împotriva tuturor principiilor mele. Nu voi mai acţiona fără să ascult mai întâi de judecata mea raţională.

Mia s-a ridicat brusc din pat, prea supărată pentru a sta lângă el dar incapabilă să privească în altă parte. Faţa i s-a înmuiat.

-Nu poţi să mai faci nimic pentru a schimba situaţia. Crede-mă când îţi spun că nu ai fi altceva decât o piedică în calea noastră şi nu ai face nimic altceva decât să îmi creezi şi mai multe probleme.

Cuvintele lui liniştite fuseseră mult mai enervante decât ordinul lui aspru.

-Eşti la fel ca sultanul! Ca tatăl meu! Ca orice bărbat pe care l-am cunoscut vreodată! a strigat ea, fără să mai deranjeze să-şi menţină aparenta atitudine calmă. S-a ridicat.

-E o acuzaţie nedreaptă, Mia. Ţi-am permis mult mai multă libertate decât am făcut-o cu celelalte soţii, a spus el şi şi-a dat picioarele jos de pe pat, cu o expresie furioasă şi jignită. Miei nu-i păsa; voia să-l rănească.

-Mi-ai permis? Cine te crezi ca să mă tratezi de parcă aş fi sclava ta?

- Nu te tratez ca pe o sclavă - ci ca pe o *soţie. Soţia mea.* Eu sunt soţul tău şi aceasta este situaţia.

-Cât de mult trebuie să-ţi placă asta! Sunt mai prejos chiar decât slugile tale, care cel puţin pot să-şi dea demisia dacă nu te mai suportă.

Pieptul ei a tresărit spasmodic şi totuşi parcă nu avea suficient aer. O lăsa aici singură şi dacă se întâmpla ceva rău, ea ar fi fost ultima persoană care ar fi aflat. Şi nici nu ar putea să fie de ajutor. Aşa cum i s-a întâmplat timp de ani de zile.

Şi-a înşfăcat pantalonii de pe podea, acolo unde i-a lăsat în mijlocul scenei lor pasionale.-Poţi să spui ce vrei, doamnă. Mă vei asculta în **conti**$_{nu}$ O vei face chiar dacă va trebui să te leg în lanţuri.
Vocea lui era liniştită, dar mişcările îi erau smucite.
Ea s-a uitat în ochii lui reci ca gheaţa şi a râs.
-Nu sunt altceva decât o iapă de prăsilă pentru tine. Atâta timp cât mă supun, îmi desfac picioarele şi îţi voi purta copiii în pântece ca ultima ignorantă, mă vei trata bine. în momentul în care doresc să gândesc singură, voi avea parte de repercusiuni.
-Devii isterică. Sunt preocupat doar de siguranţa ta.
Şi ultima fărâmă de control pe care o mai avea a dispărut când a auzit cuvântul „isterică".
-Nu devin nimic din toate astea! Tu mă *faci* să fiu isterică! Aşa ai făcut-o pe una dintre soţii să se sinucidă şi pe alta să fugă?
Si-a tras cămaşa peste cap şi timpul parcă s-a oprit în loc până când haina a ajuns uşor peste umerii lui. Mia a închis ochii, sperând că momentul va dăinui o veşnicie, dar a ştiut că nu se va întâmpla asa ceva. Va trebui să suporte consecinţele cuvintelor ei oribile.
A deschis ochii şi a văzut în faţa ei un necunoscut. Ea a făcut un pas înapoi când i-a întâlnit privirea dură de pe chip.
Singurele sunete care se auzeau din cabină erau respiraţia ei obosită şi mişcările liniştite ale lui Adam în timp ce se îmbrăca.
-Adam, ascultă...
A ridicat o mână, cu palma întinsă.
-Nu, tu să mă asculţi. Am tolerat destule din partea ta când a venit vorba despre acest subiect. Vei rămâne în această cabină până când plecăm spre Anglia. Bouchard are permisiunea mea să te închidă în cameră dacă nu te supui.
Şi-a încheiat nasturii de la vestă cu mişcări calculate şi şi-a smuls haina de pe scaunul unde o aruncase. Şi-a dat părul pe spate, încă umed de la partida lor de amor şi şi-a luat centura în care era fixată teaca săbiei din dulap înainte de a se îndrepta spre usa cabinei.
S-a repezit spre el.
-Adam, te rog!
Ea i-a luat braţul cu ambele mâini şi el a încremenit
-Dă-mi drumul la braţ, doamnă.
Vocea lui liniştită avea o tonalitate tăioasă. Mia si-a iac-n-
' ' -^sat mâi
nile şi el a plecat fără să se uite înapoi, uşa închizându-se încet în spatele lui.
fost foarte recunoscător că nu era nimeni pe punte acolo. A fost convins că cearta lor lăsase urme vizibile când a ajut^ ^ reproşurile pe care i le adusese Mia. P^{e} $_{pe}$'punte şi s-a aşezat pe una dintre cutiile de

^Ci

depozitare. [5] La naiba, a mormăit el, sprijinindu-şi coatele pe coapse îna- ' de a-si lăsa capul în mâini. Nu fusese bine deloc. Cuvintele îl **răniseră,** dar faţa ei disperată fusese ceea ce l-a întors pe dos. Ea **crezuse** că era supărat pe ea şi el a decis în acea clipă să profite de impresia ei şi să plece - era mai uşor să încheie discuţia în acest **mod.** Nu ar fi niciodată de acord cu decizia lui, iar el nu putea să o facă să se răzgândească în această privinţă. -Atât de rău a fost? a întrebat o voce în spatele lui, în franceză. Adam a tresărit şi şi-a ridicat privirea, dând cu ochii **de Bouchard** care se afla lângă el. -Te mişti ca o pisică beată. Bouchard a zâmbit şi i-a întins un trabuc subţire. -Acestea provin de pe o mică plantaţie de pe Hispaniola. Este singura plantaţie care foloseşte muncitori, nu sclavi.

Adam a făcut o pauză şi apoi l-a luat. Ce rost avea să stea aici şi să rememoreze cearta tulburătoare cu Mia? Ar putea la fel de bine să fumeze.

Cei doi bărbaţi stăteau lângă balustradă şi priveau ţărmul îndepărtat. -Ramsay ni se va alătura în curând.

Adam a dat din cap. Ambele corăbii aveau păsări care erau folosite pentru schimbul de mesaje atunci când semnalizarea cu steaguri sau strigătele nu mai reprezentau o opţiune. A tras un fum din trabuc şi a contemplat vârful aprins, înainte de a expira încet.

-Care este părerea ta despre şansele ca planul lui Ramsay să funcţioneze?

-Depinde dacă au reuşit să descopere vechea intrare în cartierul sclavilor şi dacă Assad îl ţine pe băiat captiv în locul în care credem noi.

Adam a pufnit. *Dacă, dacă, dacă.*

-Pare probabil să se întâmple asta după aproape douăzeci de ani? -N-am auzit de alte evadări din palatul **sultanului.**

I s-a părut că totul se bazează pe şansă, dar Adam alte idei. nUaVe∗

-Vei trimite o barcă să ne aştepte la ţărm in caz că merge prost?

totul

-*Oui.*

-Ce se întâmplă dacă nu ai nici un semnal de la *Ghostf*

- Dacă nu primesc nici un semnal până la lăsarea întunericului voi merge spre Gibraltar şi voi aştepta.

Adam l-a privit cu atenţie. Ceva nu-i suna a fi în regulă.

- Nu vei încerca să salvezi pe nimeni - pe Ramsay sau pe oamenii lui? Vei pleca imediat şi o duci pe soţia mea la Gibraltar.

-Pentru numele lui Dumnezeu! Francezul s-a întors să-l privească. Ţi-am promis deja că aşa voi face, nu? s-a răstit la el într-o engleză stricată.

Adam a scuturat din cap.

- Nu pun la îndoială cuvântul tău. Doar că soţia mea poate fi de cele mai multe ori... insistentă.

Adam l-a lăsat să se calmeze în timp ce el a refăcut în minte restul planului lui Ramsay pentru a mia oară. Baronul încercase să ia în calcul toate riscurile. Dacă Adam şi Ramsay nu s-ar fi întors, *The Ghost* s-ar fi îndepărtat de Oran şi ar fi aşteptat în larg o jumătate de zi înainte de a porni în călătoria spre Vest. Corabia avea să aştepte acolo în cazul în care ar apărea un obstacol care să o împiedice să ajungă la *Scythe* după ce părăseau palatul sultanului. Adam a încercat să nu se gândească la asta, chiar dacă îşi acordase destul timp pentru a memora harta desenată de mână pe care Ramsay i-o trimisese printr-un mesaj.

Dacă ar fi pierdut cumva contactul cu Ramsay, nu-şi putea imagina ce şanse ar mai fi avut să găsească drumul înapoi, într-o ţară străină, unde nu vorbea li$_{\text{mba şi Unde avea să iasa în evi}}$. denţa de la o poştă.

A tras adânc din ţigară Î$_{\text{nainte de suf, a un}}$

-Ramsay trebuie să aibă prieteni ne niriw, * ^{rocuna}-

zător că va face rost de provizii. ^{P} *** $^{\text{GStG atât de înae"}}$

- Ramsay are prieteni peste tot.

-Şi aceştia nu vor dezvălui planurile lui oamenii„, i • aAdam îşi putea imagina că Ramsay avea pr!Z$_{\text{n}}$ °" ! buie să fi avut şi tânărul sultan.

$^{\text{' dar la fel tre"}}$:_$_{\text{a ven}}$İ$_{\text{t}}$

greu să creadă că Ramsay ar putea să se deghi- ^{LUi}^^tatura sa impresionantă, dar nu a mai intrat în detalii. ^{ZeZe}Î'**cunoşti** bine pe cei din echipajul lui? ~uchard a dat din cap, suflând un cerc de fum, apoi suflând ItuHn interiorul lui. Adam era impresionat.

[3] Da majoritatea **au fost pe** *Ghost* **cu mine.** Sunt **oameni** buni, $_{\text{m}}$ai **ales Delacroix, căpitanul său.** _L-ai cunoscut şi **pe fiul lui** Lady Exley?

Adam nu s-a putut abţine să se întrebe ce aşteptări ar putea avea de la fiul unui sultan, un tânăr obişnuit să primească ascultare totală de la supuşii tatălui său. Bouchard a zâmbit. -Da. Este... **arogant.**

A fost o remarcă frapantă, mai ales că venea din partea lui Bouchard.

-Luptă pentru imperiul tatălui său, dar cred că ştie că acest mod de viaţă s-a terminat. Chiar în timpul domniei vechiului sultan au avut loc multe schimbări. Sclavia nu mai este un proces atât de simplu. Jibril este suficient de inteligent ca să înţeleagă asta. A ridicat din umeri. Cred că jumătate de an de lupte îl vor face să se răzgândească şi să fie mult mai dispus să plece în Anglia. A aruncat filtrul trabucului şi s-a

întors spre Adam. Ce fel de viaţă ar avea în Anglia? E ca mine, nu? Un bastard.

Adam l-a studiat pe tânăr, apreciind la justa valoare comentariul lui.

Bouchard avea cu siguranţă un aspect neobişnuit. Nici măcar cu părul său blond şi cu ochii luminoşi nu ar fi putut niciodată să fie confundat cu un englez. Dacă fiul Miei ar arăta la fel de exotic, nu ar mai putea ascunde originile sale şi ar trebui să fie un om Puternic pentru a suporta nesfârşitele critici ale celor din jur. Adam a aruncat ce a rămas din trabucul său. ~Nu va fi uşor. S-ar putea să îl apuce dorul de războiul din inima deşertului după primul sezon la Londra.

Bouchard a râs.

- Ramsay este ca o mamă bătrână şi cicălitoare care mă tot bate la cap să merg la Londra. Mi-a spus că trebuie să îmi iau o soţie ceva. El este un erou pentru mulţi. De aseme- ^^^Ipe'folrte bine să se deghizeze.

sep

27

5căreia să-i facă cu ochiul banii mei şi care să mă disciplineze Lui îi place să... S-a oprit, mâna lui fluturând prin aer în timp ce căuta expresia corectă. Să-şi bage nasul unde-i nu-i fierbe ceainicul?

-Unde nu-i fierbe oala. Da, cred că aşa este. Ramsay are un ciudat simţ al umorului.

-Ah, milord, este o sursă permanentă de chin. Mă bucur că este pe corabia lui. Fără îndoială că l-a făcut pe Delacroix să-şi dorească **să-şi pună singur ştreangul de gât. A râs cu gândul la o chestiune pe care nu s-a obosit să i-o împărtăşească şi s-a întors spre** Adam. **Poţi să stai în cabina mea diseară. Voi sta de veghe şi o să te chem când este timpul să pleci.**

Adam a dat din cap, recunoscător că francezul nu a avut alte curiozităţi. Nu avea să doarmă; avea să scrie scrisoarea pe care ar fi trebuit să i-o scrie soţiei înainte de a se căsători cu el.

Capitoiui 29

Mia nu a fost surprinsă când Bouchard a oprit-o în capul scărilor. -Ah, Lady Exley. Stătea la mijlocul scării înguste, cu braţele încrucişate, blocând ieşirea cu trupul său mare. Cu ce te pot ajuta? _Aş vrea să vorbesc cu soţul meu.

Bouchard s-a apropiat, forţând-o să coboare scările până când au ajuns în partea de jos, trupurile lor aproape atingându-se pe holul îngust. Comportamentul său i-a indicat că Adam plecase; el nu s-ar fi comportat niciodată atât de familiar dacă soţul ei ar fi fost la bord. -Vom vorbi când ajungem jos în cabină, da? - Când a plecat?

-Cupuţin timp în urmă, milady. Mi-a spus să-ţi dau asta. I-a întins câteva foi de hârtie împăturite, pe care ea i le-a smuls din mână şi a văzut că nu există sigiliu. -Nu le-ai citit?

A zâmbit, cu o grimasă ciudată a buzelor. -Nu, nu le-am citit. Acum, dacă eşti amabilă, vrei să te întorci în cabina ta? Mia l-a lăsat să o conducă pe coridor. I-a deschis uşa cabinei sale şi a aşteptat până când a intrat înăuntru. Îţi voi trimite ceva de mâncare într-o oră dacă asta îţi este *convenabil?*

Mia i-a aruncat o privire pe care o văzuse la Adam atunci când voia să-i intimideze pe cei din jur. Nu a funcţionat. Bouchard doar a

— (Minerva Spencer-

zâmbit şi i-a închis uşa în faţă. A auzit cum s-a răsucit o cheie în broască şi a pus mâna pe mâner, dar uşa era deja blocată.

-Bouchard? Nu a primit nici un răspuns. Bouchard! A bătut la uşă. Nenorocitule!

A înjurat ca ultima mahalagioaică şi a bătut în uşă până când i-au amorţit palmele. S-a prăbuşit lângă uşă şi a alunecat, annn- tindu-şi doar de biletul din mâna ei când a aterizat pe podea.

Biletul era mototolit. Ea a netezit cu mâna cele două foi şi le desfăcut, recunoscând caligrafia îngrijită şi cursivă a soţului ei

Draga mea,

îmi pare rău că te părăsesc după o ceartă atât de cumplită. În general îmi pare rău să te părăsesc.

Nu regret decizia mea de a mă asigura că eşti cât de cât în siguranţă. Tu eşti soţia mea şi este atât datoria mea, cât şi onoarea mea să te pun la adăpost de orice primejdie. Vreau să te protejez la fel de mult pe cât îţi doreşti tu să-ţi protejezi fiul. Bouchard va ***avea*** *grijă de tine dacăAssad ne întâmpină cu vreo surpriză, o* ***posibilitate*** *despre care m-au pus în gardă atât el, cât şi Ramsay.*

Stai în cabina ta, dragă. Nu are rost să riscăm viaţa ta şi a copilului nostru. Tu ştii că Assad te va ucide dacă va avea ocazia. Te rog, ia în serios decizia mea.

Ţi-am lăsat unul dintre pistoalele mele. Este încărcat şi se află în interiorul dulapului. îndepărtează-l de corp şi apasă pe trăgaci dacă ai nevoie de el. Sper că nu se va ajunge la asta.

încearcă să nu-l împuşti pe Bouchard cu el, chiar dacă te provoacă.

Dacă totul merge bine, îţi vom aduce fiul înapoi în doar câteva ore. Dacă nu, ei bine, să ştii că te iubesc, deşi nu ţi-am spus-o niciodată. Poate că asta te va face să te porţi cu blândeţe cu mine după ce vei citi cele ce urmează.

Ar fi trebuit să îţi povestesc asta cu mult timp în urmă - cu siguranţă înainte de a ne căsători -, dar mi-am spus că nu o voi face, spre binele fiicelor mele. Este, la urma urmei, secretul lor şi nu merită să fie împărtăşit fără siguranţa că va fi păstrat cu străşnicie de cealaltă persoană.

Dar, cumva, după ce am ajuns să te cunosc şi să te iubesc, a fost şi mai dificil să-ţi vorbesc despre asta. Nu o să mă mai ascund după deget. Adevărul este că prima mea soţie nu a fost doar nesăbuită, ci a fost şi nebună.

Abia după moartea ei am aflat adevărul. Singurul ei frate, un bărbat pe nume Dennis, a venit la înmormântare şi mi-a povestit despre sora lui.

Fusese plecat în străinătate când ne-am căsătorit şi s-a întors mult prea târziu pentru a-mi spune adevărul despre trecutul ei şi despre istoria familiei lor. Şi-ₐ cerut
le-a ei.

278 ^jfpentru că nu mi-a spus după ce ne-am căsătorit, dar în !Imea, nu P găsesc vinovat Mi ufl S pus « bunica brs-ă ucis când mama lor era doar un copil şi că suferise de o boală \ică timp de ani de zile înainte de a-şi lua viaţa. Dennis şi mama lui au scăpat şi nu au moştenit boala, dar Veronica şi-a manifestat nebunia încă de la o vârstă fragedă.

Acum poate că înţelegi de ce nu le pot permite fiicelor mele să apară în societate, să se căsătorească, să aibă copii şi să transmită această boală generaţiei următoare. în acelaşi timp, ce se întâmplă dacă sunt ca unchiul sau ca bunica lor şi nu au moştenit nebunia? Este o situaţie care, mi-e ruşine să recunosc, m-a determinat să stau departe de copiii mei.

Eva, mai ales, îmi aminteşte de mama ei. Izbucnirile ei pasionale, furia bruscă şi ataşamentele extrem de intense sunt mult prea asemănătoare cu cele ale Veronicăi.

Mi-aş dori să pot spune că am reuşit să găsesc o soluţie la această problemă, dar nu s-a întâmplat. Şi acum te-am aruncat în mijlocul unei posibile tragedii şi tu te-ai ataşat de toate cele trei fete. Trei ataşamente care într-o zi ar putea să-ţi provoace dureri de inimă. îmi pare extrem de rău, Mia, că nu ţi-am spus mai devreme - că nu ţi-am spus faţă în faţă. în prima seară, când m-ai interogat, la cina oferită de tatăl tău, mi-ai simţit slăbiciunea pe care o am faţă de fiicele mele, dar ai pus-o pe seama aroganţei masculine. Adevărul este că am fost un soţ ignorant şi un tată şi mai rău, de frică. Nu am stat departe pentru că nu-mi iubesc fiicele, ci pentru că le iubesc prea mult. Când sunt cu ele, mă surprind cum stau doar ca să le urmăresc în continuu. Urmăresc şi cel mai mic semn de nebunie. Crizele de furie specifice copiilor îmi îngheaţă sângele în vene - certurile dintre fete mă fac să nu mai pot respira. Comportamentul meu nu este cel de care ar avea atâta nevoie copiii mei - nu merită să fie monitorizate de ochiul atent al unui temnicer. Persoana de care au ele nevoie eşti tu, Mia. Tu şi prietenia şi dragostea ta. Mi-ai arătat cât de egoist am fost când am lăsat ca frica să mă paralizeze. Mai important, le-ai aratat fi,celor mele cum este să ai o figură maternă care le iubeşte-

într-un fel, mi-ai redat fiicele. în săptămânile de candne-w întors la Exham am simţit o bucurie in prezenţa lor peiMiliara Spencer - am mai simţit-o din ziua aceea în care Dennis mi-a împărt6. secretul din familia lor.

Sper să te răsplătesc în singurul mod în care pot să redându-ţi fiul Al tău întotdeauna, Adam

Mia a rămas privind în gol, uimită de secretul îngrozitor cu care se luptase de unul singur. Gândul că iubitul ei Jibril ar putea avea o boală ascunsă care, într-o bună zi, l-ar putea face să-şi pierdă minţile ar fi fost insuportabil. Să nu ştii, să nu fii niciodată sigur- cum ar putea o persoană să trăiască cu o asemenea teribilă şi permanentă ameninţare?

în timp ce îşi amintea de lucrurile îngrozitoare pe care i le arun-case în faţă înainte să plece, lacrimi fierbinţi de ruşine i-au ars pielea. A plâns pentru ceea ce îi spusese, dar a plâns şi mai mult pentru că se putea să nu mai aibă niciodată şansa de a-şi cere scuze.

Era după-amiaza târziu când *The Ghost* a ancorat. Abia ajunşi, Ramsay a început să primească în decursul orei precedente mesaje care sugerau că Assad avea un plan care pare să implice forţe umane numeroase.

- Este posibil ca Assad să ne atace în port - chiar în seara asta. Trebuie să acţionăm rapid şi să sperăm că vom reuşi să plecăm de aici înainte să-şi poată duce la îndeplinire planurile.

Baronul cel masiv era aproape de nerecunoscut aşa deghizat. Părul lui, în mod normal blond aproape auriu, era acum de un şaten unsuros. Purta un turban zdrenţuit şi o mantie încăpătoare, pe care localnicii o numeau *djellaba.* Avea o cârjă si, când s-a ghemuit ca să imite mersul şchiopătat, nu părea mai înalt decât majoritatea bărbaţilor. Si-a sene cî *a* ■ i să nu se h^lk i i Ş* bandajul care-i acoperea ochiul. Adam a încercat privea ochiul inutil al lui Ram T e u " * ^^ Tl *se* întindea de la frunte până la Lxilar lisând " ^^ bil de curată sub plasture. Cu greu îţi puteai" ° ^ ar fi fost afectat, cu excepţia irisului secţiona^ ^ ^^ culoare de verzui-închis.

, r fi mai bine să-i spui căpitanului tău să ducă corabia mai rte ¿ Pă ce Plecăm? Ne_am Putea întâlni oriunde altundeva depaTte temi că ni se va întinde o capcană, a sugerat Adam. Ramsay a clătinat din cap.

-Trebuie **să le distragem atenţia. Dacă Assad e cu ochii pe** *Ghost,* **l u se va mai concentra pe asigurarea pazei palatului sau nu ne va inai** căuta **în altă parte - cum ar fi în Quora's Bluff. Fontine va**

prelua comanda. **El este secundul lui Delacroix şi ştie destul de bine** ce **să facă dacă lucrurile se vor precipita. De asemenea, am trimis** mesaje **către alte câteva corăbii care sunt ancorate. Avem prieteni în apropiere şi putem apela la ajutorul lor dacă avem nevoie. I-a înmânat lui Adam un sac de pânză. -la astea şi îmbracă-le. Cu cât te îmbraci mai repede, cu atât mai repede vom reuşi să plecăm de aici. Delacroix a plecat deja la Bluff şi şi-a luat oamenii cu el. Ei vor localiza intrarea şi vor elimina orice obstacol. Ce se întâmplă dacă nu reuşesc? Va trebui să ne aşezăm în faţa uşii lui Assad.**

Adam a scos o cârpă alb cu roşu, pe care Ramsay i-a arătat cum să o înfăşoare pentru a-şi înveli capul cu ea. Avea, de asemenea, o cămaşă albă, murdară, şi o *djellaba* **similară cu cea a lui Ramsay. Când a terminat cu îmbrăcatul, bărbatul masiv l-a pus să se frece cu cenuşă pe mâini şi pe faţă.**

-Iată o bucată de frânghie. Foloseşte-o pentru a-ţi fixa sabia de picior. De îndată ce am plecat de la debarcader poţi să-ţi murdăreşti cizmele lustruite. Până atunci încearcă să te apleci, să stai cu privirea în pământ şi să fii smerit. Buzele baronului au zvâcnit, încearcă să nu gândeşti ca un marchiz englez. Gândeşte ca...
Adam i-a smuls bucata de frânghie din mâini.
-Mulţumesc, Ramsay. Ştiu al naibii de bine cum să gândesc.
Şi-a încleştat mâna pe sabia aflată sub halat şi şi-a fixat-o pe coapsă. Când a fost pregătit, a ridicat privirea.
-Sunt gata.
S-au îndreptat spre vest după ce au părăsit docurile. Ramsay s-a oprit de şase ori ca să se asigure că nu au fost urmăriţi. Au urmat micite alei sinuoase ale cartierului cunoscut sub numele de **Hai Imam** El-Houari. Deasupra capetelor lor, cocoţat pe un promontoriu stâncos, se afla masivul fort care se inalţa peste oraş, vigilent şi ameninţător.

_ Fortul Santa Cruz este ca un boboc de floare care a trecut pr- mai multe mâini, a spus Ramsay în şoaptă, plimbându-se pe el în mersul lent şi chinuitor pe care îl mima. Sub el sunt grote care duc spre celelalte două forturi, precum şi spre periferia vestică a oraşului. Nu am fost niciodată în ele, dar se spune că sunt foarte extinse. Nu pot să nu mă gândesc că tunelul de la Quora's Bluff face parte integrată din acest sistem. S-a oprit din vorbit când au ajuns la o porţiune în care drumul s-a îngustat, iar un bărbat care mâna trei cămile a blocat înaintarea unei căruţe trase de un bou.

- 'Mineiva Spencer-

Ramsay a strigat câteva înjurături în arabă, fluturând cârja cu mâna lui mare în timp ce vorbea. Bărbatul cu cămile a strigat ceva înapoi, dar cu o mişcare anevoioasă a dirijat animalele din drum. Adam l-a urmat pe Ramsay, care bodogănea, prin micul coridor creat.

Când au trecut dincolo de grupul de oameni, Ramsay s-a întors din nou spre el.

- Odată ce intrăm în cartierul sclavilor, eu şi Delacroix ne vom despărţi, pentru că el cunoaşte închisoarea la fel de bine ca mine. Ne vom ocupa de sectoarele pe care le avem fiecare în supraveghere şi ne vom întâlni la Bluff după aceea. Dacă, după ce ne despărţim, unul dintre noi nu revine la ora stabilită, pleci imediat. Nu aştepta, nu vii să mă cauţi. Fie am ieşit pe altă cale, fie nu vei putea să ne mai ajuţi cu nimic. Ai înţeles, Exley? Va trebui să te asiguri că Delacroix ascultă de ordinele tale. Cu mine are o altă relaţie, a chicotit Ramsay uşor.

Adam nu l-a mai întrebat cum ar fi putut el să strunească un grup de corsari înrăiţi şi să-i determine să facă ceva împotriva dorinţei lor. Era nevoit să se descurce într-o astfel de situaţie, dacă ar fi fost cazul.

Odată ce au traversat partea aglomerată a oraşului, au putut sa se deplaseze mai repede pe un drum de pământ anevoios care ducea spre periferii Ciudatele case de piatră care fuseseră înghesuite una m alta au devenit pe măsură ce se îndepărtau, case indi- viduale, apoi colibe ocazionale.

-Aici lăsăm în urmă drumul.

Ramsay l-a dus spre un terasament ahm^ • care arăta ca o albie uscată. Au ur$_{mat}$ lh - $^{apG1\ mtr\text{ш}o}$ ^{râpă} sfert de oră înainte ca Ramsay să $_{0}$ taie $^{râUIUi>\ probabi1'\ un}$ pădurice de copaci. $^{sPre\ Vest}$> spre o mică' focut un semn spre dreapta şi Adam a privit în întuneric. Se ^{A} la doar cincizeci de metri de baza unei stânci impresionante.

^{afla}Ouora'sBluff,aspusRamsay. ¡dam a aruncat o privire în jur.

.Oamenii tăi întârzie?

Ramsay a fluierat, iar oamenii au apărut din ascunzătorile lor dintre pietre, dune de nisip şi tufişuri. Şi-a salutat echipajul cu aceeaşi strângere a antebraţului pe care Adam o văzuse de multe $_{ori}$ **în** ultimele săptămâni. Unul dintre bărbaţi era Delacroix, căpitanul lui Ramsay. Francezul era îndesat, subţirel, plin de cicatrici şi arăta la fel de viclean şi de agresiv ca şi stăpânul său. -Ai găsit-o? a întrebat Ramsay. Francezul l-a condus spre stâncă.

-*Oui,* căpitane. **A** fost nevoie să săpăm puţin. Cred că nu a mai fost folosită de ani de zile. A ridicat din umeri. Poate de când am plecat noi.

0 grămadă de arbuşti crescuse lângă peretele masiv al stâncii şi, când Delacroix a dat la o parte unele dintre ramurile inferioare, Adam a observat o uşă rudimentară de scândură lângă o gaură dreptunghiulară tăiată în faţada de piatră a stâncii. Ramsay a privit în hăul negru al peşterii şi a dat din cap. -Bun. Să sperăm că Assad nu ştie nimic despre asta. Ramsay şi-a scos haina grea şi turbanul şi le-a aruncat pe pământ, lângă arbuşti. Adam a făcut la fel, iar Delacroix le-a înmânat amândurora torţe. Ramsay a pornit primul.

Tunelul era atât de scund, încât baronul fusese nevoit să se aplece aproape la jumătatea înălţimii sale. Chiar şi Adam, cu înălţimea sa de peste un metru şi optzeci fusese nevoit să înainteze înclinat într-un unghi incomod. Deşi tunelul era cam strâmt, era remarcabil de răcoros în comparaţie cu aerul cald şi înăbuşitor din port. De trei ori au ajuns la o bifurcaţie şi de trei ori **Ramsay** a urmat tunelul din dreapta.

-Unde duc celelalte tuneluri? l-a întrebat Adam **pe Delacroix, care era în spatele lui.**

-Două dintre ele au fost astupate, iar al treilea **avea** o uşa încuiată. Paznicul de la care am cumpărat informaţiile **ştia** doar despre tuneluri, nu şi despre unde duceau. Am avut norocul să găsim

ieşirea la cacealma. Chiar şi aşa, ne-au luat şase ore bune d_{o} pentru a elibera vechea uşă. ^{5a}Pat

Adam a putut simţi neliniştea din vocea celuilalt. -De ce ai fost de acord să te întorci astăzi aici? a întrebat Ad cu adevărat curios de ce

omul şi-ar risca viaţa pentru a-l salva ₑ' fiul omului care l-a făcut sclav. - Aşa mi-a cerut căpitanul.

Cuvintele sale erau simple, dar Adam a sesizat emoţiile profunde din spatele lor. Bouchard fusese corect în afirmaţii; Ramsay stârnea în ceilalţi sentimente impresionante de loialitate. Omul din faţa lui s-a oprit şi s-a întors spre Adam. - Suntem la uşa primei celule, a şoptit el. Ramsay spune că este una dintre cele mai mari şi că vom găsi mulţi sclavi înăuntru. Stinge-ţi torţa şi ţine-te de cureaua mea.

Adam a dat din cap şi a stins flacăra în podeaua nisipoasă a tunelului. S-a agăţat cu degetele mâinii stângi de centura celuilalt şi şi-a coborât dreapta spre sabie.

Chiar şi în întuneric, Adam şi-a putut da seama când au intrat în celulă. Căldura din cameră şi mirosul a zeci de corpuri nespălate era aproape copleşitor.

Adam a simţit ceva sub cizmă - o mână? - şi s-a dat înapoi. A auzit vocea lui Ramsay la câţiva metri distanţă, cuvintele în arabă fiind rostite pe un ton scăzut şi liniştitor.

Orice a spus el trebuie să fi fost convingător, pentru că singurele zgomote de răspuns au fost replici monosilabice. A auzit sunetul unei cremene lovite şi o torţă s-a aprins.

A clipit şi a deschis ochii spre o imagine care avea să-i rămână în minte până în ziua în care a murit.

Zeci de corpuri zăceau în cameră, unele pe nişte paleţi, dar cele mai multe pe podeaua de stâncă neşlefuită. O singură găleată era revărsată într-un colţ, cu corpuri înfăşurate în jurul ei. Mirosul de excremente şi disperarea l-au făcut să lăcrimeze. Majoritatea bărbaţilor erau îmbrăcaţi sumar şi mulţi aveau cicatrici, unele încă proaspete şi sângerânde.

Ramsay a vorbit cu un bărbat aplecat aproape la jumătatea înălţimii lui, fie din cauza vârstei, fie din cauza bolii, fiₑ din ambele motive. Oamenii din cameră, toţi de sex masculin, fiₑ bărbaţi sau băieţi, păreau surprinzători de ageri. Când Ramsay ₐ terminat de

le

LU

284ridicat aproape ca un singur corp şi s-au îndreptat spre ^'^Îru aW ˢᵖʳᵉ Quᵒraıs Bluffı tunel p^en^ ˢᵖᵘˢ? j_a întrebat Adam pe omul care stătea în faţa lui. le a s ^^ liberi, să dispară în deşert şi nu în oraş. ^ * **si**-a **aprins** torţa de la Ramsay şi apoi i-a dat-o unui băiat oximativ doisprezece ani. Băiatul a luat torţa fără cuvinte, ^ ochii aprinşi de un licăr de speranţă disperată. Au aşteptat până când camera s-a golit şi Ramsay s-a întors **spre Adam.**

-Bătrânul mi-a spus că Jibril este ţinut singur într-o celulă. Este aproape de intrarea în cartierul sclavilor şi doi bărbaţi păzesc în permanenţă uşa. Sclavii trec pe acolo zilnic în drumul lor spre secţiunile exterioare. El a spus că Assad a fost în palat mai devreme astăzi, dar că i s-a părut că prezenţa gardienilor în jurul palatului a fost mult mai redusă astăzi decât în majoritatea timpului. Odată ce ne apropiem de celulă, va trebui să acţionăm rapid şi în linişte sau vor alerta paznicii care au mai rămas la post. Aici ne va fi de folos talentul tău în mânuirea spadei, Exley. Tu şi cu mine vom merge să-l luăm pe băiat, iar Delacroix va merge să-i elibereze pe toţi ceilalţi.
cu

Adam nu ştiuse că şi eliberarea sclavilor făcea parte din plan, dar văzând iadul din această singură celulă, nu avea cum să nu fie de acord. Delacroix şi Ramsay şi-au strâns mâinile şi francezul s-a întors şi a plecat, oamenii lui cu aspect de ucigaşi urmân- du-l îndeaproape. Ramsay s-a întors spre el şi a rânjit. - Eşti pregătit de distracţie? CapitoCuf30

Mirosul fetid al celulelor a devenit mai puţin înţepător măsură ce se apropiau de intrarea principală în cartierele de sclavi. Ramsay şi-a pus mâna pe umărul lui Adam când s-au apropiat de un colţ, indicându-i că celula era în dreapta.

Au ocolit colţul şi au găsit doi gardieni afară, aşa cum îi avertizaseră sclavii. Unul dintre bărbaţi era adormit pe un scaun. Celălalt bărbat îşi *scosese* pantoful şi îşi controla ceva la picior. Adam era lângă el, cu lama pe gâtul lui, înainte ca paznicul să poată scoată un sunet. A ridicat privirea şi Adam a clătinat din cap, **punându**-şi un deget pe buze şi apăsând lama mai tare.

Paznicul l-a văzut pe Ramsay şi a mormăit ceva în arabă, ochii lui devenind la fel de mari ca nişte bile de tun. Ramsay l-a înşfăcat, i-a smuls pânza din jurul capului şi o bucată din ea a folosit-o pe post de căluş pentru a umple gura deschisă de uimire a bărbatului. I-a înfăşurat-o în jurul gâtului şi apoi a tras-o pe spatele corpului, unde a folosit-o pentru a-i lega mâinile.

Adam a lovit paznicul adormit în ceafă, cu mânerul săbiei. Omul a mormăit şi a alunecat pe podea. Un pistol uzat se afla pe bancă şi Adam l=a verificat dacă era încărcat şi apoi l-a băgat la brâu.

- Frumos, Exley,

Ramsay s-a ghemuit lângă victima sa şi a căutat cheile, găsind un inel mare asupra omului care era încă conştient.

d

A

Adam a încercat cheie după cheie până când una dintre ele a rotit tamburul greu. Camera de dincolo de uşă avea poate 2 metri lăţime pe trei metri lungime. Nu avea decât un singur ocupant şi acesta zăcea pe podea, cu faţa la perete. A mormăit ceva în arabă,
dar nu s-a întors. Adam i-a putut observa braţele goale care aveau dungi cu sânge uscat şi bătături.
-Va trebui să vorbeşti engleză dacă vrei să înţeleg ce-mi snm * spus Adam, ridicând felinarul şi făcând un pas spre silueta tăcută
286
» cHns s-a auzit dinspre mormanul de zdrenţe. Un ras sm« „Te-a trimis mama'
¡vea accentul unui nobil englez şi Adam a zâmbit. Evident, Mia
lsi educase bine fiul.
' -Cum de-ai ghicit? a întrebat Adam. Acum, te poţi ridica? Dacă nu te aduc înapoi la ea, nici nu are rost să mă mai întorc.
S_a ghemuit şi a pus felinarul pe care l-a luat de la gardieni pe podea, lângă bărbat.
Jibril s-a rostogoli şi Adam a tresărit când i-a văzut faţa învineţită şi însângerată. O pereche de ochi verzi familiari şi-au ridicat privirea spre el, dar faţa era mai întunecată şi ochii erau separaţi de un nas care l-ar fi făcut mândru pe orice senator roman. Jibril Marlington avea nasul bunicului său. Nasul lui Carlisle.
Ochii lui verzi au scânteiat spre uşă, spre locul în care Ramsay se afla cu gardianul, care nu a rezistat prea mult.
-Bine ai venit, Ramsay! Văd că încă îi permiţi mamei mele să te manipuleze. Ramsay a râs.
-0 să avem o discuţie mai târziu despre asta, tinere nerecunoscător.
Jibril s-a rostogolit în genunchi şi a încercat din răsputeri să se ridice în picioare. Adam i-a pus o mână sub umăr şi l-a ridicat. Pentru înălţimea lui, băiatul era îngrozitor de slab. - Poţi să mergi? A zâmbit.
-Voi putea să şi alerg, dacă asta înseamnă să părăsesc această celulă.
Adam l-a lăsat pe Jibril în faţa uşii şi l-a târât de picioare pe celălalt gardian în celulă. I-a scos sandalele şi i le-a aruncat tânărului.
Tocmai încuiau uşa celulei când au auzit zgomotul făcut de câteva perechi de cizme care tropăiau pe piatră venind din afara clădirii. Un grup de gardieni a venit în fugă după colţ şi Adam l-a apucat pe Jibril de braţ şi l-a târât înapoi pe drumul pe care veniseră.

Gardienii au ţipat şi bubuiturile provenite de la o armă de foc i-au asurzit pe când traversau coridorul de piatră, aşchii de stânca zburând în jurul lor în timp ce alergau prin labirintul coridoarelor. în momentul în care au ajuns în camera care ducea la celula mare, s-au auzit voci din capătul opus al încăperii. S-a auzit un ţipat
287
Minerva Sjxneer-

rodus de picioarele care alergau. Adam a ridi- puternic şi zgomotu pr ^ s-a pregătit să ţintească, cat pistolul pe care ^ br^ul lui Adam.

Ramsay şi-a Pus m ^ s_a auzit Delacroix strigând. 'Dă drUmUl 'IT zUt lumina unei torţe care se ivea din întune- Chiar atunci au douăzeci şi cinci de oameni în spa-

ric. Era Delacroix, cu c P . { apţj. şj.a ^ seMa ^ ^1Ui'I'pItÎe lu erau în majoritate sclavi eliberaţi şi câţiva a rânjit când l-a văzut pe Ramsay şi le-a făcut

--sa»

Oamenii lui Assad se întorc în mare grabă dinspre oraş. A arătat cu degetul mare către cei doi oameni care se aflau în apropierea lui. Aceşti bărbaţi mergeau pe drum când i-au văzut şi s-au întors să ne avertizeze.

Sclavii se uitau de la unul la altul, urmărind confuzi discuţia purtată în limba engleză. -Assad era cu ei? -Nimeni nu l-a văzut.

O altă lovitură a ricoşat după colţ, aceasta lovind tavanul de deasupra şi stârnind o ploaie de aşchii de piatră care a căzut peste ei. Ramsay s-a întors spre Adam.

- -Trebuie să ajung şi la ultimul bloc de celule şi ăsta, evident, e în cel mai fierbinte loc din port. A făcut un semn cu bărbia către gardienii înspăimântaţi. Delacroix se va ocupa de ei si ne va acoperi retragerea. Îţi aminteşti unde ne aşteaptă *Scythe?* -Am memorat harta. Ne întâlnim acolo -Daca nu suntem acolo în trei ore, pleacă. Noroc, Exlev' [1]-a întins braţul aşa cum făcea cu oamenii lui Adam i a Ld a ajuns la celula care ducea spre labirintul de tuneluri, **,-S-a îndreptat** direct spre **ea.**

Nu o iei decât la stânga pentru a ajunge la ieşire, i-a spus Adam, urmărindu-l foarte aproape.

-Am fost în aceste tuneluri de zeci de ori în ultimul an. Le-am **folosit** pentru a-l spiona pe fratele meu. Ştii unde mergem?

-Da, vom pleca prin Quora's Bluff şi apoi te conduc într-un loc unde o barcă ar trebui să ne aştepte. Mama ta este în larg, pe corabia lui Bouchard.

Jibril s-a oprit atât de brusc, încât Adam a dat peste el. Băiatul s-a întors şi a privit spre Adam. -Ai adus-o pe mama aici? a întrebat el cu o voce ameninţătoare. Adam i-a aruncat băiatului o privire spăsită. -Dacă crezi că cineva ar putea să o oprească pe mama ta să vină să te ia, nu eşti atât de inteligent pe cât mi-am închipuit.

- Cine eşti tu de îţi permiţi să vorbeşti în modul acesta libertin despre mama mea?

Adam a oftat.

-Eu sunt soţul ei. Acum, mişcă-te. O să purtăm această discuţie de familie odată ce ne puteam adăposti pe corabia noastră.

Jibril i-a aruncat o privire pe care Adam o mai văzuse o dată sau de două ori pe faţa Miei. Cu toate acestea, s-a întors şi a început să străbată tunelul.

Abia au făcut de două ori stânga când au auzit voci în faţa lor. Voci care au vorbit în arabă. S-au oprit şi Jibril a ridicat mâna, îndinându-şi capul pentru a asculta. A bombănit ceva în arabă şi apoi s-a întors spre Adam.

-Sunt oamenii lui Assad. Se pare că i-au prins pe unii dintre sclavii eliberaţi şi i-au făcut să le arate drumul spre tuneluri. Va trebui să ne întoarcem. -Ce?

-Este singurul drum.

(Minem *Spencer* -

-Dar celelalte tuneluri? Ai spus că le foloseşti de luni întregi. -Unul este blocat de stâncă, iar celălalt duce la fort - la capătul lui, vei găsi turci care abia ne aşteaptă. Adam a înjurat în şoaptă. -Haide!Jibril a trecut pe lângă el şi a luat-o înapoi pe drumul pe care veniseră.

-Unde te duci? a şuierat Adam.

-Ştiu un loc unde ne putem ascunde între curte şi apartamente. Ar trebui să fim în siguranţă acolo dacă vom reuşi să ajungem, -în siguranţă până când? - Până când vom reuşi să evadăm.

Adam a oftat, dar s-a abţinut să zică ceva. L-a urmat pe Jibril prin aceleaşi labirinturi prin care veniseră, dar acum celulele şi sălile erau extrem de tăcute. Au coborât pe coridorul în care Delacroix ieşise mai devreme, Jibril conducându-l până la capăt, unde se afla o celulă mai mică, cu uşa deschisă.

Jibril a păşit înăuntru şi Adam a văzut că celula dădea într-o altă cameră mai mare.

- Rămâi aici şi aşteaptă.
- Ce naiba să aştept? a întrebat Adam.

-0 să te las aici în timp ce mă duc să caut nişte îmbrăcăminte - vom putea să ne mişcăm mai uşor dacă avem uniforme de gardieni.

Adam s-a gândit să se certe cu el şi apoi şi-a dat seama că tânărul nu era doar mai puţin vizibil, în ciuda părului său roşcat, dar cunoştea împrejurimile.

care s-a lăsat brusc. Spera din
tot

-la felinarul, a spus. Nu am nevoie de el. Băiatul a dat din cap şi a blocat uşa. -Mă întorc curând. Adam a privit în întunericul c

sufletul să fie aşa cum a promis.Mia stătea pe pat, cu arma încărcată şi gata să tragă lângă ea. De asemenea, a găsit în dulapul lui Bouchard o sabie scurtă şi un cuţit folosit de obicei de tâlhari şi toate astea se aflau la îndemâna ei. Şi, ce era mai important, a găsit o cheie de la uşa cabinei. O a doua cheie pe care Bouchard o uitase, ascunsă într-o cutie de lemn in care ţinea diverse mărunţişuri.

Adam plecase fără punga cu banii pentru răscumpărare, încă un mic detaliu pe care el şi Ramsay îl ascunseseră de ea. Nu intenţionaseră niciodată să dea acei bani. *Bărbaţi.*

Mia şi-a reprimat furia care nu-i ajuta la nimic şi s-a gândit la ce avea de făcut în continuare.

Era târziu, foarte târziu. Adam şi Ramsay ar fi trebuit să fie în port deja de câteva ore. Avuseseră suficient timp să ajungă la palat şi să se întoarcă fie pe *Ghost,* fie înapoi aici, dacă ei nu s-ar fi putut apropia de port, după ce evadaseră împreună cu Jibril.

Cu toate acestea, corabia rămăsese în continuare tăcută şi nemişcată. Erau ancoraţi surprinzător de aproape de nisipurile aurii şi de zidurile înalte de stâncă ce ascundeau palatul sultanului. Planul referitor la *Golden Scythe* avea legătură cu faptul că aceasta putea intra fără probleme în ape cu o adâncime extrem de mică.

Mia se uita la profilul întunecat al ţărmului, întrebându-se ce ar putea să facă, când a zărit o lumină care pâlpâia. Era o barcă cu vâsle. A privit-o cum se apropie, până când stomacul i s-a chircit de durere. în barcă se afla un singur bărbat.

Capito[uÎ31

'Mineiya Spencer-

Aluat arma, care era deja încărcată, şi cuţitul şi le-a băgat sub *djellaba* ei. Cu un turban în jurul capului, ar putea trece după un băieţel în întuneric - dacă nimeni nu s-ar fi uitat prea îndeaproape. Dacă era atentă, ar fi fost invizibilă pentru ceilalţi.A strecurat cheia în broască şi s-a rugat în timp ce a întors**-o** Clicul a sunat asurzitor, dar nu s-a întâmplat nimic, aşa că a deschis uşa. Coridorul din faţa cabinei era gol. A păşit spre scări încăltată cu papucii de lână pe care îi adusese cu ea. Chiar înainte de a ajunge în capul scărilor, a auzit murmurul vocilor şi a văzut strălucirea blândă a unui felinar.

A aruncat o privire peste treapta superioară. Era doar o semilună pe cer, dar era strălucitoare şi luminoasă. Bouchard se afla la câţiva metri distanţă împreună cu secundul său şi vorbeau cu bărbatul din barca cu vâsle. Cei trei bărbaţi stăteau aplecaţi peste ceva - probabil o hartă. A aşteptat până când s-au aplecat mai mult pentru a privi mai aproape înainte de a se repezi peste punte spre pupa, spre locul unde era legată barca cu vâsle. S-a ghemuit în spatele unei grămezi formate din trei butoaie şi a aruncat o privire rapidă peste barcă. O scară din sfoară ducea la mica barcă cu vâsle de dedesubt.

-Arată-mi din nou pe hartă unde crezi că s-au dus, Jacques, a cerut Bouchard.

-Ramsay şi Delacroix s-au despărţit de Jibril şi de celălalt englez aici şi au distras atenţia oamenilor lui Assad în timp ce Jibril a intrat în tunel. Ramsay m-a trimis la locul de întâlnire. El mi-a spus să vin la tine indiferent ce se va întâmpla şi să-ţi spun că l-au găsit pe băiat. A crezut că Assad însuşi se afla în port. Puteam auzi sunetul tunurilor chiar şi de la palat. El, Delacroix şi încă vreo treizeci de oameni urmau să li se alăture.

-Care oameni? A luat cu el doar câţiva membri ai echipajului său.

-Unii dintre sclavii pe care i-a eliberat. Au luat arme de la gardienii pe care i-au capturat şi l-au urmat.

Bouchard a pufnit.

-Bazează-te pe Ramsay să înceapă o revoltă sângeroasă. S-a oprit. Presupun că nu te-ai întâlnit cu nimeni pe ţărm? Ai văzut intrarea la Quora's Bluff?

-Cineva a făcut ceva săpături înainte. Trebuie să fi fost oamenii lui Assad şi trebuie să fi ajuns acolo înainte ca Jibril şi englezul să scape, din moment ce nu au reuşit încă să se întoarcă aici.

Mia a oftat greu şi oamenii s-au uitat în jur.

-Ce a fost asta? a întrebat Bouchard.

Nimeni nu a scos nici un sunet timp de un minut extrem de lung şi de chinuitor. Bouchard a continuat:

Dacă nu au plecat prin Quora's Bluff, atunci pe unde s-au dus? ~NuŞ[tiu_Nu am coborât niciodată prin] celelalte tuneluri. L-am rxnat pe Ramsay până la cartierul sclavilor. **-Ramsay a** spus că există mai multe tuneluri care se desprind din cel principal şi care duc spre cartierul sclavilor. Trebuie să se afle în continuare într-unui dinte acestea. Beauville a arătat spre **un punct** de pe hartă. Ar fi putut să-l urmeze pe oricare dintre ele **dacă** au dat de o cale de ieşire blocată. -Sau ar putea fi captivi chiar în palat. Bouchard s-a întors spre omul lui Ramsay. Nu am fost niciodată în palat. Este posibil să fie încă acolo, Jacques? -îmi pare rău, căpitane, dar am văzut doar tunelul şi cartierele sclavilor. -Poate s-au îndepărtat din tunel şi erau în spatele tău? -Sper că nu, a spus Jacques. Am observat încă un grup de oameni ai lui Assad care se îndreptau înapoi spre port, îţi aminteşti? El s-a oprit. Nu mi s-a părut ca districtul sclavilor să fi fost conectat cu restul palatului - dar s-ar putea să fie?

-Cred că este, a spus Beauville. Acest coridor pare să lege barăcile de bucătărie. Bucătăria este conectată la secţiunea destinată zonei familiei. Sigur cineva ca Jibril, care a crescut acolo, ar şti cum să iasă din palat. Nu văd nimic de genul ăsta pe hartă, dar trebuie să existe o cale de ieşire din bucătării? O intrare pentru aprovizionare şi pentru ridicarea gunoaielor din palat, dacă nu altceva?

Mia le-ar fi putut spune că uşa bucătăriei era descuiată de două ori pe zi pentru a ridica gunoiul şi a face aprovizionarea. Uşa avea două bare metalice masive cu încuietori la fel de mari ca şi capul ei, una în interior şi una în exterior. Numai printr-un efort comun putea fi deschisă.

Palatul fusese construit în mod intenţionat de strămoşii sultanului pentru a asigura protecţia familiei şi pentru a-i ţine pe intruşi în afara zidurilor.

în plus, dacă Adam si Jibril ar fi ieşit, ar fi venit pe ţarm spre ei. Fie erau încă în palat, fie fuseseră capturaţi înainte sa ajungă la barcă.

- Cât de proaste sunt tunelurile, Jacques? a întrebat Bouchard. Am putea să punem ceva pietriş ca să le astupăm?

-Arătau rău văzute din afară.
Bouchard a înjurat.

- Nu avem timp pentru asta. Ramsay şi Exley vor ca femeia fie dusă de aici dacă ei nu ajung la locul de întâlnire. Trebuie să plecăm - în curând.

- Da, acesta a fost ultimul lucru pe care l-a spus Ramsay. A spus că trebuie să respecţi planul, să te îndrepţi spre vest şi să aştepţi

— (Minerva Spencer

Mia auzise destul. Jibril cunoştea ca în palmă atât zona, cât si palatul. I-a spus despre coridorul care ducea de la harem - acelaşi coridor pe care scăpase de Assad în timpul epurării.

Din păcate, ar avea nevoie de ajutor din exterior pentru a debloca uşa. Mia îl mituise pe unul dintre eunucii care îi deschiseseră uşa când evadase. Chiar dacă Jibril şi-ar putea găsi drumul spre coridor, nu ar fi nimeni care să-l ajute să iasă.

S-a întors spre locul în care era legată scara şi a privit peste marginea ei. Nu putea să care şi punga grea care conţinea răscumpărarea şi să coboare în acelaşi timp. Mia a aruncat o privire spre bărbaţii care discutau. Ar auzi-o dacă ar arunca punga, dar ce altă opţiune ar fi avut? în plus, în timp ce ei ar fi coborât o altă barcă, ea ar fi ajuns deja la jumătatea drumului spre ţărm. Mia şi-a lăsat picioarele să alunece peste margine, a coborât o treaptă şi a aruncat punga în barca de dedesubt. A lovit-o cu un zgomot destul de puternic. - Ce a fost asta? a strigat Bouchard.

Mia aproape că se lipise de fundul bărcii când bărbaţii s-au uitat peste marginea ei.

Au trecut câteva secunde preţioase în timp ce ea a bâjbâit după nodul care ţinea barca acostată. Scara de frânghie a zvâcnit, indi- cându-i că un bărbat cobora pe ea. în cele din urmă a reuşit să elibereze barca şi s-a îndepărtat cât de mult a putut de corabie înainte de a apuca vâslele.

O lumină s-a aprins scurt deasupra ei şi apoi a dispărut. Mia a vâslit cu toată puterea pe care o avea şi de care mai era în stare. Aproape că a plâns uşurată în timp ce barca mică se îndepărta de corabie. Ea a vâslit în continuu, ignorând strigătele înăbuşite si stropii care îi indicau faptul că o altă barcă fusese lăsată la apă. A tras de vâsle şi a aruncat o privire peste umăr.

Oricât de repede ar fi vâslit, ţărmul părea să se îndepărteze cu fiecare lovitură.„u ar fi Putut să a >ipit mai mult de câteva minute când Adam n bărbaţilor. Ştia că nu există nici un loc unde să se aaUZI^Vo atât cât a apucat să vadă înainte ca Jibril să plece. El a aSCUn de-a lungul peretelui, până când a ajuns la ieşirea care ducea ¿blamaimică, din exterior.

Vocile s-au apropiat: vorbeau in arabă. Şi-a pus uşor mâna stângă pe sabie, iar dreapta pe pistol. Ar ucide cel puţin câţiva **dintre** atacatori cu ele.

Paşii s-au oprit chiar în afara micii celule exterioare. -Stim că eşti acolo. Dă-ni-l pe Jibril şi te vom lăsa să pleci. Accentul în franceză era atât de puternic, încât lui Adam i-a luat un minut să traducă mesajul. -Intraţi şi luaţi-l dacă vreţi, a strigat el în aceeaşi limbă. Cuvintele sale au declanşat o explozie de comentarii în arabă. Adam a presupus că nimeni nu voia să fie primul care păşeşte înăuntru. A aşteptat, încordându-şi urechile, în caz că ar fi decis să vină fără lumină. Ochii lui erau probabil mai obişnuiţi cu întunericul, aşa că ar beneficia de un avantaj minor. Cât timp ar dura această situaţie de avantaj, depindea doar de câte persoane erau.

Ciondănelile au încetat şi o torţă aprinsă a zburat prin uşă. A aterizat pe pardoseala de piatră şi a aruncat scântei în toate direcţiile înainte de a se opri lângă zidul opus, încă arzând. *Aici s-a terminat cu avantajul întunericului.* Primul om a intrat poticnindu-se, imediat după torţă, de parcă cineva l-ar fi împins de la spate.

Adam a descărcat pistolul şi glonţul a lovit punctul mort al poziţiei atacatorului. Impactul şi surpriza l-au făcut să dea înapoi, intrând chiar în omul care venea în spatele lui. S-au împiedicat Unul de celălalt şi Adam s-a aruncat înainte şi l-a împuns pe cel de-al doilea atacator în partea stângă a pieptului. Omul s-a împiedicat de trupul primului bărbat şi a căzut în sabie, trăgându-l pe Adam în jos în timp ce cădea. Adam abia s-a ţinut pe picioare, căzând într-o poziţie ghemuită în timp ce încerca să smulgă sabia din pieptul celuilalt bărbat.

Un alt agresor a aterizat prin uşă, aruncându-se peste Adam şi peste cele două trupuri. Adam a smuls sabia, dar nu înainte ca o urmă ca de foc să-l străbată pe la spate, de la umăr spre şold. S-a rostogolit în lateral exact când adversarul său s-a ridicat din nou,

desenând cu braţul său un arc, iataganul fulgerându-i în lu$_{m}$ slabă. Adam a sărit în picioare şi şi-a ridicat la timp lama murdară de sânge, pentru a bloca lovitura ucigătoare, dar impactul l-a izbit de perete. Omul nu avea o abilitate specială, dar avea o constituţie solidă, ca a unui bivol. Adam l-a angrenat într-un dans pe podea cu braţul aproape amorţit din cauza ripostelor repetate la loviturile venite din sabia mult

mai grea. Trebuia să lovească acum sau foarte curând nu va mai fi capabil să o facă.

A ignorat durerea aprinsă de pe spate şi s-a lansat într-un atac care l-ar fi făcut mândru pe Beauleaux. Atacul lui neaşteptat l-a surprins pe bărbat, care a presupus - corect - că Adam era epuizat şi şi-a retras braţul într-un alt arc imens şi leneş, pregătindu-se pentru lovitura decisivă. Dar a uitat de trupurile din spatele lui şi s-a împiedicat de ele.

Lama lui Adam a hârşâit în timp ce a despicat gâtul bărbatului. lataganul a căzut cu un zgomot pe podeaua de piatră şi el a scos un gâlgâit şi a mai făcut încă un pas spre corpul căzut, înainte de a se prăbuşi la pământ. Adam s-a dat înapoi, respirând şuierat ca nişte foaie de fierărie în timp ce-şi ştergea sabia pătată de sânge.

S-a uitat în jur, în lumina torţei care se stingea. El era ultimul care rămăsese în viaţă. Afară, în celula mai mică şi în hol, se auzea sunetul luptei.

Dinspre coridor s-a făcut auzită o voce care vorbea în engleză.

-Am adus întăriri, tată vitreg!

-Era şi timpul, a strigat Adam, lăsându-se pe peretele rece de piatră şi ascultând sunetul luptei.

Odată ce şi-a recăpătat răsuflarea, a inspirat adânc şi apoi şi-a făcut drum peste corpurile căzute la pământ şi s-a apropiat cu paşi mari pentru a vedea ce se întâmplă. I s-a părut că Jibril adusese cel puţin o duzină de oameni cu el. Coridorul era prea aglomerat pentru luptele corp la corp şi nu mai era nevoie de ajutorul lui Adam, în timp ce oamenii lui Jibril i-au lichidat pe gardienii care mai rămăseseră.

Şi-a masat braţul cu care mânuia sabia în timp ce privea. Ultimul paznic abia atinsese podeaua când învingătorii au început să se lovească reciproc pe spate, aşa cum se felicitau flăcăiandrii. A trecut un moment până când Jibril şi-a amintit de existenţa lui Adam şi a venit spre el, înfăşurat într-o ***djallaha*** de lână gri, cu un turban în carouri roşii şi negre pe cap. Avea o geantă mare de piele lângă el

£ \enii mei au mers pe drumul principal spre oraş, urmă- ~de un grup mare de oameni ai lui Assad. Ei se luptă chiar ^la intrarea principală.
Fratele tău vitreg este cu ei? a întrebat Adam, strâmbându-se timp ce se îndepărta de perete.
-Eşti rănit? Băiatul s-a uitat în jur la cele trei cadavre ridicând din sprâncenele sale roşcate. Te-ai luptat bine, tată vitreg. -Assad unde este? a repetat Adam.
Doamne fereşte ca atacatorii să nu găsească cumva *The Scythe* **înainte** ca Bouchard să o ducă pe Mia la o distanţă sigură.
-Este în continuare în port. Oamenii mei spun că este o nebunie acolo şi că alte câteva corăbii şi echipaje sunt implicate în luptă. Corabia lui Ramsay aruncă cu mingi de foc în orice corabie pe care Assad, în prostia lui, a trimis-o acolo.
Ochii lui Jibril s-au mărit când au văzut pata însângerată de pe peretele din spatele lui Adam. -O rană foarte urâtă. Eşti destul de norocos, nu, tată vitreg? -Nu m-ar deranja să fiu şi mai norocos de atât. Jibril a ridicat felinarul şi s-a uitat îndeaproape. -Jumătate din ea este destul de profundă. Cred că trebuie să-ţi punem câteva copci pentru a opri sângerarea. Aici... A împins un sac de piele spre el. Am găsit mâncarea asta lângă cadavrul care purta această uniformă. Poţi mânca în timp ce eu curăţ rana şi o cos. -Cu ce o coşi?

- Oamenii mei au întotdeauna un mic set de prim ajutor asupra lor pentru astfel de probleme.

- Nu cred că au şi coniac în trusa aceea? a întrebat Adam în timp ce-şi trăgea cămaşa peste cap. La naiba, a şuierat el.

Jibril a râs.

-Fără coniac. Nici ceai, nici fursecuri. Există vin în geanta - dă-mi-l mie mai întâi. Voi curăţa rana şi te poţi întări cu restul.

Următorul sfert de oră a fost unul pe care Adam **şi-a spus că** nu **ar vrea să-l mai retrăiască.** Până **când** Jibril a **terminat** de **cusut 'ana, Adam nu a crezut că avea să mai** fie **în stare să se mişte. -Uite, mestecă asta, a zis băiatul şi** i-a **strecurat ceva in mană. Adam a studiat mica pastilă cenuşie din palma.** -Ce **este?**

-Te va face să te simţi mai bine.

-Da, dar cât de bine îi va face braţului meu cu care mânuiescsabia? -Uită de braţul cu care mânuieşti sabia. Trebuie să te protejezi acum, tată vitreg.

Adam a pufnit şi a dat drumul pastilei în buzunar. S-ar putea să aibă nevoie de ea mai târziu.

După un schimb rapid de replici cu Jibril, rebelii au ieşit în grabă pe coridor, lăsând doar un om în spate.

-Acesta este Muhammed. Ceilalţi s-au dus să se alăture luptei care are loc la poarta sclavilor, a spus Jibril înainte de a se întoarce la celălalt bărbat şi de a-l întreba în franceză. Ce ai aflat, prietene?

-Nu sunteţi în formă ca să mai luptaţi, a spus Muhammed într-o franceză cu un accent puternic, cu gura strânsă în timp ce analiza trăsăturile scheletice ale conducătorului său. Nici unul dintre voi, i-a spus el lui Adam. Vom avea noi grijă de oamenii lui Assad; trebuie să găseşti un loc unde să aştepţi. Sunt sigur că aveţi multe ascunzători în apartamentele familiale. Jibril a dat din cap.

-Voi merge cu tine în caz că vei întâmpina dificultăţi. Le-am spus deja bărbaţilor că orice gardian pe care nu l-au ucis, o să-i trimită în mod automat la o vânătoare de cămile nebune în A'bez.

Cei doi tineri au râs din toată inima la o glumă cunoscută doar de ei.

-Domnilor? le-a reamintit Adam. Jibril a dat din cap. - Sunteţi gata?

-Explică-mi din nou de ce mergem în inima palatului? -Pentru a găsi calea de evadare folosită de mama mea. -De ce nu vă urmăm prietenii?

-Muhammed are dreptate. Nici unul dintre noi nu este în formă pentru a se lupta. Adam a oftat.

-Şi ştii care este drumul de evadare al mamei tale? Jibril s-a strâmbat.

-Cred că îl pot găsi. Adam s-a uită fix şi tânărul a ridicat din umeri. Sunt destul de sigur că-l pot găsi.

-Ce se întâmplă dacă nu poţi? a întrebat el rece. -Ne luptăm până când vom reuşi să scăpăm? *Hristoase*/tată vitreg. Dacă nu-l găsim, vom merge şi îi vom ^Tciîalţi şi vom profita de şansa noastră. îţi convine aşa? gâSl fc si-a rotit braţul şi a tresărit când a simţit durerea ustură- A 3putea lupta, dar nu ştia cât de bine ar fi făcut-o. Poate că el ^rănit dar fiul Miei era slab şi epuizat din cauza săptămânilor ¡^tratament dur la care fusese supus şi nu era în stare să se lupte. -Foarte bine.
Jibril a aruncat o bucată de pânză spre el. -îmbracă-ţi uniforma de gardian.
Adam a luat un halat cenuşiu care avea o gaură mare pătată de sânge in faţă. A ridicat o sprânceană spre Jibril, care a dat din umeri.
Odată îmbrăcat şi cu un turban înfăşurat în jurul capului, Muhammed a preluat conducerea, urmat de Jibril şi de Adam. Au găsit cartierele unde locuiau gardienii goale, în afară de câteva femei înspăimântate şi de câţiva copii. -Nu ne vor părî? a şoptit Adam. Jibril a ridicat din umeri. -Poate că da, poate că nu. Ce altă opţiune mai avem? în plus, tot ceea ce văd sunt trei bărbaţi în uniformă de gardieni.

După ce au părăsit cartierul barăcilor legate între ele, Muhammed i-a condus pe un coridor lung şi întunecat, fără uşi. Nu ar avea unde să se ascundă dacă cineva ar veni din cealaltă direcţie. -Cât de departe este ieşirea asta a ta? a şuierat Adam. - Nu prea departe. Trebuie doar să intrăm în cămara principală de aprovizionare din bucătării. Bucătăriile au legătură cu camerele femeilor din palat. -Cu haremul?

Adam a încercat să-şi păstreze vocea cât mai plată, dar se pare ca a scăpat o nuanţă nepotrivită. Jibril a pufnit. -Voi, englezii, sunteţi la fel. -Ce naiba vrei să spui cu asta?

-Crezi că suntem sălbatici din cauza modului nostru de viaţa, a obiceiurilor noastre. , , .

Adam a deschis gura pentru a nega şi apoi s-a oprit. El **eftw** ^ de **părere** că este necivilizat să ai mai mult de o soţie. Le . acelaşi timp. Chiar şi aşa, fusese perfect dispus să **avea** o **amantă** cânci s-a căsătorit cu Mia. Oare asta d făcea ipocr
299Faptul de a avea o amantă nu era oare similar cu cel de a avea chiar sute - de femei pentru a satisface plăcerea unui singur bărbat? înainte de a putea da un răspuns, Muhammed s-a întors.
-Există o mică gaură prin care poţi să te uiţi. Acum aduc ni te butoaie. Noi vom aştepta.
S-a întors înapoi spre gaura de unde putea spiona împrejurimile. Secundele treceau şi singurul lucru pe care îl puteau auzi era respiraţia bărbaţilor.
-Ai lăsat-o pe mama singură pe vapor cu Bouchard?

---------- (M inerva *Spencer^-__

- La ce naiba te gândeşti, băiete?
- Omul este un nenorocit. Ce crezi că vreau să spun?

Muhammed a spus ceva în arabă şi Jibril a tradus.

- Nu este timpul să ne certăm. Intrăm.

Adam s-a abţinut să-i dea câteva replici la această remarcă.

- Putem continua această conversaţie mai târziu, fiule vitreg.

-Abia aştept, tată vitreg.

Adam a strâns din dinţi. Acum nu era momentul să-l critice pe tânăr pentru admonestarea lui insolentă. O să aibă destul timp la bordul corăbiei lui Bouchard sau, Doamne apără... când băiatul va trăi sub acelaşi acoperiş cu el.

Uşa s-a deschis către un coridor şi mai îngust şi au luat-o la stânga. La capătul lui se afla o uşă de lemn plină de semne.

-Aceasta este, i-a şopti Jibril peste umăr, deschizând uşa. Camera era întunecată şi mirosea a mirodenii exotice care l-au făcut pe Adam să-i lase gura apă. Singura lumină se strecura prin crăpăturile unei alte uşi, aflată în capătul îndepărtat al cămării. O uşă care ar fi făcut legătura cu bucătăria de dincolo.

Muhammed s-a oprit şi s-a întors spre ei.

-Trebuie să preiei tu de aici, fratele meu.

Jibril a dat din cap şi a trecut pe lângă el.

-Urmează-mă, tată vitreg

âl

.Capitoiui 32

Mia a crezut că=i va exploda inima. Cine s-ar fi gândit că vâsli- tul într-o barcă atât de mică va fi atât de chinuitor? Şi mai chinuitoare erau vocile bărbaţilor care se apropiau de ea.

A fost aproape aruncată din barcă de hurducături când a atins fundul nisipos. S-a aplecat peste marginea bărcii, căzând în apa adâncă până la genunchi şi strângând punga într-o mână şi pantofii în cealaltă. Barca lui Bouchard se afla la cel mult douăzeci de metri distanţă. Mia a mai găsit o rezervă de energie şi a fugit prin apa puţin adâncă, fără să se deranjeze să mai lege barca. A ajuns aproape de copacii micuţi, grupaţi la baza stâncii, înainte ca un braţ să se încolăcească în jurul taliei şi s-o tragă brusc. -Ce naiba crezi că faci?

Bouchard a gâfâit, eliberându-şi strânsoarea doar într-atât încât să poată să o apuce de încheietura mâinii şi apoi s-a aplecat şi a încercat să-şi recapete respiraţia.

Mia a încercat să-i dea mâna deoparte, dar a fost ca şi cum ar fi încercat să-şi scuture propriul braţ. -îmi salvez soţul şi fiul. -O să mori.

-Cunosc palatul - mai bine decât oricare dintre ei. Am scăpat din harem, cea mai bine păzită parte a palatului. Dacă fiul şi soţul meu sunt prinşi în interior, eu sunt cea mai bună soluţie Pentru eliberarea lor.

Ochii de un galben-auriu ai lui Bouchard s-au îngustat şi au privit-o cu ostilitate. Nu a mai spus nici un cuvânt când a tras-o înapoi spre ţărm, unde doi dintre oamenii lui prinseseră din urmă cealaltă barcă şi o legaseră.

Mia a bâjbâit după cuţitul din geantă şi i l-a înfipt în mâna, suficient de adânc încât să-i dea sângele.-*Merdel* a înjurat, smulgându-şi mâna. El i-a aruncat o p,i$_{vire}$ plină de reproş, gesticulând cu braţul rănit. Crezi că mă vei opri ameninţându-mă cu acel cuţit?

Mia şi-a îndreptat cuţitul spre stomac.

- Nu, dar cred că nu vei vrea să ai de-a face fie soţul meu, fie cu Ramsay, dacă eu mor.

Pe chipul lui s-a aşternut o expresie de stupoare într-un mod atât de hilar că ar fi făcut-o să râdă dacă nu ar fi fost într-o situaţie atât de disperată.

-Nici tu n-ai vrea.

El avea dreptate, nici ea nu voia asta. Dar nu-l putea lăsa să vadă asta.

-Cât de curios eşti? l-a întrebat ea sumbru.

Ochii lui s-au uitat în gol prin ea, de parcă şi-ar fi imaginat urmările acestui gest. De parcă şi-ar fi imaginat cum îi explică situaţia lui Ramsay. Faţa i s-a împietrit şi buzele pline i s-au subţiat până când au ajuns la fel de înguste ca lama cuţitului ei.

-Mă rog la Dumnezeu să ştii ce faci.

Şi eu la fel, s-a gândit ea.

Călătoria de la plajă la palat fusese aproape suspect de uşoară. Nicăieri de-a lungul drumului nu au avut de-a face cu vreo urmă de luptă sau de oameni - fie ai lui Assad, fie ai altor persoane. Bouchard a spus că trebuie să fi fost angajaţi cu toţii în lupta din port. Chiar şi de aici de departe, se putea auzi sunetul loviturilor de tun. Era clar că francezul era un pic cam prea agitat de aceste sunete şi îngrijorat pentru mentorul său, Ramsay.

Au ajuns la peretele din spate al grădinii. Mia s-a bucurat că Bouchard o ascultase şi îl trimisese pe Beauville înapoi la corabie, lăsându-l pe Jacques cu barca lor. Pasajul era îngust şi ei au fost nevoiţi să se mişte repede odată ce au intrat. Dacă Jibril era captiv în palat, ea era destul de sigură de locul spre care s-ar îndrepta.

Mia s-a întors spre Bouchard.

- Piatra pe care o căutăm are cinci cruci egiptene sculptate în ea. Noi va trebui să împingem piatra pentru a elibera zăvorul.

I

Se aflau în afara acelei clădiri a palatului unde soţiile sultanului aveau apartamentele lor private.

^ £ **ternic pe o serie de pietre şi un zgomot i-a între-**
MiaaaP^^satpU ruptg^aarputeafi.

i ietrei frecându-se **de o altă piatră a tulburat impreju-** ^ întuneric **până când a văzut o breşă. ^ţuTdeschide până la capăt. Va trebui** să **trecem de uşă.** Â mârâit **şi a împins. Breşa s-a mărit.**
,0să merg înaintea ta.

Ea a trecut pe lângă el înainte ca el să o mai poată contrazice. **Pasajul** era îngust şi prăfuit şi a strâmbat din nas. în spatele ei, **Bouchard** a strănutat.

-Şt!

-Crezi că strănut de plăcere? a şuierat el. Mia l-a ignorat, palpând peretele din dreapta ei pentru a descoperi mica denivelare care indica deschiderea.

-Aici este, a şoptit ea, ţinându-şi degetele pe denivelarea aproape imperceptibilă din peretele de piatră.

A auzit sunetul unei mâini care se freca de piatră şi apoi a simţit mâna mare şi caldă a lui Bouchard. -Acum ce facem? -împinge.

A împins odată cu el şi, pentru o clipă, i s-a părut că lespedea grea de piatră nici nu s-a clintit. Când a reuşit în cele din urmă, a făcut zgomotul surd de frecare pe care şi l-a amintit. Bouchard a înjurat şi s-a oprit. -Vom trezi tot palatul ăsta nenorocit!

-Nu, nu-l trezim. Această intrare este lângă piscinele comune. Nimeni nu este aici atât de târziu în noapte. împinge.

Uşa s-a răsucit mai uşor odată ce a trecut peste lespede şi a ajuns pe podeaua lustruită. Mia a aruncat o privire de după marginea ᵘŞii în curtea deschisă. Numai un felinar slab strălucea la marginea zonei de scăldat imense şi nu era nici un suflet prin preajmă. Bouchard a urmat-o în curtea mare şi a aruncat o privire în jur. -Deci aşa arată un harem, nu? Mi l-am imaginat altfel. Mia a bănuit în mare parte ceea ce şi-a imaginat. -Trebuie să înaintăm. Dacă Jibril se află în palat, sigur s-a îndreptat spre vechile noastre apartamente. Există câteva ascunzători excelente săpate în ziduri.-Ce se întâmplă dacă *altcineva* locuieşte acum în **vechiul** apartament? a şoptit el. tau

înainte ca Mia să poată răspunde, s-au auzit paşi dinspre bucătării.

Mia l-a apucat de braţ pe Bouchard şi l-a târât spre cel mai apropiat hol. Ea a aruncat o privire furişă după colţ şi a **văzut** siluete tăcute ale căror torţe pâlpâiau în curte. Abia au ajuns la bazinul mare de scăldat, care se afla chiar sub lumina directă, că Mia şi-a dat seama cine era. -Jibril!

Bouchard a întins mâna pentru a-i acoperi gura, dar ea deja a traversat alergând curtea. Jibril a mormăit când ea s-a aruncat în braţele lui.

- Mamă? a părut surprins.

Şi poate puţin supărat. Mia i-a sărutat obrazul şi nasul. -Unde este tatăl tău vitreg? l-a întrebat ea înainte ca Jibril să înceapă să o dojenească.

O voce pe care o cunoştea şi pe care o iubea s-a auzit de undeva din spatele fiului ei.

-Sunt exact acolo unde ar trebui să fiu, dragă. Dar tu? -Am putea avea această discuţie de familie mai târziu? a şoptit Bouchard furios.

- Bouchard? s-a auzit din nou vocea lui Adam, care părea furios. Cum mama naibii te-ai gândit să o aduci până aici? Bouchard a scos un sunet furios, plin de frustrare. -Nu e vina lui, Adam, eu...

-Nu acum, Mia, a spus Adam, venind lângă ea. Voi discuta despre asta cu tine şi cu Bouchard mai târziu. Acum trebuie să ieşim dracului de aici.

Adam îşi făcea tot felul de scenarii despre cum îl va arunca pe Bouchard în gol când au trecut de coridorul îngust. -Aici te las, frate, a spus Muhammed. - Unde o să pleci ?

Vocea lui Jibril a sunat tulbure, de parcă ar fi fost tentat să meargă cu el.

-Am încheiat un acord excelent cu turcii. Au nevoie de escortă înarmată când se duc să-şi adune taxele de la următoarea
: să

*- Miueiva Spencer^*

; o ea

■ .^å_

qubireyericufoasâ -

304$_{care}$ le traversează teritoriul. Zâmbetul bărbatului a cara^{vana} $_{cu\ ei>}$ jibril. Nu ai nici un viitor aici. Assad este ^{diSp}-^dar al unui imperiu care se scufundă, ctâpan, ^ $_{încu}^{j}_{n}$ţ$_{at}$ din cap cu o reticenţă evidentă şi a spus ceva

■$_{ti}$ arabă înainte de a se întoarce.

[1] Mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru fiul meu, a adăugat Mia dându-i un sărut lui Muhammed pe obraz.

Tânărul a făcut o plecăciune profundă şi a dispărut în noapte.

-Să mergem, a spus Bouchard, trecând pe lângă ei. I-am spus lui Beauville să aştepte doar o oră înainte de amurg.

-Poftim? a întrebat Mia, grăbindu-se după el. De ce? Nu mi-ai spus asta.

-Ai crezut că aş risca viaţa *tuturor* oamenilor mei pentru tine? Francezul i-a aruncat cuvintele peste umăr. Adam şi-a dat seama că omul era la capătul puterilor şi destul de îngrijorat. Putea doar să-şi imagineze ce îi făcuse Mia în absenţa lui.

-Cât de departe suntem de corabie? a întrebat Adam, în speranţa de a evita o ceartă între nestatornicul căpitan şi tiranica lui soţie.

-Este o distanţă pe care o putem parcurge pe jos într-un ritm lejer în mai puţin de o oră, l-a asigurat Mia, strecurându-şi mâna în jurul taliei sale. El a făcut o grimasă de durere şi ea i-a îndepărtat mâna cu bruscheţe.

- Ce s-a întâmplat? Eşti rănit?
- Nu-i nimic grav.

-Dar ce s-a întâmplat? Ar trebui să ne oprim ca să pot...

-Draga mea.

-Bine, Adam. Ea s-a oprit. Nu-i aşa că Jibril este minunat?

Adam a pufnit.

-Cu siguranţă este diferit.

Mia s-a încruntat.

- Mia, nu ne putem opri să vorbim, iubirea mea, a îndemnat-o el. Vom putea vorbi despre toate acestea când vom fi în siguranţă pe corabie. Nu mi-ar plăcea să trec prin toate astea şi să nu mai găsesc corabia la capătul drumului, a murmurat el aproape pentru sine.

O vreme, toată lumea a mers în tăcere, singurul sunet fiind răsuflarea lor grea când dădeau peste pietre şi arbuşti in întunericul apropiat.în faţa ei, Bouchard şi Jibril erau angajaţi într-o conversaţie care devenea din ce în ce mai pasională.

- Presupun că tatăl meu vitreg te-a *plătit* pentru a face o treabă - o treabă simplă? a şuierat vocea lui Jibril ca un bici prin întuneric.

-Şt! a şoptit Mia.

Bouchard a mormăit ceva, dar Mia nu prea l-a auzit. S-a rugat să ajungă la barcă înainte ca tinerii orgolioşi chiar să înceapă să se bată. Fiecare pas a devenit o provocare şi şi-a dat seama că trebuie să fie aproape de ţărm, deoarece drumul devenise din ce în ce mai nisipos. în faţa ei, vocile bărbaţilor s-au făcut din nou auzite. Ea a fost nevoită să facă şi câte trei paşi în plus pentru ţine ritmul.

-Jibril! a şoptit ea.

-Ce vrei să spui că nu ai ştiut? a întrebat Jibril, de parcă nici nu ar fi auzit-o.

-Exact ceea ce am spus, prinţişorule. Vor pleca.

- Si ce alte planuri mai aveai pentru a o scoate pe mama de aici?

-Nu aveam *nici un* plan! a răbufnit Bouchard, cu vocea ridicată.

-Şi crezi că...

-Jibril! Mia l-a prins pe fiul ei de braţ. Strigaţi amândoi.

-Ar fi trebuit să auzi ce ameninţări despre ce avea de gând să facă mi-a aruncat odorul mamei, a spus Bouchard, fără să se sinchisească să vorbească mai încet.

-O, şi ce...

Sunetul făcut de mai multe săbii scoase din teacă au oprit-o din orice ar fi avut de gând să spună.

Capitoiui 33

Adam a cuprins-o pe Mia de talie, împingând-o în spatele lui şi îndenărtând-o de vocile bărbaţilor şi de zgomotul produs de arme.

-Salut, Jibril, ce surpriză să te găsesc aici! a strigat o voce într-o franceză cât de cât acceptabilă. -Assad!

Mia a gâfâit în spatele lui, luptându-se în strânsoarea lui Adam pentru a scăpa din strânsoarea soţului ei.

Adam s-a strâmbat din cauza durerii de la spate, în timp ce o ţinea strâns de braţ. -Rămâi în spatele meu, Mia, a ordonat el cu o voce

joasă. -Am adus răscumpărarea, aşa cum ai spus. Nu este nevoie de alte lupte, Assad, a strigat Mia. Adam a înjurat.

0 lumină a scăpărat şi o torţă a prins viaţă, dezvăluind soldaţii care se ascunseseră într-o mică poieniţă, aflată într-o margine a cărării. Bărbatul care ţinea torţa zâmbea ameninţător. Zeci de oameni înarmaţi l-au înconjurat şi au apărut şi mai multe torţe, până când întreaga scenă a fost luminată aproape ca ziua.

-Bună seara, mamă vitregă, ce plăcere să te revăd, a spus bărbatul zâmbitor în franceză, cu ochii lui căprui scânteind printre cei ai celorlalţi membri ai grupului lor mic. Şi pe cine ai mai adus cu tine? Din descriere, nu-mi pot imagina decât că acesta este celebrul fustangiu, Martin Bouchard. A făcut o plecăciune batjocoritoare. Ce onoare să te am oaspete în regatul meu, Bouchard. Ai venit să-mi înapoiezi corabia?

Corsarul a spus ceva în arabă, care l-a făcut pe celălalt să mijească ochii.

-Asta a fost deplasat, dar mă aşteptam la aşa ceva **din** partea ta, a răspuns Assad în franceză.

Adam nu putea decât să presupună că Assad evita limba arabă pentru că nu-şi dorea ca oamenii lui să audă ce se spunea. Putea să pună asta oare pe seama faptului că mulţi dintre ei i-ar putea fi loiali lui Jibril?

-Mă voi ocupa de tine în scurt timp, căpitane, a spus Assad înainte de a se întoarce spre Adam. Pe tine nu te cunosc.

-Sunt soţul femeii pe care ai ameninţat-o. Adam a împins-o pe Mia înapoi spre Jibril şi a făcut un pas spre oamenii înarmaţi care formau un zid în jurul lui. Este uşor să ameninţi când ai o duzină de soldaţi în spatele tău, a spus el, folosind cel mai jignitor ton pe care l-ar fi putut avea. Nu vei lupta cu mine bărbăteşte? Sau e nevoie ca oamenii tăi să ducă bătăliile pentru tine?

Expresia lui Assad s-a transformat şi masca lui de om sigur pe el a căzut, dezvăluindu-i ura amestecată cu frica.

-Un duel englezesc, nu? Precum nobilii englezi. A izbucnit într-un hohot de râs. Am citit despre asemenea lucruri. Din păcate, nu am timp să joc astfel de jocuri. Cred că îmi voi lăsa oamenii să vă ucidă pe toţi, începând cu tine. Desfrânata de nevastă-ta poate privi.

A spus ceva în arabă şi bărbaţii au început să se îndrepte spre ei.

-Acum vorbesc eu! s-a auzit o voce profundă din întunericul din spatele oamenilor lui Assad. Aţi uitat cumva să mă invitaţi la petrecere?

Sunetul armelor care se încărcau era asemănător cu sunetul valurilor care se izbeau de ţărm. Ramsay a păşit în lumină, zeci de capete apărând din întunericul din spatele lui.

În toată viaţa lui, Adam nu mai fusese atât de fericit să revadă pe cineva.

-M-am gândit că ai plecat de mult, Exley, a remarcat bărbatul cel masiv zâmbind, supraveghindu-i cu singurul său ochi pe oamenii lui Assad surprinşi şi îngheţaţi de frică, precum o vulpe care se uită la un coteţ de găini.

- Ei bine, am dat dintr-una în alta..., a ridicat din umeri Adam.

Ochiul lui Ramsay a strălucit în direcţia Miei şi a oftat.

- Da, înţeleg acum. S-a uitat de la Assad la Adam. De asemenea, văd că am întrerupt ceva aici.

S-a îndreptat spre unul dintre oamenii lui Assad şi i-a *scos* sabia din teacă înainte de a striga ceva în arabă. Soldaţii au dat înapoi şi a aruncat sabia către Assad. Cel mai bine este să te lupţi qdus bărbatului mai tânăr, indicând din cap spre locul în cu ei» care se afla Adam.

Assad l-a privit pe Ramsay cu o expresie de ură profundă în timp ce şi"a *djallaba* din lână şi a aruncat-o unuia dintre **oamenii** săi. A ridicat iataganul din mâna lui, a făcut câţiva paşi spre Adam şi s-a lăsat într-o poziţie ghemuită.

Adam şi-a desfăcut sabia şi Assad l-a atacat înainte să reuşească să o scoată complet din teacă. Bărbatul mai tânăr era rapid, dar **ochii** lui l-au dat de gol înainte de a fi făcut nici măcar un pas. Adam a păşit atent într-o parte şi Assad a trecut pe lângă el, împie- dicându-se în nişte bolovani mari care se aflau pe marginea potecii. S-a întors şi a urlat, mişcările lui fiind atât de asemănătoare cu ale unui taur furios, încât pe Adam aproape că l-a bufnit râsul.

De data aceasta, Assad s-a apropiat mai încet, balansându-şi braţul cu mişcările legănate ale unui ucigaş. Spada lui Adam nu ar fi rezistat prea mult în defensiva împotriva unei astfel de arme mortale masive, iar oponentul lui avea cel puţin trei puncte vulnerabile. Era greoi şi predictibil... dar mai era şi nevătămat.

Adam s-a dat înapoi, fiind foarte atent la textura solului din spatele lui, pentru a nu fi surprins de apariţia unor bolovani sau mormane de pietriş. Assad s-a apropiat de el cu mişcarea implacabilă asemănătoare unei coase. Singura şansă a lui Adam era să se strecoare pe sub braţul lui Assad, dar pentru a face asta ar fi trebuit să ajungă în raza de acţiune a iataganului pe care acesta îl ţinea în mână. Piciorul lui a călcat pe ceva dur şi şi-a dat seama că trebuie să fie aproape de stânca din susul cărării.

Un râs malefic s-a auzit din direcţia în care se afla adversarul său. -Nu mai ai unde să fugi. Adam a zâmbit.

-Acum trebuie doar să vii după mine.

Cuvintele lui de tachinare au fost ca un chibrit aprins lângă un focos, iar celălalt bărbat s-a îndreptat spre el.

Dacă Assad şi-ar fi continuat mişcările ample, **Adam** nu **ar** ti avut nici o şansă, dar, în schimb, şi-a ridicat lama ticăloasă ca şi când ar fi vrut să-l despice în două. **Adam s-a** lăsat pe vine: ş» a întepat cu vârful săbiei punctul de îmbinare a coapselor celuilalt.

309Assad a strigat tare şi a încremenit cu iataganul ridicat deasupra capului, în timp ce vârful săbiei lui Adam a tăiat ţesătura pantalonilor celuilalt.

-Dă drumul săbiei sau te fac eunuc.

Iataganul s-a izbit de bolovanii care se aflau pe marginea cărării. Adam s-a ridicat încet, cu spatele durându-l de la efort, copcile arzându-l ca nişte urzici. Dar nici măcar preţ de o secundă nu şi-a îndepărtat sabia dintre picioarele celuilalt. A aruncat o privire spre locul unde a văzut-o ultima oară pe Mia. Era încă acolo, cu Bouchard şi Jibril lângă ea, protejând-o.

De cealaltă parte, a auzit sunetul unor bătăi din palme.

-Bravo! a strigă Ramsay, chicotind în timp ce aplauda.

Adam l-a ignorat.

-Mai ai banii, Bouchard? a strigat el.

Francezul a ridicat punga grea de pânză.

-Aruncă punga spre oamenii lui, a poruncit Adam, fără să-şi ia ochii de la bărbatul furios care era ţintuit în vârful săbiei sale. Punga a aterizat cu un sunet înfundat. Sunt cincizeci de mii de lire sterline din banii mei în punga aia, Assad. Asta, plus *bijuteriile* tale - l-a apăsat puţin cu sabia şi Assad a tresărit - ar trebui să fie suficient pentru a plăti daunele pe care ţi le-am provocat astăzi aici. Eşti de acord cu propunerea mea?

Assad l-a privit cu ochii plini de ură.

-Promiţi să-i iei pe ăştia doi, Assad a făcut un semn cu o mişcare a capului spre Mia şi Jibril, şi să nu te mai întorci niciodată?

Adam a zâmbit.

-Acesta este şi planul meu.

-Atunci sunt de acord.

- Du-o înapoi la corabie, i-a spus el lui Bouchard. Voi veni şi eu.

-Nu, Adam! Eu nu...

Cuvintele ei au fost înăbuşite, cel mai probabil de mâna fiului ei, care i-a acoperit gura, iar Adam i-a privit cu coada ochiului cum dispăreau pe cărare, prin copacii pitici.

-Un ultim lucru, Assad. Soţia mea mi-a spus asta şi eu o cred. Ai fost indus în eroare de minciunile care ţi s-au spus. Nu Mia a fost cea care a denunţat-o pe mama ta şi i-a cerut sultanului să o omoare. Ia banii şi uită de toate acestea - uită de Mia şi de fiul ei. Nu fi nebun şi nu ne urmări până în Anglia.

şi-a îndepărtat sabia de la organele genitale ale adversa- ^ şi a făcut un pas înapoi. Ochii lui Assad au strălucit în rulUl ^tortei şi faţa lui s-a schimonosit într-un râs. 1UIT1Dacă nu eşti deja plecat când am terminat de numărat banii din ~ ă(te omor. Nu-mi pasă câţi bărbaţi are Ramsay de partea lui. ^S-a întors cu spatele înainte chiar să termine de vorbit.

Mia s-a luptat cu Jibril cu toată forţa pe care o avea, dar fiul ei a ţinut-o aproape imobilă în timp ce Bouchard împingea barca mică de pe nisip în apă. -De ce nu putem să-l aşteptăm pe Adam? a cerut ea. Ce face acolo? -Nu ştiu ce face tatăl meu vitreg, mamă. Dar sunt de acord cu decizia lui de a te duce cât mai departe. Acum, încetează să te mai zvârcoleşti sau te vei răni, a spus Jibril, cu vocea răguşită din cauza efortului de a o ţine.

Mia a simţit cum respira greu şi a durut-o sufletul când şi-a dat seama cât de slăbită era. Dar braţele lui erau ca nişte lanţuri ferecate în jurul corpului ei.

-N-am să te iert niciodată dacă mă pui în acea barcă şi îl părăseşti, Jibril. Niciodată!

- Nu-l părăsim. în plus, m-ar ucide dacă nu i-aş urma ordinele şi crezi sau nu, mamă, mi-e mult mai frică de el decât de tine.

Jibril a ridicat-o uşor, dar Mia şi-a întins picioarele şi l-a lovit, asigurându-se că aşezarea ei în ambarcaţiunea mică ar necesita un efort considerabil mai mare din partea lui.

- La naiba! Mă ajuţi, Bouchard? a înjurat Jibril când unul dintre picioarele Miei l-a lovit într-un loc dureros.

- Ce? Nu te descurci cu o femeie minionă? l-a ironizat Bouchard, trecând prin apa care-i ajungea până la genunchi în timp ce vorbea şi o smulgea din braţele fiului ei. Mâna lui s-a apropiat suficient de mult de gura Miei ca ea să i-o poată muşca cu dinţii.

Francezul a ţipat.

O voce puternică s-a făcut auzită, acoperind înjurăturile lui Bouchard.

-Aş prefera să nu o mai bruschezi pe soţia mea, Bouchard.

Capitotui34

Nici Ramsay, nici Bouchard nu au vrut să zăbovească prea mult în apele din jurul Oranului şi au stabilit un ritm istovitor pentru a ajunge în oraşul Gibraltar, controlat de britanici.

Atmosfera de pe *Scythe* era tensionată şi agitată şi nu era propice odihnei. Le-a fost evident că nu ar fi putut să se relaxeze până când nu vor fi îndeajuns de departe de raza de influenţă a lui Assad.

Adam era destul de preocupat de Mia, care părea gata să cedeze din cauza tensiunii şi a stresului acumulat pe parcursul săptămânilor anterioare.

-Nu vrei să te odihneşti puţin, dragă?

Tocmai li se servise o masă caldă şi erau singuri în cabina lui Bouchard. Jibril se adăpostise în infirmeria mică, unde se prăbuşise pe pat şi începuse să sforăie. Adam a convins-o în cele din urmă pe Mia să se întindă în pat şi s-a aşezat lângă ea. Şi-a ridicat privirea spre el cu cearcăne întunecate sub ochii ei verzi.

- Nu pot, Adam. Mi-e frică să mă trezesc şi să văd că totul a fost un vis. Tu şi Jibril aţi fi în continuare departe, iar eu aş fi captivă în această cabină.

I-a îndepărtat o buclă rătăcită de pe frunte, -îmi pare rău că a trebuit să te părăsesc. Ea i-a aruncat un zâmbet şovăitor

.e-iir f0arte răU Pentru lu"urile S-aznice pe care

-Şt, dragă.

Ha i-a luat mâna şi i-a dus-o la gură.

1Z^T™ EU 3m foSt în g'°zitor.

câteva m'nute mai târziu tocmai cind^'s ^ * « -Da? ' °Cmai cand

s**Perase** că a **adormit.**

~ De ce i-ai cruţat viaţa lui Assad? 312iinpe^
părere c Mia. nici pe Jibru.

Din d

făcut, Assad este fratele lui Jibril. Mia i-a strâns mâna şi i-a zâmbit. - Care este celălalt motiv? El a ridicat din umeri.

-Dacă l-aş fi ucis, Jibril ar fi trebuit să rămână acolo. Nu ţi-ar fi plăcut deloc asta. -O, Adam.

Din colţurile ochilor i se scurgeau lacrimi, iar el s-a aplecat să i le sărute. -De ce plângi acum, scorpie mică? -Eşti atât de bun cu mine. - Ştiu, a fost el de acord. Ea a chicotit.

-Cum te-aş putea răsplăti vreodată pentru tot ce ai făcut, atât pentru mine, cât şi pentru fiul meu? -El este fiul nostru acum, Mia.

Zâmbetul ei a luminat cabina, iar mâna ei a strâns-o pe a lui. -La fel cum fiicele tale sunt şi ale mele. Mă întristez pentru ceea ce ai suferit, Adam, dar sunt aici să te scap de grijile care te apasă.

Adam a inspirat adânc, încercând să uşureze strângerea de inimă pe care o simţea ori de câte ori venea vorba despre acest subiect.

-Mă bucur că mi-ai aflat secretul, Mia. Acum poţi să înţelegi de ce fetele nu se pot căsători niciodată. -Nu, Adam, nu înţeleg. A clipit. - Poftim?

-Aceasta nu este o decizie pe care tu să o poţi lua în numele lor, Adam. Decizia ar trebui să le aparţină. -Dar...

-Este o povară teribilă pe care o vor purta toată viaţa, Adam. Dar nu sunt lipsite de speranţă.

e\ însuşi acelaşi lucru. Ar fi trebuit să-l omoare? C intft- uranţă,

i-ar fi deschis calea lui Jibril la conducerea
i. **' *c:* *A„*** O A ***A***_____J_

A?ta' ţ,uj par ce ar mai fi avut de condus? Adam nu era de ,e că rămânerea băiatului în Oran i-ar fi făcut fericiţi nici
pe i două motive, a spus el în cele din urmă. Unul, orice ar fi

Cuvintele ei l-au iritat, mai degrabă decât l-au liniştit.

-Cum poţi spune aşa ceva?

- Veronica era bolnavă, dar fratele ei nu; nici mama ei nu era Fetele nu sunt Veronica, Adam. Au o şansă, una destul de mare de a scăpa de această moştenire teribilă.

Adam a rămas cu gura căscată, uimit de judecata simplă si corectă din spatele cuvintelor ei.

Ce prost fusese! în toţi aceşti ani nu se gândise decât la ceea ce ar putea fi - niciodată la ce s-ar putea să nu fie.

-Trebuie să li se spună adevărul, Adam. Catherine are acum vârsta la care îşi poate asuma o astfel de responsabilitate şi, în curând, Eva va fi şi ea în aceeaşi situaţie. Acesta nu este secretul tău, Adam, ci al lor. Fiecare dintre ele va trebuie să decidă cum vor gestiona informaţiile şi cu cine le vor împărtăşi. La fel cum ai procedat tu cu mine.

Cuvintele ei l-au făcut să simtă cum un val de teamă punea stăpânire pe el.

- Dar ce se va întâmpla dacă se vor îndrăgosti? Dacă vor vrea să se căsătorească? Dacă oamenii le vor afla secretul, vor fi ostracizate şi respinse. Tu şi cu mine ştim foarte bine că aceasta este o viaţă groaznică, Mia.

- Este adevărat, Adam, dar ştim şi că este o povară mai uşor de suportat atunci când ai alături pe cineva cu care poţi să împărtăşeşti un astfel de secret.

Adam s-a uitat fix la ea, uimit de norocul care dăduse peste el.

-Ce am făcut ca să te merit?

Ea a zâmbit şi de data aceasta în ochii ei s-a văzut o sclipire aparte.

-Nu ştiu. Dar cred că ar trebui să faci un efort pentru a-ţi arăta recunoştinţa în vreun fel.

Mâna ei mică a alunecat pe sub aşternuturi în poala lui. Adam a dat capul pe spate şi a râs.

-Este singurul lucru la care te gândeşti?

Ea a zâmbit şi a început să-i desfacă nasturii pantalonilor.

-Da.

El şi-a lipit buzele de ale ei.

-Şi eu.

Epilog

Londra

Cinci ani mai târziu

Jibril i-a aruncat frâiele vizitiului care aştepta în faţa reşedinţei si s-a dat jos de pe cal. Uşa din faţa reşedinţei Exley s-a deschis cu **zgomot** şi Eva a coborât alergând pe scări. -Gabriel! Eşti în sfârşit acasă!

-încerci să mă pui la pământ, diavol împieliţat? a râs el, apoi a îmbrăţişat-o cu putere pe sora lui vitregă, ca să marcheze porecla. -Nu-mi spune aşa!

Răspunsul înăbuşit a venit dinspre lavaliera lui acum şifonată, dar era lipsit de tonul cald obişnuit al fetei. A desprins-o din îmbrăţişare pentru a o putea privi.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat el, cu inima strânsă când i-a văzut faţa pătată de lacrimi.

- Mama şi tata insistă cu balul acela îngrozitor. Jibril a oftat.

-Hai să mergem. Să vorbim despre acest lucru în altă parte decât pe treptele din faţa intrării. Tu ştii cum este tatăl tău.

Jibril, sau Gabriel, cum se obişnuise de acum să fie strigat, îl plăcea destul de mult pe tatăl lui vitreg, dar ştia cât de strict putea să fie.
-Fă-i să se răzgândească şi să mă lase să plec acasă, Gabe, s-a plâns ea când au intrat în foaier. -Bună, Hill.
Gabriel i-a întins majordomului pălăria şi mănuşile. -Bine aţi venit acasă, domnule Gabriel! -Mama este aici?
-Cred că este în camera copiilor. Veţi sta mult timp, domnule?
Gabriel a zâmbit.
-Asta depinde de Excelenţa Sa

.-Vă va însoţi şi Drake?

-Da, vine cu restul lucrurilor mele în cursul zilei de astăzi.

Valetul sever al lui Gabriel nu fusese încântat de ultima ispravă a stăpânului său, care însemnase exmatricularea lui. Gabriel s-a simţit eliberat. La aproape douăzeci şi trei de ani, era mai in vârstă decât toţi prietenii săi de la Oxford, cu excepţia vicontelui Byer, care la douăzeci şi şase de ani probabil nu avea să-şi mai termine studiile vreodată.

Se săturase de cărţi, hârtii şi cursuri. Acum, că fusese exmatriculat de la şcoală, nu mai exista nici o posibilitate ca mama lui să mai insiste să se întoarcă. Nu putea decât să spere că atât lordul Exley, cât şi bunicul lui nu-şi vor exercita influenţa pentru a-i îndupleca pe cei de la Oxford.

-Spune-i mamei că o aştept în salonul albastru, i-a spus lui Hill. Haide, surioară!

A apucat-o de braţ pe Eva şi a tras-o în sus pe scări. A aşezat-o pe scaun şi s-a trântit pe un alt scaun aflat în faţa ei.

-Unde este Mei?

-A plecat să o viziteze pe Lady Moira. Am fost invitată şi eu, dar nu am vrut să merg.

A răsucit o şuviţă groasă de păr în jurul degetului, dovadă mută a modului în care părul ei scăpase din coafura iniţială. Arăta de parcă ar fi stat în bătaia unor rafale puternice de vânt.

Gabriel a oftat.

-Acum spune-mi, de ce nu vrei să îţi faci debutul în sezon?

Rochia ei roz avea tivul rupt într-o parte şi unul dintre pantofi era pătat cu ceva care arăta ca o balegă de cal şi probabil că asta şi era. Sora vitregă mai tânără a lui Gabriel îi dădea mereu dureri de inimă. Chiar dacă nu aveau acelaşi sânge, el se simţea foarte apropiat de ea. Deoarece crescuse în palatul lui Babba Hassan, era obişnuit să aibă mulţi fraţi sau surori vitrege. Din cauza lui Assad, rămăseseră la mare depărtare de el.

Fusese o uşurare să vină în Anglia şi să găsească aici trei surori. Catherine era puţin mai mare decât el şi era prea dornică să înceapă sezonul în care urma să-şi facă debutul ca să aibă prea mult timp pentru un frate vitreg mai tânăr. Melissa era puţin trecută de vârsta copilăriei, dar Eva era doar cu doi ani mai mică şi se comporta mai mult ca un băiat decât ca o fată. În plus

316ₙsidera absolut minunat pe noul ei frate vitreg. Bineînţeles ⁱᵘ!u era conştientă de greşelile pe care le făcuse în **Oran,** când ᶜf 'ᵤₛₑₛₑ în pericol de moarte pe mama lui şi pe tatăl vitreg, reuşind în acelaşi timp să piardă şi conducerea imperiului tatălui său Nu, Evei i se părea a fi absolut minunat. -Urăsc toate astea.

Cuvintele ei rostite cu o voce scăzută l-au smuls din reverie. -Urăşti ce?

-Totul. Hainele, dansul, vorbăria fără rost. A zâmbit.

-Nu o să mai simţi la fel, odată ce tinerii o să înceapă să roiască în jurul tău. Ea s-a încruntat. -Ce?

-Nu vor roi. Ea a întins braţele. Uită-te la mine, Gabe. El s-a încruntat. -Deci, eşti un pic...

-Nu sunt un pic, sunt foarte mult. Sunt un adevărat dezastru. Gabe nu a fost şocat de înjurăturile ei. De fapt, el a fost cel care a învăţat-o cum să înjure în ambele limbi. -Doar un dezastru mai mic, a glumit.

Dar ea nu a zâmbit. În schimb, şi-a lăsat capul pe spătarul scaunului.

-Mama este atât de amabilă, dar nu poate face mai mult de atât. Ea mă poate ajuta să-mi aleg haine frumoase, dar nu le poate purta în locul meu. A ridicat privirea spre el. Şi mai e şi tata. - Probabil că nici el nu îţi poate purta hainele. Eva a aruncat o pernă în direcţia lui, clar enervată de încercările lui de a o înveseli şi de a o scoate din starea în care se afla.

-Sunt o sursă constantă de dezamăgire pentru el şi situaţia nu se va îmbunătăţi dacă voi fi obligată să mă dau în spectacol în faţa întregului ton.

Gabriel s-a strâmbat. Ştia la ce se referea. Marchizul de Exley era unul dintre cei mai impenetrabili, mai reci şi mai orgolioşi oameni pe care îi cunoscuse vreodată. O, îi plăcea de el, dar se temea de el în aceeaşi măsură în care îl respecta.

Deşi Exley era mai scund şi mai slab decât Gabriel, avea un aer ameninţător, ceea ce făcea ca şi bărbaţi precum baronul Ramsaysâ-l trateze cu deosebit respect. Adam de Courtney era un om foarte, foarte de temut. Evident că nu ar fi înţepat-o cu sabia pe fiica lui, dar *avea* o inteligenţă la fel de ascuţită precum o sabie şi aproape la fel de letală. Şi ochii lui! Gabe a clătinat din cap Privirea bărbatului ţi-ar fi putut îngheţa şi sângele în vene.

Nu numai asta, dar era şi exasperant de pedant. îl făcea chiar şi pe Gabriel să se simtă ca şi când ar fi fost neîngrijit şi a depus mult efort şi timp pentru a-şi desăvârşi igiena sa zilnică. Spre deosebire de Eva.

Cu toate că Gabriel nu îl auzise niciodată pe marchiz spunân- du-i ceva fiicei sale dezordonate şi stângace, ştia prea bine că putea să o jignească la fel de tare doar ridicând o singură sprânceană pe cât ar fi putut face majoritatea bărbaţilor dintr-o lovitură de bici.

- Ce ai de gând să faci, Eva?

A ridicat din umeri, răsucindu-şi disperată mâinile în fustă, încreţind delicata muselină, fără vreo şansă de a mai fi reparată vreodată. Gabriel a deschis gura şi apoi a închis-o la loc. Cu ce ar ajuta-o dacă i-ar spune ce ar trebui să facă?

Uşa sufrageriei s-a deschis şi mama lui a intrat ca o furtună mică şi colorată.

- Jibril, dragă, eşti acasă!

Rămăsese singura care încă îl mai striga pe numele său adevărat. El s-a ridicat în picioare şi a primit îmbrăţişarea ei entuziastă şi apoi s-a supus examenului ei amănunţit şi vigilent.

-Eşti slab, a declarat ea. S-a întors spre Eva. Nu crezi că este slab?

-Se pare că a slăbit câteva kilograme, a fost de acord sora lui cea infamă, zâmbindu-i când mama lui a început să-l critice. Poate chiar prea multe.

Gabriel s-a uitat peste capul mamei sale minione şi i-a şoptit *„Vei plăti pentru asta".* S-a retras din braţele mamei.

- Sunt bine, mamă. Tu arăţi foarte bine, ca de obicei.

Mama lui a lăsat o mână mică pe abdomenul rotunjit şi a zâmbit satisfăcută, ridurile din jurul ochilor fiind singura dovadă că se apropia de patruzeci de ani.

-Sunt bine.

Gabriel a fost îndeajuns de înţelept încât să nu o mai întrebe dacă acesta va fi ultimul ei copil. Ultima oară când el o întrebase asta, ea îi oferise intenţionat informaţiile pe care el nu voia să le audă, despre cum avea să continue să practice activitatea preferată

taţi în maniera aceea sinistră, de parcă s-ar fi mirat că Gabriel ar [1] lea fi atât de imbecil încât să abordeze un subiect atât de delicat. [h] -Si ce fac Anna, Beatrix şi George? a întrebat.

-Surorile tale mai mici sunt bine. Amândouă au fost încântate sâ audă că o să vii acasă.

Gabriel a ridicat uimit din sprâncene. Gemenele nu aveau încă cinci ani, iar moştenitorul abia împlinise doi; cât de încântaţi ar putea fi?

Mama lui a ignorat privirea sceptică şi s-a prăbuşit pe şezlong, sprijinindu-şi capul într-o mână şi zâmbind de la Eva către el.

-Am întrerupt ceva interesant?

-Nu, a spus Eva grăbită.

Lady Exley şi-a coborât privirea şi Gabriel a clătinat din cap. Eva locuise cu mama lui aproape cinci ani şi încă nu ştia cum să se descurce cu firea ei extrem de curioasă.

-Vorbeam despre sezonul Evei, a spus el ignorând privirea scandalizată a fetei.

-E ciudat, a spus Eva, cu ochii îngustându-se de o satisfacţie neîndurătoare. Parcă discutam despre faptul că tocmai ai fost exmatriculat de la şcoală.

Mama lui a răbufnit.

- O, Jibril! Ce ai mai făcut acum?

Gabriel a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Avea s-o omoare pe Eva.

-Totuşi, a spus mama lui pe un ton meditativ, cred că acesta este chiar momentul potrivit ca să te întorci acasă.

Gabriel a deschis ochii şi a privit-o.

- Ce vrei să spui, mamă?

Mia a zâmbit, cu ochii verzi scânteind.

-Vei fi partenerul perfect pentru Eva în acest sezon.

soţul ei atâta timp cât va mai putea. Se lansase în

împreună cu
această tiradă la micul dejun.
Marchizul coborâse ziarul doar

cu un milimetru, cu ochii îngus

Gabriel a scos un geamăt plin de durere, dar sunetul a fost estompat de râsul malefic al mamei şi de cel al surorii lui vitrege.

SFÂRŞIT[1] Piatră preţioasă solitară, prelucrată în formă ovală sau rotundă

1 William Shakespeare, ***Regele Lear,*** Actul III, Scena

si \